

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLOOD PRICE

A BLOOD GRACE PREQUEL

VELA ROTH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAN FİYATI

Bir Blood Grace Prequel

VELA ROTH

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Kan Bedeli Telif](#)
[Hakkı İthafı](#)
[Önsöz: Yerde Bir Kılıç Birinci Bölüm:](#)
[Fırtınada Bir Kuş Bölüm: İkinci Değerli](#)
[Son Şey Üçüncü Bölüm: Bin Zambak](#)
[Dördüncü Bölüm Baharın Gelini Beşinci](#)
[Bölüm Düğün Şöleni Altıncı Bölüm Mavi](#)
[Kuş](#)
[Yedinci Bölüm: Ateş Dansı Sekizinci](#)
[Bölüm Batı Tarlası Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kutsal Teklif Onuncu Bölüm Temel](#)
[Büyü On Birinci Bölüm En Büyük Ödül](#)
[Bölüm On İki: Tek Tedavi](#)
[On Üçüncü Bölüm: Hespera'nın Diyarına On](#)
[Dördüncü Bölüm Gizli Tanrıça Bölüm On Beş:](#)
[Mabedin Sütunları Bölüm On Altı: Daha İyi](#)
[Bir Hesperine On Yedinci Bölüm: Alkaïos ve](#)
[Nephalea On Sekizinci Bölüm: İyilik ya da](#)
[Kötülük İçin](#)
[On Dokuzuncu Bölüm: Sevilen Gölgeler](#)
[Yirminci Bölüm Anthros'un Elini Tutmak](#)
[Bölüm Yirmi Bir: Işığın Duası Bölüm Yirmi](#)
[İki: Gölgenin Hükümdarlığı Bölüm Yirmi](#)
[Üç: Taş Duvar Yok Sonsöz: Çimenlikte Bir](#)
[Ok Sözlük](#)
[Teşekkürler Kan](#)
[Merhamet](#)
[Ücretsiz Kitap](#)
[Vela Roth'un Diğer Kitapları Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

© 2020 Vela Roth tarafından.

Kitap ve Kapak Tasarımı: Vela Roth

İlk Taslak2Dijital Baskı: Ekim 2020 ISBN:
9781393573005

Five Thorns Bağımsız
Kitaplar fivethorns.com

OceanofPDF.com

Yas tutanlar için

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Yerdeki Kılıç

LADY DİZ , tüm acılar dindi.

Artık karnındaki acıyı hissetmiyordu. Sırtının altındaki soğuk çamur ve kan farkındalığından kayboldu. Yağmuru duyamıyordu.

Ay ışığı yüzünün soluk parlıyordu ve gece derin gözlerini gölgeliyordu. Kukuletası sanki siyah ipekten dokunmuş gibi parlıyordu.

Güzeldi ama Maerea gibi değildi.

Maerea'ya olan yeminini çoktan bozmuştu. Onu terk ediyordu. Bu bilginin verdiği acıyı hiçbir şey durduramazdı. Dişlerini sıkarak gözlerini kapattı.

Kadın adamın saçlarını alnından geriye doğru taradı. Teni yumuşak, elleri güçlüydü. Adam yüzünü ondan çevirdi.

"Korkma." Sesi kadifemsi bir kontraltoydu ve onu rahatlığa . "Adın ne senin?"

Düşünmeden cevap verdi. Ya da cevap vermeye çalıştı. Kendi kanında boğulurken kelimeler boğazında düğümlendi. Kadın adamın alnına tekrar dokundu ve rahatsızlığı azaldı.

"Alcaeus," diye tanıttı onu, onun söylemesine gerek kalmadan. "Neden burada olduğumu biliyor ?"

görmeyi arzuladığı yüz, son anlarında duymak istediği ses onunki değildi. Ama o buradaydı ve yalnız ölmüyordu.

Sonunda ona tekrar baktı. Kadının dolgun, kadınsı dudakları aralandı ve ne olduğu ortaya çıktı.

Dişleri vardı.

Savaş bittikten sonra başının üzerinden neler geçtiğini hatırladı. İlk başta acıdan ne olduğunu anlayamamıştı. Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Lordum, adamlarının şimdi onu almasına izin verelim mi?" "Hayır. Cesedi için kimsenin gelmediğinden emin olun."

"En azından ayinini yapması için bir büyücü çağırmamız gerekmez mi?"

"Büyücülere bir şey söyleme."

"Ama Tanrım! Onları durduracak kimse olmayacak. Karanlığın yaratıkları. Her zaman ölümler için gelirler."

"Cesedini istedikleri gibi kullansınlar. Tüm kayıplarımızın bedelini ödesin. Onu Hesperinlere bırakın."

Hesperinler. Dişli, ölümsüz, kaçınılmaz. Geceleri dolaşüyor, terk edilmiş savaş alanlarına akın ederek ölmüş insanları arıyorlardı. İnsanlar onlar için beslenecek kan ya da ayinlerde kullanacakları cesetlerden başka bir şey değildi.

Alcaeus, kaderinin güzel ve dehşet verici yüzüne baktı.

"Ben Iskhyra," dedi Hesperine. "Artık acı çekmeyeceğine söz veriyorum."

O gece ilk kez kendisi için korkuya kapıldı. Yüzleşmişti tereddüt etmeden savaştı. Görevini yapmış ve sonuna kadar savaşmıştı. Tek endişesi ailesi içindi.

Şimdi Hesperine buradaydı. Ona yapacaklarından korkmakta bir şey yoktu. Onu yozlaştıracaktı. Onurlu bir savaşta kılıçla ölmenin tesellisine bile sahip olamayacaktı. Hiçbir savaşçı bunu hak etmiyordu. Bir Hesperine'in baştan çıkarmasıyla karanlığa gömülmeyi.

Onunla savaşmak istedi ama gücü tükenmişti. Ve hiçbir güç onu ondan koruyamazdı. Bir Hesperine, karanlık sanatlarıyla bir adamın iradesini alabilirdi. Öyle bir büyüye sahipti ki, ona istediği her şeyi yapabilirdi. Adam onun merhametine kalmıştı.

Sonunda Hesperine'in kendisinden daha korkunç bir son habercisi geldi. Umutsuzluk. "Beni bırak. Lütfen. Elimde kalan tek şey onurum. Onu da bana bırak."

Onun elini tuttu. "Seni taptığın kişiye teslim etmek savaş için büyük bir onurdur. Sen kendini savaş tanrısı Anthros'a adadın, değil mi?"

"Sen bağlılık hakkında ne bilirsin ki, kâfir? Senin türün gece tanrıçasına tapar." Hespera, tanrıların dışlanmış. Onun adını yüksek sesle anmadı. Yaratığının onu yok etmesini engelleyemezdi ama bunu kolaylaştırmayacaktı.

"Hespera benim tanrıçam, ama bu gece Anthros'la buluşmak istiyorsan, seninle tanrın arasında durmayacağım."

Bir şangırtı geldi ve avucuna bir şey çarptı. Sert parmaklarını bir solukla kabzanın etrafına kapattı. Aile kılıcı. Onu göğsüne doğru tuttu.

Alcaeus'tan bir iç çekiş, neredeyse bir rahatlama hıçkırığı kaçtı. Puslu zihninin bir kısmı Hesperine'in sözlerine inanıp inanamayacağını merak ediyordu. Az önce ona bu sorunun cevabını vermişti.

"Kılıcını çamura saplanmış halde buldum," dedi, "ulaşamayacağın bir yerde. Sana ve kılıcına yapılmış acımasız bir hakaret. Düşmanın sana layık değildi."

"O," diye hırıldadı Alcaeus, "ölmüyor."

"Bu onu galip yapmaz."

Kılıcına ve zihnindeki Maerea imgesine sıkı sıkıya sarıldı.

"Ayrılmaya hazır mısın?" diye sordu Hesperine. "Anthros'un Salonu'ndaki öbür dünyana gitmeye ve onun ebedi savaşçılar topluluğuna katılmaya? Bu dünyadaki işiniz bitti mi?"

"Bu dünyanın benimle işi bitti."

"Değilim." Elini onun kılıcını tuttuğu yerde birleştirdi. "Eğer seçiminiz buysa, sizi burada tutacak güce sahibim."

Yutkundu. "Beni kendinizden birine dönüştürmek istiyorsunuz."

"Sadece sen istersen. Damarlarımdaki büyü seni geri getirebilir. Sana Hediye'yi, Hespera'nın ölümsüzlük kutsamasını sunabilirim. Anlıyor musun?"

"Evet," diye boğuldu.

Bir Hesperine olabilirdi, güçlü ve ölümsüz. Karanlıkta kanla hayatta kalarak yarı ömür boyu ölümden kaçabilirdi.

Elini kavrayışı cesaret vericiydi. "Bunun senin için zor bir karar olduğunu biliyorum. Bu gece ne karar verirsen ver, doğru kararı vermiş olacaksın. Onurlu bir yaşam sürdür. Pişman olman için hiçbir neden yok."

"Pişmanım..."

"Ne? Düşmanından intikam mı almak istiyorsun?"

"Hayır. Ben sadece Maerea'yı istedim." Maerea'nın adı ağzından kaçtı, kime ettiğini bilmediği bir duaydı bu. "Benim için her şeyden vazgeçti. Artık hiçbir şeyi olmayacak."

"Ona yardım etmeni mümkün kılabilirim."

"Nasıl, tanrılarınız hizmetimi isterse?"

"Hespera hiçbir şey talep etmez. O verir. Kim olduğunuzu değiştirmez. Başladığın şeyi bitirmen için sana güç verecek. Daha önce hiç sahip olmadığın bir güç."

"Güç umurumda değil. Sadece Maerea'yı."

"Hediye sana onunla ikinci bir şans verecektir."

Alcaeus seçiminin çok basit olduğunu fark etti. Savaşta ölebilir ve Maerea'yı terk ederek Anthros'un Salonu'na gidebilirdi. Ya da Savaş Tanrısı'nın

Her zaman için iyilik yapmak, Hespera'nın ruhundaki lekeyi kabul etmek ve Maerea'yı kurtarmak. Hangi onur daha önemliydi? Savaştaki onur mu? Yoksa hanımının onuru mu? Alcaeus bu kararı çoktan vermişti, savaş ilanı yerine Maerea'yı seçtiği gün.

"Uzun sürüyor mu?" diye sordu.

"Gücün ve disiplinin var ve Maerea güçlü bir motivasyon kaynağı. Gücünü kullanmayı öğrenmek için çoğu kişiden daha az geceye ihtiyacın olacağını umuyorum. Dönüşümün kendisi sadece birkaç saat sürer. Ancak şunu bil ki Hediye-İnsandan Hesperine'e dönüşmek kolay olabilir de olmayabilir de. Vicdanınızı sınavacaktır."

Yüzünü buruşturdu. Anthros'un yasalarına göre yaşamıştı. Hespera onun vicdanı hakkında ne düşünecekti? "Nasıl yani?"

"Seçiminizi akıllıca yapabilmemiz için sizden hiçbir şey saklamıyorum. Armağanınız sırasında, daha önce hiç sahip olmadığınız bir empatiyle hayatınızın anlarını yeniden yaşayacaksınız. Deneyimlerinizi başkalarının gözünden göreceksiniz. Onların sevincini veya acısını, iyiliğinizin veya zalimliğinizin sonuçlarını hissedeceksiniz. Yaptıklarınız acıya neden olduysa, siz de acı çekeceksiniz. Bu empati ahlaksızların ruhunu kırar ve dönüşüm tamamlanmadan yok olurlar. Ama öğrenmiş olanlar... sevmiş olanlar... ruhları dayanır ve yeni bir güçle yeniden doğarlar."

Alcaeus, ruhunu Anthros'un yerine Hespera'nın yargısına teslim zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Ama Maerea ile tanıştıkları andan itibaren, onun için her şeyi riske atacağını biliyordu.

"Bu gece hayatta kalacağım," diye yemin etti. "Maerea'yı terk etmeyeceğim. Yap hadi.

Bana hediyeni ver."

"Hespera kutsal isteğinizi duydu. Onun adına, sizi reddedemem. Onun Armağanını size iletmek benim için bir onurdur."

Sanki bir çocuk kadar hafifmiş gibi, Hesperine onu kucağına aldı. Onu yağmurun içinden, sanki yüzüyormuş gibi yumuşak bir şekilde taşıdı ve Maerea'nın ve onun atalarının nesillerinin birbirlerini katlettiği tarladan .

Farkındalık içinde ve dışında kayboldu. Yağmur durdu. Sessiz ve kuru bir yerdeydiler. Alçak ışık yüzünü yıkadı. Hesperine bir koluyla onu destekleyerek başını kaldırdı. Kolunu yüzüne doğru kaldırmasını izledi. Elini indirdiğinde duyuları yeniden keskinleşti.

Bileğinde parlayan kan, solgun teninde canlıydı. Boğazında safra yükseldi. Anthros onu affetmezdi. Ailesi ondan korkacaktı. Maerea ile bir geleceği olamazdı, bir Hesperine olarak değil.

Yine de doğru şeyi yaptığını bilerek kaderiyle buluşacaktı. Kendini destekledi ve Hesperine'in bileğini dudaklarına değdirmesine izin verdi.

Savaş alanında ağzına kan girmesinden bildiği metalik tadı almadı. bir fincan çiğ cesaret içmiş gibi hissediyordu. Bu onu içten içe ısıtmış ve harekete geçmeye hazırlamıştı. Görüşü zayıfladı. Ama Iskhyra'yı *hissetti*, savaşın sicağında görüş alanının hemen dışında, iç savaşının gidişatını değiştiren bir komutan.

Sonunda Maerea'yı gördü. Zihninde onun gülümsemesinin bir görüntüsü parladı.

Onun dışında hiç gülümsememişti. Onu bulana kadar artık düşünmüştü.

Tanıştıkları günü asla unutmayacaktı. Ama o zaman gülümsemiyordu.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Fırtınada Bir Kuş

On Üç Gün Önce

MAEREA KORKMAYI REDDETTİ.

Yağmur yüzüne tükürüyordu. Fırtına her an pencereden içeri ve panjurları kapatmak zorunda kalacaktı. Ama bir nefes daha temiz havaya ihtiyacı vardı.

Hala hasta odasının kokusunu alabiliyordu. Babasının son sözlerini hâlâ duyabiliyordu.

Tek pişmanlığım... O piç Aemilius benden daha uzun yaşayacak. Onu öldürmeliydim.

Ağabeyi hiçbir şey söylememişti. Ayağa fırlayıp babasının kılıcını eline aldığı da. Onu kalıntılarla baş başa bırakıp aceleyle hasta odasından çıkarken de.

Gerrian saatler sonra dönüp babalarının ezeli rakibi Yaşlı Lord Aemilius'un öldüğünü söyleyene kadar onunla konuşmamıştı.

Babam bu dünyadan bir savaşçının zayıf ve solgun gölgesi olarak hasta yatağında ayrılmıştı. Lord Aemilius, Gerrian'ın kılıcının ucunda zayıf ve solgun bir gölge olarak aramızdan ayrılmıştı.

Belki de Gerrian Lord Aemilius'un oğlunu da bu yüzden öldürmüştü.

Genç Aemilius, Gerrian'dan yıllarca daha tecrübeli bir savaşçıydı. O gün babasının ve kardeşinin cenaze törenlerini planlamak zorunda kalabilirdi. Ama Gerrian sağ salım geri dönmüştü.

Bu sefer müttefik aramak için tekrar yola çıktığını söyledi. Kaleyi savunacak bir lord olmadan bırakarak. Hayatta kalan düşmanları Lord Alcaeus'un babasının ve ağabeyinin intikamını alması için mükemmel bir fırsat.

Maerea buradan, kalenin tepesindeki odasından uzağı görebiliyordu. Ama yeterince uzağı değil. Yağmurun diğer tarafında, birkaç saat içinde bir orduyu buraya taşıyabilecek kadar yakın olan düşman yaşıyordu.

Fırtınanın içinde bir kuş gördü. Sırılsıklam kanatlarıyla rüzgara karşı uçuşuyordu. Dalgalandı, yükseldi, yalpaladı ama yenilmedi.

Bir bakışlarını şatoya yaklaşan dik yola çevirdi. Kalbi göğsünde yerinden fırladı. Tek başına bir atlı, yağmura rağmen emin adımlarla tehlikeli patikayı tırmanıyordu.

"Pencereden uzaklaş," dedi Bria.

Atlı Lord Alcaeus olamaz. Eğer geldiyse bile yalnız gelmemiştir.

Geldiğinde. Üstün kuvvetleri ve . Eğer istediği bir kuşatmaysa, Maerea ve halkını azalan erzaklarıyla birlikte bu duvarların içine hapsedebilir ve...

Bria kanatları kapatmadan önce Maerea derin bir nefes daha aldı. Oda gri bir kasvete gömüldü. Maerea yüzündeki yağmuru sildi.

Bria sıcak bir bezle Maerea'nın saçlarını okşadı. "İşte, ."

Maerea pencere kenarındaki koltuğa oturup Bria'ya yaslandı. "Burada olmana çok sevindim."

"Annenle kızlığımızdan beri onun hizmetçisi olarak hizmet ettikten sonra başka nerede olabilirdim ki? Ona seninle ilgileneceğime söz verdim." Nemli bezi ateşin önüne asmak için ocağın yanına gitti. Yumuşak, yuvarlak yüzü, artık yaşlılığın ve zayıf yılların etkisiyle buruşmuş, bir gülümsemeyle buruşmuştu. Saçları artık tülbindinin kenarlarından gümüşü bir aura gibi parlıyordu ama beyaza döneceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu. "Ben her zaman burada olacağım."

Maerea gözyaşlarına dönüşmek üzere olan bir kahkahayı yuttu. Binici Lord Alcaeus değildi.

"Yapacak işlerimiz var," diye duyurdu. "İplik eğirme işine başlasak iyi olur. Bu yılın mahsulünden elde edebileceğimiz her iplik parçasına ihtiyacımız var. taramak."

"Evet. Ve eski battaniyeleri onararak daha uzun süre dayanmalarını sağlayacağız.

Bu yeterli olacaktır."

"En azından kardeşimin kur yaptığı müttefikler bize yeni bir refah getirene kadar."

Bria cevap olarak ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı, yüzündeki sakin ifade Maerea'yı hem rahatlatıyor hem de korkutuyordu.

"Yarın," diye devam etti Maerea, "ya da yağmur diner dinmez, halkımızı dolaşacağım. Mutfaklarımızdan kimin yiyeceğe ihtiyacı olduğuna bakacağım. Çok cömert olduğumu söylemeyin. Biz açlıktan ölmeyeceğiz. Hiçbir şey yapılmazsa onlar aç kalacak."

Bria ve iğleri ocağın önündeki sandalyelerinin yanına koydu. "Çok cömert değilsin. Tıpkı annen gibisin."

Pencerenin ötesinden gelen bağırışlar Maerea'nın sıçramasına neden oldu.

Bria'nın bakışları kapalı pencerelere gitti. "Burada kalsak iyi olur."

Maerea bir kalp atışı boyunca, dışarıdaki bilinmeyen tehditle arasında duvarlar ve silahlı adamlar olan karanlık odasında öylece oturdu. Sadece birkaç

Duvarlar ve silahlı adamlar evini, halkını, ailesinin mirasından geriye kalan her şeyi bir arada tutuyordu.

Korkmayı reddetti.

Ayağa kalktı. "Hayır. Kargaşanın ne bakacağım." "Burada, güvenli bir yerde kalmalıyız."

"Bizim için iplik eğirmeye başlar mısınız? Birazdan size yardım etmek için döneceğim."

"Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim, güvercin." Bria Maerea'nın saçlarını sıcak yün başlığıyla örttü ve ikisini de şal ve pelerinlerle sardı.

Ocak odasından çıktılar ve ıssız koridorlardan ve merdivenlerden aşağı indiler. Kalenin eski meşe kapılarının hemen içinde muhafızların komutanı onları durdurdu. Bria kadar uzun süredir buradaydı ve neredeyse onun kadar inatçıydı. "Konuyla ilgileneceğiz leydim."

"Kim o?"

"Düşman."

Bria Maerea'nın elini tuttu.

Maerea destek için diğer elini duvara koydu. Taştan içine bir ürperti sızdı. Daralan göğsüne zorla bir nefes aldırdı. "O geldi yalnız mı?"

Komutan Bria ile baktı. "Leydim kalede kalmalı."

Bria onun elini çekti. "Ateşin başına geri dön güvercin, biz iplik eğirmeye başlarken bırak da adamlar savunmayla ilgilensin."

"Komutan, kardeşim size Lord Alcaeus'un yokluğunda gelmesi halinde ne yapmanız gerektiği konusunda emir verdi mi?" Gerrian bugünlerde Maerea'ya hiçbir şey anlatmıyordu.

"Evet, leydim."

Bekledi.

Komutan iç çekti. "Bir kuşatmaya hazırlanmak için emir verdi, buna değil."

"Lord Alcaeus'un aklındaki şey bir kuşatma değil. Gerrian'a meydan okumak istiyor." Başka bir düello. Kardeşini kaybedebileceği bir şans daha.

"Görünüşe göre Lordumun burada olmadığını biliyor, çünkü Lord Gerrian'ın yokluğunda otoriteyi elinde tutan kişiyle konuşmak istedi."

"Ne? O zaman bizi izliyormuş. Gerrian'ın gitmesini bekledi ve bu durumdan faydalanmayı planlıyor." Korku onu üşütse de kendinden emin bir şekilde konuşuyordu. "Onunla konuşmalıyım."

Komutan bir kenara çekilerek kapıyı tamamen kapattı. "Lordum beni ne pahasına olursa olsun sizi güvende tutmakla görevlendirdi leydim."

"Lord Alcaeus yay taşıyor mu?"

Komutan tereddüt etti. "Hayır leydim."

Kaşlarını kaldırdı. "Ya da duvarların ulaşabilen herhangi bir fırlatma silahı, sence?"

İç çekti. "Hayır."

"Geçit evinin tepesinde güvenli bir konumdan ne niyette olduğunu öğreneceğim."

Komutan eğildi ama kenara çekilmedi. Bekledi, eli hâlâ inatçı duvara dayanıyordu.

Avuçları terleyen Bria, Maerea'nın elini bıraktı. "Otoriteyi elinde tutan kişi bizim leydimizdir."

Sonunda komutan onun için bir kapıyı iterek açtı. Sağanak yağmur altında avluyu geçerken pelerinini Bria ve onun üzerinde tuttu. Bria, Maerea'yla birlikte merdivenlerden kapı girişine doğru yürürken dizlerinin ağrısından tek kelime bile etmiyordu.

Maerea buzgibi parmaklarıyla eteklerini kavradı ve korkuluktan aşağı bakmak için kenara doğru yürüdü.

Yalnız atlı aşağıda, taşlı yolun tepesinde, surlardaki okçuların ulaşamayacağı bir yerde tünemiş bekliyordu. Eyerinden ona nazik bir selam verdi. Konuştuğunda, sözlerindeki şaşkınlığı duyabiliyordu. "Leydim."

Yani görgülü ve hoş bir sesi vardı. Neyi gizliyorlardı?

Havaya rağmen pelerinini geriye attı ve şaşırtıcı bir gerçeği ortaya çıkardı. Gözlerini dikti. "Kılıç takmıyorsun."

"Buraya şiddet aramaya gelmedim."

Yağmur hafiflemişti, sadece yanaklarını yalıyordu, bulutlar bahar fırtınasını atlattıklarına göre artık hafiflemişlerdi. Islak saçları kurduğunda açık kahverengi olabilirdi. Yüzü yakından yakışıklı olabilirdi. Daha gençti

rahmetli daha yaşlı. Belki de onun yaşındaydı. Maerea gibi evlenmemiş bir kadın için yirmi dört yaş çok eskiydi ama Lord Alcaeus için bu, genç ve güçlü bir savaşçı olduğu anlamına geliyordu.

Yükselen, güçlü bir tehdit.

"Salicina Lordu Alcaeus, sizi bugün Lapidea'ya getiren nedir?" Maerea, Alcaeus'un vereceği cevaptan çoktan korkmuş olmasına rağmen, ses tonunun kararlılığından dolayı kendini tebrik etti.

"Leydi Maerea," diye seslendi, "benden korkmanıza gerek yok."

Ellerini korkuluklara dayadı ve omurgasını dikleştirdi. "Korkmayı reddediyorum."

Eyerine tekrar oturdu. "O zaman ben de öyle yapacağım."

"Peki sizin gibi bir savaşçının benden korkacak neyi var lordum?"

"Kardeşimin oğlu beş yaşında. Onun yerine geçecek yaşa gelene kadar

Sorumluluklarım var, onu korumak benim görevim. Annesine, kardeşimin dul eşine söz verdim, bana güvenebilir. Onların adına, eve canlı dönmek niyetindeyim."

Maerea iki cenaze töreni planlıyor olabilirdi. Ama o değildi. Aemilius'un dul eşiydi. "Arzu ettiğiniz bir savaş değilse, o zaman neden buradasınız?"

"Yasayı yerine getirmek için." Ağırbaşlılıkla ve sesinde sert bir tonla konuştu.

"Kardeşiniz babama meydan okudu. Kardeşim bu eylemi için adalet aradı. Şimdi onun için adalet aramak bana düşüyor. Tenebrae Krallığı yasaları uyarınca, Lord Gerrian'ın kardeşimin yaşam bedelini ödeyerek aileme tazminat ödemesini talep ediyorum."

Maerea, duyurusundan sonraki sessizlikte su damlalarını ve atının çekiç seslerini duyabiliyordu.

Sonra Bria, Lord Alcaeus'un duyamayacağı kadar alçak sesle ona fısıldadı aşağıda. "Lapidea'nın bırakın bir lordu, bir çiftçinin fiyatını bile karşılayamayacağını biliyor olmalı."

"Bir oyun," diye mırıldandı komutan. "Bu talebi kaleye kolayca girebilmek için kullanmak istiyor."

"Ve eğer onu elde ederse," diye karşılık verdi Maerea, "bir ordu olmadan neyi başarabilir ki? Bir kılıç bile olmadan?"

"Önemli değil," diye yanıtladı komutan. "Deneme şansı olmayacak."

"Korkma, güvercinim. Askerlerimiz düşmanın sana yaklaşmasına asla izin vermeyecektir."

Eğer kuşatma istiyorsa, Salicina'nın tarlaları olgunlaşırken onları açlıktan öldürebilirdi. Eğer istediği bir düelloysa, Gerrian bunu ona seve seve verirdi.

Kuşatma isteyen bir adam bir ordu getirdi. Düello isteyen bir adam, düşmanı evdeyken geldi ve kılıcını getirdi.

Maerea, kılıcı olmadan aptalca yaklaşan ve kendini akıllıca ulaşılamayacak bir yerde tutan, kalenin hanımı burada tek başına dururken düşmanının sahip olmadığı parayı isteyen bu adamdan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

"Lord Alcaeus, yasalar bir cana karşılık bir can talep etmenize izin veriyor. Sizin konumunuzdaki hiç kimse ikinci seçeneği kullanmaz ve bunun yerine bir yaşam bedeli talep etmez."

"Ailelerimiz arasında nesiller boyu süren kan davası da bu yüzden."

"Maddi tazminat adalet ihtiyacınızı gerçekten karşılayacak mı?"

"Baldızımın ve yeğenimin bu olaydan zarar görmemesi beni tatmin edecek.

ve Salicina için zor kazanılmış refahımızı bir savaş için harcamayalım. Bırakın barış içinde yas turalım."

Bu yakarışı tanıdı. Bu onun kendi duasıydı. "Kayıplarınız için üzgünüm."

Kıpırdamadan durdu. Sanki onun basit sempati sözlerini gerçekten dinlemiş gibi.

Bunların cesur sözler olduğunu fark etti. "Size başsağlığı diliyorum Leydi Maerea."

Kuşatma istemiyordu. Düello istemedi. Çok daha kolay ve acı verici bir talepte bulundu. Ona halkının ve ailesinin güvenliğini kandan başka bir şeyle satın alma şansı sundu. Ve kadının ona verecek bir kuruşu bile yoktu.

Hızlıca düşündü. Gerrian en geç altı gece sonra takviye kuvvetlerle dönmeliydi... ve yeni ittifakı mühürlemek için sunabilecekleri hediyelerle. Bunları Lord Alcaeus'a ödeme yapmak için kullanabilirdi.

"Size olan borcumuzu tahsil etmek için iki hafta içinde geri döner misiniz? Sizden sadece yedi gün boyunca sabretmenizi istiyorum, bu arada ben de kardeşimin muhasebe müdürüne parayla ilgili danışacağım." Lord Alcaeus'un hesap uzmanı olmadığını bilmesine gerek yoktu, sadece Maerea kilerdeki kırıntıları sayıyordu.

"Teşekkür , Leydi Maerea." Tekrar eğildi ve uzun bir süre ona baktı. "Yedi gün içinde size döneceğim."

Atını geri döndürdü ve tepeden aşağı inmeye başladı. Görüş alanından çıkmadan önce durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Sonra tepelerin arasından Salicina'ya doğru gözden kayboldu.

Taşlık arazide hareket eden şey, yağmurun dinmesiyle birlikte yükseklerde uçan o kuştı.

KARDEŞİ büyük salona girdiğinde Maerea'nın morali yükseldi, sonra da çöktü. Yalnızdı.

Müttefikleri kesinlikle daha sonra gelecekti. Ellerini ona doğru uzattı. Sert ifadesi bir anlığına hafifledi ve neredeyse kendisi gibi göründü. Onu kendine çekti.

Çelik ve eyerde geçen uzun günler kokuyordu. Eskiden olduğu gibi değil. Babamla tartıştığı bahçenin etrafında büyüyen ladin. Ama onun kucaklaması dünyayı yeniden doğru hissettirdi.

Koyu kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş, sık sık tamir edilen giysileri yol yüzünden yıpranmıştı. Huzursuz bir enerji onu canlandırıyor. Mavi gözleri onun göremediği bir hedefe odaklanmış gibiydi.

Sağ tarafındaki sandalyeyi onun için geri çekti. Annesinin sandalyesi. Maerea, annesinin hastalığından bu yana neredeyse on yıldır bu sandalyede oturuyor olmasına rağmen hâlâ bu şekilde düşünüyordu. İlk kez babasının sandalyesine oturdu.

Uzun masanın üzerinde bir cereyan esti ve kadehindeki şarap titredi. Kendisiyle yaptığı yoğun tartışmalardan sonra, onun en sevdiği şarabın son şişesini açmıştı. Özel bir günde ona sürpriz yapmak için saklamıştı. Artık böyle lükslere paraları yetmiyordu.

"Al." Gülümsemeye çalışarak şarabı ona biraz daha yaklaştırdı. "En sevdiğin."

Birkaç yudumda içti.

"İttifakı kutlayalım," dedi boş kadehe. "Döndüğümde kutlayacağız." Gerrian yemeğine koyuldu.

Bundan sonra tabak daha yemek isteyecek gibi görünüyordu. Yemek planlarını yeniden düzenlemesi gerekecekti. "Yine mi gidiyorsun?"

"Babamın kuzeydeki eski yoldaşları açgözlü korkaklar. Ailelerimizin geçmişteki ittifakını onurlandırmayacaklar. Tek önemsedikleri şey kâr, dost dedikleri savaşçıların kalitesi değil. Sanki benimki gibi yetenekler bir lordun fidyasına değmezmiş gibi. Bu vefasız, korkak sürüye ihtiyacım yok. İyi ki kurtulduk.

Yarın güneye gidiyorum."

Güneyli lordlar zor günler geçiren bir aileyle ittifak kurmaya daha istekli olacaklar mıydı? Eski vaatleri daha az olur muydu?

Babamla birlikte yok olma ihtimali var mı?

Elini şarap şişesinin etrafına sıkıca sardı ve Gerrian'ın kadehini yeniden doldurdu.

Gerrian'ın müttefiki yoktu. Talihlerini tersine çevirecek kimse yoktu. Lord Alcaeus yarın döndüğünde ödeme yapamazdı. Kanun kan isteyecekti.

Ölüm tanrısı Hypnos'un pençesi bir kez daha Lapidea'nın etrafını saracaktı. Halkının çoğunu bir kuşatmada alacaktı. Ya da ve biricik ailesini bir düelloda.

Ama şimdilik kardeşini onun ulaşamayacağı bir yere gönderebilirdi.

İki adamı ne kadar uzun süre ayrı tutarsa, şiddeti o kadar uzun süre önleyebilir ve Lord Alcaeus'la bizzat ilgilenmek için o kadar çok zamanı olurdu.

"Hemen gitmelisiniz," dedi. "Kaybedecek zamanımız yok. Şimdiye kadar seçeneklerimizi tüketmediniz. Babamın eski dostları arasında daha değerli müttefikler bulacağınızı biliyorum."

"Kılıcım bizi doğru yerimize geri getirecek. Savaşta hünlerim sayesinde diğer adamlar benimle aynı safta yer almakta gecikmeyecekler. Lord Aemilius ve varisini alt ettiğimi biliyorlar. Birkaç saat uyuduktan sonra sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağım."

Kadehi bir kez daha doldurdu, şarabın kokusunun ısırtığı gözlerini yakıyordu.

MAEREA, koruyucu tanrıçası Chera'nın heykeli önünde diz çökerek RAB ALCAEUS'UN DÖNÜŞÜNÜ BEKLEDİ. Bugün ona hiç dua gelmedi.

"Tanrıçam..." diye denedi.

İlham almak için Chera'nın heykeline baktı, sanki Yas Tanrıçası'nın gri peçesinin arkasından bakıp onun gizli yüzünü ve görünmeyen gözyaşlarını görebilecekmiş gibi. Maerea Dul Kadın'ın otlarının eteklerine dokundu. Nesiller boyu yalvaran eller taşı pürüzsüz hale getirmişti.

Lord Alcaeus hakkında ne yapmalıyım?

Artık tanrıçasına her gün sorduğu sorunun sonunda onun adı vardı. *Ne yapmalıyım... boş kilerler hakkında? Hasta çiftçiler? Yıkılan kale?*

Korkularını Chera'nın ayaklarına bırakamazdı. Ailesinin sadık küçük tapınağından her ayrılışında, yüklerini de götürmek zorundaydı.

Ancak hamisine danıştıktan sonra her zaman bir teselli duygusu hissetti. Ve her zaman bir yolunu bulurdu.

Lord Alcaeus'a ödeme yapmanın bir yolunu bulacaktı.

Cüppelerin hışırtısı onu Üstat Eusebios'un yaklaştığına dair uyardı. "Sizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

"Keşke daha iyi adaklar sunmak için ayıracak çiçeklerim ya da mumlarım olsaydı." Chera'nın ayaklarının dibine, tamir edilemeyecek kadar kırılmış diğerlerinin üzerine bir başka kırık iğ yerleştirdi.

"Dul kadın senin sıkıntılarını ve bağlılığını görüyor çocuğum. Kalbinin senin için acıdığını bil... tıpkı benimki gibi." Yaşlı büyücü yakındaki bir dua bankına oturdu ve artık yalnız beklemiyordu.

Chera'nın heykelinin bulunduğu köşedeki oyuktan başını kaldırıp odaya hâkim olan büyük güneş diskinde baktı. Bronz daire o kadar kararmıştı ki, savaş tanrısına çok az şan getiriyordu. "Anthros'un tapınağında hamime izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette." Büyücü içini çekti, kemikli göğsü soluk kırmızı-altın büyücü cübbesinin içinde inip kalkıyordu. "Burada, Lapidea'da bir yere ihtiyacın var. kadınsı ibadetler. Ana Tanrıça Kyria'nın tapınağının Salicina'da olması ve burada ibadet etmenin sizin için güvenli olmaması utanç verici."

Maerea, Anthros'un mutlu eşi, hasat tanrıçası Kyria'nın tapınağına hiç gitmemişti. Ellerinde bir demet buğday ve bir mekik tutan, karnı çocukla dolup taşan hasat tanrıçasının heykeli önünde ne dua edeceğini bilemezdi.

Chera acıyı biliyordu. Chera kaybı biliyordu. Anthros, bir zamanlar tarım tanrısı olan kocası Demergos'u itaatsizliği yüzünden öldürdüğünde onun gücünü kırmıştı. Ama Dul yine de görevlerini yerine getirdi, yağmur tanrıçası olarak tarlaları besledi ve Yas Tanrıçası olarak ölümlülerin öbür dünyaya geçişini kolaylaştırdı.

Maerea görevlerini nasıl yerine getirecekti? Kurtarılmak için ona bakan halkının güvenliğini nasıl satın alacaktı? Geriye kalan tek aile üyesinin, bedeli ödenemeyecek olanın?

Komutanın çizimleri tapınağın eşliğini geçti. Maerea gözlerini iğ yığınınına dikti. "Geri mi döndü?" "Korkarım öyle leydim."

Zamanı kalmamıştı.

"Ben dışarıda bekleyeceğim." Komutanın botları geri çekildi.

Ayağa kalkmak için çaba sarf etti.

Efendi Eusebios onun yanında durdu. "Lord Alcaeus ile konuşmamı ister misiniz? Belki de benim katılımım gerginliği azaltabilir. Yıllar önce tapınak bu tapınağı onayladığında, beni bu tapınağa hizmet etmem için görevlendirdiler. Lapidea ve Salicina da dahil olmak üzere tüm bölge."

"değil, Efendi Eusebios. Lord Alcaeus sizin ailemize her zaman daha yakın olduğunuzu biliyor."

"Kan davalarının tapınaklarda yeri yoktur. Tanrıların kapısındaki çatışmayı durduramadığım için üzgünüm."

Maerea yalvarırcasına dul kadının eteğine tekrar dokundu. Chera'nın elbisesini düşünürken eli yavaşladı. "Ben hazırım."

"Onun sesiyle git."

"Lord Alcaeus ile bizzat konuşmam gerekse de, belki de müzakeremizi burada yapabiliriz."

"Akıllıca bir rota. Her şeye rağmen, tarafsız zemine benzeyen tek yer burası."

"Kısa süre içinde döneceğim." Başlığını taktı ve sağanak yağmura göğüs gererek tapınaktan ayrıldı. Ne de Chera aynı zamanda yağmur tanrıçasıydı. Bu hava Maerea'ya hamisinin onunla birlikte olduğunu hatırlattı.

Komutanın gözleri kısıldı. ", çiftçilerin çocukları battaniye olarak kullanabilsin diye atalarımızdan kalma duvar halılarını söktürdüğünüz o kıştan beri gözlerinizdeki o bakışı görmemiştim."

"var. Lapidea'nın ona olan borcunu tahsil etmek için Lord Alcaeus'u Anthros tapınağına davet edin."

"Düşmanın size yaklaşmasına izin vermeniz söz konusu bile olamaz!"

Bu, Lord Alcaeus ile arasında bir ok mesafesi varken yürütebileceği bir pazarlık değildi. Teklifini nasıl sunduğu her şeydi. İçinde herhangi bir değer görmesi için yakından incelemesi gerekecekti. "Kimse Efendi Eusebios'un burnunun dibinde bir savaş başlatmayacak. En iyisi bu

Lord Alcaeus ve benim pazarlık yapmamız için bir yer. Kardeşim eve döndüğünde bu durumdan mutsuz olacak kadar uzun sürerse, ona tüm bunların benim yüzümden olduğunu söyleyebilirsin."

Komutan, adamlarına onun dediğini yapmalarını emretmeden ve ilk çocuğu kendisi sarmadan hemen önce, duvar halılarıyla ilgili olarak ona aynı bakışı atmıştı. "Evet leydim."

Artık bir planı vardı. Ne gerektiğini bilmek güzeldi. Yapması gereken buyusa, ne kadar zor olduğu önemli değildi.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Değerli Son Şey

ALCAEUS Anthros Tapınağı'na yaklaşırken oradan sağ çıkabilmek için dua ediyordu. Büyücülerin kan davalarında taraf tutmaları yasaktı ama yine de Lord Gerrian'ın adamları tarafından kuşatılmıştı. Komutanları, Alcaeus'un Lapidea'nın hanımefendisiyle aynı havayı solumasına izin vermektense onu av köpeklerine yem etmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyordu.

Ama Leydi Maerea onu kutsal topraklara davet etmişti.

Lord Gerrian'ın kız kardeşinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Onunla tanışmadan önce onu yargılamak haksızlık . Ama onun siperlerde belirip bu kadar cesurca karşısına çıkmasını beklemiyordu.

Korkmayı reddediyorum.

Onun en cesur sözlerini hiç hayal etmemişti.

Kayıplarınız için üzgünüm.

Kardeşinin Alcaeus'a vermek istediği tek şey kalbine saplanan bir kılıçtı. Ama Aemilius'un hayatının bedelini ödemeyi kabul etmişti. Alcaeus'un daha fazla kan dökülmeden bir çözüm bulabilmesi için tek umudu oydu.

Ve böylece Leydi Maerea'nın daveti üzerine eve canlı dönüp dönmeyeceğine dair bahse girdi. Komutan ve muhafızlar Alcaeus'a kale duvarlarının dışında. Çamurlu ve temiz bir zeminden oluşan kısa bir mesafeyi geçerek yalnız tapınağa vardılar. Yıpranmış kemerler ve ufalanan taşlar daha çok bir mahzene benziyordu. Ama kalbi hâlâ atarken kapıdan geçmeyi başardı.

Onu görünce sıçradı. Geçit evindeki uzak tanrıçayı yakından görmek hayret vericiydi. Ona yaklaşırken komutanın bakışlarını neredeyse hiç hissetmedi. Yanında duran Anthros büyücüsünü de zar zor fark etti.

Saçları bahar güneşinin renginde, gözleri ise yansıyan gökyüzünün mavisindeydi. Gözlerinin altında koyu lekeler ve ağzının etrafında gergin çizgiler vardı. Ağır bir pelerin ve basit bir yün başlık giymişti.

Kendini soğukkanlılıkla ifade ediyordu, asaleti yorgunluk maskesinin belli oluyordu. Hayatında gördüğü en güzel kadındı.

"Bu yeterince yakın," dedi komutan, "Lordum."

Bu kadar yaklaştığını fark etmemişti. Onun varlığında kendini mantıksız bir şekilde güvende hissediyordu.

". " Alcaeus çantasını önüne koydu ve derin bir selam verdi.

Ona nezaket göstererek yukarıdan aşağıya baktı. "O silahsız. Geri çekilin."

Komutan geri çekildi ama küçük tapınağın karşısından izledi. Dışarıda bekleyen muhafızlar, kapıdan Alcaeus'un atına kadar açık bir yol bıraktılar. Ama kaçmak zorunda kalırsa, bu onun için yine de kötü olabilirdi. Tek yapabildiği Lord Gerrian'ın adamlarının bir ibadet yerinde savaş başlatmaması için dua etmektir. Yaşlanan bir büyücü, donuk bir güneş diski ve Chera'nın sessiz heykeli adamlarına ilham vermek için yeterli olacak mıydı?

Vicdanlar mı?

Eğer değilse, leydileri . "Değerlendirmeniz için bir teklifim var Lord Alcaeus."

"Önce bana izin verin." Sürüyü işaret etti.

Bir eliyle muşamba üzerinde parlayan mavi mührün üzerine dokundu. "Kyria'nın bir mührü mü?"

"Zehirlemediğime sizi temin ederim. Bir misafirin şatonun hanımefendisine yiyecek hediye etmesi temel bir nezakettir."

Çantayı açtı ve içindeki erzakları karıştırdı. Kürlenmiş etlere, peynir tekerleklerine ve konserve kavanozlarına bakarak başını salladı. "Geleneksel hediye tek bir tavuktur."

"Bu sizin aç insanlarınız arasında pek de hoş karşılanmaz." "Halkımızın aç olması sizi neden ilgilendiriyor?" "Babamı ve kardeşimi öldürmediler." kaçırdı. "Komutan, bunu kaleye götürün ki mutfak hanımı her aile için bir sepet hazırlayabilsin."

Alcaeus'un barış teklifi artık onunla kadın arasında durmadığında, kendini daha az güvende hissetti. Kadın ona kalkan olarak bir teşekkür bile sunmamıştı.

Pelerinini itti ve yere düşmesine izin verdi. Kollarını uzatarak yavaşça bir daire çizdi.

Alcaeus onurlu bir adam olmak için çabaladı, ama o bir erkekti. Alcaeus'u görünce ona verdiği bakışla, düşmanının kız kardeşi olduğunu unuttu. Kendi adını bile unutmuştu. Sarışın kadifenin altındaki göğüslerinin hatlarını. Altın bir kuşakla bağlanmış ince beli, ellerini dayamak için mükemmel bir yerdi. Uçları

saçları kalçalarının üst kısımlarını okşuyordu. Yoksunluk ince bedenini şekillendirmişti ama gururu kendini zarafetle taşımasını sağlıyordu.

Durdu, yüzünü ona döndü. "Bu bölgede bundan daha değerli bir şey yok. Eğer sahip olacaksan, senindir."

Paha biçilemez. Onun.

Kadının ne demek istediğini anladı ve zihnini gitmek istediği yerden geri getirdi. "Leydim, sırtınızdaki elbiseyi çıkarmaya hiç niyetim yok."

"Bunun gibi kumaşlar pahalıdır. Sizi temin ederim ki karşılığında bolca para ya da ticarette bolca mal alacaksınız."

"Buraya bir kadından değerli eşyalarını gasp etmeye gelmedim." "Yapabilirdin. Neden gelmediniz?"

"Babamı ve kardeşimi sen öldürmedin."

"Kardeşim öldürdü."

"Ve bedelini ödemesine izin verin."

"Belki de net değildir. Lapidea'da değerli olan son şey bu. Halkımızı beslemek için geri kalan elbiselerimi çoktan sattım. Bunu sadece avantajlı bir evlilik onlara daha fazla fayda sağlayacağı için sakladım. Eğer intikam pazarlığı tatlıya bağlayacaksa, bunun annemin gelinliği olduğunu bilmenizi isterim."

"İntikamla ilgilenmiyorum."

"Lord Alcaeus, ikimiz de ailemin ödeyemeyeceği bir bedel istediğinizi biliyoruz. Talebinizi , Tenebrae kanunlarına göre kardeşimin hayatı sona erecek. Gerrian ailemden geriye kalan tek şey. Bu cüppe onun hayatını satın almak için sahip olduğum tek şey. Lütfen. Alın onu."

mesafeyi aşarak elini uzattı. Komutan hazır olda durdu ve büyücünün gözleri büyüdü. Ama Leydi Maerea geri , iki adam da Alcaeus'un onun elini tutmasına engel olmadı. Kadın irkildi.

Parmakları soğuktu. Kızın elini iki elinin aldı ve parmak eklemlerinin üstündeki havayı öptü. "Bu elbise, sen bu kaleden ayrılana kadar yeni ve daha iyi bir hayat için, umarım. Lapidea bedelini topraklarındaki keresteyle ödeyebilir belki. Ya da nehrinde balık tutma hakkıyla. Eminim sen ve ben bir şeyler düşünebiliriz. Kabul etmeyeceğim tek ödeme senin elbisen ve kardeşinin hayatı."

"Lütfen, bu işi olmadan halledelim. Ailelerimizin rekabeti yüzünden bakmakla yükümlü olduğumuz kişiler ölmemeli."

"Bu konuda suçsuzlar. Ne sizin ne de benim halkımı bir kuşatmanın zorluklarına maruz bırakmaya niyetim yok."

"Anlamıyorum. İntikam almak istiyor *olmalısın*."

"İntikam yüzünden babam ve kardeşim öldü. İntikam sadece kardeşini ya da beni öldürtür. İntikam sana ya da yeğenime ve baldızıma ne kazandıracak? Eğer aileniz kardeşimin hayatının bedelini öderse, onur ve yasalar korunur ve akan kan durur. Bana yardım edersen, kan davasını bugün durdurabiliriz."

Bir iç çekti, neredeyse gülecekti. "mi? Ailelerimiz arasında nesiller boyu süren kan davası bir günde silinip gitti mi? Senin ve benim atalarımızdan ne farkımız var?"

Onun gerçek kahkahasının bir ses olduğunu duymayı arzuluyordu. Gülüşünü bir an olsun görebilmek için yanıp tutuşuyordu. "Hiçbirinin bunu durdurmaya çalıştığını sanmıyorum. Ama biz denemeye hazırız. En azından ben. Siz değil misiniz?"

Onun yüzünü inceledi. "Sana inanıyorum."

Bir şey istiyordu ama intikam değil. Onun güvenini istiyordu. Bu, mücevher dolu bir çantadan daha değerli bir ödül olabilirdi. Şimdi onun gözlerinde gördüğü şey, kazanmanın imkânsız olmadığı umudunu veriyordu.

"Benimle yürü," dedi. "Eminim sen ve ben bir şeyler düşünebiliriz."

RAB ALCAEUS'UN YAKINLIĞI NEDEN Maerea'nın içini ?

Bunu açıklayamazdı. Düşüncelerini temizlemek için soğuk rüzgâra ihtiyacı vardı. Tapınağın dışındaki patikada ona katıldı, atını sürüyordu, muhafızları da arkasındaydı.

İlgili ayrıntılar dikkatini dağıtmaya devam ediyordu. Uzun bacakları ve gevşek, erkeksi adımları vardı. Belirgin burnu geçmişte kırılmıştı. Kadın yüzüne dürüst bir sertlik kattığını düşündü. Yanında hareket ediş şekli de konuşma şekli kadar nazikti. Asla çok yakın durmuyor, ama onun her işaretine karşılık veriyordu.

"Peki," diye başladı, "şu kereste hakkında."

Geçtikleri çıplak tepeyi işaret etti. "Hiç lordum. Hepsi yakacak oduna ya da eski kaleyi desteklemeye gitti. Topraklarımız kesildi."

Yüzünü buruşturdu. "O halde nehrinizdeki balıkçılık haklarını ele alalım." "Eğer aşırı avlanmaya izin verirse, halkımız daha hızlı açlıktan ölecek."

"Kardeşiniz balıkçılık haklarının getirisini toprağını işleyen köylülerle mi paylaşıyor?"

"Kardeşimin düşüncelerinin başında balık tutmak gelmez."

"Ailemin yakalayabileceği şeylere makul sınırlar getirilmesini kabul ederim."

Düşündü, zihninde rakamları tekrar gözden geçirdi ama başını salladı. "Balıkçılık limitlerini her ay yeniden değerlendiriyorum. Bir felaket olmadan bu kadarını nasıl ayırabileceğimizi bilemiyorum."

Çenesini ovuşturdu. Gün ilerliyordu ve savaş sonrası gölgesi ortaya çıkmıştı, çenesini vurgulayan açık kahverengi bir sakal. "Av hayvanlarını soracaktım ama getirdiğim erzaklara bakışından sonra uzun zamandır domuz pastırması görmediğini düşünüyorum."

"Domuz pizolasi yemeyeli ne kadar uzun zaman oldu bilemezsiniz. Mutfak hanımımız onları festival ziyafetleri için terbiye ederdi..." İç çekti. "Bu tür şeylerin artık bir önemi olduğundan değil."

Kaleyi çevreleyen ıssız yamaçlarda ve çiftliklerde dolaşıyorlardı. Halkının servetini kumaştan giymiş, onu korumak için elbisesinin kuyruğunu kuşağının içine sokmuştu. Lord Alcaeus ile birlikte olası ödemeler, ev hesaplarının gerçek durumunu ortaya çıkarmaktan kaçınmazdı. Tek bir saat içinde, Gerrian'ın yıllardır öğrenmediği kadar çok şey öğrenmişti.

Lord Alcaeus'u gözlemledi, söylediği her şeyi analiz etti, tuzaklar aradı. Ama kahverengi gözlerinde hiç hesaplama parıltısı yoktu. Sadece nezaket ve pişmanlık vardı. Sürekli aynı sonuca varıyordu. O gerçekten de görüldüğü gibiydi.

Saygıdeğer. Şaşırtıcı. Nadir.

Rüzgâr açık kahverengi saçlarından bir tutamı at kuyruğundan çekip çıkarmıştı.

Saç telleri yüksek bir elmacık kemiğinin üzerinden geçti. "Son yıllarda zor günler geçirdiğinizi biliyordum ama sıkıntınızın bu boyutta olduğunu fark etmemiştim. Leydi Maerea, sorabilir miyim, ailenizin durumu nasıl bu hale geldi?"

Kadın ona baktı. "Bilmiyor musun?"

Adam başını salladı.

"Baban Batı Tarlası üzerinde hak iddia etti."

"Evet... babam onu ailenizden geri aldı. Babanın babası bizden almıştı."

"Sizinkiler krallığın bu kısmına gelmeden önce buranın benim aileme ait olduğuna inanarak yetiştirildik."

Kaşlarını çattı. "Babam bize, atalarımız buraya yerleşip tarım yapmaya başladığında buranın sahipsiz olduğunu öğretti."

"Kimin buna gerçekten hakkı olduğunu sadece tanrılar bilir. Ama Lapidea'nın tek ekilebilir arazisiydi. Bu kaybı asla telafi edemeyiz."

"Bekle, *tek* ekilebilir araziniz mi?"

"Geri kalanını ekip biçmek için elimizden geleni yaptık. Babamın kerestelerin çoğunu temizlemesinin bir başka nedeni de buydu. Ama çok sarp ve kayalık, toprak da çok fakir."

Tereddüt etti. "Güneyde daha çok tarlamız var."

"Çok daha fazla. Biliyorum."

"Özür dilerim, Leydi Maerea."

"Batı Sahası'nı almadınız."

Kalenin arkasındaki keskin inişi gören bir uçurumun üzerinde durakladı. Karşıdaki kayalıkları süsleyen kahverengi kürk lekelerini işaret etti. "Hâlâ keçi çiftliklerimiz var. O inatçı yaratıkları hayatta tutabiliriz. Onların sütü, eti ve kılı bizi hayatta tutuyor. Sürü büyüklüğünü kontrol altında tuttuğumuz sürece. Keçiler, nehir ve düzgün topraklı ceplere sıkıştırdığımız bir parça bahçecilikle idare ediyoruz."

"Siz sürü hesaplarken, avlanma limitlerini belirlerken ve bahçelerdeki cepleri sıkıştırırken kardeşiniz ne yapıyor?"

Pelerinini kendine doğru çekti. "Annem mükemmel bir ev yöneticisiydi. Onu kaybettikten sonra babam için zor oldu. Ona yardım etmeye başladım. Sonra yaşı yavaş yavaş gerilemeye başladı ve ben de onun omuzlarından daha fazla görev aldım."

"Kardeşiniz neredeydi, Leydi Maerea?"

Yanındaki adam yerine uçuruma baktı. Ne söyleyeceğine karar vermekte nadiren bu kadar zorlanırdı. Tanrılar onun sözlerinde özgür olduğunu, babasının ve kardeşinin kulaklarını istenmeyen öğütlerle doldurduğunu, annesinin burada olsaydı söyleyeceği her şeyi söylediğini biliyordu. Her ne kadar iyi olsa da,

Maerea, Gerrian'ın duymak istemediği sözleri söylemeye devam edecekti çünkü bunun alternatifi oturup her şeyin dağılmasını izlemektir.

Ama Lord Alcaeus'a söyleyecek söz bulmakta zorlandı. Çünkü gerçeği söylemek çok kolay olacaktı ve bunu yapmamalıydı, kardeşinin düşmanına değil.

"Bağışlayın beni," dedi. "Kardeşinizin işleri hakkında ayrıntılar için size baskı yapmam yanılttı. Onun adına sessiz kalmanız sizi onurlandırıyor. Sizin yanınızda onun hakkında kötü konuşarak şerefınızı . Ama sana seni soracağım."

Bakışlarının ona dönmesini engelleyemedi.

Ön kolunu uçurumu çevreleyen alçak taş duvara yasladı ve bu duruş onu kadına daha da yaklaştırdı. Zayıf ve güçlü bir adamdı. Uzun boyluydu, geniş omuzları onu rüzgârdan koruyordu. "Kardeşinin yardımını diledin mi, hayattan bıktığında ve Hiç düşünmediği o nehirdeki balıklarla ilgili ölüm kararlarını? Onun yerine eğitim alanında kılıçta ustalaşmak için geçirdiği onca saat boyunca onu özlediniz mi?"

Lord Alcaeus'a karşı dürüst olmamak neden bu kadar zordu? Onunla konuşmak neden bu kadar cazipti?

"Kardeşim, kılıç ustalığını bizim durumumuzu iyileştirmek için en iyi araç olarak görüyor. Babamız kendini onu eğitmeye adanmıştı." İşte. Bu sadece bir gerçektir. Ne sevgili ağabeyine yönelik bir eleştiri ne de Gerrian'ın az önce ailesini öldürdüğü adamı aşağılayacak bir savunma.

"Oyunu fazla avladığında hayal kırıklığından ağladınız mı?" "O... herkesi beslemek için üzerine düşeni yapmaya çalışıyordu."

"İyilikten çok kötülük yaptığını anlayacak öngöründen yoksun olduğu halde ona işin aslını açıkladınız mı?"

Bu yüzden ağzını bu kadar kolay açabiliyor ve kalbinin derinliklerini bu adama itiraf edebiliyordu. Çünkü bunu yaparsa, adam onu gerçekten dinleyecekti.

Söylediği her şeyi dinlemişti. Sözlerini adilce değerlendirmiş ve dürüstçe yargılamıştı. Sanki omuzlarının üzerinde bir kafası varmış ve sadece dırdırcı bir gürültü ve bir çift sıkılmış el değilmiş gibi.

Onun yüzünü aradı. "Yengeni böyle mi dinliyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Umarım onu dinlemişimdir. Artık onunla ilgilenmek benim sorumluluğumdur. Neye ihtiyacı olduğunu bana her zaman söyleyebileceğini biliyor."

"Ben senin sorumluluğunda değilim. Neden beni dinliyorsun?"

Gözlerine yine o bakış geldi, tapınakta ellerini tuttuğunda yüzünde gördüğü bakış. Kendini onun sıcak, güçlü, nasırlı ellerini tekrar hissetmeyi dilerken buldu.

"Sizi değer," dedi.

Keder vahşi bir canavardı. Maerea'nın gözlerini yaşartmak için o anı seçti. Gözlerini kırıştırdı, yutkundu ve kulak asmadığı tüm sözleri, başarısız planları ve imkânsız engelleri için ağlamamak için kendini zor tuttu. Annesi için. Babası için. Bir yabancıya dönüşen erkek kardeşi için. Aralarında yaşadığı çorak taşların yolunu uzun zaman önce tutmuş olan geleceği için.

Uzun ilk kez, yasin sonsuza dek sürmemesi gerektiğini hatırladı. Ve artık hiç olmayan bir şey oldu. Geleceğiyle bir görüntü zihninde parladı. Hava ciğerlerini dolduruyor gibiydi. Yakınında beliren kale daha hafif görünüyordu. Yüzüne bir gülümseme geldi.

Lord Alcaeus büyülenmiş gibi ona baktı. Ve sonra ona gülümsüyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Gülümsemesi kalbi kadar nazikti ve geri kalanı gibi yakışıklı.

Dikkatini ondan çalan şey etraflarında gölgelerdi. Gülümsemesi soldu. Bir adım daha yaklaştı. "Senden ayrılmalıyım. Baldızım endişelenecek."

Evinden sağ dönmeyeceğinden korkan bir aile onu evinde bekliyordu. "Git ve seni sevenleri rahatlat."

"Yarın tekrar geleceğim."

"Yapmalısın. Ailemin size olan borcunu nasıl ödeyeceğine henüz karar vermedik."

Adam salladı ama giderken gözlerinde gördüğü şey keder değildi. Başka bir gülümsemenin vaadiydi.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bin Zambak

Ertesi gün ALCAEUS, tıpkı sabahı karşılamak için yataktan kalktığı gibi, düşmanının büyük salonuna isteyerek yürüdü. Bir gün çok şeyi değiştirmişti.

Leydi Maerea her şeyi değiştirmişti.

Boş bir masanın önünde onu bekledi. Şömine, alanı sıcaklıkla doldurmak için çabalıyordu ama ateş ışığının en ufak dokunuşu bile onun parlamasını sağlıyordu. Kadın annesinin gelinliğini tekrar giydi. Sadece yarısı kadar vardı bir gün önceki gibi muhafızlar. Ona dün yüzünde gördüğü gülümsemenin bir ipucunu verdi.

Bugün onu yine gülümsetecekti. Gerçekten gülümsetecekti. Bunu hak etmişti. Ve o da bunu istiyordu.

"Hoş geldiniz Lord Alcaeus." Kadının nezaketi yakasını görmesini sağladı.

Eğildi ve bakışlarını eteklerine sabitledi. "Misafirperverliğiniz için bir kez daha teşekkür ederim, Leydi Maerea. İçeri girme davetiniz ve güvenli geçiş garantiniz karşısında ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

"Size zarar gelmeyeceğine ve anlaştığımız fiyat ne olursa olsun huzur içinde evinize dair söz veriyorum."

"Teşekkür ." Elini pelerininin içine soktu ve orada özenle sakladığı şeyi çıkardı.

Tertemiz beyaz zambağı görünce sevinçten nefesi kesildi. "İlk ziyaretinizde bir hediye vermek adettendir ve tek gereken yemektir."

"Bu sadece senin için." Gülümsemekten kendini alamadı.

Sonra birden gülümsemeye başladı. İşte. Başardı. Onun gülümseme yeteneğini umduğundan da kolay kazanmıştı. Gözlerini aydınlattı ve zayıf yüzünü yumuşattı. Endişeleri bir an için yok olmuş gibiydi. Ve ona bakıyordu. Ona binlerce zambak getirecekti.

"Zambağı nereden buldun?"

Ona alaycı ve komplocu bir bakış attı. "Kyria'nın yerel büyücüsünün onları bizim için çiçek açmaya ikna etmenin bir yolu var."

Daha da yaklaştı. "Ah, bu her şeyi açıklıyor. Annemle babamın yıllar önceki düğününden beri onu görmedik. Ailenize karşı hep bir zaafi olmuştur. Sırrını sana söylemesine şaşmamalı."

"Dün, kardeşimin düğününden bu yana Anthros'un yerel büyücüsünü ilk kez görüyordum."

"Üstat Eusebios çoğu akşam komutanla bira içmeye gelir."

Alcaeus çiçeği ona uzattı. "Umarım büyücülerin bile taraf tuttuğu gerçeği bundan aldığın keyfi bozmaz."

"Çiçeği yetiştiren büyücünün buraya hiç gelmemesi çiçeğin suçu değil." Mucizevi. Gülümsemesi henüz kaybolmamıştı. Ona işaret etti. "Böyle güzel bir şeyin solmasına izin vermemeliyiz. Onu biraz suya koyacağız. Lütfen ocak odamda bana eşlik edin."

"Benim için bir onurdur leydim." Onu oraya davet edecek kadar ona güveniyordu. Bir erkeğin, bir hanımefendinin odasının onurlu bir şekilde ayak basabileceği tek bölümü, dış dünyadan gelenleri kabul ettiği yer. Ona bir hediye verecekti. onun alanına bir bakış.

Ağzının kenarları seğirdi. "Annemin hizmetçisi seni inceledikten sonra hâlâ hissediyor musun, söyle bana."

Kıkırdadı. "Anlıyorum. Size sadık olanlar konusunda şanslısınız. Beni istediği kadar sinayabilir ve ben yine de onu Komutanın dünkü değerlendirmesine katlandıktan sonra hoş geldiniz eskortu."

"O kadar emin olma." Leydi Maerea'nın gözlerinde eğlence dans ediyordu.

Muhafızlardan ikisi onları belli bir mesafeden takip etti. Alcaeus'u büyük salondan dışarı ve kalenin geçitlerine doğru götürdü. Halı yok. Ne de duvar halıları ya da sancaklar. Kadının omuzlarındaki ani gerginliği görünce yorum yapmadı. Ona üşüyüp üşümediğini sormak istedi ama bu sadece evinin durumuna dikkat çekecekti.

İlerideki bir kapıdan ateş ışığı sızıyordu. Kapıya vardıklarında iki muhafız hemen dışarıda mevzilenmişti. Kapıyı açık bıraktı ve Alcaeus'u ocak odasına götürdü.

Eşikten adımını attı. Bu oda, bir halısı ve yıpranmış ama güzel meşe sandalyeleri olan bir sığınaktı. Kır saçlı bir kadın ateşin yanında oturmuş, eğirdiği ipliğin ucunda dönüp duruyordu. Ama incelediği kişi oydu. İği havada durdurdu ve ayağa kalktı.

Kadın beklenen nezaketi gösteremedi, adam elini kaldırdı ve hafifçe eğildi. "Lütfen hanımefendi, benim yüzümden kendinizi rahatsız etmeyin." "Lordum." Kızın tatlı bir yüzü vardı ve yaşlılığın veremediği bir sevimliliğe sahipti.

azalırdı. Ancak gözlerindeki sükûnet sadece içsel gücünden kaynaklanıyor olabilir.

"Bria, şuna bak. Bunu bir sürahiye koymalıyız."

Mistress Bria'nın bakışları çiçeğe takıldı. Yumuşak bir "Oh" dedi. "Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?"

"Onları Kyria tapınağından hatırlıyorum."

Leydi Maerea ona meraklı bir bakış attı. "Oraya gittiniz mi?"

"Annen orada ibadet ederdi, daha önce... yani daha mutlu zamanlarında. Hep onunla giderdim."

"Gerçekten de mutlu zamanlar geçirmiş olmalısınız." Alcaeus çiçeği gülümseyerek Metres Bria'ya uzattı.

Tereddüt etti, sonra yakınına eğildi ve çiçeğin derin kokusunu içine çekti. "Solmasına izin verme."

Leydi Maerea yan odada, muhtemelen yatak odasında kayboldu. Alcaeus onun ayak seslerini ve kumaş hışırtılarını duydu. Kendisinin ulaşamayacağı o mahrem alanda hareket ettiğinin o kadar farkındaydı ki.

Elinde basit, taştan bir su testisiyle döndü ve kabı sandalyelerin yanındaki yan sehpanın üzerine koyarak onu davet edercesine gülümsedi. Adam tekrar ona yaklaştı ve zambağı suya bıraktı. Bir an için çiçeğin başında birlikte durdular. Ama Metres Bria'nın bakışları Alcaeus'un geri adım atmasına neden oldu.

"Lütfen bize katılın." Leydi Maerea ateşin yanına oturdu.

Alcaeus üçüncü sandalyeye oturdu ve kendini ocaklığın karşı tarafında, hanımefendinin karşısında buldu. Metres Bria aralarına oturdu ve ona bir tur attı. Havada dönerek ipliğinden sarktı. Biçimsiz gri yün parmaklarının arasında hareket ederek ince iplik olarak ortaya çıktı.

Sorgulama gelmedi. Onun sessiz ilgisi çok daha korkutucuydu. Söyleyeceği ya da yapacağı herhangi bir şeyin onun onayını kazanma şansını mahvetmeyeceğini bilmiyordu.

Leydi Maerea dönmeye başlamadı, dikkati ona . "Dün getirdiğiniz erzak için tekrar teşekkür ederim. Çocukların yüzlerini görmeliydiniz. Karınlarının tok olması annelerine büyük mutluluk verdi."

"Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm." "Çok şey yaptın."

Avuçlarını açtı. "Boşta duran iki elim var. İşinize yarayabilirler mi?"
Onu yine şaşırtmıştı. "Misafirimizsiniz."

"Biz komşuyuz. Törene gerek yok. Ne ki?" Bir parmağını alt dudağının altına dayadı. Sadece onun farkındalığı
Mistress Bria, çok uzun süre bakmadan önce bakışlarını ondan ayırmasını sağladı.

Leydi Maerea o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, onu gücendirdiğinden korktu. Yoksa ağabeyinin gözetimsiz bıraktığı meselelerin listesi o kadar uzun muydu?

Alcaeus sadece tek adamdı ve onu buraya kabul ettiği her gün umduğundan daha fazlaydı. Elinden gelse kaleyi kulelerinden mahzenlerine kadar onarırdı ama burada tek başına asla düzeltemeyeceği o kadar çok şey vardı ki. Ona şikâyet listesinden tek bir şey seçtirmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Sonunda başını salladı. "Size emeğimin karşılığını ödemek için ayıracak adamım olmadığını zaten tespit ettik. Her ne kadar nazik olsa da teklifinizi kabul ederek borcumu daha da arttırmayacağım."

"O zaman kardeşinin borcunu artırmayacak bir konuda sana yardım etmeme izin ver. Senin için bir şey yapmama izin ver." Bakışları ocak odasında gezinerek evinin durumunu değerlendirdi. Tertemizdi. Yamalı perdeler ya da yeniden doldurulması gereken minderler konusunda pek bir şey yapamazdı ama...

Dikkati, kadının oyma ve kakma meşeden küçük, güzel bir sandığı sakladığı pencere pervazına takıldı. Sandığın mandalı eğri büğrü duruyordu, bu yüzden kapatılamıyor ya da kilitlenemiyordu. Eliyle işaret etti. "Alabilir miyim?"

Tereddüt etti.

"Ah. Sormamalıydım. Özel bir şeye izinsiz girdiysem beni bağışlayın."

"Hasar beni üzüyor. İçine bakmadan tamir edebilir misiniz?"

Ona bir onur sınavı vermişti. Bu hoş karşıladığı bir meydan okumaydı. "Evet, Leydi Maerea. İçine bir an bile bakmadan onu yeni gibi yapacağım. Bana güvenebilirsiniz."

"Yemin ederim içinde mücevher yok-"

Bir elini kaldırdı. "Açıklamana gerek yok."

Sandalyesinden kalktı. Karşısında otururken kendini bir tanrıçanın önünde dilekçe veren biri gibi hissetti. Elini tutmayı, avucunun yumuşak tenini öpebilmek için ters çevirmeyi arzuladığı bir tanrıça. Saçlarını özlediği

Ellerini onun güneşli saçlarında gezdirebilmek için hassas düğümünden kurtarmak istiyordu. Vücudunu arzuladığı bir tanrıça-

Ne kadar . Mandalları ve kilitleri hayal etti. Nasıl çalıştıklarını. Çeşitli metallerin özelliklerini. Onun testini geçememeliydi.

Pencereye gitti, annesinin gelinliğinin kuyruğu arkasına geçti ve küçük sandığı aldı. Kutuyu onun uzattığı ellere tereddüt etmedi. Ama bunu yaptıktan sonra sustu.

"Ona iyi bakacağım," diye söz verdi.

"Biliyorum." Çok sessiz bir şekilde verdiği cevap bir bildiri gibiydi.

Parmak uçlarının onunkilere değmesine izin verdi. Sanki beklediği şey buymuş gibi, sonunda ellerini geri çekti.

Kutuyu kucağına yerleştirdi. Kapağında güzelce oyulmuş ve boyanmış uçan bir mavi kuş vardı. Kapağı bozmamaya dikkat ederek gevşek, parçalanmış mandalı inceledi. "Nasıl kırıldığını sorabilir miyim?"

"Çok fazla kullanımdan dolayı yıllar içinde yıprandı."

", botumdan küçük bir iş bıçağı çıkarabilir miyim? Bıçak bir silah değil ama sizi telaşlandırmak istemem."

Bayan Bria okşadı. Sağlam bir sopaydı ve üstünü kabarık, eğrilmemiş yün tomarlarından daha fazlasıyla doldurmuştu. Fazladan Orada sıkışmış miller. Bazıları keskin görünüyordu. "Devam et ve tereyağı bıçağını çek."

Alcaeus, Leydi Maerea ile bakıştı ve kendi bastırılmış kahkahasının onun gözlerine yansıdığını gördü. Metres Bria'nın bile dudakları kıpırdadı.

"Görünüşe göre izniniz var," dedi Leydi Maerea.

Bıçağını çıkardı ve işe koyuldu. Mavi yünle kaplanmış olan kendi değneğini eline aldı. Yakınına koyarak, mavi iplik başlangıcı olan iğlerinden birini seçti.

Kadın ince eliyle iğın ucunu büktüğünde, adam onu izlemekten kendini . Zarif parmakları yeni ipliği yönlendiriyor ve okşuyor, onu daha sıkı, daha güçlü eğiriyordu.

Bakışları karşılaştı. Kadın kaçırıldı. Kutunun kapağının kapalı olup olmadığını kontrol etti, sadece sözünü tutmaya özen gösterdiğine dair onu rahatlatmak için.

Kendisini onun çalışmasını izlerken yakaladığı son zaman değildi. Ya da onu izlerken yakaladığı. Kızın kutuya değil, ellerine baktığını fark etti. Ya da yine yüzüne. Ya da önünde uzattığı bacağına.

Büyük bir çabayla, her ona gülümsemedi. Onun dikkatini çektiğini belli etmezse, belki de bu durum devam edecekti.

Öğleden sonra vakit geçirirlerken, kadın bakmayı bırakmadı.

MAEREA parmağını mavi kuş kutusunun düz ve güvenli mandalının üzerinde gezdirdi. Şimdi kırılmadan önceki halinden bile daha iyiydi. Pencere kenarındaki koltukta beklerken yola baktı. Lord Alcaeus bir sonraki buluşmaları için her an burada olabilirdi.

"Giyecek bir sürü elbisen olmalı," diye homurdandı Bria, "ve bir dolusu talibin."

Gülümseyerek sevgilisine baktı. Birkaç gün önce olduğu gibi acı acı değil. "Bu da nereden çıktı? Kız kurusu olarak kaderime ağıt yakıp kabulleneli çok oldu."

"Lord Alcaeus dünyadaki tek genç adam değil, ama *sizin* dünyanızdaki tek genç adam. Farklı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sen neden ? O değil..." Kelimeleri bile . *Bir talip*.

Bu imkânsızdı. Bunu düşünmenin bile bir anlamı yoktu. Ama yine de soru dudaklarına geldi. "Lord hakkında ne düşünüyorsun?" Alcaeus, Bria? Onun hakkında bir fikir edinmek için zamanın oldu."

Endişe Bria'nın yüzünü sık sık karartırdı ama bugün farklı bir endişeydi bu. "O çiçekten ekmek veren ve kılıç yerine tamir bıçağı çeken bir adam. O senin kapını açmayacak türden biri. hazine kutusu. Bu yüzden bu kadar tehlikeli. Ona izin vermenizi çok kolaylaştırıyor."

"Burada hiçbir şey yok." Maerea elini tekrar oyulmuş kuşun üzerinde gezdirdi. "Benden başka kimseye bir şey ifade edecek bir şey yok."

Onun kaleye doğru at sürdüğünü gördü. Atı, bulutların arasından sızan güneş ışınlarının arasından kuru yolda sıçrayarak ilerliyordu.

Maerea ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, çıkarken Bria'nın omuzlarını okşamak için durdu. "Ben işimi yaparken dönmeye devam ettiğin için teşekkür ederim.

onunla pazarlık yapacağım. Söz veriyorum, bu akşamki çalışmalarımı kaybettığım zamanı telafi edeceğim."

"Hep öyle yapıyorsun. Neden ben de seninle gelmiyorum?"

"Eğer sırayla çalışmazsak Dokuma Günü'ne kadar hiçbir şeyi bitiremeyiz. Sen mutfak hanımına izin verirken ben yarın eğireceğim.

dizlerin için merhem yap."

Bria bir el salladı. "Dönmek için dizlerime ihtiyacım yok. Lord Alcaeus'u bugün nereye götürüyorsunuz?"

"Fasulyelere bakmak için. Onlar benim sayılır, Gerrian'ın değil." Bria homurdandı. "Erkekler fasulye nedir bilmez."

Maerea güldü. "Lord Alcaeus kendi topraklarındaki ekin rotasyonlarını denetler. Bazı yararlı önerileri olacaktır."

Bria'ya Lord Alcaeus'la bundan daha fazlasını konuşacağını söylemedi. Birçok konuda fikirlerle doluydu ama onun fikirlerini de aynı derecede istekliydi. Sadece onunla yüksek sesle düşünerek bazı sorunlara yeni çözümler bulmuştu bile.

Yeni çözümler yeni umutlar demekti.

Ama Bria'ya söylemediği bir şey olması garipti. "Onu tekrar ocak odasına getirmeni tercih ederim," dedi Bria.

"Merak etme canım. Komutan her an yanımızda olacak."

Bria protesto edildiği belli olan sandalyesine yeniden yerleşti. "Bazı şeylere karşı komutanın koruması yoktur."

Maerea kapıdan çıkarken, "Eminim Lord Alcaeus'un tereyağı bıçağına denktir," diye alay etti.

Bria gülmedi. "Dikkatli ol."

Komutanın yüzü bugünlerde kaşlarını çatmış donmuş gibiydi. Lord Alcaeus avluya girer girmez onu ve muhafızları unuttu. Atını adamlarına teslim ettikten sonra ona bir selam ve her gün getirdiği iki hediye sundu: bir gülümseme ve bir zambak.

O da gülümseyerek çiçeği burnuna götürdü ve zor kokusunun tadını çıkardı. "Bir buket topluyorum."

"Bu senin vazo için değil."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. Hazine kutusunu onarmak için kullandığı bıçakla çiçeğin sapını kısalttı. Parmakları bir dokunuşla onunkilere değdi. çiçekten daha geçici.

Ama ona bakışı daha uzun sürdü. Bakışları saçlarında, yüzünde dolaştı. Zambağı kulağının arkasına sıkıştırdı. Başparmağı hafifçe yanağına kaydı. Bu bir kaza mıydı?

Bunu bilerek yaptığı düşüncesi onu endişelendirmiyordu.

Endişelendirmeliydi.

"Elbiseniz fasulye tarlaları için fazla ince, leydim."

annesinin gelinliğini giymemeliydi. Ama diğer tüm kıyafetleri yıpranmış, solmuş kalıntılardı. Dahası, gelinlik onun gülümsemesi ve her bir zambak kadar gerekli hissettiriyordu. Ritüellerinin bir parçası.

Bu birkaç, imkânsız günün bir başka imkânsız özelliği, hayatından, bildiği her şeyden ayrı bir zaman.

"Kırletmeyeceğim." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bütün işi siz yapacaksınız lordum."

Kahkahası çok hoştu. Başka bir dünyadan bir şey gibi. Duvarlardan kaçarak yukarı doğru sürükleniyordu.

"Ayrıca," diye ekledi, "size göstermek istediğim başka bir yer var ve bu elbise oraya uygun."

Merak yüzünü aydınlattı. "Önden buyurun leydim."

Yürüyüşlerini surların dışına, bu kez de kalenin eteklerindeki fasulye tarlalarına taşıdılar. Toprakta diz çöküp uyuz ama dirençli bitkileri incelemekten çekinmedi. Maerea, Gerrian'ın ya da babasının, tabaklarındakiler hariç, fasulyelere yan gözle bile baktıklarını hatırlamıyordu.

"Zekice bir çözüm," dedi Lord Alcaeus. "Kale bunu barındırıyor ve bu çıkıntılar doğal teraslar oluşturuyor. Fasulyeleri buraya dikmek sizin fikrinizdi, değil mi?"

"Evet." Chera ona yardım etti, onun övgüsü karşısında nasıl da ısınmıştı. Sanki fasulyelerine iltifat etmek yerine onu saçları hakkında şiir yağmuruna tutmuştu. Ama güzel saçların aksine, fasulyeler hayat kurtarırdı ve o da bunu biliyordu. "Bu baklalar fakir toprağımıza dayanabilir ve bize yaz boyunca hasat verir."

"Fasulye ayrıca topraktan almak yerine toprağı onarır."

"O zaman onları yetiştirecekleri her yere dikmeliyim. Belki topraklarımızın bir kısmını canlandırabilirler."

"Burada, birkaç mevsimdir yetiştikleri yerlerde, halkınızın beslenmesine daha fazla çeşitlilik katmak için onları diğer ürünlerle dönüşümlü olarak yetiştirebilirsiniz."

"Bu harika bir haber."

Arada bir şakalaşarak fikirlerini, gerçekleri ve görüşlerini paylaşmaya devam ettiler. Fasulye tarlalarından diğer çiftçilik projelerini gezmeye geçtiler. Bahar Lapidea'ya gelmeyi unutmuş gibi görünüyordu ama işte Chera'nın mevsiminin hüküm sürdüğünün ve hayatın her yıl geri döneceğinin zor kazanılmış kanıtları vardı.

Maerea'nın küçük frenk üzümü ağaçlarına vardıklarında güneş ufukta alçalmıştı. "Biraz daha kalırsan yengen endişelenir mi? biraz daha? Size göstermek istediğim bir yer daha var."

"Ziyaret etmek için elbiseyi giydiğin yer mi?"

"Evet."

Ona kolunu uzattı. Bu doğal jest ona birden bunun ne kadar doğal olmadığını hatırlattı. Bir kez daha ağabeyinin tam teçhizatlı adamlarının onları izlediğinin farkına vardı.

Ama dokunuşu dokunuşu sayılırdı. Gerrian'ın değil. Parmaklarını Lord Alcaeus'un kolunun kıvrımına .

Yola koyuldu, gözleri eteklerinde korudan uzaklaştı. Ama kalbi hızla çarpıyordu ve içinde, bu basit eylemler için çok güçlü bir şeyle dolu olduğunu hissediyordu.

Onu kaleden, ve muhafızlardan uzaklaştırdı, ancak adamlar biraz geriden takip etti. O ve Lord Alcaeus kayalıklara yaklaştıklarında, sert rüzgârlar onların müttefiki oldu ve sözlerini muhafızların kulaklarından çaldı.

"Biraz daha uzakta. Tam burada." Onu, kayanın vadiye doğru kıvrıldığı yüksek bir noktada durdurdu. Doğuyu işaret etti. Güneş arkalarında, Batı Tarlası'nın üzerinde bir yerlerde, görünmeden batıyordu. Önlerinde doğu ufku gül, lavanta ve deniz salyangozuna dönüyordu. "Herkes gün batımını izlerken batıya bakmak ister ama en güzel renkler güneşten en uzakta görünür."

Kelimeler ağzından çıktıktan sonra, ne kadar hayalperest olduklarını, tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Gelinlik giymiş sert bir savaşçıya gün batımını gösteriyordu.

Lapidea'da çok az hazine vardı. Gün batımını asla boşa harcamamaya çalışırdı. Ama o bunu anlamazdı.

Elini kaldırdı ve bu kez parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Parlak bir sıcaklık, yumuşak ve karanlık bir şey sanki güneş batıyormuş gibi içine . Nefesini tutarak ona baktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı, sesi rüzgârla eşleşiyordu. "Bana gösterdiğin için teşekkür ."

"Evim sefil görünüyor olmalı," diye açıklamaya çalıştı. "Burada iyi şeyler de olduğunu görmeni istedim... kurtarılmaya değer şeyler. Biliyorum ki Aynı güneş hepimizin üzerinde parlıyor, ama..."

"Elbette kurtarmaya değer. Orası sizin eviniz."

Diğer elini onun parmaklarını tuttuğu yere koydu. "Anlıyorsun."

"Bütün bunları tek başına yapmak zorunda kalmamalısın." Belinde kılıç yoktu ama ilk kez sesinden kılıcını duyabiliyordu. Doymuş Alacakaranlığın renkleri yüzünü ateş gibi aydınlatıyordu. Bu ana kadar onu hiç kızgın görmemişti. Şüphesiz onun haklı öfkesinin kendi iyiliği için olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Artık değil."

Bu, yıllardır birinin ona verdiği tek sözdü. Tüm sözlerini tuttuğu uzun yıllar. Onun verdiği bu söz onun sözü sayılırdı.

Ona bir tane daha verdi. "Bir şeyler düşüneceğiz." "Evet," diye inandı. "Evet, düşüneceğiz."

Gökyüzü çivit rengine dönmüştü. Alacakaranlık etraflarını sarmış ve aşağıdaki vadinin tüm sert kenarlarını yumuşak kıvrımlara dönüştürmüştü.

Bir kaya çatırtısı onu komutanın yaklaştığı konusunda uyardı. Bir elini kaldırdı. Adam kılıcının kabzasını kavradı ve sanki bir ipin tutunmuş gibi durdu. Kadın rahatlamayınca bir adım geri çekildi. Ama bir fener yaktı ve yakınına koydu. Sanki çok geç saatlere kadar dışarıda kalıyormuş gibi...

Bir talip.

İmkansız.

Ona izin vermenizi çok kolaylaştırır.

Burada hiçbir şey yok. Benden başka kimseye bir şey ifade edecek bir şey yok.

Ama Lord Alcaeus için bir anlamı vardı. "Size yardım etmek için daha ne yapabilirim?" diye sordu. *Beni buradan götür.*

Dile getirilemeyen özlem onu şok etti ve nutku tutuldu.

Ölmeden önce beni buradan götür.

Boğazından kopmak isteyen yakarışa karşı ağzını kapattı.

Ama o gördü. Daha yakına eğildi. "Herhangi bir şey. Söyle."

Uzun bir nefes aldı, kendini dengelemeye, parçalarını bir araya getirmeye çalıştı.

Dünyayı tekrar yerine oturtmak için. Özlemleri göze alamazdı. Aklını başına toplamazsa, başka insanlar ölecekti.

Ondan hiçbir şey saklamamıştı. Alınacak bir hayat bedeli olmadığını doğrulayabilirdi. Kendi ölçüsüz kederini bir kenara bırakıp ona Aileleri arasında barışı sağlamak için bu şansa sahipti ve ona hiçbir şey veremezdi.

Ya da yapabilir miydi?

Bu kalede daha değerli bir şey yok. Senin olsun, eğer o.

O anda ne yapması gerektiğini biliyordu. İlk defa, bu Sert.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Baharın Gelini

GERRIAN, YOLUNA ÇIKAN HER ŞEYİ YOK ETTİ. Alcaeus bunun babasının ve kardeşinin başına geldiğini görmüştü. Şimdi bunun Maerea'ya yıllardır gözlerden uzakta olduğunu biliyordu.

Artık değil.

Babasını ve kardeşini kurtaramamıştı. Tanrılar adına, Maerea'yı kurtaracaktı.

"Lordum." Neredeyse karanlıkta bu nazik unvanı söyleme şekli ona samimi gelmişti.

Yardım için asla yalvarmayacak bir kadındı. Teklif etmesi ve ona güvenebileceğini kanıtlaması gerektiğini biliyordu. Şimdi, sonunda, başarmış olabilirdi.

"Sana bir sorum var." Sesi kararlı geliyordu. Söz veriyorum. "Evet?"

"Bir nişan sözünün sizi bağlayıp bağlamadığını sorabilir miyim?"

Elini bir gibi daha yakın tuttu. Sorusunun hazine olduğu gibi.

Son günlerde kendi eşini ve ailesini hiç düşünmemiş, sadece kardeşinin dul eşini ve çocuğunu düşünmüştü. Şimdi düşününce, bir geline verebileceği eskisinden bile daha az şey vardı. Mirası aynıydı. sorumluluklar daha büyük.

Yine de Maerea'ya verdiği cevaptan çok memnundu. "Hayır."

Kadının yutkunduğunu duydu. "Sizin gibi rütbeli ve karakterli bir adamın karısının olmaması beni şaşırtıyor."

"Çok fazla talep görmüyorum. Sanki Özgür Lordlar Konseyi'nde kral üzerinde etkisi olan bir koltuğum varmış gibi."

"Salicina bu zamanlarda nadir görülen bir refaha sahip. Şüphesiz pek çok hanımefendi ailenizle evlenmenin avantajını görecektir."

"Ben ikinci oğul olarak doğdum. Beklentilerim daha azdı. Bir eşe sunacak daha az şeyim vardı."

Leydi Maerea başını salladı. "Bu doğru değil. Sunacak çok şeyiniz var. Sen... sen varsın."

Yengesi bir gün kendisine mirastan daha fazla değer verecek bir kadın bulacağını tahmin etmişti. Haklıydı.

İttifaklarımızı ve bağlılıklarımızı korumak için babam ve kardeşim adına seyahat ettiğim zamanlar oldu," diye itiraf etti.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Öyle olduğunu söylemeye cüret edebilirim. Onların savaşlarına katıldıktan sonra, zafer şölenlerinde uygun kızlar yok muydu?"

"Hepsi de güzel hanımlar. İyi bir evlilikle ailelerine onur getirmeye hazırlar. Ama... kalpleri bu işte değildi."

"Hiçbir hanımefendi sizin sevginize olmadı mı?" diye sordu.

O kadın onun önünde duruyordu. Kalbinin özgür olup olmadığını soruyordu.

Kızın ona nasıl baktığını görmüştü. Bunu itiraf etmeye cesaret edebilir miydi? "Benim hiçbir hanımefendiyle bir anlaşmam yok."

"Bu durumda, ikilemimizi çözebilecek bir önerim var. Gördüğünüz gibi, pazarlık yapmam gereken tek şey bu elbise."

Yüreği sızladı. Hâlâ elinde avucunda ne kaldıysa onun için feda etmeye çalışıyordu.

değersiz kardeşinin hatırı için. Ne düşünüyordu? Müstakbel gelini için elbisesini ona vermeyi mi? "Şartlarımı belirledim leydim. Elbisenizi almayacağım."

Derin bir nefes aldı. İnce, yumuşak elleri onun sert ellerini tuttu. "Yeni ve daha iyi bir hayat için onu takıp çıksam bile mi?"

"Maerea." İlk kez onun adını, unvansız olarak söyledi.

Rüzgârla arasında durmasına rağmen, içinden küçük bir ürperti geçti.

"Ne demek istiyorsun?" Emin olmak zorundaydı.

Elleri yalvarırken, "Al beni," dedi ona.

İki kelimeyle, onları her zaman ayıracağına inandığı kaleyi yıktı. Ona en değerli şeyiyle, yani kendisiyle güvenmişti.

Onu şu anda kollarının arasına alabilirdi. Onu alıp götürebilir ve her şeyi koyabilirdi. Hayatının geri onun sağlam öğütlerine ve zekice fikirlerine sahip olabilirdi. Onu her gün bir zambakla gülümsetebilirdi.

Onu kendi kızı yap. Dokun ona. bak. Onu tanı.

O ulaşılmaz olduğunda, geceleri ona duyduğu ihtiyaçla uyuyamamıştı. şimdi hayallerini gerçeğe dönüştürme dşncesiyle vücudu kasılıyordu. Arzu onu kavrarken elini nazikçe tuttu.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Asla kabullenemedi.

Söylemek için can attığı kelimeleri saklamak için bir savaş verdi. Sesine ve bedenine hâkim olurken aralarındaki sessizlik uzadı.

Yavaşça ellerini geri çekti ve bir adım geri attı. Arkasını döndü. "Affet beni." Sözleri fenerin ışığının ötesindeki karanlığa gömüldü. uzanırken, parlak elbisesi gecenin içinde göze çarpıyordu. "Senden böyle bir şeyi nasıl isteyebilirim? Kardeşimin yaptıklarından sonra bana evlilik yemini etmeni. Benim hayatımın babanın ve ağabeyininkini ödeyebileceğini nasıl düşünebilirim? Çok zr dilerim."

Aralarındaki mesafeyi tek adımda kapattı ve Maerea'nın iki elini tutarak yüzünü ona çevirdi. "*Sana* her türlü yemini ederim, Maerea."

Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve fener ışığı orada bir umut parıltısı yakaladı.

"Ama kardeşinin yaptıklarının bedelini ödemek için seni kurban olarak kabul etmeyeceğim. Kendini kardeşimin hayatının bedeli yapman beni hasta ediyor. Kardeşinin toprakları için bir borçlu gibi çalıştın. Aynı şeyi benim için yapmana izin vermeyeceğim."

Ufuktan bir parıltı geldi. Aylar yükseliyordu. Ona gözyaşlarını gösterdiler.

"Kimsenin görmediği ka gözyaşı döküyorsun?" diye merak etti.

Gözlerini sıkıca kapattı ama gözyaşları kirpiklerinden kaçtı.

Sırtını onun korumasına dayadı ve yüzünü iine aldı. Kadın yüzünü avucuna çevirdi, gözyaşları birlikte tenlerinden aşağı szlyordu.

"Buraya senden tek bir şey istemeye geldim," dedi. "Size ne verebilirim?"

"Gveniniz."

"Bundan daha fazlasını kabul etmeyecek misiniz?"

"Yapacağım. Kardeşinin borcunu ödemeyecek bir şey. Senin için bir şey."

"Kendimi düşünemiyorum."

"Neden olmasın, Maerea? Neden kendin için değil de onun için yapıyorsun?" Eminliği sarsıldı ve neredeyse elini geri çekecekti. Ama bu ona dokunabileceği son an olabilirdi. "Benimle evlenmenin tek sebebi o mu? Eğer

kan davası olmasaydı, hayat bedeli olmasaydı... sadece sen ve ben olsaydık, yine de karım olmak ister miydin?"

"Elbette yapardım. Uzun zaman önce, asla gibi bir kocaya ve çocuklara sahip olamayacağımı acı bir şekilde kabullenmiştim. Asla tanıyamayacağım o aile için yas tuttum. Bu duvarların içinde yalnız yaşayıp öleceğimi düşündüm. Sonra sen geldin. Hayal ettiğimden çok daha iyi bir adam. Başından beri buradaydın ve kan davası bana bir şans vermedi."

"Ama şimdi bizi bir araya getirdi. Bana babama ve kardeşime mal olan o anları değiştirmek için her şeyi yapardım. Ama seninle tanıştığım pişman olmayacağım. Sen tanrıların bu lanetten çıkarmayı uygun gördükleri bir lütufsun."

"Beni gerçekten öyle mi görüyorsun?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri tam olarak böyle görüyorum." "Onları geri getiremem ama seni rahatlatmaya çalışabilirim."

"Sen benim rahatımsın. Denemene gerek yok." "Sana iyi bir eş olurdum. I-" "Şşş. Denemene gerek yok."

"Bana sahip olmak ister miydin?" diye cüret etti. "Ödenecek bir bedel olmasaydı?" "Sana sahip olmamın tek yolu bu."

"Kardeşin için adalet ne olacak?" "Bu kardeşinin sorumluluğu."

"Kanun ne olacak? Eğer beni evlendirirseniz ve ailem başlık parasından feragat ederse, bu borcu dengeleyebilir."

"Hayır. Ne elbiseni, ne kardeşinin hayatını, ne de seni ödeme." Başını eğerek bir adım daha yaklaştı. Kadın yüzünü geriye yatırdı, dudakları aralandı. "Benimle gelmeyecek misin? Hazine sandığını ve elbiseni getir ve diğer her şeyi unut."

"Halkımı unutamam." Dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzündeki özlem yerini boş bir yorgunluğa bıraktı. " olmadan bana sahip olamazsın. İkimiz de bu kan davasına bulaşmış durumdayız, her ne kadar bunu biz yapmamış olsak da."

Onu dilediğini yapmaktan ve onu kabul etmekten alıkoyan tek şey onuruydu. Bu durum onu şöyle dursun, ona daha çok hayranlık duymasına neden oldu.

"Başlık paranı ödeyeceğim Maerea. Batı Tarlası'nı kardeşine vereceğim. Sonra, toprak refahını geri kazandığında, kardeşimin yaşam bedelini ödeyebilir."

Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. "Bunu yapar mısın?"

"Senin için, mavi kuşum."

Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve alnını ellerine bastırdı. Adam da onunla birlikte diz çöktü ve yüzüne baktı. "Hayır. Sen benim değilsin.

Ben seninim."

"Ne olursa," dedi şiddetle. ". "Evlen benimle."

Tüm yüzü, zambakların bile yüzüne getirmedığı bir gülümsemeyle aydınlandı.

"ÇOCUK, EMİN MİSİN?" Usta Eusebios'un sorusu tapınağın içinde yankılandı.

"Korkarım öyle," diye yanıtladı Bria.

"Yapılması gereken doğru şey bu," dedi Maerea. "Onurum bunu gerektiriyor."

Efendi Eusebios başını salladı. "Bunlar insanların işleri. Onların yükünü taşımak zorunda kalmamalısın. Onların kan davasının ortasında kalarak zarar görmeni istemiyorum."

"Lord Alcaeus sadece barış istiyor. Bu seve seve savunacağım bir davadır. O ve ben birlikte ailelerimizi yeniden kurabiliriz."

"Senin için bundan hoşlanmıyorum çocuğum. Sonbahar Selamlaması, uygun bir söz dansı ve bunun gerektirdiği tüm kutlamaları yapmalısın. Kışın, kardeşin ve söz konusu adam arasında kararlaştırılan bir nişan. Sonra da ilkbaharda bir düğün."

Yorgun büyüünün arkasındaki donuk güneş diskine baktı. Banklar kutlamacılardan, yıpranmış kemerler çelenklerden yoksundu. Bria onun omzunda duruyordu, düğün günü için ona eşlik eden kişi, sanki Cenaze için geldim.

Ama bunların hiçbiri Maerea'nın göğsünde çırpınan parlak, heyecan verici şeyi azaltmadı.

Bunca yıldan sonra, nasıl evlendiğinin onun için zerre kadar önemi yoktu. Tek istediği bir an önce evlenmekti, Alcaeus'la. Sadece ve her an tapınakta onlara katılabilirdi. "Dansa ihtiyacım yok. Bahar düğünümü bugün yapacağım. değerli bir adam."

"Evinizi terk etmeye değer mi?" Üstat Eusebios sordu.

"Halkımız onları terk etmediğimi, bunu hepimiz için yaptığımı biliyor. Buradaki her şeyin olması gerektiği gibi devam etmesi için gerekli düzenlemeleri yaptım. Ben de

halkımıza bir kez daha güvenlik ve refah getirecektir."

"Her zaman kendinden önce başkalarını düşünürsün," dedi büyücü.

Denedi. Ama kalbinin derinliklerinde gerçeği saklıyordu. Alcaeus'u onur ya da görevle hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı istiyordu.

"Buraya gel, güvercin." Bria büyücüyü sonra Maerea'yı dua banklarından birine oturttu ve iki elini birden tuttu.

"İyi olacağım, Bria."

"Nadiren senin kararlarını sorgulamak zorunda kaldım. İyi kalpli annenden başka kimseye teşekkür etmediğin için akrabalarının toplamından daha mantıklısın."

"Beni mükemmel bir karakter yargıcı olarak görüyorsunuz, değil mi?"

"Lord Alcaeus'un karakteri söz konusu değil. Kardeşiniz için önemli olan tek şey ailesi. Bunu yaparsan ne olacağını söylememe gerek yok."

Maerea başını eğdi. "Biliyorum, Bria. Biliyorum. Bu... şimdiye kadar yaptığım en zor şey ."

"Hazır olduğuna emin misin?"

"Babam öldüğünden beri kardeşim kendinde değil. Kılıcından başka nasıl yas tutacağını bilmiyor. Misillemesi korkunç olacak. Ama bu Alcaeus'la evlenmezsem öyle olacak. Kardeşimi yumuşatacak kadar güçlü olan tek şey bugün Alcaeus'a edeceğim yemindir. Onu Gerrian'dan koruyacak kadar güçlü olan tek şey benim."

"Kardeşin seni ne zaman dinledi Maerea?"

"Asla. Yine de bunca yıldır onu kendisinden korumayı başardım. Kendine rağmen onun üzerindeki etkimin ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Her zaman yaptığım gibi onu yola getireceğim."

"Bugün söz konusu olan kereste, balık ya da hayvanı değil. *Sen* tehlikedesin." "Değişmeyen tek şey Gerrian'ın ve benim birbirimize olan sevgimiz.

diğer. Bu, yıllar boyunca karşılaştığımız tüm sınamalara dayandı. Eninde sonunda bu evliliği ve kan davasının sona ermesini kabul edecektir - benim hatırım için."

"Bir adama ailesi ile aile kavgası arasında bir seçim yaptırmak tehlikeli bir çabadır."

"O ve ben bu aileden geriye kalan tek şeyiz. Kendi yıkımımızın yolundan dönebileceğimizi, kılıcının hayatta kalmak için tek umudumuz olmadığını gördüğünde, yaptığım şeyden memnun olacaktır."

Bria onun bakışlarını tuttu. "Emin misin?"

"Evet."

Bria uzun bir iç çekti.

"Endişelenme," diye yalvardı Maerea. "Benim için mutlu ol." "Maerea... Lord Alcaeus'u seviyor musun?"

Ona bu soruyu soran tek kişinin Bria olduğuna güvenin. Maerea değerli sırrını arkadaşına fısıldadı. "Evet."

"Tanrıçalar seni korusun, güvercinim. Kan davası boyunca sevmek nankör bir kaderdir. Bunu senin için istemiyorum."

"Benim bencil olduğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Yıllarca özveriden sonra, kalbinin tüm arzularını hak ettiğini düşünüyorum. Ama neden o olmak zorunda?" Bria başını salladı, gözleri Maerea'nın onda hiç görmediği bir öfkeyle parlıyordu. "Neden aşk her zaman en tehlikeli yerlerde yetişir? Neden kan davası her zaman onu mahvetmek zorunda?"

"Nedenini sadece tanrılar bilir. Ama düşman topraklarda büyüyen aşk en güçlüsüdür, öyle değil mi?"

"Asla solmaz," diye mırıldandı Bria, "iyi ya da kötü." "Bu senin onayın olmadan evlenmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

Bria gözlerini kırptırdı. "Hayır, güvercin. Asla öyle bir şey olmayacak. Ne olursa olsun, seninle ilgileneceğim."

Maerea Bria'yı kucakladı ve arkadaşını yakınında tuttu.

"Keşke seni her şeyden koruyabilseydim," dedi Bria.

"Benimle olman yeterli." Sonunda Maerea gözlerini silerek geri çekildi. Yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. "Bugün evleniyorum."

"Demek öylesin, güvercin."

"Bugün gelin duasını ben okuyacağım."

Maerea peçesini yüzüne indirdi ve oyuğa gitti. Chera'nın heykelinin önünde diz çökerek eliyle Dul'un elbisesinin yıpranmış yerine dokundu.

Bir gelinin geleneksel dualarını mırıldandı. Annesi ve büyükannesi de bir zamanlar tanrıçaya aynı sözleri söylemişlerdi. Alcaeus'un annesi, yengesi ve bu kutsal görevi üstlenen tüm kadınlar da aynı sözleri söylemişti. Daha önceki rolün.

Chera, Demergos'un Dul Kadını olmadan önce Baharın Gelini'. Kyria'nın himayesi altında bir eş olmadan önceki bu anlarda her kadın ona aitti.

Maerea her zaman Chera'nın olacaktı, çünkü Yas Tanrıçası onu sınavlarından geçirerek bu ana getirmişti.

Bir ayak sesi duyduğunda onun geldiğini anladı. Heyecan sırtından aşağı süzüldü ve tapınak onun varlığıyla, onun farkındalığıyla dolmuş gibiydi. Yukarı baktı. Karşısında altın kadife bir tunik giymiş, onu ayağa kaldırmaya ve geleceklerine doğru çekmeye hazır nişanlısı duruyordu.

GELİNİ ALTIN ETEKLERDEN OLUŞAN BİR HAVUZUN İÇİNDE, sonunda düğününde giyeceği gelinliğiyle göz kamaştırıyordu. Düğünlerinde. Zambakları duvağının üzerine çiçekten bir taç yapmıştı.

Ama onun yüzünü görmeyi çok istiyordu. Yüzünü ve saçlarını gizleyen kumaşın arasından yüz ifadesini seçemiyordu.

Ona ellerini uzattı. "Hazır mısın?"

Ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verirken parmaklarını sıktı. ". "

Kadının sesindeki mutluluk onun endişelerini yok etti. İkinci bir düşüncesi yoktu. Tam da bugün, Alcaeus'un koruması altında güvende, ağabeyinden özgür olacaktı. Onun karısı olacaktı. Yasanın kendisi onların yanında olacak, kocası olarak onu her şeyden, hatta kendi ailesinden bile koruma yetkisi verecekti.

Gerrian artık onun lordu olmayacaktı.

Alcaeus birlikteliklerini kutlamak için ona büyük bir festival düzenleyebilmeyi diledi. Bu ani törenden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ama şu anda en önemli şey onu uzaklaştırmaktı.

Hayatlarının geri kalanında ona istediği her şeyi sunacaktı.

Ellerini dudaklarına götürdü ve her birini sırayla öptü. "Sen çok güzelsin. Seni ilk gördüğüm andan beri bunu sana söylemek istiyordum."

"Bu kadar yakışıklı bir adamla evleneceğime inanamıyorum."

Onun övgüsüne gülümsedi. "Her şey . Kyria'lı büyücümüz benimle geldi."

Maerea ile birlikte döndüğünde kızı Pherakia ve Metresi Bria'yı koridorda karşı karşıya buldu.

Kızı Pherakia'nın parlak mavi cübbesi ve peçesi sadece gözlerini görünür kılıyordu ama büyücü tek bir dik bakışla meramını anlatmakta hiç zorlanmadı. "Bria."

Bria hiç de korkmuş görünmüyordu. "Rakia." "Ne kadar oldu?"

"Maerea'yı teslim ettiğinden beri."

"Doğumdan sonra, geleneksel şükran ayinleri için Kyria tapınağına gelmediniz."

"Hoş karşılandığının farkında değildim." Bria çenesini kaldırdı.

Kızı Pherakia kollarını kavuşturdu. "İşte , onun düğünü sayesinde."

"Evet. Cenazelere hiç gelmiyorsunuz. Onlardan çok daha fazlasını yaşadık."

Alcaeus'un aklına anne ayılar geldi ve askerlerin onun ve Maerea'nın yaklaşan düğünü için en büyük tehditti. Boğazını temizledi. "Bayan Bria, sizi temin ederim ki, sadece hoş karşılanmakla kalmayıp kendinizi evinizde gibi hissedeceksiniz. Sizi Salicina'ya rahatça götürecek bir eşğim var."

Metres Bria dizlerindeki titremeye rağmen ona bir nezaket gösterdi. "Düşünceniz için teşekkür ederim lordum."

"Siz Leydi Maerea'nın en sevgili yoldaşısınız ve buna göre muamele göreceksiniz. İhtiyacınız olan bir şey olursa, istemeniz yeterli."

Kızı Pherakia Bria'dan uzaklaşıp Maerea'ya yukarıdan aşağıya baktı. "O zaman beni şu gelinin Alcaeus ile tanıştır."

Midillisine şiirler yazmak için kutsal çiçeklerini toplayan bir delikanlıyken onun unvanından vazgeçmişti. Annesinin ölümünden sonra. boşluğu kendi doldurdu. Ama ne onun ne de bir başkasının Maerea'ya saygısızca davranmasına izin vermeyecekti.

Maerea'nın koluna girerek onu bir adım ileri götürüp büyücüyle yüzleştirdi. "Kızım Pherakia, bu Leydi Maerea- yakında *benim leydim* olacak."

Maerea nezaketle, "Töreni gerçekleştirmeye geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

"Bir Kyria büyücüsü ve bir Anthros büyücüsü olmadan düğün ." Kız Pherakia'nın sesi isteksizdi.

Alcaeus elini Maerea'nın koluna koyarak onu rahatlatmaya çalıştı. En azından kızı Pherakia buradaydı. Görevlerine olan sadakati ve ona olan sevgisi endişelerinden çok daha ağır basıyordu.

Maerea'nın tek söylediği "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," oldu. Onun diplomatik hanımefendisi. Parmakları, o kadar kolay caydırılamayacağını söylemek istercesine adamın kolunu sıkıca kavradı.

Birbirlerini çok kısa bir süredir tanıyorlardı ama yine de onu anlaması için tek gereken bir dokunuştı. Daha önce hiçbir insanla, hatta yıllardır tanıdıklarıyla bile bu kadar uyum içinde . O ve mavi kuşu türünün iki örneğiydi.

Dünyanın öbür ucuna kadar arasa da kendisine bu kadar uygun birini bulamazdı. Tanrılara şükürler olsun ki, kimse onu ondan ayıramadan bugün onu kapacaktı.

İki büyücü güneş diskinin karşı taraflarında yüz yüze geldiler. Bria, Maerea'nın omzunun hemen arkasındaki yerini aldı. Şimdi şansları vardı.

Alcaeus gelinine tapınağın koridorunda eşlik ederken kulakları ona oyun oynuyordu. Dışarıdaki yağmurun içinden yaklaşan toynak sesleri duyduğunu düşünüp duruyordu. Saçmalık. Kardeşinin en azından birkaç gün daha geri dönmesi mümkün değildi.

Büyücüler tapınakların gizli dili olan İlahi Dil'de ilahiler söylemeye başladılar. Kelimeleri anlayamasa da, kendi evlilik törenlerinin tüm saygılı ayrıntılarına dikkat etmeliydi. Ama büyücülerin yağ, buğday demetleri ve Anthros ile Kyria'nın birleşmesinin tüm kutsal sembolleriyle yaptıkları ilahilere pek kulak asmadı.

Sadece Maerea'nın ellerini tuttuğunun ve kendi uyanıklığının farkındaydı, sanki duvarlarda nöbet tutuyor, bir kuşatmayı bekliyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Düğün Ziyafeti

Sonunda yeminini söyleme zamanı . Boynunun arkası karıncalanırken, her kutsal kelimeyi okudu ve her biriyle onun güvenliğini inşa etti. "...kılıcımın her zaman sana hizmet edeceğine... kalkanın olacağıma..."

"...senin cömertliğin olacağım... senin sıcaklığın olacağım..." Tatlılık ve tutkuyla ona her şeyi vaat etti ve kendini özgür bıraktı.

Peçesini araladı, iki yanını da omuzlarından aşağı sarkıtıp sonunda yüzünü ortaya çıkardı. Parlayan gözlerle ona baktı, sevinci yüzünden okunuyordu.

Kızı Pherakia ona Maerea'nın evli bir kadın olduğunu simgeleyen saç bandını hediye etti. Anneler her zaman kızları için yaparlardı. Alcaeus, Maerea'nın annesinin ölümünden önce böyle değerli bir geleneği yerine getirecek zamanı bulmuş olmasından memnundu.

İşlemeli altın kadifeyi alınının üzerinde, çiçek tacının hemen altında düzeltti ve başının arkasından bağladı.

İkiz iç duyuldu, nefeslerinin bulutları soğuk tapınakta birbirine karıştı. Evlendiler.

Rahatlaması o kadar güçlüydü ki neredeyse başı dönüyordu. Ya da belki de bu sadece bu muhteşem kadının onun olduğu bilgisiydi.

Trompetler ya da tezahüratlar yoktu, sadece Anthros'un sessiz büyücüsü onların gidişini izliyordu. Ağlayan anneler yoktu, sadece Kız Pherakia ve

Bayan Bria kol mesafesinde yürüyor. Alay yoktu, sadece atı ve silahlı eskortu vardı. Ama Maerea'yı eyerinin kaldırdığında, ona öyle bir ışıltıyla baktı ki, hiçbir şeyden pişmanlık duymadı.

Onun arkasına geçti. Onu kucağına oturttu ve kollarını ona doladı. Onun mavi kuşu. Karısı.

Adam atını harekete geçirdiğinde, kadının içinden bir kahkaha yükseldi. Hapishanesi arkalarında kaldı.

MAEREA yeni evini ilk kez hafifçe yağan yağmurun altında, kocasının sıcak kolları arasında gördü. Kocasını, zambak tacını hava koşullarından korumak için pelerininin kapüşonunu yukarı çekmişti.

Atalarının kalesi Castra Salicina'nın, Maerea'nın ailesinin kalesi Castra Lapidea ile aynı taştan inşa edilmiş olması kadar garip. Düelloları Ataları kalelerini aynı kayalıklardan çıkarmışlardı. Gerçi tek benzerlik buydu.

Dış surlardan taşan kalabalık bir köyün içinden geçerek yaklaştılar. Burada her gün çiftçiler arasında gördüğü gibi zayıf, yorgun yüzler yoktu. Sağlıklı, enerjik insanlar selam vermek ve ayın çağrısı yapmak için ana yola dizilmişlerdi.

Lordları ve gelini için kutsamalar. Maerea, Kız Pherakia'nın tek kelime etmeden eşeğini alaydan uzaklaştırdığını neredeyse fark etmemişti, Bria arkasından bakıyor.

Maerea, Alcaeus'a karşı biraz daha rahatladı. Bu onun için iyiye işaretti. Düşmanın kız kardeşiyle evlenmiş olsa bile insanlar ona böyle bir sadakat gösterisi yapmaya .

"Halkımız seni tanıyacak," dedi kulağına. "Onların bağlılığını kazanmakta hiç zorlanmayacaksın."

Bizim insanlarımız. Onun ve onunkileri kastediyordu. "Onlar için doğru olanı yapacağım."

"Biliyorum. Size sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu yakında anlayacaklar."

Kalenin duvarlarında tahmin ettiğinden çok daha fazla asker vardı, hepsi de altın rengi kıyafetler içindeydi. Alayları perde duvarına yaklaştığında kapılar açılmıştı ve derin duvarın içinden geçtiler. adamlarının tezahüratları eşliğinde.

Maerea korkudan ya da anılarından dolayı sadakat gösteren adamların bakışlarını bilirdi. Kendi halkından pek çok kişinin Gerrian'a bu şekilde baktığını görmüştü. Gerçek sadakatin neye benzediğini de biliyordu. Bunu halkının yüzünde her gün görüyordu.

Tüm bunlar yeğenin hakkı olsa da, herkesin Alcaeus'u lordları ve gelecekteki efendilerinin koruyucusu olarak desteklediği açıktı.

"Senin için çok şanslılar," dedi. "Sana olan inançlarını görebiliyorum."

"Teşekkür , Maerea. Bu övgü en çok senden geliyor."

Bir başka müstahkem kapı onları kalkan duvarından geçirdi. İç avluda atından inip onu eyerden indirirken, adamlarından biri Bria'nın eşeğinden inmesine yardım etti. Bir konakçı bineklerini

yakındaki ahır. Maerea içeride iyi beslenmiş, iyi yetiştirilmiş birkaç ata bir göz attı.

Küçük bir kız ona doğru koştu ve ayaklarının dibine yapraklar serpti. "Hoş geldiniz ," dedi tatlı bebek sesiyle.

"Teşekkür ederim canım. Burada olduğum için çok mutluyum." Maerea gülümsedi ve çocuğun başına dokundu. "Ne kadar güzel bir kızsın sen."

Kız kızardı ve sekerek annesinin yanına gitti. "Anne, hanımefendi güzel olduğumu söylüyor."

Alcaeus gülümseyerek Maerea'yı kollarının arasına aldı. Pelerini geriye düştü ve gülerek zambak çelengini kavradı. Alcaeus onu avludan geçirip kalenin ön merdivenlerine kadar taşıdı, elbisesi hiç yere düşmedi. Diğer kolunu onun boynuna dolamış, halkının iyi dileklerini dinliyordu.

İşte çiçekler ve alkışlar. Bunları ne beklemiş ne de . Bu da onları daha tatlı yapıyordu.

Alcaeus onu eşikten geçirdi. Kalenin kapıları arkalarından kapandı ve artık insanların mutlu seslerini duyamıyordu.

Alcaeus'u kızdırmak için **ÇOK ŞEY GEREKİYORDU** ama büyük salondaki çıplak masayı görünce öfkesi hızlı ve sıcak bir şekilde alevlendi. Maerea'nın hak ettiği karşılama bu değildi.

Onu ayağa kaldırdı ama kendisine yakın tuttu. Kanı kaynarken rahat ve hoş bir ifade takındı. "Buraya gelirken fark ettiğimizden daha iyi zaman geçirmiş olmalıyız. Düşün yemeğimiz henüz masada bile değil. Eminim baldızım seni almaya gelmeden önce ondan istediğim gibi harika bir şey planlamıştır. Belki kısa bir süre dinlenmek istersiniz. ziyafetten önce."

"Bria ve ben biraz soluklansak fena olmaz, değil mi?" "Tam arkandayım, güvercin. Lordumun adamları beni temin etti. Eşyalarımız bir dakika içinde."

Alcaeus bir elini Maerea'nın koydu. "Size, sizin için hazırladığım odaları göstereyim. Odalarınız benimkilere bitişik."

Onu büyük salondan çıkardı, sonra kısa koridordan aşağıya indirdi ve onları doğrudan aile odalarına götüren merdivenlerden yukarı çıkardı. Bakışları

Gittikleri her yerde halıları ve duvar , kalkanları ve vazoları ve pencerelerden manzarayı seyrederek dolaştılar.

"Eviniz çok güzel. Çok sıcak ve davetkâr." "Bizim evimiz."

Ona gülümsedi. "Bizim evimiz."

Onun odasının kapısına geldiler. Bunca yıldır bir eş beklentisiyle onun yanında duran güzel, boş odalar. "Ocak odası Burası sabahları iyi ışık alır. Bana dokumacılık için mükemmel olduğu söylendi. Senin için yeni bir dokuma tezgahı yaptıracağım."

"Kulağa harika geliyor."

Elini kapının mandalına koyduğunda, masadan kaybolan akşam yemeğini düşünerek tereddüt etti. "Bir dakika burada bekle. Perdelerin açık olduğundan emin olacağım, böylece tam etkiyi elde edebilirsiniz."

Kadın ona sevgi dolu bir bakışla karşılık verdi. Gelinini ve koridorda bıraktı ve odasını incelemek üzere içeri girdi.

Kapalı perdeler, dokunulmamış toz katmanlarına ve mobilyaları hala örten battaniyelere bir kez baktı ve bir eliyle yüzünü kapadı.

Tanrılar. Yengesinin kararını onaylamadığını biliyordu ama bunu beklemiyordu. O kadar sevgi dolu bir kadındı ki. Maerea'ya nasıl bu şekilde davranabilirdi? Gerrian'ın ellerinde acı çeken bir hemcinsine karşı nasıl en ufak bir kadın sempatisi bile hissetmezdi?

Maerea'ya ne söyleyecekti?

Yüzüne o gülünç hoş ifadeyi tekrar yerleştirdi ve kapıyı arkasından kapatarak koridorda ona ve Metres Bria'ya katıldı. "Özür dilerim. Odalarınızı hazırlamaları beklenenden biraz daha uzun sürdü."

Metres Bria ona her şeyi bilen bir bakış attı. "Leydim için hazırlanmaya yardım etmekten mutluluk duyarım."

Hayır, Bayan Bria ve dizlerinin bu görevi üstlenmesine izin vermezdi. uzun bir yolculuktan sonra yalnız. "Eminim yerleşmek için kendinize ait bir fırsat istersiniz. Leydi Maerea'nın odasındaki yeriniz hazırlanana kadar mutfak hanımının odasını size teslim etmesini sağlayacağım."

"Buna ne kadar minnettar olsam da lordum, bunun beni yeni ev halkıma sevdireceğinden şüpheliyim. Burada mutfak sahibesinin iyi tarafından başlamak isterim." "Ah. Kyria Tapınağı'ndaki misafir odalarına herkes davetlidir ve

en rahat yerlerdir. Eşğin üzerinde birkaç dakika daha kalabilirsiniz, adamlarımdan biri size orayı gösterebilir."

Metres Bria, Maerea ile bakıştı. "Daha yakına gelmemi ister misin, güvercin?"

Maerea arkadaşının elini sıktı. "Ben de ilk izlenimlerimi bırakmalıyım."

Bayan Bria başını salladı, sonra şalını omuzlarına daha sıkı sardı. Bu ona nedense savaşa hazırlanan bir askeri hatırlattı. "Ben Kyria'nın tapınağına gideceğim."

Alcaeus bir görevli çağırdı ve o gerekli düzenlemeleri yaparken Maerea ve arkadaşı geçici de olsa vedalaştılar.

Kendisini koridorda karısıyla yalnız buldu. Tanrılara şükürler olsun ki henüz gözyaşlarına boğulmamıştı. "Şimdilik benim odamda rahat eder misiniz?"

Maerea kolunu tekrar onun koluna doladı, elinin okşayışı bu kez daha samimiydi. "Odalarınızı görmek istiyorum."

"Pekala. Yandaki kapı benim."

Yeni karısı ihmal edilmiş ve buradaki tek arkadaşından ayrılmıştı ve şimdi sığınabileceği tek yer bir erkek alanıydı. Düne kadar bekâr bir adamdı ve kim bilir daha ne kadar öyle kalmayı bekliyordu.

Etrafına bakınarak onun güneşinin içine daldı. Uyuyamadığında kılıcını temizledikten sonra bir kılıç ve yağ bırakmıştı. Yığınla rehin jetonları, yazışmalar ve ev hesapları masasını darmadağın etti.

"Yan odada daha sıcak olursun." Onu yatak odasına götürdü ve gördüğü manzara karşısında irkildi.

Düğünlerine uygun giyinmek acele edince sandığından kıyafetler döküldü. Ayrıca dört direkli yatağının onun odasındaki yataktan daha küçük olduğunu da biliyordu, çünkü düşünceli bir adam her zaman hanımını ziyaret eder.

En azından halkı ocakta ateş yakıyordu ama odalarının bir kadına sunduğu tek konfor buydu. Ateşin yanında sadece bir sandalye, onun yanında da bir çift çizme vardı.

Ona döndü, gözlerinde saf bir şefkat vardı. "Hayatının çoğunu Yeğeninizle oynamadığınız ya da ocak odanızda yengenizle ilgilenmediğiniz zamanlarda eyerde ya da askerlerin arasında vakit geçiriyorsunuz. Bu bir süredir böyle, çünkü ailenize karşı görevlerinizi kişisel kaygılarınızın önüne koydunuz. Kendini babana ve kardeşine hizmet etmeye o kadar adanmıştın ki müstakbel eşin için hazırladığın odaya dokunulmamıştı."

Adam işleri düzeltmek için bir bahane bulmak üzere ağzını açtı ama kadın uzandı ve parmaklarını adamın dudaklarına dokundurdu.

Samimi dokunuş düşüncelerini dağıttı. Bir an için önemli olan tek şey dudaklarının onun teninde olmasıydı.

"Yengen beni burada istemiyor," dedi Maerea. "Üzgünüm ama buna şaşırmadım. Bu konuda hiçbir şeyin kolay olmayacağını biliyordum. Ama her şeyi çözeceğiz. Birlikte."

Avucuna bir öpücük kondurabilmek için kızın elini çevirdi. "Çok özür dilerim. Her şeyi ayarladığımı sanıyordum-"

"Tabii ki yaptın."

"Sıcak bir karşılamayı hak ediyorsunuz. Bir ziyafeti. Yaşadığınız onca şeyden sonra size sığınmak olabilecek odalar. Bugünün yeni hayatımızın olması gerekiyordu."

"Öyle. Önemli olan her şey duruyor. Gerisi bekleyebilir."

Onu kendine doğru çekti. Kadın tereddüt etmeden geldi. Dün gece uçurumda yapmayı arzuladığı gibi, onu kollarıyla sardı. "Maerea. Benim mavi kuş."

Ona doğru eğildi ve yüzünü onun göğsüne yasladı.

Ona sarılmak çok iyi hissettirdi. Ona gücünü ve rahatlığını sunmak. Onunla rahatlamak.

"Kardeşimi bana karşı kullanamazsın," dedi, "ama bunu yaptığı için baldızını suçlayamam. Kocasının, çocuğunun babasının yasını tutuyor. Böyle bir keder kör edicidir. Onun gözlerini açmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kendimi Gerrian'ın açtığı yaraları iyileştirmeye adayacağım."

"Telafi etmen gereken bir şey yok. Seni sorumlu tutmamasını sağlayacağım."

"Ona karşı sabırlı olun. açılmasını istemiyorum."

"Onunla konuşmama izin verin. Ondan sonra, ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacağım."

Bir adım geri çekildi. "Burada, odanızda bir yemek bana çok iyi gelir."

"Sen bir tanrıçasın, Maerea."

Bunun üzerine kızardı. Bu güzel kızarıklık solgun yanaklarını pembeleştirdi. Başka nedenlerle kızardığında yüzü böyle mi görünürdü?

İçinden onu öpme isteği geldi. İşte buradaydı, yatak odasında karısıyla ilk kez yalnızdı. Her şeyiyle Hypnos'a

Kapının dışında.

Bakışlarını ayırmadılar. An uzadı. Adam onu tekrar kendine çekti.

Kızarması daha da arttı ve dudakları aralandı.

Bir öpücük. Sadece bir öpücük.

Ve durmak istemezdi.

"Rahatınıza bakın. Kapılarım sana açık." Dudaklarını kızın alnına bastırdı ve geri çekildi.

"DOMITIA?" ALCAEUS ÇAĞIRDI, Yengesine YAKLAŞTI

Ocak.

Kardeşinin her zaman oturup dokumasını izlediği boş sandalyenin karşısındaki sandalyesine yığıldı. Siyah bukleleri yüzünün etrafında gevşekçe sallanıyordu. Yuvarlak yanakları solgun, gözleri şişti. Aemilius'un ölümünden bu yana geçen günlerde iri vücudu yıpranmaya başlamıştı. Domitia her şeyi tüm kalbiyle yapardı. Eş olmayı. Annelik. Keder.

Kardeşinin sandalyesinin yanında durdu. "Bugün yemek yedin mi?"

"Bana bunu yapmadığını söyle. Bana özgür bir adam olarak döneceğini ve hepimizin güvende olduğunu söyle."

"Maerea'nın ve benim yeminlerimiz sayesinde şimdi bu sabah olduğumuzdan çok daha güvendeyiz."

Domitia bir feryat kopardı ve yüzünü elleriyle kapattı.

Fırtınalarından birinin pençesindeyken onu ikna etmeye çalışmanın bir yararı yoktu. Ama onu böylesine umutsuzluğa düşüren aynı tutkular onu sevgi dolu bir kadın yaptı.

Ailelerinin erkekleri onun mutluluğu için her şeyi yapmaya hazırdı. Zorlu bir doğum Aemilius ve Alcaeus'un annesinin ve yeni kız kardeşinin hayatına mal olduktan sonra, soğuk yıllar geçmişti. Sonra Domitia evlerine yeniden hayat getirmişti.

Artık onun üzerine titreyen tek kişi Alcaeus kalmıştı. Son günlerde sık sık yaptığı gibi, sandalyesinin yanına diz çöktü ve yatıştırıcı elini sırtında . Gözyaşlarını hep yalnız kaldıkları zamanlara sakladı.

Aemilius'un cenaze töreninde olduğu gibi feryat etti, her ses Alcaeus'u biraz daha parçaladı.

Böyle bir keder kör edicidir.

Maerea anladı. Keşke Domitia da bunu görebilseydi. Domitia'nın Maerea'yı anlamasına yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı.

Bekledi. Ve bekledi. Sonunda kadın sakinleştii ve hıçkırıkları dindi. "Her şey yolunda, söz veriyorum," dedi Alcaeus. "Maerea'yla karşılaştığında Gördün mü? Size iyi bir kardeş olmak için can atıyor." "O *adamın* kız kardeşi."

"Kardeşinin suçlarından o sorumlu değil." "Onun kanından."

"O benim karım." Alcaeus öfkesini dizginleyerek derin bir nefes aldı. "Keşke istediğim gibi ona bir oda ve düğün ziyafeti hazırlasaydın."

"Düşmanı eğlendirmemi mi bekliyorsun? Evimizde ona yer açmamı mı?"

"Bugün benim düğün günümdü, Domitia. Bunun kutlanmaya değer olduğunu düşündüm."

Başka tarafa baktı.

"Maerea her şeyi riske attı, bize ve buraya sığınmak için her şeyden vazgeçti. Karşılaştığı zorluklardan sonra çok az şeyle geldi. Ve bir kadının ihtiyaç duyduğu hiçbir şeye sahip olmadan benim odalarımnda beklemek zorunda kalıyor."

"Onu odalarınıza mı koydunuz?" Domitia tısladı.

"Ne yapmamı bekliyordun?"

"Onu geri götürün!"

"Burası onun evi."

"O senin odandaydı. Artık çok geç. Kapıda aklınız başınıza gelseydi ve onu hemen geri götürseydiniz, hasarı telafi edebilirdik."

"Ona kutsal, ömür boyu sürecek yeminler ettim."

"Oh, Alcaeus. Sen sözünün eri bir adamsın. Ne yaptın sen?" "Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kadınla evlendim."

"Ona çatımın altında kalıcı olarak tahammül etmemi mi bekliyorsun? Oğlumla aynı evde yaşamasına izin vermemi mi? Onu korumak için her şeyi yapacağımı sanıyordum!"

Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Maerea'nın bir çocuğa zarar vereceğine gerçekten inanıyor musun? Onun hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

"Seni baştan çıkardı! Evimize gizlice girip oğluma zarar verebilsin diye kardeşi onu bu işe bulaştırdı. Aemilian'ıma."

"Domitia." Sözlerini tartarak onun elini tuttu. "Sen Lord Gerrian yüzünden acı çekmiş bir kadınsın. Onun neden olabileceği acıyı herkesten daha iyi biliyorsun. Şimdi onun otoritesi altında yaşadığınızı hayal edin. Ne olduğunu düşün

Maerea'ya bunca yıldır yaptıklarını. Ondan kaçmasına yardım etmek zorundaydım. Ve benden kurtulmayı kabul ederek, bizim de kurtulmamızı sağladı. O da en az benim kadar barış istiyor. Evliliğimiz kan davasını sona erdirecek."

"Senin iyi kalpli olduğunu hep biliyordum Alcaeus, ama bu kadar saf olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Maerea güvenilirdir."

"Ne tür bir insan olduğu önemli değil. Kardeşi ne yaptığınızı öğrendiğinde, öfkesi korkunç olacak."

"Her şeyden çok servetini geri kazanmak istiyor. Ona teklif ettiğim başlık parasını reddedemeyecektir."

"Başlık parası mı? Bizden aldığı şeyden sonra mı?"

Alcaeus aklındaki fiyatın Batı Tarlası olduğunu açıklamak için uygun bir zaman olmadığına karar verdi. "Daha fazlasını almasını engelleyecekse, evet."

"Kılıcını karnına saplamayı hak ediyor, ödemeyi değil."

"Senin ve Aemilian'ın benim kılıç kolumdan daha fazlasına ihtiyacınız var."

"ne yapardık bilmiyorum. O harpy ile evlenmek zorunda kalmadan nefret ediyorum, düşmanımız-"

"O benim karım. Ona hak ettiği saygıyı göstermenizi istiyorum." "Peki ya hak ettiğin şey ne olacak? Onca yıl, çok çalıştın

Baban ve kardeşin için, oğlumun geleceğini güvence altına almak için. Kendi servetini oluşturmak ya da kendine bir eş bulmak için bir an bile zaman ayırmadın. Ve şimdi hayatının geri kalanında ona bağlısın. Seni mutlu görmek istedim."

"Ben mutluyum."

Sanki adam ona tokat atmış gibi sustu.

Onun elini tutmaya devam etti. "Maerea her zaman bulmayı umduğum kadın. Eğer birini seçme şansım olsaydı, ondan başkasını seçmezdim."

Domitia elini . "O cadı. Gözlerine perde çekti. Seni parmağında oynatıyor. Senin gibi bir adam bile böyle hilelere ."

"Domitia-"

Bir elini kaldırarak ona doğru döndü. "O evdeyken odamdan çıkmamı beklemeyin. Tehlike geçene kadar Aemilian'ın dışarı çıkmasına da izin vermeyeceğim. Tek koruyucumuz olan senin aklını başına alman için dua edebilirim, böylece kendi evimizde tekrar güvende oluruz."

Alcaeus ona baktı, kendini bir savaş sonrası kadar bitkin hissediyordu ama fiziksel olarak değil. Ayağa kalktı ve kapıyı olabildiğince sessizce kapatarak onu terk etti.

olabilir.

MAEREA, ALCAEUS'un sandalyesine kıvrılmış, onu otururken görmenin keyfini çıkarıyor

Burada ateş ışığında uzun saatler boyunca. Odalarının onun gibi kokmasını seviyordu. Deri ve atlar, taze yağmur, temiz taş ve güzel kokular gibi, erkeksi yağlarla yıkandı.

Uzun bir süre sonra tepsiyi kendisi taşıyarak geri döndü. İki iri yarı delikanlıya kızın sandıklarının nereye koyacaklarını tarif ettikten sonra onları gönderdi. Kapı kapandı ve yalnız kaldılar.

Tepsiyi sandalyenin yanındaki masaya koydu. "Ziyafetiniz, leydim."

İki kadeh ve bir şişe şarap, bir sepet taze ekmek ve... hayal edebileceği en yağlı, en sulu domuz pirzolasıyla dolu bir tabak getirmişti. Onlara baktı.

"Aşçımız onları sizin sevdiğiniz şekilde mi pişiriyor bilmiyorum ama..." Onun elini tuttu. "Böyle bir şeyi hatırladın."

Onun önünde diz çöktü. "Sevdiğin her şeye sahip olmanı istiyorum."

"Sen çok bilge bir adamsın. Bir kadının kalbine giden yolun domuz pirzolasından geçtiğini biliyorsun."

Yüzündeki ciddi ve tedirgin ifade kayboldu ve güldü. "Onları benimle paylaşacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Düşündüm de, ben açım."

Adam kadının eteklerine yaslandı. Ellerindeki domuz pirzolarını parmaklarındaki suları yalayarak yediler. Kadın kendini yavaş yemeye zorladı. Kendini bıraksa onları yiyip bitirebilirdi. Dört ısırık aldıktan sonra o ilkel et dolu bir tabaktan gelen refah duygusu. Domuz eti o kadar lezzetli, o kadar derinden tatmin ediciydi ki, ayak parmakları terliklerinin içinde kıvrıldı.

Onu kendisine bakarken yakaladı ve yeniden kızardığını hissetti. Ama adamın yüzünde hiçbir kınama görmedi. Onu yemek yerken izlemekten zevk alıyor gibiydi.

Ayaklarının dibinde yakışıklı erkeğiyle zengin yemekler yiyip şarap içerken kendini çok şımartılmış hissediyordu. Tüm olay bir festival pikniği gibiydi. O Domitia üzerinde bir etki bırakmaya ve küçük Aemilian'a yetişkinlerin ona kızgın olmadığına dair güvence vermeye çalışırken, büyük salondaki resmi bir ziyafette asla eğlenemezdi.

"Bu hayal edebileceğim en harika düğün ziyafeti," dedi. "Ciddiyim."

Başını onun dizine yasladı. "İtiraf ediyorum, ben de bundan zevk alıyorum."

Biraz daha yaklaşsa başı kucağında olacaktı. Parmaklarını onun saçlarında gezdirmek istedi ama kendini durdurdu. Elleri hâlâ yapış yapıştı.

Elini ağzına gôtürdü ve parmaklarından birini yaladı. Yavaşça.

Saf ısı tüm vücudunda uyandı, hepsi en derin merkezine doğru aktı.

Sonra elini bıraktı ve ayağa kalktı. Ellerini temizlemek için lavaboya gitti, sonra ona nemli bir bez getirdi.

Ellerini sildi, su tenini serinletti. "şimdi nereye gitmen gerekiyor?"

"Her mobilyanın tozunu kendim almam gerekse bile, odanızı sokmak için."

Kumaşı için ateşin yanına astı, sonra tekrar oturdu ve eteklerini sıvazlayarak davet etti. "Neden yarına bırakmıyorsun? Bugün için yeterince şey yaptın."

Kolunun ulaşamayacağı bir yerde durdu. Neden bu kadar uzakta duruyordu? "Bugün senin için... zor bir gün oldu. Dinlenebileceğin bir yer olsun istiyorum."

"Siz... burada dinlenmeyi mi planlıyorsunuz?" Söyleyebileceği diğer kelimeler boğazında düğümlendi. Sessizlik çöktü.

Bir adım daha yaklaştı. Ah, keşke biraz yaklaşsa...

Gün batımından sonra uçurumda yaptığı gibi yüzünü ellerinin arasına aldı.

Ama

Bu sefer korumaları onu izlemiyordu. Ona dokunmasını engelleyecek kimse yoktu. Ona dokunmasında bir sakınca yoktu, hatta tamamen haklıydı.

Başparmağı teninin üzerinde kışkırtıcı bir daire çizirken, nasırlı avucu yanağını okşadı. "Her ne kadar aceleyle evlenmiş olsak da, artık karım olduğun için acele niyetim yok."

Acele etmeme düşüncesi aklına pek çok şey getirdi.

Uzaklaştırmak zorunda olmadığı düşünceler. O artık evli bir kadındı. Ve o da kocasıydı.

Alcaeus onundu.

"Ben sabırlı bir adamım. Bu gece senden hiçbir şey talep etmeyeceğim."

Adamın eli kadının yüzünden kaydı. Odanın diğer ucuna doğru çekiliyordu.

"Alcaeus."

Ona geri döndü. "Evet?"

"Birlikteliğimiz ailelerimize hizmet etse de, yeminlerimizde ciddi olduğumu biliyorsun. Her şekilde senin karın olmaya niyetliyim. Bizim için niyetin bu mu?

İyi misin?"

"Tanrıların huzurunda sana söylediğim her sözde ciddi dim. Ve seni her yönden benim yapmak niyetindeyim. Ama birbirimize alışmamız biraz zaman alabilir."

O bir erkekti. Bundan kaçınmak onun için daha rahatsız edici olurdu. Onun iyiliği için sabırlı olmaya çalışıyordu. "Seni yıllarca bekledim." "Ve şimdi birlikte yıllarımız olacak."

Sessizlik onun tatlı güvencelerini kovaladı. İkisi de kaybın ne kadar çabuk gelebileceğini görmüştü.

Ne olduğunu anlamadan ayağa kalktı. Ne istediğini itiraf etmeye cesaret edemiyordu. Bir kadının bu kadar istekli olması yakışık sızdı. Dizlerindeki güçsüzlüğü ve karnındaki sıcaklığı nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. "Odamı hazırlamanıza gerek yok."

"Sanırım , çünkü bu gece burada kalırsan ellerimi senden uzak tutamayacağım."

"zorunda değilsin..." diye fısıldadı.

Sonunda adamın kolu kadının beline dolandı. Onu kendine doğru çekti ve diğer elini saçlarının arasına . "Maerea."

ALTINCI BÖLÜM

Mavi Kuş

ONA SARILDIĞINDA VE ADINI S bu şimdiye kadar yaşadığı en samimi şeydi. Ta ki adam dudaklarını onunkilere indirene kadar.

Öpücüğü, ona ilk dokunduğunda ellerinin olduğu kadar nazikti. Duygu ve sıcaklık teninde ve omurgasında çağlayarak yayıldı. Yavaşça, her seferinde biraz daha derine inerek dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı. Sonunda adam kadının dudaklarını öptü ve kadın adamın ağzının sıcaklığını hissetti.

Nihayet. Öpülmek böyle bir şeydi.

Anthros'un ateşi ılıman kocasının içinde yanıyordu. Adamın dili kadının ağzının içine girdiğinde, kadının tüm vücudu kendi adamın karşısında eridi. Dilinin dokusu kadıninkinin üzerinde gezindi. Sıvı ısı tüm vücuduna yayıldı.

Ne kadar süre böyle durduklarını bilmiyordu, öpücükler arasında nefes alıp veriyorlardı. Nutku tutulmuştu ve bu anın bitmesini hiç istemiyordu.

Ama sonra çenesini, sonra kulağının altındaki deriyi, sonra boğazını öptü, kirli sakalı tenini sıyırdı. Neredeyse inleyecekti ama bu uygunsuz sesi yuttu.

"Maerea," diye mırıldandı boynuna karşı.

"Evet."

"Bana güveniyor musun?"

"Tüm kalbimle."

Sesi kulağında sıcak ve alçaktı. "Peki ya vücudun?" "Evet," diye nefes aldı.

Parmakları kadının saç uçlarıyla oynadı. İri, uzun ellerini belini çevreleyen kuşağına dayadı. Sonra elleri kaburgalarının üzerinden yavaşça yukarı doğru kaydı...

Elbisesinin üzerinden göğüslerini avuçladı. Kalın kumaş hiçbir şey gibi hissettirmiyordu. İçindeki sıcaklık daha da derinleşirken yanakları yandı.

"Çok güzelsin," dedi ona.

Onun övgüsünü kana kana içti. Çiçeklerinin solmuş olması önemli değildi. Onun güzel olduğunu düşünüyordu.

Göğüsleri tam avuçlarına sığacak büyüklükteydi. Boğazından takdir dolu bir ses çıkararak onlara masaj yaptı. "Maerea, sen tamamen giyinikken seninle en az törenle sevişecek türden bir koca değilim."

"Evlilik haklarınızı dilediğiniz gibi talep edin."

Gözleri parladı, ağzının kenarları yukarı kalktı. "Ne kadar da . Ama ben aynı zamanda görevim gereği bana gelmeni isteyen bir koca değilim."

Adam onu tekrar öptüğünde hâlâ kendisine ihanet etmeyecek bir yanıt bulmaya çalışıyordu. Verici, taparcasına, talepkâr bir öpücük. Adam hava almak için onu bıraktığında, kadın kendini tutmak için kollarını adamın boynuna dolamıştı.

Ona gülümsedi, yüz ifadesi arzudan keskin, bakışları şefkatten yumuşaktı. "Evin efendisi olarak yatak odamız için tek bir kuralım var."

"Evet?" diye sordu, onu memnun etmeye hevesliydi.

"Bu odada görev yapmak yasaktır. Girmeden önce onu eşikte bırakmamızı istiyorum."

kahkahalar yükseldi. Adam da onunla birlikte güldü, ellerini kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve sanki yeterince yaklaşamamış gibi onu kendine doğru çekti.

Arzusunun sert çıkıntısı kadının karnına bastırdı. Vücudunda bir cevap yankılandı, bacaklarının arasında bir titreme. Nasıl aynı anda hem gülebiliyor de şehvet duyabiliyorlardı?

"Karınızın sadakatsiz olmasına izin vermek tehlikeli olabilir, lordum."

"Tehlikeden hoşlandığımı fark ettim."

Niyeti sadece ona doğru eğilmek, güvenini göstermekti ama kalçaları onun uyarılmışlığına doğru kaydı. Yüzünde acıya benzeyen bir ifade belirdi ama bunun zevk olduğunu biliyordu.

Bir eliyle onu kendine yasladı. Diğer eliyle elbisesini avuçladı ve eteğini yukarı doğru çekti. Kolunu ustalıkla kumaş katmanlarının altına kaydırды ve elini kadının dış kalçasına koydu.

Adamın teni kadınınkine değdiğinde şok oldu. Nasırlı elleri önce yukarı, sonra da uyluğunun dış kısmına doğru hareket etti. Parmaklarını dizinin arkasına soktu ve bacağına etrafına çekti, onu ayırdı, onun o yerini açtı.

zonklamaya başlamıştı. Gözlerini adamın yüzünden kaçırdı ama bakışları adamın büyük eliyle kavradığı çıplak dizine takıldı.

"Hepinizi görmek isterim." Onu tekrar kulağının altından öptü. "Alabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Her görmek ister misin?"

Kadınlığı gerilirken bile tekrar kızardı. "Tabii ki."

Boğazından kısık bir sesle kıkırdadı ve kadının bacağına yavaşça yere bırakarak ondan uzaklaştı. Cesur şampiyonu onun önünde diz çöktü ve elbisesini üzerinden kaldırabilmek için hacimli eteklerini topladı.

Kadın ona yardım etti ve birlikte onu ağır düğümden kurtardılar. Azgın kocası ona dönmeden önce büyük bir dikkatle giysiyi sandalyenin üzerine örttü.

Bakışları üzerinde gezindi, yavaşça ayak bileklerine ve tuniğinin kumaşından görünen meme uçlarının tepelerine baktı.

Bol yakayı omuzlarından aşağı kaydırды, parmakları tenini okşadı ve tuniğin yere düşmesine izin verdi.

Duvağından başka bir şey giymeden orada duruyordu. Adam kadının saçındaki çiçek tacını kaldırırken, zambakların kokusu etraflarına yayıldı. Çiçeklerden oluşan halkayı gelinliğiyle birlikte sandalyeye yerleştirdi.

Sonunda peçesini çekip çıkardı ve başını ilk kez ona gösterdi.

Saçlarının tamamı onun bakışları önünde ortaya çıkınca, kendini hayatında hiç olmadığı kadar çıplak hissetti. Yine de onunlayken bu doğal görünüyordu. Kendini güvende ve tehlikeli hissediyordu.

Evlilik saç bandını öptü. "Yatağıımıza gel."

Kendisini ocaktan alıp dört direkli yatağa götürmesine izin verdi. Adam yatak örtülerini onun için geri çevirdi. Çıplak poposunu çarşafın üzerine kaydırarak kendini onun önüne bıraktı.

Adam onun üzerinde durdu, gözlerindeki ateş şimdi çırılçıplaktı. "Gerçekten hepinizi görmek istiyorum," dedi.

Ona bir sırtış fırlattı ve tişörtünü başının üzerine çekti. Onu bir kenara atarak sütyenini bacaklarından aşağı kaydırды.

Arkasındaki ateş, silüetini yanık altın renginde çiziyor, her bir kas çizgisini belirginleştiriyordu. Zayıf. Sert. Güçlü. Daha önce elinde kılıçla görmediği bu adam tam bir savaşçıydı.

Yatağın üzerinde onun önünde diz , ağırlığı yatağa baskı yapıyordu. Işık onun üzerinde kayarak erkekliğini ortaya çıkardı.

Gördüğü manzarayı içine çekti. Teni kızardı, mi yoksa kendi merakının cesaretinden mi, emin değildi.

"Ne düşünüyorsun, mavi kuş?"

Yutkundu. "Koca seçiminde tahmin daha şanslıymışım."

Bir kahkaha patlattı ve ağırlığını desteklemek için ellerini iki yanına koyarak ona doğru geldi. Kadın uzandı ve adamın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yatakta hep güleceklerini umuyordu.

"Sana karşı nazik olacağım," diye ona güvence verdi.

"Biliyorum." Gülümsedi. "Yalnız kalmış olabilirim ama annem benimle birlikteyken çok fazla kadın bilgeliği verdi. Hazırlıksız değilim."

Onun rahatladığını görebiliyordu. Annesinin tüm öğütlerini hatırlayınca gülümsemesi sırtmaya dönüştü. Alcaeus gerçekten iyi donanımlıydı. Bu da demek oluyordu ki

Maerea bundan daha çok keyif alırdı.

Adam vücudunu onunkinin üzerine indirdiğinde gülümsemesi utangaç bir hal aldı. Göğsündeki kıllar meme uçlarına değdi. Ağzını tekrar onunkine yaklaştırdı ve dilini içine daldırdı. Dudaklarını onun için açarken bile bacaklarını birbirine bastırdı.

Başparmağı dizlerinin birbirine sıkıca kenetlendiği yeri buldu. Onu ayırarak, elini sanki bir hak iddia ediyormuş gibi dizlerinden birinin iç tarafına koydu.

Eliyle bacaklarını, aralarında vücuduna yer açılana kadar birbirinden ayırdı. Adam ağzını bıraktığında hâlâ bu yeni yakınlığın tadını çıkarıyordu. Adam nefesini verirken nefesi çıplak göğüslerinin üzerinde ılık bir şekilde gezindi.

Ağzını kızın göğsüne dayadığında, kızın başı ve ses çıkarmamak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Dudaklarına yaptığı iltifatların aynısını göğüs uçlarına da yaptı.

Dili tepe noktasının etrafında döndü, sonra onu yaladı. Sonra onu emiyor, zevkin o ham noktasını tekrar tekrar çekiyordu. Nefes almaya çalışmaya odaklandı.

Kadının sırtı kavislendi ve adam bir kolunu kadının altına kaydırarak onu kendine doğru çekti. Kolunun üzerinden sarkan göğüsleri ona doğru uzanırken, başının geriye düşmesine izin verdi, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Diğer göğsünden başladı. Kadının elleri adamın omuzlarına yerleşti. Bacakları tekrar birbirine dolandı, bu sefer adamın etrafında sıkıştı.

Göğsünde kıvılcımlanan zevk, kadınlığında alevlendi ve kalçaları kalkarak adamın vücuduna yaslandı. Kadından uzun bir inilti kaçtı.

"Bana ne kadar tatlı bir şekilde ısınyorsun," dedi.

Sıcak mı? Kadın alev alev yanıyordu. Bunu biliyor gibiydi, çünkü eli ikisinin arasına girdi ve hatasız bir şekilde uyluğunun iç kısmından ihtiyacının merkezine doğru ilerledi. Parmağını ve başparmağını kadınlığının dudaklarında aşağı yukarı kaydırды, buklelerindeki hisle alay etti ve dilini göğsünün üzerinde gezdirdi.

Hayal ettiğinden bile daha fazlasıydı. Keşke çok fazla isteyerek bunu mahvetmeseydi. Eğer ahlaksız davranırsa onun hakkında daha az düşünürdü. Her şey çok iyi gidiyordu. Onun hayranlığını kaybetmeye dayanamıyordu.

Titredi ve bacaklarını daha sıkı sıkarak kendini onun bedenine yasladı. Belli ki göğsünü tatmaktan ve buklelerine dokunmaktan zevk alıyordu. O bunu yaparken başını tutabiliyordu.

Ama sonra bir parmağını onun kıvrımlarına soktu. Hassas istila hissettim garip ve heyecan verici. Parmağı sanki onu tanıyormuş ve ona kendisini hissettiriyormuş gibi onu keşfetti. Hayranlıkla tavana baktı, nefes nefese kalırken dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın dokunuşu her yerinde onu heyecanlandırıyordu ama belli yerlerinde dolaştığında, yoğunluğu onu şok ediyordu.

Parmağı kızın kılıfının üst kısmına yerleşti ve oradaki küçük bir noktanın etrafında döndü. Oh, tanrıça. *İşte orası.*

Annesinin samimi rehberliği bile onu buna hazırlamamıştı. İçinde olduğunu hiç bilmediği bir şey şimdi intikam duygusuyla uyanıyordu. Tüm vücudu canlandı. Baş döndü ve dudağını sertçe ısırды.

Parmağının hızlı, ritmik hareketleriyle küçük et tomurcuğuyla oynadı, sonra yavaşça daire çizerek bir miktar baskı uyguladı. Kadın yutkundu. Ondan çıkmak isteyen iniltiler.

Başparmağı parmağıyla birleşti ve o zevk noktasını aralarında yuvarladı. Kalçaları yukarı fırladı ve adamın dokunuşuna doğru itildi. Ellerini adamın omuzlarında sıktı, kendini kontrol etmek için savaştı.

Ama dokunuşu acımasızdı. O hassas nokta üzerinde çalıştı. Kadının içinde zevk biriktikçe birikti. Uzuvarları kırış gibi gerildi. İç duvarları keskin bir acıya doğru gerildi.

. Onların sert nefesleri, ateşin çıtırtısı ve zevkle geçen uzun, ölçülemez anlar. Gözyaşları köşelerden süzüldü

gözlerinden. Dayanılmazdı ama sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Parmakları kızın içinden çıktığında, uyluğunun iç kısmında ılık, nemli bir yol izleyerek tenini kendi sıvılarıyla bulaştırdı. Vücudunda yukarı hareket etti, ateş ışığı yüzünün açılar ve göğsünün düzlemleri üzerinde oynuyordu.

Şimdi, sonunda, onunla birleşecek ve birlikteliklerini mühürleyecekti. Bunun nasıl bir his olduğunu bilecekti. Yakında bitecekti ve o da bunu onurunu koruyarak atlatacaktı.

Yakında bitecekti. Ama bunu tekrar yapacaklardı.

Onun yüzünü inceledi. "Ağlıyorsun."

Oh, hayır. Hayır, bunu mahvetmeyecekti. "Acımıyor."

"Gözyaşlarını durduracağıma söz vermiştim. Ne yaptım ki?"

"Yaptığın her şey... Ben iyiyim." İhanet eden gözyaşlarını çalıştı, kadınlığı hâlâ acı verici bir şekilde sımsıkı sarılıydı. Keşke ona dokunmaya devam etseydi.

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Kızarıklığının köprücük kemiğine doğru yayıldığını hissedebiliyordu. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Zevk noktasına yaptığı ani dokunuş, kendini toparlayamadan onu şaşırttı. Haykırdı. Sonra aynı hızla elini ağzına götürdü ve parmağını ısırdı.

Ama şok olmuş gibi görünmüyordu. Gülümsemesi genişledi. "Seni uçurumun kenarına taşıyacağım."

Boştaki eliyle onunkini yüzünden çekti. Kızın ısırdığı parmağı ağzına sokup emdi ve yavaşça tekrar dışarı çıkardı. Kadın onu izledi, vücudunun bir ucundan diğerine yayılan hislerin düellosuyla büyülenmişti.

Ağzını bir kez daha onunkine indirdi. Dilinin ritmi elinin ritmiyle eşleşti. Sonra onun vücudunu öpmeye başladı. Boğazını. Göğüslerini. Karnını. Ellerin dokunduğu her yeri ağzıyla sahipleniyordu.

Devam etti. Aşağıya doğru. Aşağıya doğru. Duracağını sandığı anda, nefesi göbeğinin altındaki teninde gezindi.

"Bana güveniyor musun?" diye bir kez daha sordu. "Evet."

Avuçlarını kadının uyluklarının iç kısmına dayadı ve bacaklarını birbirinden ayırdı. Ona izin verdi, onu memnun etmek istiyordu, bu duyguya açtı. Ve hissetti

Böyle yatmak çok güzel, açık ve zonkluyor.

"Sadece daha fazla zevke ihtiyacın var," dedi. "Yeterli olana kadar ihtiyacın kadarını vereceğim."

Ağzı kadınlığının üzerine indi. Dudakları yumuşak, kirli sakalı pürüzlü, dili ise içine işliyordu. Nefes nefese kaldı, sonra adam zevk noktasına yapışıp onu emerken nefesi bir iniltiyle dışarı fırladı.

Sahip olduğunu düşündüğü kontrol bir anda . Dirseklerinin üzerine yuvarlandı, elleri yatak örtüsüne dolandı. Topukları yatağın üzerinde kayarken, adam bacaklarını aşağıda tuttu.

Hızını artırdı ve onu ağzıyla tahrik etti. Kadının çenesi düştü ve gözlerinden yaşlar serbestçe akmaya başladı.

İçindeki gerilim mızrağı serbest kaldı. Vücudu adamın ağzına doğru kabarıken haykırdı. İçinden dalga dalga yayılan zevk onu yatağa geri fırlattı. Uzun, sert kasılmalar içinde derinlerden gelen bir şeyi serbest bıraktı, onu sıkı, kalçalarını ellerine karşı salladı.

Her sarsıntıda onu emdi ve yaladı, onu bir sonrakine sürükledi. Ve bir sonraki. birbiri ardına rahatlama çılgınlıkları yükseldi.

Sonunda altındaki nemli yatak örtülerinin, ağrıyan boğazının ve gevşeyen, titreyen uzuvlarının farkına vardı. Sessiz karanlıkta, kocasının yüzü kalçasının iç kısmına dayanmış nefes aldı.

Yüzünde daha önce hiç görmediği ukala bir gülümsemeyle yatakta onun yanına kaydı. "Sanırım leydim evlilik yatağının zevklerinden hoşlanıyor."

Yüzünü başka tarafa çevirdi. "Bu gösteriden sonra beni ahlaksız bulmuş olmalısınız."

Kızın çenesini çevirerek tekrar ona bakmasını sağladı. "Sanırım gelin seçimimde tahmin ettiğimden daha şanslıyım."

Kızın nefesi kesildi, sonra birlikte güldüler. Adam vücudunu bir kez daha onunkinin üzerine yerleştirdi. Adam kadının içine girdiğinde hâlâ ve birbirlerine gülümsüyorlardı.

Çok doğaldı. Hayatında katlandığı onca uzun ve yorucu acıyla kıyaslandığında bu acı o kadar kısaydı ki. Ve sonra bir oldular.

Vücudunun onun için gerildiğini hissetti. Görüldüğünden daha da büyük hissediyordu. Yumuşak ve ölçülü bir şekilde okşadı, sonra geri, içeri, sonra geri, asla tam olarak geri çekilmedi, ama kendini onun içine daha da soktu.

Gözyaşlarına karşı tetikteymiş gibi onun yüzünü izledi. Ama kurumuşlardı.

Ellerini adamın saçlarında ve omuzlarında gezdirerek yüzündeki tadını çıkardı. Vahşi. Kararlı. Aç. "Kocacığım."

"Karım."

Neredeyse kabzasına kadar gömülmüştü. Ona yer açmak için dizlerini daha yukarı çekti ve kalçaları bükülerek aşağı doğru bastırdı. Vücutları mükemmel bir uyum içinde kayıyordu, onunki onu sarıyor, onunki de onu örtüyordu. Onun da bunu hissettiğini yüzünden anlayabiliyordu.

Bu uyum mükemmel bir ritme dönüştü. Birlikte yükselip alçaldılar, birbirlerinin ağızlarına iç çektiler. Bu kez içinde oluşan hisler tatlıydı. Hepsi birden taşıtı ve vücudu yeniden serbest kaldı. Kadın her iç çekişinde şaşkınlığını dile getirirken, adam onun kalçalarındaki dalgalanmalara doğru itti.

Sert boyu kadının ıslak, durgun kanalında kolayca hareket etti. Ama her hareket onun içini daha da sıkılaştırıyordu. Vücudunun direnci arttı ve onunla birlikte zevk de. Her geri çekilişinde yüzünde bir ifade belirdi ve kasları gerildi, sonra tekrar tamamen içine girdi.

"tutmana gerek yok," diye homurdandı. "İlk seferin nazik olmalı."

"Acıtmıyor. Yavaş gitmene gerek yok."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerini kapattı, saçları vücudunun hareketiyle alnına düştü. "Seninle daha sert sevişmemi mi istiyorsun Maerea?"

Vazgeçti, davetkâr bir şekilde ona doğru eğildi. "*Evet.*"

Adam zevkle yüzünü buruşturdu. Kadının arzusu onu memnun etmişti. Onu istiyordu. Onun da kendisini istemesini istiyordu.

Vuruşları uzun, sert itişlere dönüştü, vücudu onun üzerinde çalışırken kasları dalgalanıyordu. Ayaklarını yatağa dayayarak ve kalçalarını sallayarak onunla eşleşti. Tanrıça, onun zevk noktasını okşayış şekli... ne kadar derine nüfuz ettiğini... vücudunun üzerindeki ağırlığını... "Yeterli mi?" diye sordu.

"Daha fazla mı?" diye merak etti.

Onu yatağa sabitleyen hızlı hamlelerle içine pompaladı. Ses çıkarmanın ötesinde, onun ereksiyonu üzerinde kıvranarak altında sadece nefes alabiliyordu. Her hareketinde yatak direkleri titriyordu.

Zirveye doğru sertçe düştü, kadınlığı onun etrafında kenetlendi. Kavrama ve bırakma, onu doldururken, onu tutarken çok iyiydi. Coşkulu bir çığlık attı ve bir kez daha kadının içine daldı, vücudu kadının üzerinde kaskatı kesilmişti.

Ama içinde patlayan şey sıcak ve yumuşaktı. Aralarından akan hayat. Onun tohumu, rahmini dolduruyordu.

Adam üzerine yığıldı. Kadın onun ağırlığı altında gevşedi. Bir an içinde kendini toparladı ve yana doğru yuvarlanarak onu kucağına aldı.

Yüzünde gözyaşı olup olmadığını tekrar kontrol etti ve olmadığını görünce göğsüne yaslamasına izin verdi. Elini onun saçlarında gezdirdi. "Seni hiç beklemiyordum, mavi kuşum."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Ateş Dansı

MAEREA onunla iç , kaygan bir tene ten tene **uzanmış**, her ağrının ve bitkin kasın tadını çıkarıyordu. İçinden bir itiraf fokurdadı. "Umarım çoktan çocuğum olmuştur."

Demek Alcaeus'un yüzünde memnuniyet böyle görünüyordu. "İşte güzel bir görüntü. Sen ve kollarında çocuğumuz."

"Geç başladığımızın farkındayım. Ama yeterince zamanımız var. Sana güçlü bir hat çekeceğim."

"Güçlü bir hat için endişelenmemize gerek yok, mavi kuş. Sadece mutlu bir çizgi."

Onun kucaklamasının ötesinden gelen düşünceler araya girdi. Onları içeri almak istemedi. Ama çocuklarının her iki taraftan da doğacağını inkâr edemezdi.

kan davası. Babasının ve kardeşinin katilinin yeğenleri. "Çocuklarının annesi olmamdan mutlu olacak mısın?"

"Harika bir anne olacaksın."

Ona baktığında gördüğü şey kan davası değildi.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çocuklarımızın kan davası için yetiştirilmesine izin vermeyeceğim. Kafasını böyle şeylerle dolduran herkes yolunun yanlış olduğunu öğrenecek ve gerekirse ona kılıcımla öğreteceğim. Sizin ve bizim için huzur ve güvenlik istiyorum. Evin içinde yavrularımızı kovalamakla meşgul olursan üzücü anılara ayıracak vaktin olmaz."

Onu tekrar gelecek hayallerinin içine çekti. "Her zaman çocuklarla dolu bir ev hayal etmişimdir."

"Sana istediğin kadar vereceğim. Sadece istemeniz yeterli."

Sırıttı. "Böyle devam edersen sormama gerek kalmayacak. Bol bol çocuğumuz olacak."

"İyi bir plan." Elini kızın kalçasında gezdirdi. "Artık ağrın olmadıktan sonra."

Ama gecenin geri kalanı onları farklı bir şekilde tatmin etti. Düşün gecelerinin bu kadar büyük bir kısmını sadece gülerek geçireceklerini hiç düşünmemişti.

ve birbirlerine fısıldıyorlardı. İkisi de çok uzun zamandır yalnızdı. Doymaları için uzun bir süre geçmesi gerekecekti.

Onun asla doymamasını umuyordu. Bunun sürmesini nasıl da umuyordu.

Bu uzun sürecekti, yemin etti. Kendini buna, ona adayacaktı ve bu rüya gibi günden bir ömür boyu sürecek gerçek bir şey inşa edeceklerdi.

Onu sert göğsüne doğru geri çekti, kalçalarını vücudunun kıvrımlarına, kalçalarını da kaslı yasladı. Bir kolunu onun üzerine uzatarak pencereyi işaret etti. "Oraya bak."

Doğu ufku pembe tonlarla çalkalanıyordu.

"Burası kalenin doğu tarafı," dedi, "gün doğumunu izlemek için mükemmel bir yer... ama gün batımını izlemek için daha da iyi bir yer."

"Kayalıklardan görünen manzaradan daha güzel."

Birbirlerini okşayarak uzandılar ve gökyüzünün yavaşça alaca maviye dönüşmesini izlediler.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Maerea.

Kadın yataktan kalktığı anda, adam şakacı bir itirazda bulundu ve onu yakaladı. Kız gülerek ondan uzaklaştı. Sandıklarından birine gidip mavi kuş kutusunu aldı ve aceleyle yatağına ve onun bedeninin sıcaklığına geri döndü.

Yatak başlığına yaslanarak onun yanına oturdu ve kolunu ona doladı. Sırıttı ve onun şakağına sokuldu. "Bana hazine kutunun içinde ne olduğunu gösterecek misin?"

"Az önce tüm sırlarını yağmaladın. Ben de sana bu kutunun içinde ne olduğunu gösterebilirim." Bir kahkaha patlaması daha yaşadılar.

Kutunun kapağını kaldırmak için adamın tamir ettiği mandalı açtı. Parmaklarını içindeki parlak kırmızı parçaların arasında gezdirdi. Uzun kurdelelerden kesilmiş küçük kareler ve elmaslar. Rüzgârda etrafında dönüp dans etmelerini hatırlayınca gülümsedi.

"Festival kurdeleleri," dedi. "Değerli bir zamanın simgeleri mi?"

Başını salladı. "Annemin hastalığından hemen önce. O ve Bria kadınlığımı kutlamak için beni Garland Festivali'ne ."

"Bu Chera'nın en kutsal bayramlarından biri. Bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Çok eğlendik. Bu kurdeleler her yerde havada uçuşuyor gibiydi. Sanki hepsini yakalayabilecekmişim gibi ellerimi onlarla doldurdum. Bu kutu o gün annemin hediyesiydi. O kadar mutluydu ki."

"Sen de öyleydin."

"Tüm geleceğimin olduğunu ve hepsinin çok parlak olduğunu hissediyor gibiydim."

"Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Ama o gün hissettiğin gelecek? Sonunda başladı."

ALCAEUS karı koca olarak geçirecekleri ilk geceyi Maerea için yanıp tutuşarak ve onuruyla arkadaşlık ederek geçireceğini düşünmüştü. Bunun yerine, her şeyde olduğu gibi yatakta da uyumlu olduklarını mucizevi bir şekilde keşfetmenin tadını çıkarmıştı. Aslında, Maerea'nın vücudunu tanıdıkça pek çok mucizevi keşfin tadını çıkarmıştı. Ama kadın bu sabah hâlâ ağrıyor olacaktı.

"Bugün ata binmek istediğinden emin misin?" diye sordu.

Ona özel bir gülümseme verdi. Rüzgâr avluya dalmış, saç bandından saçlarını çekmeye çalışıyordu. "Benim için sorun değil."

"Benim iyiliğim için cesur bir yüz ifadesi takınmadığından emin olmak için gözümü senden ayırmamam gerekecek."

Güldü. "Değilim."

"Artık senin için cesur yüzler yok. Artık kederlenmek ya da umutlarını küçük bir kutuya kapatmak yok. Seni mutlu edeceğim."

"Öyle," dedi, alçak sesle ve sıcak bir sesle.

Kulağına fısıldadı. "Bunu yapabileceğim bir yer var mı?"

Kızaran yüzünü avludaki seyircilerden başka yöne çevirdi. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

"Hmm. Bana cevabı tekrar göstermene ihtiyacım olabilir." Ve tekrar ve tekrar, uzun yıllar boyunca içinde barındırdığı tüm karşılıksız özlemleri serbest bırakana kadar.

Ona bir kaşını kaldırdı. "Bugün bu tür bir sürüş yapmak istediğinizden emin misiniz lordum?"

"Ne yazık ki, görev çağırıyor." Sırıtarak onu kendisi için seçtiği kısırağa bindirdi. Uzun boylu binek atına bindi ve yola koyuldular. "Benimle bu kadar kısa sürede bölgeyi gezmeye istekli olduğun için teşekkür ederim."

"Çalışmalarınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Onu köyün içinden geçen yol boyunca götürdü ve başka bir gösteri yaptı. Gülümsedi ve el salladı, kendine özgü zarafetiyle selamları aldı. İnsanlar onu bugün giydiği sade mavi elbiseyle daha da etkileyici

alışan bir . Gözlerini ondan uzak tutabilirdi. Bırakın bu herkese kendi mesajını göndersin.

Tatlı, açık karısının kendisini yabancıların önüne koyması ile odalarında ağlayan ve insanlardan uzak duran baldızı arasındaki acı verici zıtlığı düşünmemeye çalıştı.

"Bu sabah endişelerinizi hafifletmek için yapabileceğim başka bir şey var mı, kocacığım?" Maerea sordu.

"Ne dediğimi unutma, mavi kuş. Denemene gerek yok. Söyle bana, kısracı beğendin mi?"

Maerea atın boynunu okşadı. "ok güzel bir at. Onu kimden ödünç aldıysam ona teşekkür etmelisin."

Bu güzel kestane rengi doru atı damızlık olarak satın almıştı ama onu karısına vermekten daha da mutluydu. "O benim atlarımdan biri. şimdi de senin. Tatlı huylu ama güçlü bir at. Bence ikiniz çok iyi anlaşacaksınız."

"Oh, Alcaeus. Böyle bir at cömert bir hediye dir."

"O bir hediye sayılmaz. Benim olan her şey senindir."

Onun eline dokunmak için uzandı. "Bütün kocalar bu şekilde görmüyor."

"Grmeliler."

"Seninleyken her şeyin bir hediye olduğunu hissediyorum."

Bütün gün ona bir hediye gibi gelmişti. İlk günlerinde ona Salicina'nın işleriyle ilgili olabildiğince çok bilgi verdi. Salicina onu ilgi ve anlayışla dinledi. Tanıdığı herkesi sıkan yeni çeşitler elde etmek için tahılları aprazlamaktan bahsettiğinde bile. Tıpkı onun yapacağını bildiği gibi, birçok anlayışlı nerisi vardı. Aklından geçenleri söylemekten de çekinmiyor, üzerinde çalışacak çok daha fazla şeye sahip olmanın getirdiği olasılıklardan açıkça zevk alıyordu.

Elma bahçesinden geçerlerken, "şimdiye kadar evlenmemiş olmana şaşmamalı," dedi. "ok meşguldn."

"Açlık son zamanlarda kural değil istisnadır. Halkımızın bu kaderi paylaşmamasını sağlamak için dikkatli olmak gerekiyor. Sahip olduğumuz refahı güvence altına alabildiğimiz için minnettarım."

"Kan davaları birçok tarlayı ayaklar altında bıraktı." huzurlu, düzenli ağaçlara baktı. "Babalarımızın yaşlanması ve gten düşmesi sonucu bu rahatlığın gelmesi garip."

"Babam hep şaşır mış görünürdü ama barış krlıdır."

"Kardeşimin bunu görmesini sağlayacağız."

Atını patikadaki bir çatalda durdurdu. "Size Batı Tarlası'nı göstereyim mi?" Ciddi bir şekilde başını salladı.

Adam atını daha hızlı bir yürüyüşe teşvik etti ve kadın da ona ayak uydurdu. Sessizlik içinde aldılar. Onunla birlikte arazide ilerlerken, acele etmek için çok yavaş, konuşmak için çok hızlıyken, neye doğru koştuklarını kolayca unutabilirdi.

Onları tarlayı sınırlayan alçak tepeye getirdi. Dizginleri çektiler ve o, tüm sıkıntılarının rezil merkezi olan tepeye baktı.

"Huzur verici." Sesi yumuşak olsa da olgunlaşan buğdayın üzerinde taşınıyordu. Öğle güneşi yeşil tarlaya vuruyor, tahıllarda beliren altın sarısı tonları aydınlatıyordu. Erkekler, kadınlar ve çocuklar mahsulü tehdit edebilecek yabancı otları kökünden sökmek için harıl harıl çalışıyorlardı.

Tanrılar izin verirse, sonbaharda mükemmel bir hasat bekliyorlardı. Alcaeus'un tarlanın etrafına eklediği alçak taş çitler ve ağaç kümeleri tarlayı korumaya devam ediyordu.

Yıllar geçtikçe toprak. Zengin topraklar ve aç karınları doyurmak için verdiği her şey, toprağı ıslatan kanı yalanlıyordu.

Maerea, "Dedelerimiz burada öldü," dedi.

Sanki sözsüz bir anlaşmaya varmışlar gibi, orada birlikte oturdular ve bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. İkisinin de ölümü için.

Sonra bakışları tarlanın ötesine, uzaktaki küçük gri kaleye kaydı. "Castra Lapidea buradan çok küçük ve uzak görünüyor." Onun Omuzları gevşedi ve yüzündeki gerginlik çizgileri neredeyse kayboldu.

Burada mutlu olacaktı. Onunla birlikte. "Başka ne görmek istersin?"

Tekrar ona döndü. "Bana arazinizdeki en sevdiğiniz yeri gösterin."

"Yemek için durmak için mükemmel bir nokta olacak. Aç mısın?"

"Açgözlü."

Batı Tarlası'nı geride bırakıp kaleye doğru geniş bir kavis çizerek yaşlı söğüt ağacına vardılar. Atlarını yakınlarda otlamaları için yerleştirdiler ve adam heybesini omzuna attı. Adam kızın eline uzandığında, kız ona gülümseyerek tüm ciddi düşüncelerini kovdu. El ele, söğüdün yere değen alçak dallarının gölgesine doğru yürüdüler.

"Festival pavyonumuz, leydim." Onlar için battaniye serdi, ardından şarap, ekmek ve bir boy sosis paketini açtı. "Umarım domuz etinden bıkmamışsınızdır?"

"Asla!" Bir önceki gece olduğu gibi aynı şevkle yemeğe başladı.

Onun bir daha asla aç kalmamasını sağlayabileceğini bildiği için, hayatlarının geri kalanında bu şekilde ziyafet çekmesini memnuniyetle izledi. Ayrıca, bu bir

Onu yemek yerken izlemek bir zevkti. Bu onun hayal gücünü harekete geçirdi. Maerea yatakta hevesli, memnun etmeye ve memnun edilmeye hevesli olduğunu kanıtlamıştı. Onun pek çok şeyi denemekten hoşlanacağından şüpheleniyordu.

Onu kendisini izlerken yakaladı ve tekrar kızardı. Onun tutkuyla göğüs uçlarına kadar kızardığını bilmek hoşuna gidiyordu. Artık onun tadını bildiği için her şeyin -şarabın, yemeğin, havanın- tadı daha tatlıydı.

"Burası çok güzel bir yer," dedi. "En sevdiğin yer olmasına şaşmamalı."

"Yıllar boyunca pek çok vesileyle buraya geldik. Binicilik dersleri, ağaca tırmanma-kırık kollar."

Sempatik bir ses çıkardı.

"Kolum iyileştiğinde, babam kardeşimle beni buraya getirdi ve babasının ona gösterdiği, ağaçta olabildiğince yükseğe çıkmanın en iyi yolunu gösterdi." Alcaeus'un boğazı aniden düğümlendi, gözleri yaşardı. Yine de devam etti. "Kardeşim ve ben burada dövüştük. Maçı kim kazanırsa 'Ağacın Efendisi' olurdu."

Bu his onu pusuya düşürmüştü, sanki bir daha asla nefes alamayacaktı.

Ve Maerea oradaydı, kolunun altından kayıyordu, yumuşak ve yanına yakındı. Yaslanacak kadar güçlüydü. "Hiç ağlamadığın kaç gözyaşı var?"

"Çok fazla insan bana güveniyor. Gözyaşlarına ihtiyacım yok, sadece çalışıyorum."

"Yıllarca kendime böyle söyledim. Düşmelerine izin vermenin zayıflık olmadığını öğrenmem gerekti. Bu akıllıca."

Onun yerine ona sahip olabilecekken gözyaşı dökmek istemiyordu. "Tüm festival danslarını burada yapıyoruz."

"Yazın ilk gününe sadece üç gün kaldı."

Maerea ile birlikte hiç dans etmediklerini fark etti. "Keşke bu yıl Yaz Gündönümü şenliklerini iptal etmeseydik."

"Yas tutuyorsun." Saçlarını tarayan nazik parmaklar.

Başını onun omzuna yasladı. "Artık buraya kimse gelmiyor."

"Buraya birlikte geleceğiz."

Tekrar elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Dans et benimle. Burada ve şimdi."

Onun diğ er elini tutarak kollarının halkasını tamamladı. "Rüzgâr bizim ozanımız, gün batımı da festival ateşimiz olacak."

Onu Ateş Dansı'na döndürdü. Sanki Yaz Gündönümü ve onunla birlikte mevsimin tüm sıcaklığı çoktan gelmiş gibi döndüler, alkışladılar, zıpladılar ve sıçradılar. Kız ona sanki turnuvadaki tüm yarışmaları kazanmış gibi bakıyor ve yalnız kaldıklarında yaralarını öpüyordu. Kimse izlemeden, ritüel adımlarını gittikçe daha sıkı örerek kutsal olanı mahrem olana dönüştürdüler. Birbirlerinin kollarının çemberinde dans ettiler, sonra beden bedene dans ettiler ve gecede olduğu gibi mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ettiler.

Dans ettiler ve dans ettiler, ta ki bir daha hissetmeyi hiç beklemediği huzur çökene kadar. Daha önce hiç hissetmediği gibi.

"Lordum. Lordum!" Nal sesleri ve bir askerin sesi tarlanın öbür ucundan onlara ulaştı.

Alcaeus dişlerini sıktı. Öğleden sonra hava sıcaktı. Kolları daha .   ağrıyla görmezden gelmek ve Maerea'yla birlikte ağacın altına saklanmak için alışılmadık bir dürtü hissetti.

Yüzü yeniden yorgun düşmüş bir halde durdu.

"Sorunun ne bakacağım." Onu bir süre daha tuttu, sonra bıraktı ve söğüt dallarının kenarına doğru yürüdü. Ama kadın onu ağacın altında beklemedi. Onun yanında kaldı.

Atlı bir muhafız onları bekliyordu, hem kendisi hem de atı bitkin düşmüştü. "Sorun nedir?" Alcaeus sordu.

Genç adam eyerden aşağı atladı ve eğildi. "Leydim Maerea'nın kardeşinden bir haberci geldi."

Kolunu Alcaeus'a doladı. "Gerrian şimdiden döndü m  ?" Alcaeus onu daha yakına çekti. "Lapidea'ya yalnız mı döndü?"

"G  zc  lerimize göre   yle görünüyor lordum."

Yeni müttefik yok o zaman. Tek iyi haber. "Haberci büyük salonda beklesin ve ona misafirperverliğimizi sunalım."

"Halledilecek lordum." Muhafız atına bindi ve Castra Salicina'ya doğru geri döndü.

Maerea onun ardından baktı. Yüzü taştan yapılmış gibiydi.

"Korkma mavi kuş. Gerrian nasıl tepki verirse versin, bunu atlatacağız. Sen artık benim karımsın, kanunen ve tanrıların gözünde. Seni benden alamaz."

bir nefes fırladı. "En büyük korkumu birkaç kelimeyle nasıl da yok ediyorsun. Haklısın. Korkacak hiçbir şeyim yok."

Güven verici sözlerine rağmen ona sıkıca sarıldı. Cesur sözlerine rağmen ona sarıldı. Önündeki saatler bıçak sırtındaydı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Batı Sahası

ALCAEUS kolunda Maerea ile BÜYÜK SALON'a girdiğinde, Gerrian'ın habercisi onların gösterisini dikkatle izledi. Güzel.

Genç askere yardımsever bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Annenizin romatizması nasıl?"

Ayağa kalktı ve yemeğinin son ağzına atarak eğildi. "Günler uzadıkça daha iyi oluyorum, teşekkür ederim leydim."

Alcaeus Maerea'yı daha da yaklaştırdı. "Daha fazla battaniye ve yakacak odunla bu kışın onun için daha kolay geçeceğini umuyorum."

"Cömertliğiniz için teşekkür ederim, kocacığım." Kadın onun koluna dokundu.

Haberciye baktı. "Kayınbiraderim efendinizin bize gönderdiği mesaj nedir?"

"Lordum evliliğinizden haberdar edildi. Kız kardeşinin başlık parasının şartlarını görüşmek üzere bugün ikinizle de huzur içinde görüşmek istiyor."

Alcaeus Maerea ile bakıştı. Kızın gözlerinde gördüğü umut ona acı veriyordu. Gerrian onun için en iyisini yapmalıydı. Eğer yapmazsa, Alcaeus'un karısına hak ettiği gibi davranmayan erkeklere ne yaptığını öğrenecekti.

Haberci devam etti, "Lordum sizi kız kardeşinin evliliğini kutlamak için salonunun tadını çıkarmaya davet ediyor."

Elini Alcaeus'un koluna koyarak onu uyardı. Alcaeus da onaylarcasına onun elini kendi eliyle kapattı. Bu bir tuzak olabilirdi. Onu ağabeyinin pençesine o kadar kolay teslim edemezdi ya da Gerrian'ın adamları tarafından pusuya düşürülme riskini göze alamazdı. Ama Alcaeus o piçi buraya da davet edemezdi. O adamın Domitia ve Aemilian'la aynı çatı altında bulunmasına bir daha asla izin veremezdi.

Tek bir çözüm vardı. "Lordunuza misafirperverliği için minnettar olduğumuzu söyleyin, ancak bir gösteri olarak leydimin başlık parasını teslim etmeye hevesliyim."

iyi niyet. Lapidea ve Salicina sınırında buluşup kutlamadan önce hatamızı telafi edebilir mi?"

"İsteğinizi lorduma ileteneğim ve cevabıyla birlikte geri döneceğim."

"Kardeşime sevgilerimi ilet," dedi Maerea. "Ona söyle, kocamla bir kutlamada buluştuklarında mutluluğum tamamlanmış olacak."

Haberci gider gitmez Alcaeus Maerea'ya döndü. "Gerrian'ın sözüne inanıyor musun?"

"Hayır. Çatışmaya hazırlıklı gelecektir. Niyetinize güvenmeyecektir. Ama onunla konuştuğumda, durumun gerçekliğini görmesini sağlayabileceğim. Benim için kim olduğunu anladığında, pazarlık yapabiliriz."

"Batı Sahası'nın kendisine daha iyi bir servet için temel sağlayacağını, yeni müttefiklerin dikkatini çekeceğini ve statüsünü yükselteceğini görmelidir."

Maerea başıyla onayladı. "Avantaj bizde. Arzu ettiği her şey elimizde. Kılıcını bırakmanın daha iyi olacağını anlayacaktır."

Alcaeus onun haklı olması için nasıl da dua ediyordu. "Yapmam gereken hazırlıklar var."

MAEREA BÜYÜK SALONDA OTURUP BEKLEMekten BAŞKA BİR ŞEY YAPAMIYORDU. Saatler dayanılmaz bir şekilde . Hizmetkârlar ona yiyecek bir şeyler ikram etti ama o, karnı guruldayarak reddetti. Bunun yerine onlara aileleri ve evdeki rolleri hakkında sorular sordu. Sonunda, olası bir savaş için yapılan hazırlıklar her birini çağırdı.

Sessiz koridorda Maerea küçük bir ayağın hafif sürtünme sesini duydu. Sese doğru baktı. Gül yanaklar. Meraklı gözler. Çocuk masanın uzak ucunun altına eğilmeden önce görebildiği tek şey buydu.

Maerea olabildiğince sessiz bir şekilde oturduğu yerden kalktı. Küçük adamın saklandığı yere doğru parmak uçlarında yürüdü ve masanın altına bakmak için eğildi.

Nefesi kesildi ve dondu kaldı. Açık kahverengi saçlar. Bir sayfa için fazla ince bir tunik. Salicinian burnu olması gereken şeyin minyatür bir versiyonu vardı. Babası ve amcasının ortak noktası bu olmalıydı.

Maerea çocuğu kollarının arasına alıp canı pahasına tutma dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine doğruldu ve ona nezaket gösterdi. "Lord Aemilian."

Bir anlık tereddüitten masanın altından çıktı ve tozlu, dağınık bir çocuğun başarabileceği kadar vakur bir şekilde ayağa kalktı.

"Alcaeus Amcan senden bahsetmeyi hiç bırakmıyor, seninle çok gurur duyuyor."

"O...o mu?"

"Sana öyle söylemiyor mu?"

"Şey, evet, ama..."

Maerea, Aemilian'ın göz hizasında diz çöktü. "Gördüğüm kadarıyla doğru olanı yapmak için çok çabalayan onurlu bir genç adamsın. Amcanı çok seviyorsun, değil mi?"

Aemilian'ın elleri yumruk haline geldi. "Ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Ne gibi güçleriniz var leydim?"

"Annende aynı. Biz kadınlar ailelerimizi savunurken çok sert olabiliriz."

"O zaman... sen bir cadı değil misin?"

Maerea içini çekti ve onun ciddi sorusuna ciddi bir cevap verdi. "Hayır, Lord Aemilian, ben bir cadı ya da büyücü değilim."

Aemilian başını kaşıdı. "Annem amcamın bir cadıyla evlendiğini söylemişti. Bu Alcaeus Amca'nın yapacağı bir şeye benzemiyor. Tabii iyi bir cadı değilsen."

"Bir damla bile sihrim yok, ama olsaydı, Kız Pherakia gibi onu iyilik için kullanırdım. Eminim annen ve ben daha iyi tanıştığımızda bu karışıklığı giderebiliriz."

Aemilian ona güzel bir selam verdi ve elini öptü. "Evimize hoş geldiniz leydim."

Sihirli gibi görünen Aemilian'dı. Salicina'ya gelişinin tüm zorlukları ve soğukluğu, onun kurnaz olmayan dokunuşuyla yok olup gitmişti. "Bana Maerea Teyze demek ister misin?"

"Alcaeus Amca senin iyi ve nazık biri olduğunu ve artık benim teyzem olduğunu söyledi."

Aemilian'ın iki elini de tuttu. Bir gün bir savaşçının işini yapacak kadar güçlenmesi gereken ne kadar da küçük ellerdi bunlar. Keşke sonsuza dek bu kadar yumuşak kalabilselerdi. "Senin ve benim çok önemli bir ortak noktamız var, Aemilian. Ben de amcan Alcaeus'u korumak için her şeyi yaparım."

Aemilian baktı. Hâlâ yalnızdılar. "O zaman neden gelip seni kendim görmek zorunda kaldığımı biliyorsun. Lütfen hemşireme söyleme. Annem odamdan çıkmamamı söyledi."

"Sen sadece amcanı korumaya çalışıyordun. Benimle tamamen güvendesin ve sırrın da öyle. Ama bir dahaki sefere annene dikkat etmelisin."

değil mi?"

"Evet, Maerea Teyze."

Alcaeus'un zaten aşına olduğu adımları onun dönüşünü haber veriyordu. Ona kur yaparken kılıç kullanmayan, buğday çeşitlerinden bahsetmekten daha çok sevdiği bir şey olmayan adam, tamamen zırhlı bir şekilde içeri girdi. Pırıl pırıl bir zırh ve Salicina kartalıyla işlenmiş altın bir pelerin giymişti ve kınında bir kılıç taşıyordu.

Kocası da şimdi gördüğü bu savaşçıydı. Genelde gücünü nezaketinin altında saklardı ama bugün gücünü dışarıdan göstermeliydi.

"Aemilian," dedi şaşkınlıkla.

Maerea çocuğa göz kırptı. "Lord Aemilian beni karşılamak için büyük salona geldi. Ne kadar asil bir davranış, değil mi?"

Çocuk Alcaeus'un zırhına baktı. "Nereye gidiyorsun amca?"

Alcaeus yanlarına geldi ve Aemilian'ı kucağına alarak çocuğu kalçasında dengeledi. "Maerea ve ben düğünümüzü onun ailesiyle birlikte kutlayacağız."

"Neden burada kutlama yapmıyoruz?"

"Yapacağız. Maerea ve ben eve harika bir ziyafet çekeceğiz, söz veriyorum." Alcaeus yüzünü çocuğun saçlarına sakladı ve ona sıkıca sarıldı.

Maerea ayağa kalktı ve Alcaeus'un diğer kolunun altına girdi. Aemilian ballı kek ve banyo, Alcaeus ise çelik kokuyordu. Kını Maerea'nın eteklerine çarpıyordu.

"Maerea Teyzenin kendini evinde hissetmesine yardımcı olduğun için teşekkür ederim." Alcaeus yeğeninin yüzüne baktı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Aemilian amcasının kucağında daha dik oturdu. "Sen yokken anneme ben ."

"Teşekkür ederim." Alcaeus uzun bir süre sessiz kaldı, sadece onları tuttu. Sonunda sanki kelimeleri zorlayarak konuştu. "Az önce annenle konuştum. Maerea ve ben dönene kadar ona eşlik edersen bu onu çok mutlu edecektir."

Alcaeus Domitia ile barış yapmayı başarmış gibi görünmüyordu. Gerrian'la yaklaşan yüzleşme işleri daha da kötüleştirmiş olmalıydı. Bu saatte tek tesellisi kesinlikle oğluydu.

Alcaeus Aemilian'ı yere bıraktı. Çocuk bir süre daha bacağına yapıştıktan sonra arkasını döndü ve aile kanadının kapısından dışarı fırladı. Alcaeus onun gidişini izledi.

"Alcaeus... Gerrian geldiğinde Aemilian orada mıydı?"

Adam o kadar uzun süre tereddüt etti ki, kadın daha o söylemeden cevabı biliyordu. "Evet."

"Tanrılar." Bakışları adamın elindeki kınlı kılıca kaydı. "Onu durdurmaya çalıştım. Ama ne yapmayı planladığını ben bile bilmiyordum, yemin ederim."

"Biliyorum."

"Bana o gün ne olduğunu anlat."

"Gerrian'a söyleyecek güzel sözüm yok ve sadece sana güzel söylemek istiyorum."

"Bilmem gerek."

Bakışları sanki köşelerde hayalet arıyormuş gibi odayı taradı. "Biz büyük salondaydı. Tüm aile bir aradaydı. Gerrian bir çeşit öfkeyle kapılara geldi. Buna ne anlam vereceğimizi bilemedik. Ailenizden yıllardır hiçbir haber almamıştık. Sonra birden bire meydan okumaya başladı. Ve babam... güldü. Onlara yavruyu içeri getirmelerini söyledi, böylece ona bir görgü dersi verebilecekti."

"Oh, Tanrım."

"Babam son düellosunu sizinkiyle Batı Sahası'nı aldığı anda kazandı. Gerrian'ın becerisinin aynı, deneyiminin ise daha az olacağını varsaydı."

Kardeşi acısını zavallı yaşlı bir adamdan çıkarmıştı. Gerrian Kalbinin derinliklerinde, bunda onur olmadığını biliyordu. Bir sonraki hedefinin bir çocuk olmasını gerçekten istiyor muydu?

"Babam Aemilian'ın izlemesine *izin verdi*." Alcaeus'un sesi titredi.

Bir elini onun dudaklarına dokundurdu. "Ama onu seyrettiren ağabeyimdi."

Alcaeus'un bakışları düştü. "Ben adamları avluda toplarken Gerrian'ın habercisi az önce döndü. Bizimle buluşmayı kabul etti."

O an . "Atım hazır mı?" "Burada kalmanı tercih ederim."

"Ne? Onunla birlikte buluşacağımız konusunda zaten anlaşmıştık."

"Davamızı ona anlatabilirim. Yapmam gerektiği gibi, seninle evlenmesi için ona ricada bulunabilirim." "Onu ikna etmek için orada olmalıyım."

Beni dinleyecektir."

"Eğer bir şeyler ters giderse burada daha güvende olursunuz."

"Eğer bir şeyler ters giderse, benim yerim senin yanındır." Onun elini iki elinin aldı.

Sadece birkaç gün önce bu adamı tanımadığına inanamıyordu. Şimdi yeminleri, aralarında havada asılı duran görünmez ipler gibi hissediliyordu,

kaldırılmaz. Bedenleriyle yaptıkları şey, etinde bir iz gibi hissediyordu.

Ve çok daha derinlerde bir yerde bir iz. "Senden ayrılmayacağım."

En kötü gerçekleri ne kadar da nazikçe dile getiriyordu. "Bu karşılaşma kolayca şiddete dönüşebilir. Kardeşinle karşı karşıya gelmemek için her şeyi yaparım, elimden gelen her şeyi yaptım. Ama o benimle karşı karşıya gelebilir."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sen ve ben bunu birlikte yaptık, riskleri birlikte kabul ettik. Bunu sonuna kadar götüreceğim."

"Sana daha fazla üzölmeyeceğime söz vermiştim mavi kuş."

"Bana mutluluktan başka bir şey vermedin." Gözyaşlarının akmasını diledi. Yeterince ağlamıştı. Bugün harekete geçecekti. "Seninle geliyorum."

Elini başının arkasına koyarak kendine doğru çekti ve öptü. Bu öpücükte, onun dile getirmediği tüm korkularını hissedebiliyordu. Kendi korkularını saklayamazdı. Ama ona sevgisini ağzıyla, diliyle ve dokunuşuyla gösterebilirdi.

Alnını onunkine yasladı. "Kaçman gerekirse diye bir planımız var. Buna uyacağına dair bana söz vermelisin. Bana söz ver. Eğer savaşmak zorunda kalırsam, senin tehlikede olmadığını bilmeliyim."

Onun güvenliği bir an için bile dikkatini dağıtırsa, her şeye mal olabilirdi. "Söz veriyorum."

Kılıcını ona uzattı. "Bu babamındı. Öldüğü gün kardeşim aldı. Aemilian için cephaneliğe koydurmuştum ama bugün onu kullanmak bana düşüyor. Benim için takar mısınız leydim?"

Ellerini açtı. Adam kılıcı avuçlarına dayadı. Kılıcın ağırlığının kollarına doğru yayıldığını hissetti.

Babası hayatı için bu kılıçla savaşmıştı. Kardeşi de babasının bedeninden bu silahı almış ve kullanırken ölmüştü.

Kardeşine karşı.

Şimdi Alcaeus onu silahlandırıp silahlandırmayacağını sordu.

"En şerefli ellerde." Gözlerindeki yemini izin vererek kılıcını ona bağladı.

MAEREA bulutları hamisinin bir işareti olarak kabul etmeye çalıştı. Chera'nın fırtınalarından biri Salicina'nın üzerinde toplanıyor ve savaş tanrısının ışığını karartıyordu. Ancak havanın değişmesi, o gün çok güneşli olan tarlaların üzerine hastalıklı bir hava yaymış gibiydi.

Bu duygudan sıyrıldı ve atını Alcaeus'unkine yaklaştırdı. Sınır yaklaşıyordu.

Mücadeleye girişecek kadar muhafız getirmemişti ama Gerrian onların refakatini ciddiye alacaktı. Alcaeus'un adamlarından daha fazlası tepenin hemen ardında, meyve bahçelerinin arasında saklanmış bekliyordu, eğer onlara ihtiyacı olursa.

Yapmaz. Bunu görmeliydi. Kardeşi ve kocası bugün savaşımayacaktı.

Alayın sessizliğini bozdu. "Dokuz yaşındayken ilaç ve yemek tarifleri için yabani bitkiler toplamaya çıktım. Ormanda kötü bir düşüş yaşadım. ve geri tırmanamadım. Gerrian beni kurtarmak için koca bir ateş ısırgan otu yığınının aşağı kaydığını ve sonra beni dışarı taşıdı. Sonrasında haftalarca derisi çığ kaldı. Sonra ben on dört yaşındayken annem..." Manzaranın üzerindeki karaltı tüylerini diken diken etti. "Kaç gün boyunca yanımdan ayrılmadı... Bilmiyorum. Uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirdik ve ocağımın bulunduğu odada kılıcını dizlerine dayayarak uyudu. Sanki kılıcı hastalığa ve kedere karşı bir işe yarıyormuş gibi."

Sanki anıları onu çağırıyor gibi, ileride ağabeyinin tanıdık figürünü gördü. Bir zamanlar Lapidean gümüşü olan soluk gri giysili muhafızlar tarafından kuşatılmış bir halde at sırtında bekliyordu. Eskortu, bir zamanlar Lapidean gümüşü olan onların boyutunda.

Ancak sınırda beklememişlerdi. Kendilerini Batı Sahası'nın ortasında .

Alcaeus nefesinin altında küfretti. "Konuşma mesafesine girmek için alana girmeliyiz."

"İşçiler nerede?"

"Onları daha önce eve gönderdim... her ihtimale karşı."

"Ama bu hasadı hâlâ savunmasız bırakıyor." Maerea gözlerini Gerrian'dan ayırmadı. "Sanırım önce onunla konuşmam daha faydalı olacaktır."

Alcaeus, "Senin kararına güveniyorum,"

diye cevap verdi. Gerrian ve Alcaeus

buluşmak üzereydi.

Kocasının partisi kardeşininkine doğru gidiyordu. Birbirlerine bakarak durdular. Buğdayların arasından bir rüzgâr esti.

Maerea'nın kılıcı yoktu. Sadece gülümsüyordu. "Kardeşim. Seni görmek güzel."

"Döndüğümde beni görmek için evde olmadığınızda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Acelemizi bağışlayın. Evlilik için çok uzun süre bekledim. Hevesim için beni suçlayabilir misiniz?"

Atı altında huzursuzca kıpırdandı, kuyruğunu salladı. Onun yüzündeki ifadeyi nerede olsa tanırdı. O öfke, kılıcının kınından fırlaması kadar hızlı bir şekilde içinden çıkabilirdi.

Gülümsemesini dışarıda tuttu. "Kız kardeşinin evlendiğini görebileceğini hayal etmiş miydin? Beni tebrik etmeyecek misin?"

"Kocan kutlama yapmadan önce hatasını telafi etmek istediğini söyledi. Akıllıca bir teklif, çünkü ben seni ona vaat etmedim ve o da başlık parası ödemedi."

Alcaeus eyerden eğilerek selam verdi. "İyi tanıştık, kayınbirader." Gerrian'ın çenesi sıkıştı.

"Kız kardeşiniz beni erkeklerin en talihlisi yaptı. Onun zarafetine ve karakterine sahip bir kadın her türlü fedakârlığa değer. Maerea ile birlikteliğim adına tüm farklılıklarımızı geride bırakmaya hazırım. Onun parası olarak sana Batı Tarlası'nı sunuyorum."

"Bu topraklarla neler yapabileceğimizi bir düşünsene kardeşim. Halkımız bir daha asla aç kalmayacak. Kocam kardeşinin can bedelini yedi mevsim erteleyecek kadar hoşgörülü bile oldu, böylece önce servetimizi geri kazanabiliriz."

"Senden en yüksek fiyatı aldı, kardeşim. Ona nasıl borçlu olduğumu anlamıyorum."

Vızıltı ilk başta kulaklarına bir şey ifade etmedi. Ta ki çarpışmayı duyana kadar. Alcaeus'un biri eyerden düşmüş, göğsüne bir ok saplanmıştı. Atının boynuna doğru eğildi, bakışları kocasına kaydı.

Zarar görmemişti, kılıcı elindeydi, gri gökyüzüne karşı gümüş rengindeydi. "Maerea, sür."

İçindeki her içgüdü onunla kalması gerektiğini haykırıyordu. Ama savaşın ona düşen kısmı sona ermişti.

Başarısız olmuştu.

Atının etrafında döndü. Kısarak Alcaeus'un söz verdiği kadar güçlüydü. Boynunu uzattı, Alcaeus'un boynuna doğru Gerrian'ın askerlerini karşılamak için ileri atıldılar. Önlerinde taş çit vardı. Onu aştıklarında, kaleye doğru hızla ilerleyeceklerdi.

Çiti aştı ve kısırağın sırttan aşağıya cesaret edebildiği kadar hızlı koşmasına izin verdi. Meyve bahçesi orada. Alcaeus'un destek kuvvetlerini çağırdığını duyabiliyordu.

Ağaçların arasından fırlayan adamlar yeşil giyiyordu, Salicinian altını değil. Bıçakları kanlıydı. Ona doğru ilerlediler. Etraflarından dolanmak için atını döndürdü.

Her tarafa üşüştüler. Biri kırsığının dizginini kaptı. Bir diğeri kolunu Maerea'nın beline doladı.

Onu eyerden çektiklerinde, bir uyarı çılgılığı attı. "Alcaeus! Müttefikleri var!"

"Maerea!" Onun adı. Onun savaş çılgılığı.

Yabancı asker onu tepeye doğru sürükledi. Yol boyunca onların sayılarını, konumlarını ve hareketlerini sayıkladı. Gerrian'ın babasıyla dövüşmesini izlediği onca saat boyunca kullandığı her numarayı deneyerek savaştı. Ama asker onun iki katı büyüklüğündeydi ve iyi eğitimliydi.

Onu başka bir adama teslim ettiğinde, kendini komutanın eyerine çekilirken buldu. "Bırakın beni!"

"Sizi evinize götürüyorum
leydim." "Burası benim evim."

Doğduğu günden beri onu koruyan adam başka bir şey söylemedi. Kavrayışı her zamanki gibi güçlüydü. Kaosun içinden geçti.

Bedenler. Bağırışlar. Çeliğin çınlaması. Buğday bir fısıltıyla düştü. Atın toynakları değerli toprak parçalarını savurdu. Alcaeus'u görebilmek için kargaşanın içinden baktı.

İşte orada. Her şeyin ortasında, hâlâ atının üzerindeydi. Ailesinin kılıcı savruldu ve kardeşininkine çarptı.

Dudaklarına gelen kocasının adıydı. "Alcaeus!" "Maerea!"

Sevdiği biri bugün ölecekti. Şimdi söyleyeceği her şey ona söyleyeceği son sözler olacaktı.

"Gerrian, bunu yapma."

"Sana dokunduğu için onu
öldüreceğim." "Alcaeus, ne yapman
gerekiyorsa yap! Hayatta kal!"

Komutan çatışmanın ötesine geçti ve o da kalbinden geçen başka bir şeyi söyleme şansını kaybetti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kutsal Teklif

ISKHYRA uçurumun kenarında durdu ve hayal kırıklığıyla bir çığlık attı.

Yüzyıllar süren ipuçları. Yıllar süren özenli araştırmalar. Geceler ve geceler süren aramalar. Hepsi boşuna.

Bağırışı yıldızlara kadar yankılandı ve vadinin öbür ucunda sadece onun kulaklarına ulaştı. Kendisi gibi peçe büyülerine sarılmış bir Hesperine'in sesini kimse duyamazdı. Bağırsa da fısıldasa da, büyülü gizlenmeleri ölümlüler ve kendi halkı tarafından fark edilmemesini sağlıyordu.

Onu sadece Tanrıçası duydu. Hespera bu görevde ona eşlik eden tek kişiydi. Bu görevi üstlendiği geceden beri Iskhyra'nın tek amacı . Bu kaybedilmiş davayı zafere dönüştürebilecek biri varsa, o da oydu.

Ve yine başarısız olmuştu.

Aurik duyularını bir kez daha etrafına yaydı ve aradığı büyüünün herhangi bir ipucunu yakalamaya çalıştı. Burada olmalıydı. Yakın olduğunu biliyordu. Yazılı ve sözlü anlatıları çok dikkatli bir şekilde karşılaştırmıştı ve hepsi de bu kayalıkları işaret ediyordu.

Ama hiçbir kan büyüü kendi çağrısına cevap vermedi. Duygularını durduran şey bir acı ipliği idi.

Acının ani dokunuşu nefesinin kesilmesine neden oldu. Birileri acı çekiyordu, onları birbirine bağlayan Kan Birliği'nde hissedebileceği kadar yakındaydı.

Kalbi çarpan her şeye Hesperines. Duyularını daha geniş açtı, onları daha uzağa itti, sıkıntısı kendisine bir yardım çağrısı gibi ulaşan kişiyi aradı.

Ölümlü bir varlık. Soluyor. Kalbi daha fazla atmayacaktı.

Ona odaklanarak adım attı ve doğuştan gelen Hesperine gücünün onu göz açıp kapayıncaya kadar ona götürmesine izin verdi. Hassas burnuna tanıdık bir koku çarptı. Ölüm kokusu.

Bir tarlayı çevreleyen seyrek bir ağaç bariyerinin altında durdu. Burada pek çok kez gördüğü bir sahne vardı. Ölümlüler katledilmiş bir şekilde yatıyordu.

kendi vatandaşları. Hava ter ve korkuyla ağırlaşmıştı. Toprak onların kanıyla . Onu cezbeden ve ayakta tutan zengin, canlı kan değil.

Bu, onu sadece tiksinti ve pişmanlıkla dolduran şiddetle dökülen kandı.

Etrafındaki peçe büyüsunü sıkılaştırarak gölgelerden uzak durdu ve durumu hızla değerlendirdi. Savaş bitmişti ama kimse yoldaşlarının kalıntılarını toplamak ya da hayatta kalanları aramak için katliamın içinden geçmiyordu. Eğer kimse bu adamları kurtarmaya ya da ayinlerini yapmaya gelmiyorsa, onun müdahale etmesine izin verilebilirdi.

Bu onun kutsal göreviydi. Kişisel görevi beklemeliydi. Tüm Hesperinlerin görevi bu gece ona düşüyordu; düşmüş ölümlülere Merhamet sunmak.

Bu adamların masum ya da suçlu, dost ya da düşman olduğuna karar vermek ona düşmezdi. Bu gece hepsi onun kutsal görevlileriydi ve önemli olan onlara elinden geldiğince saygınlık sağlamaktı.

Ağır bir iç çekişle bir buğday yığınının içinden geçti, sonra çıplak, kana bulanmış çamurun üzerinde havalandı. Kalp atışları en zayıf adama yaklaştı. Adamın üzerine eğilirken yağmur kapüşonunun altından süzülüyordu.

"Korkmayın." Kendini göstermek için peçe büyüsunü indirdi.

Genişlemiş gözbebeklerinin kenarları beyazdı. Onu gördüğünde yaşadığı dehşet Kan Birliği'ne çılgılık gibi yayıldı.

"Şşşt. Sana zarar vermek istemiyorum. Bunu sizin için nasıl kolaylaştırabilirim? Tanrılarınıza bir an önce gitmek mi istiyorsunuz, yoksa burada daha uzun süre kalmanın bir yolunu mu arıyorsunuz? bu dünyada?"

"Cadı! Hypnos seni alsın!"

Adamın son anlarını kendisinden geçirmesini istemediği için geri çekildi. Adamın üzerine acısını dindirecek bir büyü örtüsü bıraktı. En azından bunu onun için yapabiliirdi.

Sırayla her iflas eden kalbe gitti. Suçlamaları peşini bırakmadı. sahada. Her zamanki gibi. Onunki kadar kalın bir derinin altına girememeliler.

Son adamın yanında dizlerinin üzerine çöktü, kan ve çamur cübbesini ıslatıyordu. İki kalp atışı ve yağmur dışında alan artık sessizdi. Bu oydu. Acıları onu buraya çeken adam.

Büyüsü onunla acısı arasına girdiğinde, sık nefes alıp vermesi hafifledi. Karnındaki yarayı inceledi. Ölümcül bir yaralanma olduğunu biliyordu.

bir tane gördü. Artık dünyadaki hiçbir büyü onu kurtaramazdı, Hespera'nın Hediyesi dışında. "Korkma," diye son bir kez denedi. "Senin adın ne?"

Boğazındaki kan konuşamıyordu ama adı düşüncelerinin yüzeyine sürüklendi.

"Alcaeus. Neden burada olduğumu biliyor musun?"

Düşünceler, duygular, hayatının küçük parçaları dağıldı ve kesildi. Kan Birliği. Bu savaşta galip gelenlerin, ölenleri herhangi bir Hesperine'in bulması için kasıtlı olarak bıraktıklarını ve bunu son bir aşağılama olarak düşündüklerini anladı. Şerefsiz akbabalar.

Alcaeus'un, ölümlülerin inandığı gibi ona işkence etmek için burada olmadığını anlaması pek olası olmasa da denemeye devam edecekti. Onu bir hayalet olarak değil, bir insan olarak görmesine yardımcı olmak için kendini tanıttı. "Ben Iskhyra. Artık acı çekmeyeceğine söz veriyorum."

Yağmurda onun korkusunu tattı ve umutsuzluğu toprağa sızdı. "Beni rahat bırak. Lütfen. Elimde kalan tek şey onurum. Onu da bana bırak."

Tanrıça. Onun için yapabileceği hiçbir şey yok muydu? Kan ve ölüme, savaş ve acıya dayanabilirdi. Sadece çaresizliğe değil.

Bakışları yakınındaki kılıca kaydı. Bu görüntü doğrudan kalbine gitti.

Kılıcını ona geri verdi ve onu tutmasına yardım etti. Konuşmaya devam etti, bu anları onun için önemli olan şeylerle doldurmaya çalıştı. Kılıcı, onuru, tanrısı.

Ama tüm duyguları tek bir görüntü üzerinde yoğunlaştı. Onun gücü ve güzelliği Kan Birliği'ni dolduruyor, anılarında ışıltıyor gibiydi. Bu yüzden Sevdığı birini.

Aşk güçlüydü. Görünüşe göre Alcaeus'un ki tükenmemişti, iradesi de.

Ve böylece o reddedecek olsa da kutsal teklifi yaptı. "Damarlarımdaki büyü seni geri getirebilir. Sana Hediye'yi, Hespera'nın ölümsüzlük kutsamasını sunabilirim. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Bunun sizin için zor bir karar olduğunu biliyorum. Bu gece yapacağın seçim doğru olacaktır. Onurlu bir yaşam sürdün. Pişman olman için hiçbir neden yok."

"Pişmanım..."

"Ne? Düşmanından intikam mı almak istiyorsun?"

"Hayır. Ben sadece Maerea'yı istedim. Benim için her şeyden vazgeçti. Şimdi hiçbir şeyi olmayacak."

Maerea. Demek adı buydu. "Ona yardım etmeni mümkün kılabilirim."

"Nasıl, tanrıçanız hizmetimi isterse?"

Büyücülere ve onların yanlış öğretilerine lanet okuyarak başını salladı. "Hespera hiçbir şey talep etmez. O verir. Kim olduğunuzu değiştirmez. Başladığın şeyi bitirmen için sana güç verecek. Daha önce hiç sahip olmadığın bir güç."

"Güç umurumda değil. Sadece Maerea'yı."

"Hediye sana onunla ikinci bir şans verecektir."

Duyuları çalkalansa ve zihni boğuşsa da sessizleşti. Iskhyra bekledi, yağmur yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Yapabileceği her şeyi yapmıştı.

"Uzun sürüyor mu?" diye sordu.

Derisinin altında bir şey vardı. Neredeyse . Umut.

Uzun zaman olmuştu.

Emin olması için ona yardım etmeliydi. Adamın kanı akıp giderken elinden geldiğince Hediye'yi açıkladı.

Sonunda bir yemin eder gibi konuştu. "Bu gece hayatta kalacağım. Maerea'yı terk etmeyeceğim. Yap o zaman. Bana hediyeni ver."

Ona hediye etmesini istedi.

Ritüel tepkiyi hatırlamak zorundaydı. Zihninin kullanılmayan bir köşesinden, güçlü ve doğru kelimeler geldi. "Hespera kutsal isteğinizi duyuyor. Onun adına, seni reddedemem. Onun Armağanını size iletmek benim için bir onurdur."

Düşen savaşçıyı kollarına aldı ve kaldırdı. Bugünlerde taşıdığı yüklerin çoğundan çok daha hafifti.

Onu bir Hesperine sığınağına götürmek zorundaydı. Ama onunla birlikte gidemezdi. Vücudu büyümlü yolculuğa dayanamayacak kadar hasarlıydı.

Hesperine'in hızı bile onları saatlerce en yakın güvenli yere ulaştıramazdı. Alcaeus'un o kadar zamanı var mıydı? Tanrıça, yaşamayı seçmişken onu kaybedemezdi.

Onu kaybetmeyecekti.

"Ben artık senin Gifter'inim. Bana güvenebilirsin."

Dişlerini gösterdi ve duyularını güçlendirdi. Rahatsızlıklara ayıracak zamanları yoktu. Bu gece yoluna çıkmaya çalışan ilk ölümlü, ister asker ister büyücü olsun, büyük bir hata yaptığını anlayacaktı.

Kalbi, Alcaeus'un zayıflayan nabzıyla tezat oluşturacak şekilde çarpıyordu.

"Benimle kal.

Maerea'nın sana ihtiyacı var. Sen güçlüsün."

Cevap vermedi.

"Benimle kal!"

İşte o zaman hissetti.

Onu çağırıyordu, gecenin içinde bir fısıltı. Bir ışık şeridi, kurtuluş vaat eden zor bir gölge.

Sığınak büyüü.

Zayıf gücü kavradı. Kaybolup gitmek yerine çiçek açtı. Sığınak'a özgü ışık büyüleri ve gölge koğuşlarının ayrılmaz ikiliği

Büyü ona damarlarındaki kan kadar tanıdık geliyordu.

Bu sesin tek bir yer vardı. Tam da aradığı yerden.

Büyü ona bir fener gibi yol gösterdi. Alcaeus'la birlikte havalandı, ağaçların ve tarlaların üzerinden geçerek kayalıklara doğru geri döndü. Daha önce onun acısını ilk hissettiğinde durduğu yere.

Kadim güç, sanki o da onun ihtiyacını anlamış gibi ardına kadar açıldı. Kayalıklara oyulmuş görkemli kemerleri ve sütunları gördü. Kayalıklarda uzun bir taş kapı belirdi ve önlerinde açıldı.

Uzun zamandır kayıp olan Hesperine Sığınağı onu başından beri kuşatmıştı.

Alcaeus'u, bin beş yüz yıldan fazla bir süredir hiçbir canlının ayak basmadığı bir yere .

YAPMAN GEREKENİ YAP. HAYATTA KAL.

Doğru seçimi yapmıştı.

Bu farkındalık, kan denizinden bir inci gibi ortaya çıktı.

Kan. Derisinin altında çarpıyor, damarlarında coşuyor, boğazından aşağı akıyordu. Mide bulandırıcı ve harikulade.

Bedenini unutmuştu. Şimdi uyanıktı. Her şeye rağmen ölüyor muydu?

"İç," diye emretti bir ses.

Bir damar daha, bir yudum daha. Sıcaklık ateşi nasıl söndürebilirdi? Ama söndürdü. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kaybettiği şeyi doldurmak için çok daha fazlası gerekecekti.

"En kötüsü geride kaldı. Şimdi tek yapman gereken içmek."

Hayır, anılar en kötüsü değildi. Bu susuzluk. Bu ıstırap.

Kolay yapabiliirdi. Daha fazla acı yok. Daha fazla çaba yok. Tatlı bir dinlenme, sonsuza dek.

Yapman gerekeni yap. Hayatta kal.

Doğru seçimi yapmıştı. Hayatta kalmıştı.

Onun için. Maerea.
Hayattaydı. Onu tekrar görebilirdi.
Diş etleri zonkladı. Keskin bir şey dudağını kesti. Bir zafer kükremesiyle ağzına bastırıldığı bileğini ısırdı ve yeni dişleri Değiştiren'in etini deldi.
", savaşçı."

ISKHYRA YENİ HEDİYESİNİN İLK ŞAFAK UYKUSUNA DALIŞINI İZLEDİ.

Alcaeus'un yüzü zor kazanılmış bir huzurla gevşedi.

Yeni bir hediyeyle ne yapacaktı? Ona ne kadar ihtiyacı olacaktı?
Onu terk edecek kadar güçlendiğinde nereye gidecekti?

Çok kan kaybetmişti ve arayışı bir büyü patlamış gibi paramparça olmuştu.

Peki neden kendini şaşkınlıkla gülümserken buldu?

Bir elini yeni doğan Hesperine'in alnına dokundurdu ve bir temizleme büyü yaptı. Işık parıltıları saçlarının ve teninin üzerinde gezinerek savaş alanının dağınıklığını ve onun kanından ilk içişini çözdü. Onun yeniden yaratılmış çıplak bedeninin üzerine bir battaniye çekti.

Sonunda etrafına, onun acılarına açılan Mabede baktı. Büyü ışıkları hâlâ parlıyordu. Sütunların arasında tek bir örümcek ağı bile yoktu. Ve yerden tavana kadar, kâğıt ve mürekkep kokan, çürüme kokusu olmayan parşömenler ve daha fazla parşömen rafları dolduruyordu.

Uzun zamandır aradığı cevaplar buradaydı.

Şafak Uykusu onu da ele geçirmeden önce biraz zamanı vardı. Dışarı çıkıp hayvanlardan İçki almalı ve kendini yenilemeliydi.

Alcaeus uyandığında daha fazla kana ihtiyaç duyacaktı.

Bunun yerine, kendini ayağa sürükledi ve kapıya yaklaşmaya başladı. Gece sona ermeden önce parşömenlerden tespit edebildiği kadarını tespit edecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Temel Sihar

ALCAEUS BU KEZ YÜZEYE ÇIKTIĞINDA, ilk uyanma anları işkence değildi. Susuzluk artık onu kurutmuyordu. Daha fazla kana ihtiyacı vardı, , ama buna dayanabilirdi.

Zihni kaç gecedir olmadığı kadar berraktı...kaç gecedir?

Bitmişti.

Oturmaya çalıştı. Üzerinden bir battaniye kayd ama onu çıplak bırakmadan yakaladı. Zırhı ve giysileri gitmişti. Sadece kılıcı yanında, kolayca ulaşabileceği bir yerde duruyordu.

"Güzel ay." Iskhyra yakındaki alçak bir masada bir minder üzerine oturdu.

Ona ilk kez iyice baktı. Sade, uzun siyah bir cübbe giymişti. Başlığını geri takmıştı ama siyah bir eşarp saçlarını gizliyordu. Yüzü mükemmel bir ovaldı, ağzı dolgun ve kadınsıydı, teni Aydınlık Ay kadar kusursuz ve beyazdı. Ama onun ruhani güzelliği Maerea'nın çatlamış dudakları ve sık sık kızarması gibi onu etkilememişti.

Etrafını inceledi. Demir aplikler büyü ışığı küreleri tutuyordu. Yumuşak, sıcak parıltılarıyla hayatında hiç görmediği kadar çok parşömen gördü. Taş sütunlar odayı çepeçevre sarıyor, dişleri ve tüylü kanatları olan kıvrımlı canavarların desenleriyle oyulmuşlardı.

Ortadaki oyukta aynı taştan oyulmuş bir adak heykeli vardı. Şehvetli bir tanrıça sadece uzun saçlarını giymişti. Uzun zamandır kurumuş olan kan kırmızısı yapraklar ayaklarının dibine serpilmişti.

Hespera.

Alcaeus başka tarafa baktı. Yumuşak bir halının üzerindeydi ve başını dayadığı yerde bir yastık vardı. Herhangi bir leke görmedi. Az önce atlattığı kan banyosu için güzel bir ortamdı. Kılıcı bile temizdi.

"İyi... akşamlar." Beklediği boğuk vıraklamadan çok uzakta, sesi net ve güçlü çıkmıştı. Sesi kendisi gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kendim gibi." Bir elini göğsüne götürdü, saç, deri ve kemiğin tanıdık gerçekliğini hissetti. Bu, başka bir şeye dönüştüğü halde onu her şeyin yolunda olduğuna inandıran garip bir Hesperine aldatmacası mıydı?

"Sen kendinsin. Hiç olmadığın kadar kendinsin. Hediye'nin yaptığı budur. Kim olduğunuzu değiştirmez. En iyi benliğiniz olmanıza yardımcı olur."

Belki de sadece onunla arasındaki garip bağdan kaynaklanıyordu. Ama konuştuğunda, sözleri ağırlık taşıyordu. Ona inanmadan edemiyordu.

Damarlarındaki kanı yutmuş olduğunu fark etmek ürkütücüydü. Bu bedeninin bir parçası haline geldi, etini dönüştürdü. Bu onu kadına, kadını da ona ne yapıyordu?

Susuzluk boğazının arkasını sızlattı. Artık dönüşümünün içgüdüleri onu yönlendirmediğine göre, kan istemiyordu. Henüz değil, bir daha değil. "Neredeyiz biz?"

"Önce iç, sonra konuşuruz." "Şimdiden içmek zorunda mıyım?"

"Artık Yetenekleriniz tamamlandığına göre, yıllarca kansız kalabilir ve açlıktan ölmeyebilirsiniz, ancak bunun için acı çekersiniz. Zamanla ve eğitimle, kana susamışlığa direnmek için daha fazla dayanıklılık geliştireceksin. Bence dayanıklılığınızı test etmek için biraz erken, değil mi?"

"Susuzluğu reddetmek beni öldürmeyecek ama zayıflatacak, öyle mi?" "Doğru. Tam gücünde kalmak için her gece kana ihtiyacın var."

Maerea için güçlü olmak zorundaydı. Ama vücudunu yeniden bir araya getirmiş olsa bile Iskhyra'nın karşısına derisinden başka bir şey giymeden çıkmak istemiyordu. Ona katılmadan önce battaniyeyi beline sardı.

Kolunu masaya uzattı, bileği yukarıdaydı. Güzel kalaylı fincanların ve aromatik bir demliğin yanında ona damarını sundu. "Ne bekliyordun ki? Bir mahzen mi?"

"Çay partisi değil."

"Bu kahve."

Biraz geri çekildi. "Bu da ne?"

"Tenebrae'nin çok ötesinden gelen bir lezzet. Çocukların önünde sapkın simya karışımları içmem." Serbest eliyle kendine koyu kahverengi sıvıdan bir fincan doldurdu, sonra da yavaşça bir yudum aldı. Tüm bunlar olurken bileği sanki normal bir şeymiş gibi onun için masanın üzerinde duruyordu.

"Orthros'ta halkımızın böyle içkiler için buluştuğu kahvehanelerimiz var."

"Orthros'ta mı? Hesperine anavatanında mı?"

"Oradaki en tehlikeli şeyler hamur işleri." "Sen... normal yemek mi yiyorsun?"

"Ondan beslenmiyoruz ama tadını çıkarıyoruz. Sırf etsiz kıymalı turtalarımızdan yiyecek için ölümsüzlüğü seçen insanlar var."

"Orthros'u böyle hayal etmemiştim. Hem de hiç."

"Büyücüler korku masallarını kendi çıkarları için tasarladılar. Kurbanlarımızın kanıyla damlayan kutsal tapınaklar yok. İnsanları canlı canlı yutan saf gece girdapları yok. Kafeslere tıkmış insanlar yok. işkence gördü."

"Orthros gerçekten neye benziyor?"

Yüzünde bir ifade belirdi. "Güzel. Güvenli. Değişmeyen. Kendiniz göreceksiniz. Bu arada, Hesperine yaşamına girişinizin kültürden tamamen yoksun olmaması için elimden geleni yapacağım, her ne kadar yurt dışında koşullar zor olsa da."

Sözlerine konsantre olmak giderek zorlaşıyordu. Nabızı yüksek atıyor gibiydi. Tanımlayamadığı bir hisle, damarlarındaki kan akışını hissedebiliyordu. Ne olduğunu anlayamadan ağzını bileğine indirdi.

Isırdığında, zihni ona iğrenmesi gerektiğini söyledi. Ama hiçbir şey iğrenç *hissettirmiyordu*. Soğuk gecede devriye gezerken bir yoldaşın matarasından güçlü içkilerden bir yudum almak gibiydi. Tekme. Sonra sıcaklık, ayak parmaklarına kadar. Ama sonra hiçbir alkol ya da yiyeceğin sağlayamayacağı hayat enerjisi tüm damarlarına yayıldı.

Susuzluğu geçince arkasına yaslandı. Çenesinden aşağı ıslaklık damladı. Bir elini ağzına götürdü.

Iskhyra ona bir yığın siyah mendil uzattı. "Utanılacak şey yok. içmek pratik gerektirir. Temizleme büyülerini öğrenene kadar bunlarla başlamak en iyisidir. Siyah göstermez Lekeler."

Maerea onun burada başka bir kadınla birlikte olduğunu ve dudaklarındaki kanı sildiğini bilseydi ne düşünürdü?

Iskhyra ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Benim çok fazla hayatım var hem pratik hem de akademik deneyim ve eğitim. Tüm bunların bana bir ölçüde bilgelik kazandırdığını umuyorum. Sorularınız var. Cevaplayacağım."

Çok fazla soru vardı. Zihninde dönüp duruyorlardı ve sonuçlarını incelemektense onları o karışık karmaşanın içinde bırakmayı tercih ediyordu.

Ama ne olursa olsun ya da şimdi ne olursa olsun, asla bir korkak olmayacaktı. Elini dişlerine götürdü. Köpek dişlerine dokundu.

"Dişlerin çok güzel olmuş. Bunlarla gurur duyabilirsin."

Beklediğinden daha büyüktüler. Ve keskindiler. Tısladı ve kanayan parmağını kendi dişlerinden uzaklaştırdı. Yaranın gözlerinin önünde iyileşmesini izledi.

Birdenbire etrafındaki her şey ona garip ve kafa karıştırıcı gelmeye başladı.

"Alışacaksın," dedi Iskhyra. "Savaş alanında bu tür bir iyileşmeyi hayal edin. Sizi savaş dışı bırakacak bir yara, bir sıyrık haline geliyor."

"Ölümcül bir yara rahatsızlık verir." "Kesinlikle."

"Ölmeden ne kadar hasara dayanabilirim?"

"Mükemmel bir ilk soru. Savaş gördünüz. Anladığım kadarıyla lafı dolandırmamı istemiyorsunuz."

"Hayır. Hayatımın bağlı olduğu gerçekler en iyi şekilde açık açık söylenir."

Sesi bir talim komutanı gibiydi ama bağışlayıcı komutandı. "Bir Hesperine'i öldürmenin sadece beş yolu vardır: aç bırakmak, kanını akıtmak, kanı akıtmak, başını kesmek ve idam etmek."

"Açlıktan ölmemizin uzun zaman alacağını söylemiştiniz."

"Yıllar. Kan kaybından ölmek geceler sürer. Bir düşman için nadirdir Çünkü kalplerimizi çıkarmak için önce bizi zapt etmeleri ya da boyun eğdirmeleri gerekir. Üstün gücümüz ve sihrimiz düşünüldüğünde bu oldukça zor.

Yine de kalp avcıları denemeleriyle ünlüdür."

Dövüş köpeklerinden oluşan kalp avcılarından oluşan savaş grupları Tenebrae'nin kuzey sınırlarında dolaşarak Orthros'tan gelen Hesperine akınlarına karşı koruma sağlıyordu. Alcaeus onları insanlığın koruyucuları olarak görmüştü. Şimdi de onu korumak istiyorlardı. "Ara sıra başarılı oluyorlar mı?"

"Tazılarının yardımıyla, evet. O köpekler her zaman bir tehdittir. Bize güvenmeyen tek hayvan onlar. Yüzyıllar süren doğa büyüleri onları Hesperinlere karşı mükemmel bir silah haline getirdi. Tenebralılar onları bizi avlamaları ve yok etmeleri için yetiştirdi, doğurdu ve eğitti."

"Anlaşıldı. Kafa kesme mi?"

Iskhyra kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bir insan bunu başarmak için hızlı olmalıdır, ancak kafanız kalbinizden daha savunmasızdır. Bunu öğrenmelisin

boynunu her zaman koru."

"Sorun olmamalı. Ölümlü askerler bile bunu yapmalı." "Ölümlü askerler Hediye Toplayıcılarla savaşmak zorunda değil. Onlar Ölüm büyücüleri ve kılıç ustalarıdır ve kellelerimizi almaya bayılırlar. Hypnos'tan başka kimseye hizmet etmiyorlar ve ölümsüzlüğümüzü alıp bizi tanrılarına teslim ederek ödül kazanıyorlar."

Artık Ölüm Tanrısı'nın kendi suikastçılarının yanlış tarafındaydı. Herhangi bir Hediye Koleksiyoncusu ona şöyle bir baktığında bir kese altın görürdü. Harika. "Dur tahmin edeyim. Ayrıca beni Anthros'a kurban etmek isteyen savaş de dikkat etmem gerekiyor."

"Tenebrae'de ateş büyücülerine rastlamayacaksınız. Bildiğiniz gibi, savaş büyüsüyle doğan herkes güneşe, Büyücü Tarikatlarının ülkesi Cordium'a eğitilmek üzere gönderilir. Yine de meşaleli insanlara dikkat etmeniz gerekir. Savaş büyüsü olmayan birinin bir Hesperine'i ateşe vermesi imkansız değil."

"Zehir bize zarar verir mi?"

"Ölümlüler için zehirli olan çoğu şeye karşı bağışıklığımız var. Ama bazı büyülü zehirler bizi zayıflatabilir."

"Bizi daha kolay dışlamak için mi?"

"Doğru."

Geriye onu öldürmeyecek çok uzun bir liste . "Peki ya bir uzvunu kaybetmek?"

"Kafanız ya da kalbiniz dışında her şey büyüyecek." Kaşlarını kaldırdı. "Evet, her şey."

"Kulağa... berbat geliyor."

"En kötüsü de dişlerinin yeniden çıkması."

"Bu sana da oldu mu?"

İç çekti. "Adını söyleyin, tekrar büyütme zorunda kaldım." "Güneş ışığı bize zarar veriyor mu?"

"Büyücüler ister. Ama gün bizi derin bir uykuya sokar. Ne olursa olsun Nerede olursak olalım, Şafak Uykusu bizi bulur ve gece olana kadar hiçbir şey bizi uyandıramaz. Kabuslar değil. Ne de acı. Bu yüzden zarar görmeyeceğinden emin ol."

Uykunun kayıtsızlığında, savaşma şansı bile olmadan bir düşmanla karşılaşma düşüncesi onu ürpertti. "Eğer kendimi , bunun için uyanık olduğumdan emin olacağım."

Gülmedi.

Konuyu değiştirdi. "Hastalanabilir miyiz?"

"Bir Hesperine'i sadece tek bir şey hasta edebilir." Kahvesini bıraktı ve ona baktı.

Onun yanında kendini hiç güvende hissetmemişti. Ama bu bakışlar onu herhangi bir silahtan daha derinden yarıyor, fısıldanan en karanlık itiraflar gibi çıplak bırakıyor gibiydi. Büyü ışığı kadının derinliklerinden ona doğru parlıyordu.

yansıtıcı Hesperine gözleri, sıcak parıltıyı buzlu gümüşe çeviriyor.

"Bu bizim en büyük gücümüz ve en büyük zayıflığımız. Trmzn ortaya çıkışından bu yana geçen yüzyıllar boyunca büyücüler bunu hiç öğrenmedi. Dönüşümün hakkında tereddüt edip Kyria'nın yerel bycsne koşacak ve onun tapınakların gazabını üzerine çekmesine izin vermeden önce sırrımızdan vazgeçecek misin?"

Yeni dünyasının yasalarından biri onun için netleşmişti. Iskhyra'dan hiçbir şey saklayamazdı. Onun bakışlarından kaçmadı. "Bir kl yığınının Maerea'ya faydası yok, o yüzden hayır."

Bakışları yumuşadı. "Hesperine yaşamınızda dört gözle bekleyebileceğiniz en büyük nimet 'tur. İki sevgili arasında oluşabilen, onu bahçeden Tanrıça kadar ebedi olan büyülü bir bağdır."

Hesperine aşıkları mı? "Yeterince duydum."

"Hayır, anlamalısın. Zarafetinizi bulduğunuzda, hayatta kalmak için artık ölümlü kanına ihtiyacınız olmayacak. İkiniz birbirinizi sonsuza dek ayakta tutacak ve halkımızın önünde birbirinizi ycelteceksiniz. Ama bu gücün bir bedeli var. Eğer birbirinizin kanından mahrum kalırsanız, ikiniz de zlem hastalığına yakalanacaksınız. Bu bir Hesperine'in başına gelebilecek tek hastalıktır. Tedavi edilemez, acı verici ve nihayetinde lmcdr."

"Bu konuda endişelenmeme gerek yok. Asla. Eğer bunun için Tam gücüme , Hespera dnşmmde bana ne vermeyi uygun gördüyse onunla yetineceğim, daha fazlasını değil. Tapınaklar bir kâfirin karısına ettiği yemini geçersiz sayabilir ama ben saymıyorum. Hesperinler yle mi?"

"Tenebran evlilikleri Orthros'ta tanınmıyor... ama aşk tanınıyor, Alcaeus. Maereaya olan bağlılığınızı halkımızın gözünde kutsal kılmak için büyücülere ihtiyacınız yok."

"O zaman benden bir Hesperine eş almam beklenmeyecek mi?"

"Bu bir beklenti değildir. Lütuf, doğru zaman geldiğinde başınıza gelir."

"Grace bana olmayacak."

"Bu eninde sonunda tüm Hesperinlerin başına gelir. Ya da biz öyle inanıyoruz."

Terk edilmiş Sığınak'ın etrafına göz gezdirdi. "yok mu?" "Mesleğin tehlikesi."

"Mesleğiniz tam olarak nedir?" diye sordu sonunda. "Siz kimsiniz? Neden Tenebrae'desin?"

"Ekinoks Yemini'ni biliyor musun?"

"Hesperinler ve ölümlüler arasındaki barışı koruması gereken o eski ateşkes mi?"

"Bu, Orthros ile Tenebrae arasındaki resmi anlaşmadır ve halen ilişkilerimizi yönetmektedir."

"Sanırım bunu hepimiz biliyoruz ama uzun zaman önce bozulmuş olmalı. Hesperinler ve ölümlüler barışçıl müzakereler için oturuyorlar mı? Bu kulağa fantastik bir masal gibi geliyor."

Kahve fincanını parmaklarıyla çerçeveledi. "Pek çok Tenebralı Ekinoks Yemini'nin öldüğünü düşünüyor. Ama Orthros hala ona saygı duyuyor. Hesperinlerin insan topraklarındaki kabul edilebilir davranışlarını . Biz olduğumuz sürece

Bu sınırlamalara uyarsak, Yemin'in de bize koruma sağlaması gerekir. Ölümlüler buna pek saygı göstermezler."

"Korkarım Yemin'in şartlarına pek aşina değilim."

Iskhyra'nın sesi bir dua ritmine büründü ve onun Yemini kelimesi kelimesine okuduğunu fark etti. "'Hesperinler açıkta kalmış, terk edilmiş ya da yetim kalmış ve onları yanına alacak kimsesi olmayan çocuklar üzerinde hak sahibi olacaktır.

"Hesperinler, kendi türlerinin onlara yardım etmediği ölmekte olanlara ve akrabaları ve yoldaşları tarafından kalır."

Nadiren düşündüğü kelimeler şimdi kalbinin hâlâ atmasının sebebiydi.

"Hesperinlerin, mahkûmlar üzerinde herhangi bir güç kullanmasına izin verilecektir.

dürüst insanların zararına olacak şekilde yasaları açıkça ihlal eden suçlular veya suistimalciler.

"Hesperinler, büyüklerinin çocuklara davranışları ne olursa olsun, hala büyüklerinin bakımı altında olan çocukları yanlarına almayacaklardır.

"Hesperinler, ölümlü yardım bekleyen ölmekte olanları ya da akrabaları veya yoldaşları onları almaya gelen ölüleri rahatsız etmemelidir.

"Hesperinler tapınaklara, yetimhanelere ya da mezarlıklara ayak basmayacaklar.

"Hesperinler, hiçbir koşul altında, Büyücü Tarikatları, Özgür Lordlar Konseyi ve Kral arasındaki çatışmalara müdahale etmeyecektir.

Tenebrae'yi veya düşmanlarını ya da herhangi bir şekilde Tenebrae'deki ibadeti siyaseti etkilemeye çalışmamalıdır.

"Hesperinler bu şartlara bağlı kaldıkları sürece, Tenebrae Kralı'nın yönetimi altındaki tüm topraklarda zulüm korkusu olmadan seyahat edebilirler.

Bu Yemini herhangi bir şekilde ihlal ederlerse, kralın büyücülere, savaşçılara ve adaleti sağlamak isteyen Tenebrae tebaasına karşı korumasını kaybederler.

"Son olarak, Tenebrae'nin her Kralı, tahta geçtikten sonra, Zirve'yi yeniden toplayacak ve bu Yemini atanalarla birlikte yeniden teyit edecektir. Orthros Kraliçelerinin temsilcileri."

"Sanırım anlıyorum," dedi Alcaeus.

"Tenebrae'de dolaşıp çocuk çalmayız ve düşmüş çocukları savaşçıları kölelerimize dönüştürüyoruz. Yemin'in ilkeleri Tanrıçamızın kutsal uygulamalarıdır. Yetimlere güvenlik ve bakım sağlamaya çalışırız. Acıyı hafifletmeye ve ölmekte olanlara saygınlık kazandırmaya ya da onlara yeni bir hayat vermeye çalışırız. Sana verdiğim seçeneği biliyorsun."

"Eğer sorsaydım, ölmeme gerçekten izin verir miydin?"

"Evet. İsteklerinize saygı duyardım. Hatta dilersen senin için gidişini hızlandırabilirdim. Ama gitmene izin verdiğim için üzülürdüm." Durakladı.

"Tereddütlerin mi var?"

"Hayır."

"Sevindim." Ağzının kenarı kalktı. "Bu işi uzun zamandır yapıyorum. Genelde yalnız çalışırım ama senden hoşlandım."

Bunların hiçbirini bir Hesperine'in bakış açısından hiç düşünmemişti. "Yaptığın şeyin bedeli ağır olmalı."

"Bizler ölümsüzüz. Ölüm doğal ve doğru olsa bile zaman bir başarısızlık gibi hissettirir."

Biz. İkimiz. Alcaeus

ölümsüzdü.

Ölümlülük bilinci, kaybedilmiş bir uzuvdaki hayalet ağrı gibi devam ediyordu.

Bu da zamanla iyileşir miydi? "Ölümlüyken de ölüm bana böyle hissettiriyordu."

"Baban ve kardeşin için üzgünüm. Acınız damarlarımda dolaşıyor."

Sempatı ifadesi yabancıydı ama anlıyordu.

"Bu doğru, değil mi? Bana kanını verdiğinde, ailemle ilgili anılarımı gördün... onları kaybettiğimi."

"Evet." bir kalp atışı geçti. "Ben de savaşta bir kardeşimi kaybettim."

Hesperinlerin ailesi vardı. Hesperinler yas tutardı. Elbette yas . Ve sadece bir zamanlar hepsi insan olduğu için değil. O sadece bunu fark etmemişti. Iskhyra onu Batı Sahası'ndan çıkarmıştı.

"Özür dilerim." Elini kalbine götürdü. "Kederin damarlarımda dolaşıyor."

"Teşekkür ederim, Alcaeus."

"Uzun zaman oldu

mu?" "Ölümlü

ömürler."

Ölümden sonraki yaşamın ulaşılmaz olmasının anlamı buydu. Babasını ve kardeşini bir daha asla göremeyecekti. "Sonsuzluk, ailenden daha uzun yaşamak için uzun bir süre."

"Korkarım öyle."

"Ne kadar zamandır Hesperine olduğunuzu sorabilir miyim?" "Kibarca. Ama yine de kaç yaşında olduğumu söylemeyeceğim."

Belinden bir eğildi. "Terbiyesizliğimi bağışlayın leydim."

"İşte. iyi bir mizah olduğunu biliyordum. Onu da sağlığına kavuşturmamız gerekecek. Sonsuzluk çok uzun bir zaman ve gülmek yardımcı olur."

"Sonsuzluğu düşünmeden önce, şu an için planlar yapmalıyım. Maerea'ya geri dönmeliyim." Acı çöktü. Neredeyse yok edilemez olan bedeni, duygularının daha az acı vermesini sağlamıyordu.

"Bir plan yapalım."

"Biz mi?"

"Ben senin Gifter'inim. Sadece dönüşümün ve bir Hesperine olarak ilk gecelerin boyunca değil, her zaman seni desteklemek ve sana rehberlik etmek gibi kutsal bir sorumluluğum var."

Şimdi o noktaya gelmişlerdi. Ona sonsuza dek bağlıydı. "Peki benim sana karşı yükümlülüklerim neler?"

"Her iki şekilde de çalışmaz."

"Anlamıyorum. Sana bir çeşit sadakat borcum yok mu? En azından bir hayat borcu."

"Hesperinlerde sadakat ya da borç yoktur. Sadece minnettarlık bağları vardır. Ölümle yüzleştığınız gece ikimiz de bir seçim yaptık. İkimiz de birbirimize verdik. Özgür irade ve cömertlik en saf ve en güçlü bağlardır ve bizi eşit seviyeye getirir."

"Senin için ne yaptığımı anlamıyorum."

"Bana güvenini verdin."

Hesperinler, Orthros ve bu yeni varoluşta onu nelerin beklediği hakkında sayısız başka sorusu vardı. Ama onlar bekleyebilirdi. "Bana onurlu davranmaktan başka bir şey yapmadınız. Hayatımı kurtardınız ve karşılığında hiçbir şey istemeden karımı yardım edeceğinize söz verdiniz. Benim birçok Dönüşüm sırasındaki anılar, yani beni benim seni tanıdığımdan daha iyi tanıyorsun. Ama beni bulduğun gece hissettiklerini ben de hissettim."

"Bunu benimle Kan Birliği'nde deneyimlediniz."

"Kim olduğunuzun gerçeğini kanınızda tattım. Minnettarlığımın yanı sıra güvenime de sahipsiniz."

Elini uzattı. Adam elini , kadın bileğini sıkıca kavradı. O da onu taklit ederek elini Gifter'in damarlarına doladı.

"İyi olacaksın," dedi. "Yeni gücünde ustalaş ve yakında Maerea'ya yönelik hiçbir tehdit seninle boy ölçüşemeyecek."

"Eğit beni."

"Peştamal yerine bir battaniyeyle büyü öğrenemezsin."

"Kalan küçük gururumu korumak istiyorum."

Iskhyra'nın iki sütun arasına sakladığı büyük bir seyahat sandığının üzerinde durdular. Elini salladı ve kapak açıldı.

Alcaeus içindekilere şüpheyle baktı. Parlak, işlemeli cüppeler mi?

"Eşyalarımдан hiçbirisi savaştan sağ çıkmadı mı?"

"Çoğunu etmek zorunda kaldım. Yine de postanız onarılabılır." Eliyle işaret etti.

Zırhını şaşırtıcı bir özenle kürsünün üzerine örtmüştü. Sanki bir şekilde temizlemiş gibi kandan arınmış, pırıl pırıl parlıyordu. Bir eliyle Gerrian'ın kılıcının savunmasını delip geçtiği parçalanmış bağlantılara dokundu.

Bir iğne ucu kadar acı. İmkansız bir görüntü. O korkunç kılıç, karnına saplanmıştı. Sadece ucu, onu ısıırıyordu. Sonra daha fazla acı ve ona gerçekten ne kadar kötü olduğunu söyleyen mide bulandırıcı sıcaklık...

Alcaeus elini tıslayarak geri çekti ve savaş alanındaki görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Anıların iyileşmesi yaraların iyileşmesinden daha uzun sürer," dedi Iskhyra.

"Babam onu hafife aldı. Kardeşim zırh giymiyordu. Onun becerisinin bir ölçüsü ve tam bir zırhım vardı. Ve yine de başarısız oldum. Beni sadece bir kılıçla asla alt edememeliydi."

"Postanızın sizi bir kılıçtan korumasını beklemeniz son derece mantıklıydı."

"Baltası ya da gürzü bile yoktu. Okçuları beni ona bıraktı. Ama kılıcının ucu zırhımın bir halkasını kırdı... ve... bu sonun başlangıcıydı."

Neden nefes nefese kalmıştı? Her şey bitmişti ve *şimdi* de korkaklık nöbeti mi geçiriyordu?

Tanrı'nın unuttuğu bir Hesperine'di. Artık hiçbir şey ona zarar veremezdi. Bu görüntüler, hisler, kokular dışında.

"Kendini suçlamazsan daha hızlı iyileşirsin." Gifter'inin sesi onu şimdiki zamana geri döndürdü.

Gözlerini kırptırdı. Kılıcını ne zaman eline almıştı? "Hesperine olmak bana savaşta üstün bir güç mü verecek?"

"Herhangi bir ölümlüyü sana karşı güçsüz kılacak güç, hız ve çeviklik."

"Bu onurlu bir davranış gibi görünmüyor."

"Bu yüzden Hesperin savaşçılarının çoğu yumruklarından başka bir şey kullanmadan savaşmaya yemin etmişlerdir. Tarihimizde sadece bir avuç Hesperin silah kullanmıştır ve onlar da her zaman çok katı bir onur kuralına bağlı kalmışlardır."

"Bana bu kodu öğretecek misin?"

Kılıcını tuttuğu yerde kalan elini onunkinin üzerine koydu. "Olmak için Hesperine savaşçılığı çok özel bir görevdir. Doğamız başkalarına zarar vermemizi zorlaştırır. Hesperin savaş sanatlarını öğrenmek, tüm halkımız adına şiddetin yükünü omuzlamaktır. Önce bir Hesperin olmayı öğrenmelisiniz, sonra savaşın yeni hayatınızda nasıl bir rol oynayacağına karar verebilirsiniz." Kılıcına baktı, sonra onu zırhıyla birlikte kürsünün üzerine koydu.

Iskhyra onun omzunu kavradı. "Hazır olduğunuzda benimle dışarıda buluşun."

Kadın gittikten sonra sandığı karıştırmaya başladı. Sonunda sade, altın sarısı kahverengi bir kumaş gözüne çarptı ve onu çıkardı. Eski büyücü-savaşçıların heykellerinde tasvir edildiği gibi basit, diz boyu bir savaş cübbesi. Onurlu bir geçmişi olan eski bir giysi. Tam oturacak gibi görünüyordu.

Battaniyeyi bıraktı ve dövüş cübbesini giydi. Yine de, herhangi bir eğitim seansına zırhsız ve silahsız gittiği için kendini çıplak hissediyordu.

Alcaeus bir ölümlü olarak terk ettiği dünyaya doğru yürüdü. Göz kamaştırıcı ışıktan geri çekildi. Pürüzlü taşlar ayak tabanlarını yırttı. Sağır edici bir çığlık kulaklarını kapatmasına neden oldu. Kokular burnuna hücum etti ve başı döndü.

Iskhyra onun omuzlarından tuttu. "Geçecek. Nefes almamaya çalış. Bu duyularının üzerindeki yükü hafifletecektir."

Ciğerlerini durduramıyor . Nefes almak için soluk soluğa kaldılar.

tek şey onun yatıştırıcı sesiydi. "Bu ölümlü olmaktan kalma bir içgüdü. Ama nefes almayı bırakırsan sana hiçbir şey olmaz. Kalbin hava olmadan da çalışır."

Nefesini tutmaya çalıştı.

"Daha iyi," diye onayladı. "Şimdi her seferinde tek bir şeye odaklan. Örneğin, uçuşumun on adım yukarısındaki şu küçük kuşa."

Yukarıdan gelen çığlıkları mı kastediyordu? Ne kadar acı verse de onları dinlemeyi denedi. Bir kalp atışı. İki. Çığlıklar hoş kuş seslerine dönüştü.

"Şimdi gözlerini aç, yavaşça."

Göz kapaklarını zorla açtı. Gece olduğunu fark etti. O çarpıcı ışık aylardan geliyordu.

Iskhyra kenara çekilerek onu akışkan kızıl Kanlı Ay ve parlak beyaz Aydınlık Ay ile yüz yüze getirdi. "Tanrıça'nın Gözleri ile tanışın. Şu itibaren, Hespera gece gökyüzünden sizi izliyor. Her yıldızın adını öğrenmeye geleceksin. Ama önce kendini öğren. Sen kan büyüsüsün. Kan büyüsü sensin. Ruhun ve bedeninin sensin. Sen gücün ve damarlarınsın. Sen gölge ve ışıksın. Sen iki katsın, sonsuza dek birliktesin."

Teninde bir ürperti dolaştı ve kalbi göğsünde sıçradı. İçindeki bir şey ikiz hilallerin parıltısına cevap verdi.

Gözleri alıştığında, ay ışığının aydınlattığı vadiyi tanıdı. Bir zamanlar Maerea'nın yanında bu manzaranın tadını çıkarmıştı. "Castra Lapidea'dan uzakta olamayız." "Burası bir Hesperine Sığınağı. Bunların ötesine geçmediğiniz sürece sütunlar, kimse seni asla bulamayacak."

O ve Iskhyra, uçurumdan uzanan, sütunlarla çevrili ve yontulmuş kemerlerle yarı korunaklı bir kaya sundurmasında durdular. Arkalarında, Sığınak'ın üç adam boyundaki devasa kapıları açık duruyordu.

"Buradan kısa bir yürüyüş mesafesinde bir büyücü var," dedi Alcaeus.

"Anthros tapınağındaki çakıl taşı atıcısı mı? Ona bir şey bile demeyeceğim. Taş büyücüsü. Eğer içeri girip güneş diskini sehpa olarak kullanırsak bizi fark etmez. Bir tapınağa girip Yemini ihlal edeceğimizden değil," diye ekledi aceleyle, sesi aniden sertleşmişti.

Alcaeus'un kaşları kalktı. Her hareketinin etkilenebilir bir çocuk için örnek teşkil etmesine alışkın olmayan yeni bir ebeveynin ses tonunu biliyordu. "I

Yakın zamanda evlendiğim yeri tekrar ziyaret edeceğimi sanmıyorum."

Iskhyra yüzünü buruşturdu. "Alınmayın."

"Alınmadım." Bir karşı gerçekten saygısızlık edemezdi, değil mi? Artık o da bir kafirdi.

"Her halükarda, Üstat Eusebios daha yetenekli olsa bile, bir Sığınak koğuşı içinde büyü kullandığımızı tespit edemez. Burası yeni bir Hesperine olmak için çok güvenli bir yer."

Bu, Üstat Eusebios'u bir tehdit olmaktan çıkarıyordu ama Maerea'nın güvenilir ruhani danışmanı için de pek bir şey ifade etmiyordu. "Peki ya Sığınak'ın dışındaki koğuşlar?"

"Hesperinlerin büyü kullanmanın iki yolu vardır. Biri büyücüler gibi aktif büyü yapmak. Bu dikkat çeker, ancak bunu gizleyebileceğimiz yollar da vardır. İkinci yol ise temel büyüdür, tüm Hesperinlerin doğuştan sahip olduğu yeteneklerdir. Böyle bir gücü ne zaman kullandığımızı sadece uzmanlar söyleyebilir. Sence bunu tespit edebilecek beceriye kim sahip?"

"Aithourian savaş büyücüler ve Hediye

Koleksiyoncuları mı?" "Üçte ikisi."

Kaşlarını çattı. "Liegehounds?"

"Gizlendiğimiz yerden kokumuzu alabilirler."

"Onları hafife almama konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Pekâlâ. Bugün hangisini öğreniyorum-aktif döküm mü yoksa temel büyü mü?"

"Önce sana doğuştan gelen yeteneklerini kullanmayı öğreteceğim, bu arada hangi yakınlığı göstereceğini görmek için bekleyeceğiz."

"Yakınlık mı? Bir büyücü olarak eğitim almayı gerektiren şifa ya da tarım büyüsüne yatkınlık gibi mi? Benim büyüm yok."

"Bir ölümlü olarak yapmadın. Ölümlü hayattayken büyücü olmayan pek çok kişi Yetenek Verildikten sonra büyü geliştirir. İnsanken büyücü olanlar genellikle Hesperin olarak yakınlıklarını korurlar."

Şimdi hangi kara büyüü kullanabilirdi? Hangi doğal olmayan güç artık onun bir parçasıydı? Bununla yüzleşmeliydi. Maerea'yı kurtarmasına yardım edecek güç buydu.

Iskhyra, "Armağan'ın temeli iyileştirmedir," dedi. "Sonuç olarak, insanlardan daha yavaş olgunlaşıyoruz ve sonunda yaşlanmayı durduruyoruz. Sen zaten

Yenilenme yeteneğimize aşina." Başını eğdi. "Bunu duyuyor musun?"

"Çok fazla şey duyuyorum."

"Hangisi yanlış geliyor?"

Bir kanat çırpışı. Çok yavaş, uyumsuz. Bu çağrı bir yardım çağrısıydı.
"Uçurumdaki kuş yaralı."

Iskhyra başını salladı. "Burada bekle."

Başka bir şey yapacak zamanı yoktu, kadın ortadan kayboldu ve çok hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı. Yaralı ötücü kuşla geri döndü. Küçük gri-kahverengi şey onun ellerinde yuvalanmıştı, bir güven imgesiydi.

"Dilini yaranın üzerine koy," diye talimat verdi.

Kaşlarını çattı. Yaratığın tüyleri diline karşı yumuşak ve dirençliydi. Kanının ve etini parçalayan telin kokusunun tadına baktı. Sonra tek tattığı tüyler oldu. Yüzüne karşı çırpındı ve sevinçli bir çığlıkla uçtu.

"Bunu ben mi yaptım?"

"Hesperin vücut sıvıları ölümlü yaratıklarla yenilenmemizi paylaşır." Ne kadar kolay görünüyordu. Neden Batı Sahası'ndan uçup, mutlu ve bütün, mavi kuşuna geri mi dönecek? "Anlamıyorum."

"Dilinizle sadece küçük yaraları iyileştirebilirsiniz. Bazen yaralanmalar o kadar ağır olur ki, Hediye bir hayatı kurtarmaya yetecek tek güçtür." Onun sesi kalınlaştı. "Eğer başka bir şey olsaydı, Alcaeus, yapardım."

Kuşu izledi. Başlarının üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor ve onlara cıvıldıyordu. "Biliyorum."

Bunu öğrenmek zorundaydı. Hayatlar ona ve yeni gücüne bağlıydı. Pişmanlıklarıyla daha sonra yüzleşmeliydi. "Yani dilimle bir ısırığı iyileştirebilirim. Kimseyi öldürmeden kan içmek mümkün olmalı."

"Bir Hesperine için birinin kan kaybından ölmesi imkânsızdır. Tükürüğümüz kanlarına karışır ve içtikçe onları iyileştirir. Şimdi söyle bana, bunun hayvanları nasıl etkilediğini düşünüyorsun?"

"Bizden korkmuyorlar, bu yüzden muhtemelen aldırmazlar. Ve bu aslında onları güçlendirecektir."

"Çok iyi. Onlar bizim için önemli bir besin kaynağıdır. Çünkü bu bizim en önemli ilkelerimizden biridir: asla bir insandan içmeyin.

Rıza. Bu senin çiğnemeyeceğin bir kural, Alcaeus. İrade özgürlüğü kutsaldır. Gücünü kötüye kullanmayacağına güvenilebileceğime inanıyorum. Bu doğru mu?"

"Evet, Gifter."

Başını arkaya eğdi ve sonunda süzülerek uzaklaşan kuşun ardından baktı. "Bunu hissedebiliyor musun? Sanki bir parçan uçuyormuş gibi?"

Alcaeus pek edebiyatçı sayılmazdı, ama kendini onu tarif çalışırken buldu. "Şarkısını kulaklarımdan başka bir şeyle de duyabiliyorum. Göğsümdeki kanatlar gibi. Bana da biraz neşe veriyor."

"Bu Kan Birliği'dir. Damarlarında kan olan her yaratığın duygularını hissedebilirsiniz, sanki onun duyguları sizin duygularınızmış gibi. Bu içgüdüsel bir empatidir. Size bahsettiği bilgeliği şefkatle kullanın."

"Bir daha asla kümes hayvanı yiyemeyeceğim. Ya da duyguları olan başka bir şey." "Bu yüzden etsiz kıyma."

"Ölümlülerin uzun zamandır inandığı gibi Hesperinler zalim değildir. Herkesin hissettiklerini hissederken nasıl ki?"

"Şimdi anlamaya başlıyorsun."

Maerea'yı tekrar gördüğünde, yeni duyuları ona ne hissettirecekti? Onun bir Hesperine olduğunu öğrendiğinde, duyguları şimdiye kadarki en derin yarası mı olacaktı?

Iskhyra'nın avucu kürek kemiklerinin arasına çarptı. Öne doğru tökezledi. Ayak parmakları uçurumun kenarında sallanıyordu. Kollarını savurdu ve mide bulandırıcı bir an boyunca dengesini korumaya çalıştı. Sonra sert zemin kayıp gitti.

Serbest düşüş. Saf panik düşüncelerini dondurdu ve nabzını patlattı.

Düşünce kesip geçti. Takla atan karnı kanla doluydu. Hızla atan kalbi ölümsüzdü.

Ama ona doğru koşan o sivri taşlar Hypnos'un tırnakları gibi acıtacaktı. Eğer bu Iskhyra'nın Hesperine'in iyileştiriciliğini gösterme yoluysa, kötü bir mizah anlayışı vardı.

Anthros'un taşakları, karnına yediği kılıçtan yeni kurtulmuştu. Kemiklerini yeniden büyütecek zamanı yoktu. Maerea'ya dönmek zorundaydı.

İnişi o kadar hızlı durdu ki midesi tekrar ters döndü. Sanki büyük bir ip kalbine dolanmış ve onu yıldızlardan sarkıtmış gibi havada asılı kaldı. İhtiyacı olmadığı halde bir nefes aldı. "Teşekkür ?" seslendi Iskhyra'ya.

"Bana teşekkür etmeyin. Az önce rekor bir sürede uyanan havaya yükselme içgüdüne teşekkür et. Aferin sana."

Bunu o mu yapıyordu? Ayaklarına baktı. Vadiye görüntüsü onu ürpertti. Ama ne kadar uzun süre bakarsa meydan okuma onu ele geçirdi. "Onu kontrol edebilir miyim?" "Dene."

"Nasıl?"

"Bir İrade eylemi. Bir sonuç seçin ve kararlılığınızı ona uygulayın."

Yukarı çıkmaya karar verdi. Görünmez ip onu gökyüzüne doğru çekti. Bir çılgılık attı. Iskhyra sertçe güldü.

"Lanet olsun sana," diye bağırdı onu geçerken.

Bir savaşçının disiplinine sahipti. Bundan daha iyisini yapabilirdi. Kendini bir eğitim seansının son dakikalarında, uzuvları yanarken, ter gözlerini yakarken ve kılıç talimlerinin bir turunu daha bitirmesi *gerekirken* hayal etti. Kendini yere bıraktı. Ayakları yavaşça Iskhyra'nın yanındaki verandaya indi.

Hâlâ ona kıs kıs gülüyordu. "Temel hareketleri yeni öğrendin. Tebrikler."

Hayatını kurtaran güçlü ölümsüz büyücüyü omzundan itti.

"Bana zaman kaybetmek istemediğini söylemiştin," dedi masumca.

"Ne kadar yükseğe havalanabilirim? İleri ve geri hareket edebilir miyim?"

Uçmak mı?"

Bir kahkaha tufanı daha kopardı. "Çok yüksek, ta ki güneşin astronomik gücü size engel olmaya başlayana kadar. Evet, uçabilirsiniz. Ama seyahat etmenin daha hızlı bir yolu var."

Kadın tekrar gözlerinin önünden kayboldu. Omzuna dokunduğunu hissetti. Onunla yüzleşmek için döndü ama o çoktan gitmişti. Onu Sığınak'ın kapısında bir çirkin yaratık gibi çömelmiş halde gördü.

Büyücülerin böyle bir girişimde bulunup günlerce yatalak kaldıklarını görmüştü. "Az önce arka arkaya üç kez mi geçtin?"

"Çapraz geçiş büyücülerin bir yerden bir yere gitme yöntemidir ve çok fazla güce mal olur. Benim yaptığım basitçe *adım atmaktı*. Adım atmak Hesperinler için temel bir harekettir ve ikinci doğasıdır."

"Savaşta böyle hareket edebilseydim düşmanın yüzündeki ifadeyi hayal edin..."

"Peçe büyülerini de ekle, görünmez düşman sen olacaksın." Aşağı sıçradı ve adamın önüne düzgünce indi. Bir elini yüzünün önünde hareket ettirdi. Sanki bir perde çekilmiş ve arkasındaki sütunlar ortaya çıkmış gibi dalgalanarak gözden .

"Nasıl yapılacağını öğrenmeliyim."

"Eğitim seanslarımızın çoğunu adım atmaya ve peçelere ayıracağız." "Bekle. Bahsetmediğin bir şey daha var." "Sabırlı ol, seni kabadayı yavru."

"Ama burada sebebi de bu. Ölenlere karşı sorumluluklarımı bilmeliyim."
Esprisi soldu. "Ah."

"Savaş alanında acımı nasıl dindirdin? Ölenlerin hakkını nasıl verimiz?"

Başını öne eğdi. "Merhamet. Henüz o büyüye ihtiyaç duymanı istemiyorum.
Sana bir gün öğreteceğim... ama bu gece değil."

"Büyünün bana ihtiyacı olabilir."

"Sana önce bu hayatın zevklerini öğretirdim. Beni suçlayabilir
misin?" İç çekti ve gülümsemesi yavaşça geri döndü. "Hayır. Ve...
teşekkür ederim."

Yüzüne hınzır bir sırıtma geldi. "Hadi bir peçe ve adım oyunu oynayalım."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

En Büyük Ödül

On Altı Gece Sonra

MAEREA'NIN KALP ODASI şimdi onun için daha da değerli görünüyordu. Yamalı perdeler ve hazine kutusunun bulunduğu pencere pervazı oradaydı. Bayan Bria sanki hiç gitmemiş gibi sandalyesinde oturuyordu. Başka bir hayattan bir sahne. Ateşin cılız parıltısı Hesperine'in gözlerine büyülü bir bakır ışıltısı gibi görünüyordu.

Ama korlar tenine rahatsız edici bir sıcaklık yaydı. Geri çekildi. "Bizi göremez ya da duyamaz," dedi Iskhyra.

"Mistress Bria'ya bu kadar yakın durduğum ve dişlerimi gösterdiğim için kendimi hissediyorum."

"Fısıldamana gerek yok." Iskhyra onun çenesini eline aldı ve ağzına . "Dişlerinin üzerine koyduğun ekstra örtü dayanıyor. Peki bu gece neden gücünü rahatsız edici bir şekilde taşıyorsun?"

"Bir kalenin duvarları bir zamanlar dünyadaki en güçlü şeylerdi. Artık hiçbir engel teşkil etmiyorlar."

"Neyse ki. Karınla yeniden bir araya gelmeye hazır mısın, değil misin?"

Kalbi artık ezeli olan hızını artırdı. Onu gördüğünde nasıl tepki verecekti?

"Maerea'ya sadece söylemen gerekenleri söyle," dedi Iskhyra. "Buradan kurtulduğunda, gerçeği ona açıklamak için bolca vaktin olacak. Şu anda önemli olan tek şey onu seninle birlikte gitmeye ikna etmek."

"Sahte bahanelerle onu yanımda götürmeyeceğim."

"Onu kurtarmak için buradayız. Açıklama yapmanın zamanı değil."

"Benimle gelirse nelerden vazgeçeceğini bilmeye hakkı var."

Iskhyra'nın aurasında bir parlama oldu ama sesi sakindi. "Karar senin ama onu Sığınak'a geri götürene kadar ona ne olduğunu söylememeni şiddetle tavsiye ederim."

"Bu benim kararım."

"İhtiyacınız olursa ben burada olacağım." Kendini ocak odasının kapısının hemen içine, ateşten epeyce uzağa yerleştirdi.

Alcaeus yatak odasına doğru bir adım attı. Ve yeni kulaklarıyla ilk kez .

Maerea'nın kalp atışları.

En narin kanatların titremesi. Bir festival dansının vurucu ritmi. Vücutlarının birlikte nabzı.

O kadar güzeldi ki. Onda bir insan olarak hiç hissetmediği o kadar çok şey vardı ki.

Sessiz adımlarla onun yatak odasına girdi. Kadının kokusu ona çarptı ve kafasına gitti. Susuzluk ve şehvet onu şok etti. Bu koku onun kanıydı.

Karısının *kanı*.

Ağzına bir yumruk bastırdı, düşünceleri soruya kayarken bile içinde kendinden iğrenme duygusu yükseliyordu...

Bu kadar nefis kokuyorsa, tadı nasıl olurdu?

Kendini ondan olabildiğince çabuk uzaklaştırmak için geriye doğru havalandı.

Iskhyra sert bir elle onu durdurdu ve tekrar yere yatırdı.

"Susuzluğu, kan ihtiyacını biliyorsun. Şu anda hissettiğin şey ise Açlık."

Detay vermesine gerek yoktu. Maerea'nın kanının kokusu, onun bedenini arzulamasına neden oldu. Onun vücudunu görmek, kanını arzulamasına neden oluyordu. Kana susamışlığının karı koca olarak paylaştıkları arzuyu lekelemesine nasıl izin verebilirdi? "Ya kontrolümü kaybedersem?"

"Pişman olacağın bir şey yapmana izin vermeyeceğim. Ayrıca, ona zarar veremezsin." "Yapmak istediğim şey... ona nasıl zarar vermez?"

"Size söylediğim gibi, acı verici değil. Hatta doğru kişiyle zevkli bile olabilir."

"Ona verebileceğim en büyük acı fiziksel acı değil."

"Yapamayacaksın. Korktuğun şeyle senin aranda üç şey var. Disiplinin, onurun ve ona ettiğin yemin."

"Bu şimdiye kadar karşılaştığım en büyük disiplin sınavı. Ama haklısın. Şerefim ve yeminlerimiz üzerine, onu hayal kırıklığına uğratmayacağım." Öne doğru yürüdü.

Bir kez daha yatak odasındaki koku bulutunun içine girdi. Bir kez daha Odadaki gölgeler onun formunu seviyordu ama o, ona daha iyi bakmak istiyordu. Perdeleri açmayı düşündüğü anda perdeler aralandı.

Hespera'nın ay ışığı Anthros ve Kyria adına evlendiği karısına dokundu ve tüm tanrıların isimleri aklından uçup gitti. Ona bir adım daha yaklaştı. Saçlarındaki altın ve gümüş katmanlarını, tenindeki ışıltıyı daha önce hiç görmemişti. Kollarının yeni gücüyle sarılmış bedeninin nasıl hissedeceğini hayal edebiliyordu. Ne kadar sıcak olurdu. Neredeyse boğazının dibindeki derinin tadını alabiliyordu, bir nehrin aktığı, çağıran...

Disiplin. Onur. Yemin.

Ayaklarını dikti ve kendini nefes almamaya zorladı. Daha iyiydi, yine de karısının kokusu ağzından gitmiyordu. İnsanın havasız kaldığında paniğe kapılma içgüdüğü, dişlerini karısına geçirme isteğinin verdiği rahatlamanın yanında solup gitti.

Yatağın kenarına oturmak için eğildi. Ona doğru uzandı. Bu bir Will hareketiydi ama saçlarına dokunmaktan başka bir şey yapmadı.

KOCASININ DOKUNUŞU ÇOK İYİ HİSSETTİRDİ. Maerea orada uzandı ve gülümsedi. Her şey çok yeniydi ama o buraya, onun yatağına aitti.

Kocası.

Alcaeus ölmüştü.

Farkına vardığı şey onu sarsarak uyandırdı. Bu her gece oluyordu, bütün gece. Uykusundan sıçrayarak uyanıyor ve gerçeği hatırlıyordu. O gitmişti, rüyaları .

Ama şimdi tamamen farkındaydı ve hâlâ adamın elini saçlarında hissedebiliyordu.

Odasında kim vardı? Ona şekilde dokunan kimdi? Gözleri fal taşı gibi açıldı ve doğrulmak için çabaladı.

"Şşşt, mavi kuş. Ben buradayım."

Bir çılgılığı bastırdı. Onun dokunuşu. Onun sesi. Kederden çıldırmış olmalıydı. Adam sadece zihninin bir görüntüsüydü, orada oturuyordu, yakışıklı ve bütün.

Ellerini uzattı. "Ben buradayım."

Ona dokunmaya çalışmamalıydı. Katı olmazdı ve onu yine kaybederdi. Ama yine de ellerini tutmak için uzandı.

Parmakları onunkilere sarıldı, sıcak ve güçlüydü.

Nefes nefese kaldı, sonra hıçkırmak için dişlerini sıktı. "Nasıl?"

"Hayatta kaldım."

Kollarını ona doladı. Gerçektir. Başını geniş bir omuz, gözyaşlarını saklayabileceği bir boyun vardı. Onu saran kolları vardı.

Oh, Tanrım. Onu tutuyordu. Bu gerçektir.

Ağlarken onu salladı, kulağına teselli sözcükleri mırıldandı. Dünya yavaşça, inleyerek, harika bir şekilde kendini düzeltti.

"Yaşıyorsun." Bunu yüksek sesle söyledi, fısıltılı, muzaffer bir savaş ılgılığı. "Sana geri dönebilmek için yapmam gerekeni yaptım."

"Gerrian yalan söyledi. Bana seni öldürdüğünü söyledi."

"Beni ölüme terk etti. Ama biri beni buldu ve tekrar bir araya getirdi."

Onun sevgili yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Onda farklı bir şeyler vardı. Önemli değildi. Çok şey yaşamışlardı. Elbette değişmişti. O da değişmişti.

Yüzünü ellerinin arasına alıp onu ve yüzüne bir gülümseme geldi. Bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldı.

Gizlilik şarttı. Kimse bilmemeliydi. "İçeri nasıl girdin? Boş ver. Bu çok tehlikeli. Eğer Gerrian seni bulursa-"

"Yapmayacak."

"Planımız nedir?"

"Seni buradan uzaklaştırmak için, şimdi."

Nihayet. Müttefik, en iyi ve en gerçek . Artık yalnız değildi.

Zaman ve tehlike onları sıkıştırıyordu ama kadın geri ve ağzını onunkine yaklaştırdı.

İLK KEZ ÖPMÜŞ GİBİYDİ. Ölümlülük katmanı ortadan kalkmıştı ve şimdi onu gerçekten hissedebiliyordu.

Ama savaş alanındaki o günden beri o da değişmişti. Bunu onu kendine çekişinde ve ağzını yalayıp yutuşunda hissetti. Aynı tatlılık şimdi taleple keskinleşmişti. Aynı yumuşaklık, güçle yumuşatılmıştı.

öpücükle, imkansız olduğuna inandığı bir şeyi yaptı. Bir mucize yarattı.

Onu daha çok seviyordu.

Disiplin. Onur. Yemin.

Vows dişlerinin diş etlerinden fırlamasına engel olamadı. Maerea fark etmemiş gibi görünüyordu. Tanrı Hesperine peçe büyüsünü korusun. Ağzını yeniden konumlandırarak öpücüğü yumuşattı. Akrobasi hareketleri ve dualar batırmasını engelledi. Maerea onun dudakları ve diliyle yaptıklarından zevk alıyor gibiydi.

Ona söylemek zorundaydı. Onu

kurtarmalıydı. Kaçmalıydı. Onu yatağa

doğru itti.

Ulaşabildiği her yerini okşadı. Teniyle elleri arasındaki bornoz, dokunuşunun etkilerini azaltmadı, sadece yeni bedeniyle alay etti. daha fazla hissediyor. Vücudu da dişleri gibi tepki verdi.

Çenesinden kulağına doğru bir öpücük kondurdu. "Hiç söylemediğim o kadar çok şey vardı ki. Çok erken olduğunu düşündüm. Sonra çok geç oldu. Benim için öldüğünü düşündüm ve sana hiç söylemedim bile..."

"Bana şimdi söyleyebilirsin."

Onun gözlerinin içine baktı. Aurasından bir şey dalgalandı, sonra aktı, sonra da Birliktelikleri boyunca yükseldi. Nefes nefese kaldı, titredi ve onu kana kana . Kadının içinde kandan daha güçlü, zevkten daha kuvvetli, ona ihtiyaç duymasını sağlayan bir güç vardı.

"Seni seviyorum, Alcaeus. Elimi tuttuğın an sana aşık oldum. Seninle aşk için evlendim."

Gözlerini sıkıca kapatıp alnını onunkine değdirdi.

Kadın onu seviyordu. İnsan hayatının en büyük ödülü, bildiği en büyük mutluluk. Bunun için çok geç kalmıştı.

Hediye bunu ona tamamen gösterdi ve aynı kalp atışında onu ondan çaldı.

Ama bir şey değişmemişti. "Ben de öyle. Seni seviyorum Maerea. Seni her zaman seveceğim."

Onun ağzını tekrar yakaladı, çok verici, çok aç. Hâlâ onun insan olduğu ve tekrar birlikte oldukları o dünyada yaşıyordu. Gerçek onun dünyasını ikinci kez yok edecekti.

Ama henüz değil. Sonsuzluğun bu kısacık anından yararlandı. Onu öptü ve okşadı, aşkını bedeniyle itiraf etmeye, ona hak ettiği hayranlığı vermeye çalıştı. Her dokunuşuyla onun kontrolünü yok etti.

biraz daha. Kalçaları adamın ereksiyonunu buldu ve yatak örtülerinin arasından ona doğru ilerledi.

Battaniyeleri yırtmak, tuniğini yukarı itmek ve şimdi içine gömülmenin nasıl bir his olduğunu keşfetmek çok kolay olurdu.

Kendini geri çekerek kadının ellerini tuttu ve onları itti. Neyse ki kadın direnmedi ya da onu daha fazla kışkırtmadı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak tekrar doğrulup oturdu. Kararlılık dolu bakışı görülmeye değirdi.

Bakın. "Bırak bizi . Sonra kuşatmayı yarmak için planlar yaparız."

"Kuşatma mı? Lapidea'nın dışında ordu görmedim."

"Salicina'ya geri dönmedin mi?" "Hayır."

"Önce benim için mi geldin?"

Onu tekrar öpmek istedi. Iskhyra'nın tavsiyesine uymak ve hiçbir açıklama yapmadan onu uzaklaştırmak. Neşesini biraz daha yaşamasına izin vermek için. Onun sevgisine birkaç dakika daha sahip olmasına izin vermek. Bu doğru olmazdı. Gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Üzgünüm, Alcaeus. Gerrian ve yeni müttefiki Salicina'yı kuşattı. Domitia'ya barikat kurmuşlar. Onu durdurmak zorundayız."

Aemilian çok korkmuş olmalı. Ama uzun sürmez. Hesperinler bir orduyla başa çıkabilirdi. "Önce bilmen gereken bir şey var."

Kaşları çatıldı ve tekrar onun ellerini tuttu. "Ne?" "Sana birinin beni bulduğunu söylemiştim."

"Kız Pherakia mıydı? Seni iyileştirdiyse ve bana söylemediyse-" "Büyücü değil."

"Kim olsunlar, senin hayatın için onlara gelen her şekilde karşılık vereceğim." "Böyle söyleme. Öğrenene kadar olmaz."

"Eğer kanunun yanlış tarafındalarsa... daha kötü şeyler de var. Eğer onlar müttefikse, sonsuza dek onlara borçlu kalacağım. Eğer size karşı bir şey yapıyorlarsa, bana hesap verecekler."

O değişmişti. Vahşiliği çok güzeldi. Gücü aurasında parlıyordu, çeliğin parıltısından daha saftı. Ve işte , bir korkak, imalar ve boş sözlerle oyalanıyordu.

Ellerini tuttu. Bu onun dokunuşuna tahammül edeceği son sefer miydi? "Maerea, anlamamı istiyorum. Seni terk etmek ya da elimdeki tek gücü kabul etmek arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Yapmam gerekeni yaptım."

". Önemli olan tek şey bu."

Konuşmak için bir nefes aldı ve kadının kokusu onunla alay etti. "Ölümlülerin birbirleriyle işi bittiğinde savaş meydanlarında kimin dolaştığını biliyorsun."

Elleri onun ellerinde hareketsiz kaldı. Parmakları buz gibiydi. "Bir Hesperine beni buldu."

AY IŞIĞI DIŞLERİNİN ÜZERİNDE PARLADI.

Hiç düşünmeden geri sıçradı. Yatak başlığı onu durdurdu. Yüzünü buruşturdu. "Bilmeyi hak ediyorsun."

Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Kocasının ağzından uzanan bembeyaz köpek dişleri değil. Mükemmel sivri uçları değil. Güven vermek için ellerini uzatması da.

Onu gerçekliğe geri döndüren şey öfkeydi. Onu daha yeni geri kazanmıştı. Ama bunun o olmadığını keşfetmişti.

Sevdiği kocası çoktan ölmüştü. Keşke o sahada ölseydi ve inandığı gibi Anthros'un Salonu'ndaki hak ettiği yere gitseydi.

İkisi de bundan daha iyisini hak ediyordu.

Onu bir Hesperine'den koruyacak hiçbir şeyi yoktu. Lapidea artık liegehound beslemiyordu. Kendisi de onları çok pahalı ilan etmişti. Kendi kaderini mühürlediğini düşünmek.

Adam onun için geri döndüğü anda onun için her şey çoktan bitmişti.

"Bunun senin gibi dindar bir kadın için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Sen al büyücülerin öğretileri. Ama korkacak bir şey yok."

Öğretileri iyi biliyordu. Kana susamış yeni Hesperinler, ölümlü yaşamlarının sahnesine geri döndüler. Buldular ve onları . Eğer aile şanslıysa. Eğer değillerse, bir zamanlar sevdikleri kişi olan canavar onları

Gece Tanrıçası'nın yaratıklarından birine dönüşüyor.

"Beni tanıyorsun Maerea. Benim yanımda herkesten daha güvendesin. Şu anda sahip olduğum güç seni her türlü tehlikeden koruyabilir."

Sesi çok içtendi. Söylediklerine gerçekten inanıyor olmalıydı. Onu öldürmek -ya da daha kötüsünü yapmak- üzere olmasına rağmen kendisini hâlâ onun koruyucusu olarak görüyordu.

İnsan hayatına dair anıları ne kadar güçlüydü? Onu edebilir miydi? "Lütfen. Ben Domitia ve Aemilian'ın tek umuduyum. Gerrian'ın onlara zarar vermesini istemezsin, değil mi? Kanımı almamalısın, yoksa ben onlara yardım edebilirim."

"Maerea. Sana zarar gelmesine izin vermektense ölürüm daha iyi. Buraya senin kanın için gelmedim. Sen istemedikçe sana elimi sürmeyeceğim. Sadece seni Gerrian'dan uzaklaştırmama izin ver."

"Korkarım sizinle hiçbir yere gidemem. Burada kalmam gerekiyor, böylece Domitia ve Aemilian'ı mümkün olduğunca koruyabilirim."

"Benimle gelersen onlar için daha fazlasını yapabilirsin. Yeniden toplanıp plan yapabileceğimiz bir tür kale var. Bir müttefikin yardımıyla."

Bunu ona yapan Hesperine'i kastediyor olmalıydı. O zaman ona saldırmayacaktı. Onu, kendisini yaratana geri çekmeye çalışıyordu. Belki de yeni efendisini beslemek için.

Hesperine'in ödeyeceğini.

"Her şeyi açıklayacağım," dedi, "seni güvenli bir yere götürür götürmez. Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, şuna inan: Tek istediğim seni korumaktı. İlk tanıştığımızda güvenini kazanmak için ne kadar çok çalıştığımı düşün. Kan davasına rağmen bana inandın. Şimdi de sapkınlığa rağmen bunu yapacak mısın?"

Aklında bir plan oluşmaya başlamıştı bile. Onu, güvenine sahip olduğuna inandırmalıydı.

"Acıdı mı?" Sesine endişe kattı. Bu kolaydı. Zor olan, gözyaşlarını uzak tutmaktı.

"Dönüşüm mü?" Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve duraksadı. "Mecbur kalsaydım yine yapardım. Seçimimden pişman değilim. Sana geri dönebilmek için hayatta kalabilmemin tek yolu buydu."

Sözler doğrudan kalbine gitti. Duymak istediği şeye inanma dürtüsüne direnmeliydi. Hesperinler kurnaz ve ikna ediciydi. Hayvani doğalarını uhrevi güzelliklerinin altında saklardı.

Düşünsenize, birkaç dakika önce onu öpmüştü. Ona dokunmuş ve dokunuşunu memnuniyetle karşılamıştı. Onunla tam burada birleşmeye çok yaklaşmıştı. Adam ona her şeyi yapabiliirdi.

Sadece efendisinin onun için planları olduğu için durmuştu. "Seni değiştiren Hesperine... şimdi senin müttefikin mi?"

"Evet. Ona hayatımı borçluyum. O benim bile anlayabileceğimden çok daha güçlü ve bize yardım edecek."

Onu. Hesperinli bir baştan çıkarıcı Maerea'nın kocasını ondan almıştı.

Güldü. "Kıskandığınızı söyleyebilirim. Seni temin ederim ki bu tamamen gereksiz. Iskhyra ve benim aramda böyle bir şey yok. Ona güvenebilirsin."

Maerea'nın tepkilerini daha iyi saklaması gerekiyordu, ancak kelimeleri ağzında zehir gibi hissediyordu. "Özür dilerim. Ona minnettar olmalıyım. kıskanıyorum."

"Kızgın ve korkmuş olmak için her türlü hakka sahipsiniz. Bunun için zamanınız olacak.

Ama şu anda önemli olan kaçmak."

Geri dönüşü olmayan pek çok noktayı geçmişti. Bundan korkmuyordu. "Ben de seninle geleceğim."

Bir iç geçirdi. "Teşekkür ederim, Maerea."

"Yine de bu gece gidemem. Buradaki işlerimi halletmem gerekiyor. Herkesle ilgilenileceğinden emin olmalıyım."

"Gerrian yönetiminde nasıl acı çekeceklerinden korktuğunu biliyorum ama... bunu çözmek için de zaman . Daha sonra." Sanki onun duyamadığı bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi. "Artık gitmeliyiz."

"Bria'ya veda etmeden olmaz." "Ona ne söyleyeceksin?"

Maerea yutkundu. "Gerrian yalan söyledi, sen ölmedin ve ben de seninle kaçıyorum."

Yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "Gerçek o zaman." "Evet."

"Ona şimdi söyleyelim mi?"

"Hayır, benim için geri gel... yarın gece. Bu bana yapmam gerekeni yapmam için zaman verir."

"Seni bir saat daha burada bırakmak istemiyorum. Mümkün olduğunca çabuk geldim. Bu yabancı forma alışmam zaman aldı ama artık gücüme yeterince hâkimim. Lütfen, Maerea. Bekleme."

Eğer onu çok zorlarsa, onu zorla alır mıydı? Bu riski göze almak zorundaydı. "Yapamam. Halkımı düşün."

"Ayrılmayı planladığınızdan şüphelenebilirler."

"Hayır, geçimimizi sağlamak için her zamanki planlarımızı anlatıyormuşum gibi davranacağım. Bana inanacaklardır."

"Emin olmalısın. Gerrian'ın sana misilleme yapması riskini göze alamam." Alcaeus'un gözleri parladı ve dişleri uzadı. "Düşünsene, bir kılıcım ve evlilik yasalarım varken kendimi ona karşı iyi silahlanmış sayıyordum. Askerlerine beni Hesperinlere bırakmalarını emrettiği güne pişman olacak." "Neye?"

"Gerçeği öğrenmeyi hak ediyorsun Maerea. Gerrian ayinlerimi yapması için Hypnos'tan bir büyücü çağrılarını yasakladı ve Anthros'un tüm Ateş ve güneş kılıcıyla Hesperinleri savuşturacaktı. Son saatlerimde bana acı çektirmelerini ve bedenimi kirletmelerini istedi. Ne kadar yanıldığının farkında bile değil."

"Hayır. Hayır, öyle değil." Gerrian Maerea'nın kendi kontrolü altında olduğunu düşünüyordu. Önündeki en büyük engelin güçlerini savurduğu kale olduğuna inanıyordu.

"Seni bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğim." Alcaeus yatağın yanında diz çöktü ve elini kalbinin üzerine koydu. "Güvenini kazanmak için elimden gelen her şeyi -şu anda sahip olduğum gücü- yapacağım. Sana hâlâ evlendiğin kişi olduğumu kanıtlamak için. Ve kabul etmeyeceğim tek bedel senin kanın olacak."

Öfkesi bile onu adamın o yankısına karşı zırlamaya yetmedi. ona söz verdi. Kendisi gibi görünüyordu. Sesi de kendisi gibiydi. Onunla her zaman olduğu gibi konuşuyordu.

"Yarın benim için geri dön," yalvardı ve onu kovmaya mı çalıştığını, yoksa geri döneceğine dair söz vermesini sağlamaya mı çalıştığını bilmiyordu.

"Yapacağım." Ayağa kalktı, onun üzerinde çok uzun, güçlü ve güzeldi.

Gözlerinin önünde kayboldu. Kadın nefesini tutamadı.

Yapmak üzere olduğu şey, şimdiye kadar karşılaştığı en büyük meydan okuma olacaktı. için en büyük tehlike adamın dişleri, büyüsü ya da Hesperine'li metresi değildi. Kendi hain kalbiydi.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Tek Tedavi

"AH, GÜVERCİNİM. BAŞKA BİR KABUS MU?"

"Keşke öyle olsaydı. Ama bu gerçek."

Maerea dizlerinin üzerine çöktü ve sanki hâlâ küçük bir kızmış gibi yüzünü Bria'nın kucağına sakladı. Başını kaldırmadan önce kendine bir an için izin verdi. "Gerrian'ın, Alcaeus'u Hesperines?"

Cevap Bria'nın bakışlarındaydı. "Neden bana söylemedin?"

"Gerrian senden yeterince şey aldı. Alcaeus'un yasını huzur içinde tutman gerekiyordu. Kederin benim koruyabileceğim tek şeydi. Seni bundan mahrum edecek kadar zalim olan kimdi?"

"Alcaeus bana kendisi söyledi."

Bria bir elini göğsüne bastırdı. "Kyria Ana bizi korur. Rakia bana söz verdi... onu uzak tutmaya çalışabileceği yollar olduğunu söyledi..."

"Mezarına bir zambak istediğimde bile bana gerçeği söylemedi. Başka kim biliyor?"

"Ortada kurtarılacak bir ceset olmadığında herkes bunu biliyordu. Lapidea'nın askerlerinde bile kına yakacak yürek yok. Salicina'daki her kalp kırıldı.

Rakia, herhangi bir Hesperine onu alacak kadar yaklaştığı için kendini suçluyor. Onların türünün bir daha asla bize yaklaşmayacağına kararlı."

"Onunla ve Efendi Eusebios ile konuşmamız gerekiyor."

Bria dik durarak Maerea'yı ayağa kaldırdı. "Korkma güvercinim. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Maerea, muhafızlar Gerrian'a bir mesaj götürmeyi kabul edene kadar kapısını yumrukladı. Şafak sökmeden hemen önce, sanki ocak odasının efendisiymiş gibi içeri girdi, alanının ona ait olan son köşesiydi. Savaş alanı için giyinmişti bile.

Alcaeus'u sonsuzluğa mahkûm eden adama baktı. "Bir isteğiniz olduğunu duydum," dedi Gerrian.

"Tapınağa gitmek istiyorum."

"Sanmıyorum."

"Beni duanın rahatlığından bile mahrum mu bırakacaksın?"

"Durumunu bir düşün, kardeşim. Yatağına dönmelisin."

Öfkesi keskinleşti. "O zaman şifacıyı tekrar buraya getir. Bana bir şey olmasını istemezsin, değil mi?"

Kollarını üzerine işlenmiş lekeli şahinin üzerinde kavuşturdu. "Onun hatlarımızdan geçmesine izin vermek istemiyorum."

"Tanrı aşkına, o bir Kyria büyücüsü. Gerçekten de kadın hastalıkları için hazırladığı toniklerin içinde kuşatma sırlarını kaçırdığını mı düşünüyorsun?"

"Gücüm güvence altına alındığında, kendi büyücülerimizin olmasını sağlayacağım."

"Bizim kendi büyücülerimizden biri var. Eğer tapınağımıza gidip ibadet etmeme izin vermeyecekseniz, en azından Üstat Eusebios'un bana gelmesine izin verin."

Gerrian'ın gözleri kısıldı. "Sanırım bu uygun. Onun danışmanlığını isteyebilirsin. Bunu davranışlarını gözden geçirmek için bir fırsat olarak değerlendir, kardeşim. Eminim büyücü seni doğru yola geri döndürmeye yardımcı olacaktır."

Sonunda gitti ve içindeki vahşi öfke tekrar kıvrıldı. Şimdilik.

Ateşin yanındaki sandalyesine çöktü ve bekledi. Bria onun elini okşadı. "Aferin, güvercin."

Efendi Eusebios çabucak geldi. Mümkünse, düğün gününden daha zayıf. Onu en son gördüğünde Alcaeus'la evleniyordu.

Büyücü onun karşısına oturdu. "İyi olup olmadığını ama cevabı biliyorum. Kardeşini ikna etmek için çok uğraştım. Seni Lord Alcaeus hakkındaki hislerini çok açık bir şekilde ifade etti." "Faydası yok, Efendim. O mantığın ötesinde."

Kız Pherakia ocak odasına girdi ve kapıyı muhafızların yüzüne kapattı. "Kan davaları insanları kılıçlarıyla düşündürür, akıllarıyla değil."

"Ve onlara kalpleri olduğunu unuttur." Bria ateşin Kyria'nın büyücüsüne baktı.

"Bria." Başıyla selam verdi ve ocağın yanında onlara katıldı. "Leydi Maerea.

Ve Efendi Eusebios. Bu bir savaş konseyini andırıyor."

"Alcaeus buradaydı," dedi Maerea.

"Peder Anthros!" Üstat Eusebios havada Anthros'un bir glifini imzaladı. "Savaş ve Düzen Tanrısı, Kılıç ve Ateş Tanrısı, bizi gecenin yaratıklarından koru ve Hespera'nın kaosundan koru."

Kız Pherakia'nın gözlerinde sadece hüznün vardı. "Sizi uyarmadığım için özür dilerim Leydi Maerea. Bria ve ben böylesinin daha iyi olacağına karar verdik."

"Onu tutmak için elimizden geleni yaptık," dedi Üstat Eusebios, "ama kan büyüğü çok zorludur."

Maerea ellerini sandalyesinin kollarına doladı. "Hespera'nın karşı koymanın yollarını iyi bildiğinizden eminim. Onun dönüştüğü şey için bir tedavi var mı?"

Üstat Eusebios'un bakışları etrafı taradı. "Korkarım bu konular çok sarsıcı olacak."

"Ah," diye tersledi Kız Pherakia, "ellerini ovuşturmayı bırak ve bir işe ."

Bria kuru bir sesle, "Kadınların güçlü mideleri olduğunu göreceksin," dedi.

"kocam olan bir gece yaratığını görmenin şokunu atlattım. Bir Hesperine büyücüsü onu hükmü altında tutarken gereksiz gözyaşları dökmeyeceğim. Onu ondan kurtaracağım."

Efendi Eusebios ve kızı Pherakia uzun uzun bakiştılar. "Onu serbest bırakacağız." Kollarını kavuşturdu.

İç çekti. "Hespera'nın Lanetini iyileştirmenin tek bir yolu var."

"zorunda," dedi Maerea, "ama bu çok sıkı korunan bir sır olmalı. Savaş büyücülerinin Hesperinleri iyileştirmek istemediklerini, sadece onları sapkınlıktan yakmak istediklerini biliyorum. Ama bu Alcaeus. Nasıl bir hayat yaşadığını biliyorsun.

O daha iyisini hak ediyor." Bir büyücüden diğerine baktı. "Onu bağışlayacağınıza dair bana söz vermelisiniz. O bir tedaviyi hak ediyor, öldürülmeyi değil."

"Kimse savaş büyücülerine bu konuda bilgi vermeyecek." Kız Pherakia'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Üstat Eusebios, "Kesinlikle olmaz," diye onayladı. "Onları işimize karıştırmak yarardan çok zarar getirir. Bir Hediye Toplayıcısı da çağırmamalıyız."

"Hayır!" Maerea öne doğru eğildi. "Bir büyücü Alcaeus'un yok olmasını sağlayacaktır."

"Böyle bir şey söz konusu olamaz." Kız Pherakia tekrar Efendi Eusebios'a baktı. "Bu meseleyi biz kendimiz halledeceğiz."

Başıyla onayladı. "Tapınaklarımızın himayesi altındaki bir adamı koruyamadıktan sonra işleri koymalıyız. Elbette bir savaş büyücüsü değilim ama yeni dönüşmüş bir Hesperine ile başa çıkabileceğime inanıyorum."

Kızı Pherakia homurdandı. "Bana ihtiyacınız olacak."

Bria şalını omuzlarına doladı. "Oturup izlememi bekleme benden."

Umut vardı. Ama önce tehlikeli Hesperine'e tedaviyi uygulamalıydılar. "Alcaeus'a eğer bu gece benim için geri gelirse birlikte kaçacağımıza söz verdim. Beni 'müttefiki'ne götürmek istediğini söyledi. Onu dönüştüren Hesperine."

Üstat Eusebios bir glif daha imzaladı. "Onların pençesine düşmene çok az kalmıştı! Konuşarak bundan kurtulman ne kadar cesurcaydı çocuğum. Bu gece tekrar geldiğinde, onunla birlikte yüzleşeceğiz."

"Ne yapmamız gerekiyor?" Maerea sordu. "Onun dönüşümünü nasıl tersine çevirebiliriz?"

Kızı Pherakia onun omzuna bir el koydu. "Sadece onunla buluşmak için yaptığın anlaşmaya sadık kal. Gerisini biz hallederiz."

"Her şey büyülü bir süreç," dedi Üstat Eusebios.

Maerea, "Sana yardım etmek istiyorum, ona yardım etmek istiyorum," diye itiraz etti.

"Öylesin," diye ona güvence verdi. "Ama büyülü kısmı biz büyücüler kendimiz yapmalıyız ve korkarım yeminlerim Anthros'un kutsal sırlarını ifşa etmemi engelliyor."

"Elbette, Efendim. Beni affedin."

Başını iki yana salladı. "Siz iyi bir kadınsınız Leydi Maerea. Sizin için daha iyisini diledim."

"Benim için hâlâ umut var."

"İnancınızı kaybetmeyin," dedi. "Bu gece ona ihtiyacın olacak."

Kızı Pherakia pencereye gitti ve manzarayı inceledi. "Sürpriz avantajına ihtiyacımız var. Anthros'un tapınağından pencereni izleyeceğiz. Pervazda yanan bir mum bırak ve Alcaeus geldiğinde bize işaret vermek için söndür. Bizi size ulaştıracağım."

Üstat Eusebios ona bön bön baktı. "Çapraz geçiş yapabiliyor musun?"

"Gücü sayesinde," diye yanıtladı Bria, "tapınağını seçmemiş olsaydı bir gün tapınağının başına geçebilirdi."

Kızı Pherakia kollarını kavuşturdu. "Bağımsızlık, nüfuzdan ve onunla birlikte gelen arkadan bıçaklamadan çok daha büyük bir ödüldür. Bahçemi yönetmeyi bir tapınağı yönetmeye tercih ederim."

"Neyse ki bizim için." Bria eğildi ve kolunu Maerea'nın omuzlarına doladı. "Bu gece güçlü müttefiklerin var, güvercin. Tek görevin biz gelene kadar onu oyalamak."

Başını salladı. Bunu yapabilirdi. Kocasını geri almak için şeyi yapardı.

BU GECE, ALCAEUS MAEREA'YI Gerrian'ın ulaşamayacağı bir yere götürecekti.

Sığınak'ın üstündeki odaya göz gezdirdi. Kâtibin hücresi basitti ama sıcaktı, büyü ışıkları iç açıcıydı. Dar yatağa fazladan battaniyeler eklemiş ve sandığı üst kata çıkarmıştı.

Karısının koşulları, yalnız bir savaşçının Salicina'daki odalarından bir kafirin yeraltı yatak odasına indirgenecekti.

Ama özgür olacaktı.

Odadan çıktı ve Mabet'duvarına oyulmuş basamaklardan havalandırarak indi, kütüphanede Iskhyra'ya yeniden katıldı. "Hadi gidelim."

Sehpanın üzerinden kalktı. "Alcaeus, dün gece Maerea'nın aurasında ne hissettin?"

Durdu. "Dehşete düştü."

Gifter'in sempatisi Kan Birliği aracılığıyla ona ulaştı. "Bundan daha fazlası var."

"Korkmuş, aldatılmış ve çok ama çok kızgın hissediyor."

"Öfkesi konusunda ne yapacağını düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Umarım onu canavar olmadığımı ikna edebilmek için hâlâ bir şansım vardır."

"Bu, bu gece ne olacağına bağlı."

"Benimle birlikte gitmeyi kabul etti. Elbette bu çok geç olmadığı anlamına geliyor." "Sana güvendiği izlenimini edindin mi?"

"Fazla değil. En azından Gerrian'dan kaçmasına yardım etmeme izin vermeye razı.

Onun yerine benimle şansını denemeye iten şey çaresizlik olsa bile."

Iskhyra içini çekti. "Ona karşı hissettiklerin bunu görmeni zorlaştırabilir. Seninle ayrılmanın onun aklındaki şey olmadığından endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Size bir şey söylerken başka bir şey niyet ediyordu."

"Maerea'nın vücudunda aldatıcı bir kemik bile yok."

"Hayır, o zeki, yetenekli ve cesur. Korkularına teslim olmak yerine bir planı varmış gibi görünmesini takdir ediyorum. Ama bu sizin için uygun olmayabilir. avantaj."

"Elbette bir planı var. Benimle birlikte ayrılmadan önce sahip olduğu kısa süre içinde halkını ve benimkini Gerrian'dan korumak için elinden geleni yapacaktır."

Iskhyra durakladı. "Kan Birliği'ni yorumlama konusunda senden daha fazla tecrübem var, bu yüzden söylediklerimi dikkate almanı öneririm. Her şeye hazırlıklı olun. Ben senin yanında kalacağım."

"Beni kabullenmekte zaten zorluk çekiyor. Beklemeli ve anlaştığımız gibi buraya döndüğümüzde seni onunla tanıştırmalıyız."

"Seninle olduğumu asla bilmeyecek."

Peçelerinin örtüsü altında ocak odasına adım attılar. Maerea sönmekte olan ateşin önünde bir ileri bir geri volta atarak tek başına bekledi. Pelerinini çoktan giymişti. Altından altın kadife parlıyordu. Gelinliği.

Adam içeri girer girmez, kadın olduğu yerde durdu. Onu göremiyordu. Onu *hissede biliyordu*. Bu onu derin ve beklenmedik bir şekilde ısıttı.

Peçelerinin düşmesine izin verdi. Onunla yüzleşmek için döndü, aurası bir duygu karmaşası . Endişe. Suçluluk. Korku. Kararlılık.

Adam ona yaklaştığında, kadın geri çekilmedi. Elini uzattı. Onu kucakladı. Tıpkı insanken olduğu gibi, onun karşısında eridi. Pelerini geriye kayd ve adam kollarını karısıyla ve güneş ışığı gibi kadifeyle doldurdu.

Umut göğsünde bir sızıya dönüştü. "Artık her şey yoluna girecek. Öyle görünmediğini biliyorum ama olacak."

"Evet. Birlikte olduğumuz sürece."

Çok geç değildi. Sığınak'a geri döndüklerinde bu tatlı karşılaşma nelere yol açabilirdi? "Yanında bir şey getiriyor musun?"

"Sadece bu." Ona mavi kuş kutusunu gösterdi, sonra da pelerininin iç cebine geri koydu.

Çekingen bir elini kızın elbisesinin arkasında gezdirdi. "Bunları Salicina'da bırakmak zorunda kaldığın için endişelendim."

"Bria Lapidea'ya döndüğünde onları bana getirdi." "Onu özleyeceğini biliyorum."

"Vedalaştık. Mutfakta dizleri için merhem alıyor. Kimse onu kaçmamıza yardım etmekle suçlayamaz."

"Halkınızı terk etmek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum. Ama onlar için doğru olanı yapmanın bir yolunu bulacağız. Hazır mısınız?"

Cebini bir kez daha kontrol etti, sonra etrafına bakındı. "Bırak da mumu söndüreyim."

Pencereye gitti, sanki ulaşamayacağı bir yerde olmasına dayanamıyormuş gibi onu da kendisiyle birlikte çekti. Iskhyra yanıliyordu. Maerea onu kendisine olabildiğince yakın tutmaktan başka bir şey planlamıyordu. Tam da olmak istediği yerde.

Pencere kenarında durakladı. "Burada oturup senin gelmeni beklediğim zamanları düşünmeden ."

Özlemi onu içine çekti. "Daha önce benim için bildiğin her şeyi terk ettin. Bunu tekrar yaptığına pişman olmayacaksın, sana söz veriyorum. Hâlâ mutlu olacağın konusunda kararlıyım mavi kuş."

Muma uzanan eli havada durdu. Mum ışığında parlayan gözleri onunkileri aradı. Bakışları birbirini tuttu. Dudakları titredi.

koyamadı. Başını eğdi. Yavaşça, ona geri çekilme şansı vermek için.

O yapmadı.

Onun dudaklarını yakaladı. Taş ve öfke tadındaydı. Ama ağzı öpücüklerinin altında yumuşadı ve adam tutkunun tadını aldı. Kalbinin duyabiliyordu. Ona verdiği zevkle kokusundaki değişimin kokusunu alabiliyordu.

Onu arzuluyordu. Onun ne olduğunu biliyordu ama yine de onu arzuluyordu.

Dişlerinin onu kesmemesi için öpücüğünü yumuşak tutmak için mücadele etti. Dili köpek dişini bulduğunda ikisi de sıçradı.

çekilmeye başladı. Ama kolları adamın boynuna dolandı ve dişini emdi. Adam inledi ve elini kadının kalçalarına dolayarak onu kendine doğru çekti. Kadın bir inilti çıkardı. Dili birbiri ardına adamın köpek dişlerini yaladı. Yumuşak bir şekilde ona yaslandı.

Onu peçelerinin içine çekti ve onun tadı ve dokunuşu dışında her şeyi unuttu.

Hala onu istiyordu.

Geri çekilip nefes aldığı anda gerçeklik geri . Gerrian'ın kalesinden kaçmak . Iskhyra gölgelerin arasında onları bekliyordu.

Maerea elini şişmiş ağzına götürdü ve parmaklarını yaladı. Mum alevini çimdikledi. Küçük ışık göz kırparak söndü.

Sonra ellerini adamın başının arkasında birleştirdi ve ağzını tekrar kendi ağzına çekti.

Kaçmak için endişelenmeyi bıraktı. O bir Hesperine'di. Onu bir çırpıda uzaklaştırabilirdi. Burada, düşmanının kalesinde durabilir ve onu istediği kadar tutabilirdi. Kimse onu kollarından bir daha koparamazdı.

Büyü havada çatırdadı. Ne olduğunu anlamak için Maerea'dan kendini kurtaramadan, başından aşağı bir şey sıçradı ve sırtından aşağı döküldü. Keskin bir koku onu boğdu. Sonra Maerea kollarından fırladı.

Etrafında döndü. Bria elinde boş bir sürahiyle orada duruyordu. Kızı Pherakia bir sandalyenin arkasına yapışmış, yüzü kül rengi olmuştu. Yanında Üstat Eusebios bir meşale sallıyordu ama İskhyra'nın eli bileğini kelepçelemişti.

Onu ve ateşini kol mesafesinde tuttu. " olarak. Savaş büyücüsü olmayan insanlar yine de sizi yakmaya çalışacaktır."

Kadının tutuşuna karşı mücadele etti. "Büyücü kadın onunla birlikte!

Her şeyi kaybettik!" "Oh, sus." Kadın adamın kolunu ustaca bükte.

Dizlerinin üzerine çöktü ve meşaleyi bıraktı. Meşaleyi yakalayıp fırlattı ve düzgünce ateşin içine düştü. Bria kıvılcım yağmurundan sendeleyerek geri çekilirken, Kızı Pherakia sandalyeye yaslandı.

İskhyra haklıydı. Bu bir tuzaktı. Maerea biliyor muydu?

Kendini ona bakmaya zorladı. Kadın ondan olabildiğince uzakta duruyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu. Daha önce görmezden gelmeyi seçtiği şeyi şimdi onun aurasında hissedebiliyordu. Onunla birlikte gitmeye hiç niyeti yoktu. Büyücüler gelirken onu zevkle oyalamıştı.

Onu öldürmeyi planlarken kollarında tutmuştu.

Bu bilginin acısı daha yeni yüzüne vurmuştu ki, cevap niteliğinde bir acı bedenini sardı. Sayısız küçük, dayanılmaz nokta derisinin her canlandı ve birlikte acıya dönüştü. Bir çığlık atarak yere yığıldı. Her şey ateşin içinde kaybolmadan önce gördüğü son şey Maerea'nın yüzüydü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hespera'nın Diyarına

HER ŞEY ÇOK HIZLI OLDU. Maerea diğerlerinin yapmaya çalıştığı şey karşısında dehşet içinde donup kalmıştı. Alcaeus onu bir bakışla mahkûm etti.

Sonra Daughter Pherakia kıpırdandı. Odayı bir cereyan kapladı. Ocaktaki közler patladı.

Sadece birkaç tane. Belki yedi küçük kıvılcım. Alcaeus'un sırlıslıkla giysilerinin üzerine düştüler. Ve sonra tükendi.

Maerea'nın boğazından bir çığlık koptu. Hiç düşünmedi. Düşerken onu yakalamak için ileri atıldı.

Güçlü kollar onu sardı. Tekmeledi ve savaştı ama tutuşu kıramadı. Tıpkı komutanın onu Alcaeus'un elinden aldığı zamanki gibi.

Onu tekrar kaybetmek üzereydi.

Büyücü kadın onun kulağına, "İzle," dedi.

Gölge üzerine çöktü. Karanlığın kendisi alevleri boğdu. Maerea'yı kaçırان kişi onu serbest bıraktı. Tökezledi, kendini toparladı ve Alcaeus, onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Üstat Eusebios ocağa doğru bir hamle yaptı. Bir tıslamayla meşalenin sapını tuttu ve dışarı çekti.

Maerea kendini Alcaeus'un kıpırdamayan bedeninin üzerine attı. "Onu iyileştireceğine söz vermiştin! Onu yok edeceğine değil!"

"En iyisi bu, güvercin." Bria ona doğru bir adım attı.

"Hespera'nın lanetinin tedavisi yok. Alcaeus'un sonsuza dek acı çekmesine izin vermeyeceğim." Kızı Pherakia ellerini kaldırdı.

Efendi Eusebios kolunu geri çekti.

"Yeter." Büyücünün sesi odayı susturdu.

Alcaeus'u koruyan gölge bir dalga halinde dışarı doğru süpürüldü. Üstat Eusebios meşaleyi fırlattı. Kız Pherakia'nın ellerinden görünmeyen bir şey dalgalandı.

Ateş ve güç karanlığın kalkanıyla çarpıştı. Büyücüler sendeleyerek geri çekildi.

Gölge ocak odasını sardı ve Maerea'yı alıp götürdü.

MAEREA sanki bir kapı aralığından geçip tanımadığı bir yere düşmüş hissetti. Taş sütunlar, büyü ışığı, dizlerinin altında kalın bir halı. Kâğıt ve Alcaeus'un yanık etinin kokusu.

Büyücü kadın onun diğer tarafında diz çöktü. "Yardım mı edeceksin yoksa köstek mi olacaksın?" Sesi sakindi.

Bir şekilde Maerea'yı da sakinleştirdi. "Yardım edin."

Büyücü başını salladı. "Onu zehirlememesi için kıyafetlerini çıkarmalı ve iksiri yaralarından ."

Bezler ve temiz su dolu bir sürahi, sanki büyücü onları sihirle yaratmış gibi belirdi. Maerea tüm bunların tuhaflığını görmezden geldi ve bir bezi soğuk suya batırdı.

Kadın bezi adamın koluna dokundurduğunda, adam acı içinde bağırmadı. Çok geç miydi? O...?

"Bilinci yerinde değil," dedi büyücü kadın. "Hızlı çalışmamız gerekiyor."

Büyücü onun zihnini okuyabilir miydi? Maerea'nın bundan korkacak zamanı yoktu. Hızlı bir sessizlik içinde onun giysilerini ıslatmaya çalıştılar.

Derisindeki parçaların da onunla birlikte gittiğini görünce ağladı. "Ona ne yapmışlar?"

"İki yaygın bitkiden yapılan simyasal bir karışım. Eminim Anthros'un ateşi denilen çiçekleri ve güneş kılıcı."

Maerea yutkundu. Her Tenebran savaşçısının evinde Anthros'un ateşi ve güneş kılıcı yetiştirilirdi. Hesperinlerden korunmak için onları babasının tabutunun üzerine kendisi yerleştirmişti. "Sana gerçekten zarar veriyorlar."

"Deri teması ya da dumanı bize baş ağrısından daha kötü bir şey vermez, ama kanımıza karışırlarsa zehirdirler. Ayrıca daha hızlı yanmamıza neden olurlar."

"Bilmiyordum. *Büyücülerden* bana yardım etmelerini istedim-" *Onu senden kurtar.* "- Onu iyileştir."

"Sana inanıyorum."

Maerea bunun kendisi için neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi. Büyücünün intikamından korktuğu için mi? Yoksa Alcaeus'un hayatını kurtarmasına yardım eden kişi büyücü kadın olduğu için mi?

Onu tamamen soyup temizledikten sonra büyücü kadın onu bir battaniyenin üzerine yüzüstü yatırdı. Yanıklar omuzlarından sırtına ve uyluklarının yarısına kadar uzanıyordu. Kızgın

Yaralar Kız Pherakia'nın iksirinin yanık turuncusuna boyanmıştı.

"Aferin," dedi büyücü kadın.

"Onun için başka ne yapabiliriz?"

"Yukarıda daha rahat dinlenebileceği bir oda var." "İkimiz onu incitmeden taşıyabilir miyiz?"

Battaniye, Alcaeus'la birlikte yerden havalandı. Iskhyra ellerini sallamadı ya da büyü yapmadı bile. Battaniye yüzen bir çöp gibi onu sütunların arasından geçirip duvara oyulmuş basamaklardan yukarı taşıdı. Maerea da Iskhyra'yı takip etti.

Merdiven yuvarlak bir odada son buluyordu. Battaniye tek kişilik mütevazı yatağın üzerine serildi ve Alcaeus oraya yerleşti.

"İyileşmesi ne kadar sürer?" Maerea sordu.

"Duruma göre değişir. Kana ihtiyacı var. Benimki de olur ama insan kanı daha iyi." Tekrar Maerea'ya baktı. "Yardım mı edeceksin yoksa köstek mi olacaksın?"

Maerea o gece üçüncü kez tarafını seçmek zorunda kalmıştı. Ateş onu elinden almakla tehdit ettiğinde, hiç düşünmeden ona koşmuştu. Şimdi de hiç tereddüt etmeden onun yaralarını sarmıştı.

Şimdi düşünceleri kaçınılmaz bir şekilde karşısına çıkıyordu.

Bunu ona yapmalarına yardım etmişti. Onu ayartmış, dikkatini dağıtmış, güvendiği insanlar onu yok etmeye çalışabilsin diye tuzağa düşürmüştü.

İçinden bir ses Bria ve Efendi Eusebios'un onu önemsedikleri için yalvarışlarını dinleyeceklerini söylüyordu. Kızı Pherakia'nın yardım edeceğine inanmıştı çünkü Alcaeus onun için önemliydi.

Maerea, Gerrian'ın kendisine olan sevgisinden dolayı kılıcını kınına sokacağına da inanmıştı. Yıllarını onun için bahaneler üreterek harcamıştı. Onu görmeyi reddetmişti.

gerçekten ne kadar zararlı olabileceğini.

Alcaeus, aşkı her şeyin üstünde tutan tanıdığı tek kişiydi.

Maerea, "Ona kanımı vereceğim," dedi.

Büyücü kadın açık bir onaylamayla ona baktı.

"Ben kararımı verdim," diye devam etti Maerea, "ama bana sonuçlarını söylemelisin. İnsanların hayatları tehlikede ve bundan sonra onlara yardım edebilecek durumda olmalıyım. Ne kadar acı olursa olsun gerçeği istiyorum."

"Sözüme inanacak mısın?"

"Bunu bana söylediklerinize göre değerlendireceğim."

"Bunun bir sonucu yok." Sesi... nazikti.

"Anlamıyorum."

"Bu gecedен sonra, büyücülerin Hesperinler hakkında size söylediği her şeye güveniyor musunuz?"

Maerea başını salladı.

"O zaman bildiğini sandığın her şeyi unut," dedi büyücü kadın. "Senden içerse sana hiçbir zarar gelmez. Seni bizden birine dönüştürmez."

"Beni... senin gücünün altına sokmayacak mı?"

"Hayır, bu seninle benim aramda herhangi bir bağ oluşturmayacak. Ama zaten bir bağınız olduğu için sizi ve Alcaeus'u yakınlaştırabilir."

Maerea düşünlerinde ona her şeyi vaat etmiş ve düşün gecesini ona vermişti. "O benim uğruma kanını döktü. Ben de onun için aynısını yapmaktan çekinmeyeceğim."

"O zaman ikinizi biraz bırakayım. Bileğinizin iç kısmını ağzına götürerek başlayın. O ne yapacağını bilir."

Büyücü kadın için döndü. O kadar akıcı, ürkütücü bir zarafetle hareket ediyordu ki, siyah cübbesi zarif endamını daha da uzun gösteriyordu. Kukuletalı ve gölge gözlü, unutulmaz bir şekilde güzeldi.

"O senin için ne ifade ediyor?" Maerea sordu.

Büyücü kadın ona baktı, yüzünde şefkat okunuyordu. "Bir arkadaş."

Bakışları Maerea'nın kılere kaydı. "Teşekkür ederim."

"Senin adın ne?" Maerea sonunda sormayı akıl etti. "Iskhyra. İyi karşılaştık, Maerea. Alcaeus'un senden övgüyle bahsetmesi abartılı."

Bununla birlikte, Maerea'yı yaralı kocasıyla gizli bir odada yalnız bırakarak ortadan kayboldu... aç bir Hesperine.

SIRTINDA ve damarlarında ağrı hissediyordu. Ama buna dayanabilirdi, O koku yüzünden. Tatlı ve karanlık olan bu koku tüm acıların sonunu vaat ediyordu.

Maerea'nın kanı.

"Alcaeus?"

Maerea'nın sesi. Hangi rüyaydı bu?

"Alcaeus. İçmelisin."

İmkansız. Maerea ona ihanet etmişti. Bu gerçek olamazdı.

Ama bu, elinin saçlarında olduğunu, başını nazikçe düzelttiğini hissettirdi. Dudaklarına değen teni gibi hissettirdi. Bileğinin iç kısmındaki mükemmel pürüzsüzlükteki, yumuşak ten. Tadını düşün gecelerinden hatırlıyordu.

Ama şimdi nabzının alttan alta attığını duyabiliyordu. Hayati bir şey hissetti. O kırılgan deri tabakasının altındaki gür, narin damarlardaki kan akımları.

Dişleri ayrılana kadar çenesine masaj yaptı. Köpek dişlerinin uçları ona dokunduğu anda kayboldu.

Dişlerini diş etlerinden dışarı fırlattı. Onları kızın yumuşak, diri etine batırdı ve sıkıca tutturdu. Sanki vücuduna dokunmuş gibi haykırdı.

Ağzına dolan kan, diline hayat vererek lezzet kattı. Oh, Tanrıça. Maerea'nın kanının tadı böyle bir şeydi.

Yaşlı bir ağacın serin ve yayılan gölgesi altında bir yaz festivali dansı. Açık gökyüzünün altında çılgın bir gezinti. Bir zambak çiçeği, bir mavi kuşun şarkısı, uzun, şefkatli bir buluşma ve ani, tüketen bir zevk.

Eli esnedi, onun için kan pınarını yeniledi. Her bir Yutkundu, acısı azaldı. Diğer elini onun saçlarına doladı ve başını kucağına yaslarken onu bileğinden tuttu. Orada dinlendi ve hayatının en büyük ziyafetinin tadını çıkardı. Saf bir mükemmellik anıydı.

Elleri adamın saçlarından kayarak sadece sırtında gezindi. Onun dokunuşundan aldığı zevkle ürperdi. Teni inanılmaz derecede hassastı, neredeyse çığ gibiydi.

"Yanıkların geçti. "

Sesinde gözyaşları duydu. Gördüğü son şey onun gözyaşlarıydı... ne hale geldiğine dair.

Hayır. O gözyaşları onun iyiliği için miydi?

"Kanımın seni iyileştireceğini söyledi. İşe yaradı. Teşekkürler... Hangi tanrıça olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Sen iyisin."

Başını kaldırdı, anlamaya çalışıyordu. Bileğinden kan akıyordu. Ağzını tekrar yarasına götürdü. Derisi dilinin altında mühürlenene kadar açıklığı yaladı ve laved.

Kulaklarını okşayan nefes nefese bir sesle soludu. Elleri adamın sırtında gezinmeye devam etti.

Ona bakmak için başını çevirdi. Kırmızı çerçeveli gözler, elbisesinde kan ve su. Sığınak'ın üst katındaki odada onunla birlikte yatağa kıvrılmıştı.

O buradaydı. Ona kanını vermişti.

"Maerea?" Sesi beklediğinden daha zayıf çıkmıştı. Bir şey hâlâ damarlarındaki gücü emiyordu.

"Çok üzgünüm," diye hıçkırdı. "Onlara yardım için gittim, bir tedavi için. Seni tekrar insan yapacaklarına söz verdiler. Bana yalan söylediler. Sana bunu yapacaklarını bilseydim planlarını asla kabul etmezdim."

"Ölmemi istemedin mi?"

"Sadece seni geri istedim."

Parmaklarını onun bileğine doladı. "İşte benim tedavim."

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Kadının kurnazca daveti diş etlerinin zonklamasına ve vücudunun canlanmasına neden oldu.

"Acıdı mı?" Bilmek zorundaydı.

Başını salladı, dağınık saçları yüzüne döküldü. "Daha ne kadar alabilirim?"

"İhtiyacın olduğu kadar."

Az önce iyileştirdiği bileğini . Bu, kendini onun bedeninde kılıflamak kadar iyi hissettirdi. Uyarılmışlığı altındaki battaniyeye baskı yapıyordu.

Bu onun Gifter'inden içmeye *hiç* benzemiyordu.

Maerea'nın içinden bir ürperti geçti. Hava onun kanının ve arzusunun kokusuyla doldu. "Böyle mi hissetmem gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle

hissetmemiştim." "Onunla... böyle değil miydi?"

Damarlarını tekrar öpmek için kendini zorladı. Sırt üstü yuvarlandı ve ona baktı. "Asla. Ölümde ya da ölümsüzlükte sana olan yeminimi asla bozmayacağım."

Bakışları adamın ereksiyonuna doğru kaydı.

Elini uzattı. "Boynunuzdan içebilir miyim?"

Dudağı dişlerinin arasında, saçlarını çekerek boğazını ortaya çıkardı. Sonra onun elini tuttu ve kendisini ona doğru çekmesine izin verdi.

Kadının nabzının derin atışları aklını başından aldı. Ama elini nazikçe tutarak kızın boynunu kavradı ve boğazını ağzına götürdü.

Dişlerini onun içine gömdüğünde, içinden bir kükreme yükseldi ve vücudu onun altında kavis çizdi. Kadın da onunla birlikte haykırdı, nabzı yükseliyordu. Eteklerinden bir avuç tuttu, ona karşı kıvrılırken kalçasını kavradı. Yutkunmalarıyla eş zamanlı olarak onun nefes alışını dinledi.

Kalçaları daha sert sallandı. "Alcaeus. Yapmak üzereyim-oh, Tanrıça. *Oh.*"

Kanında yeni bir lezzet patladı. Adam onun altında sarsıldı, dişleri daha da kenetlendi.

Doruk noktası. Onun *tadını* alabiliyordu.

Bu onu hemen anda dökmeye yetti, ama iradesini kullanarak kontrolünü elinde tuttu. Önce ona o kadar çok zevk verecekti ki, içinde doruğa ulaşması için yalvaracaktı.

Elini kızın eteklerinin altına soktu. Eli onunkini buldu ve onu kılıfına doğru yönlendirdi. Adam onu orada avuçlarken, kadın onu kendine doğru tuttu ve kendini onun eline sürttü.

"Düşündüm de..." Sesi coşkulu nefesler arasında boğuk çıkıyordu.
"...Dokunuşunu bir daha asla hissedemeyecektim. Şimdi bu..."

Ritimleri hâlâ mükemmeldi. Elleri onun vücudundaydı. Adam boynunu emiyordu. Kadın gittikçe daha aceleci hareket ediyor, adamın eline karşı daha da ıslanıyordu.

Birden avuçlarını adamın göğsünde düzleştirdi ve ondan uzaklaştı.

Onun durmasını istedi.

Çenesinin kilidini açarak onu serbest bıraktı.

Ayağa kalktı, kan boynundan aşağıya ve köprücük kemiğinin üzerinden göğüslerinin arasına damlıyordu. Tek düşünebildiği göğüs dekoltesindeki kanı yalamaktı ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

Pelerinini omuzlarından itti. Sonra elbisesini iki eliyle tutup başının üzerine çekti.

Neşeli bir kahkaha onu ele geçirdi. Ona hayır demek için geri çekilmiyordu.

Onun üzerine oturdu. Gözlerinin içine bakarak kendini onun sikiğinin üzerinde konumlandırdı. Baş kılıfının kenarındaki ılık ıslaklığa dokundu ve Hesperine etinin ne kadar hassas olduğunu keşfetti.

"*Maerea*." Parmakları kadının kalçalarına saplandı.

Avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve önce yavaşça kendini aşağı indirdi. Kadının içine bir miktar gömüldü ve inledi. Sonra geri kalktı, açısını ayarladı ve tekrar denedi.

"Güzel," diye onu cesaretlendirdi. "Benim tutkulu mavi kuşum. İşte böyle, aynen böyle, *Tanrım*"

Mükemmel yaklaşımı bulmuştu. Hevesle onu kabzasına kadar sardı. Çenesi düştü, başı geriye düştü ve ona bindi.

Zevk onu yaraladı ve en enfes acıya dönüştü. Görüşü bulanıklaştı, görebildiği tek şey kırmızı damlacıkların iç yüzeyinde kaymasıydı.

Göğüslerinin kıvrımları hareketleriyle birlikte sallanıyordu. Duyabildiği tek şey kalp atışları ve damarlarındaki kanın dalgalanmasıydı.

Elini onun boynunun arkasına kilitledi. Onu tekrar kendisine doğru yönlendirirken, dizlerini daha geniş açarak üzerine doğru uzandı. Yeni açtığı yeni bir zevk uyandırırken birlikte inlediler.

Dişlerini gösterdiğini fark etti. Kadın onun ağzına baktı. Kılıfı onun etrafında sıkıştı ve içinden hoş bir şok geçirdi.

Boğazına kalıcı bir öpücük kondurdu ve onun iç çekişini dinledi. Bu kez dişlerini yavaşça, şefkatle ona batırdı.

Çılgılığı duvarlarda yankılandı. Adam sertçe emerek kadının kanını ağzına çekti. Kadın göğsünü tırmalayarak ona daha hızlı sarıldı. Boştaki eliyle bacağına tuttu ve dizini daha yukarı çekti.

Birbirlerini uçurumun kenarına kadar sürüklediler ve onun ödülü, kadının serbest bırakılmasının ön tadıydı. Bu sefer dayanamayacaktı. Elini kalçalarının üzerinde kenetleyerek onu kendine doğru çekti.

Onun sikinin üzerinde kıvranıyordu. Duygu ve hisler adamın duyularının üzerine çöktü. Vücudu sıkıca kavradı, sonra serbest bıraktı, güçlü bir coşku tepesinde ona doğru itti.

Doruk noktası tekrar ve tekrar atarak onu kadının içine akıttı. Onların birleşmesini bedeninde hissetti, kanında tattı, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir birliktelik içinde hissetti. Tamamlanmalarının her zonklaması, ikisini de içlerinden akan akımın daha da derinlerine batırıyor gibiydi.

Sonunda birlikte hareketsiz kaldıklarında, Birlik kaldı. Görünmeden parlıyordu, etraflarında dönüyordu, sakın ve anlaşılmaz.

Yumuşak öpücüklerle boğazını iyileştirdi, sonra onun altında rahatladı. Sadece onun kokusundan aldığı zevk için nefes aldı. Başını koluna dayayarak onun göğsünü okşamasını izledi. Sanki onları düzeltebilecekmiş gibi bir parmağını çiziklerin üzerinde gezdirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Elini onun elinin üzerine koydu. "Az önce benim için yaptıklarından sonra söylemen gereken ilk sözler bunlar değil."

"Senin incinmeni hiç istemedim."

"Sen beni iyileştirdin."

Onlar izlerken, çizikler soldu ve kayboldu.

Gözyaşları adamın göğüs kıllarına damladı ve yüzünü ona doğru sakladı. O ağlarken saçlarını okşadı.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

"Iskhyra seni buraya getirdi ile- ve gitmene izin vermedim."
Gölgeli tavana doğru gülümsedi. Gözlerindeki yaşlar bulanıklaştı.
"Gitmeme izin vermediğin için teşekkür ederim."

Birliktelikleri iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Şimdi kederini ve pişmanlığını ortaya çıkarmıştı.

"Zor olduğunu biliyorum," diye denedi. "Hâlâ karar vermem gereken çok şey olduğunu biliyorum. Ama söylediklerimde ciddiydim. Senin mutluluğun için ne gerekiyorsa yapacağım."

Başını kaldırdı ve adamın ağzına öpücükler kondurdu. Onun korkularını bir kenara ittiğini ve tam burada, önlerinde duran şeye ulaşmaya çalıştığını hissetti.

MAEREA'NIN İÇİNDEKİ BİR ŞEY PARAMPARÇA OLMUŞTU. Sessiz bir tanrıçanın ayakları dibinde geçen bir ömür ve dualar sona ermişti. Bu başka bir dünya gibi görünüyordu. Şimdi bu dünyada onunla birlikteydi ve onu reddetmek için disiplin.

O istemedi.

Öpüşmelerini derinleştirerek, kadın altında sırt üstü yatana kadar birlikte yuvarlandı. Kollarının üzerinde yükseldi ve ağırlığını vücutlarının birleştigi yere verdi.

çoktan sertleştiğini ve içinde uzadığını hissedince nefesi kesildi. "Hesperine olmanın avantajları var," dedi.

Teslim oldu, bacaklarının aralanmasına ve adamın kalınlığının içine dolmasına izin verdi.

İnledi.

"Güven bana, mavi kuş."

Uzun, sert ve yavaş bir hamleyle, ona binmekten çığ kalmış teninde ilerledi. Bir ahlaksız gibi arkasına yaslandı, çıplaktı ve onun altında yayılmıştı, bir sonraki itiş için açgözlüydü ve bir sonraki...

Sırtını dikleştirdi ve başını eğerek kadının içine girdi. Dişlerini tekrar etine geçirdiğini hayal etti ve neredeyse özlemle inleyecekti. Ama onun etine dokunan sadece dudakları ve diliydi.

Göğüslerinin arasında yavaşça bir iz bırakarak orada kuruyan kanı yaladı.
"Mmm."

Çıkardığı derin, çakıllı zevk sesi kadının kılıfının neden oldu. "Daha fazla kana ihtiyacın var mı?"

Dili göğüs ucunda gezindi. Ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı.

Ağzını kaldırarak serin havanın göğsüne dokunmasına izin verdi. "Aslında hayatımda hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim."

"O zaman... sana yeterince verdim mi?"

Diğer göğsünü de ağzına aldı ve emdi. Birkaç dakika içinde, Tekrar nefes nefese kalmış, yeni bir boşalmanın eşiğinde titriyordu.

Ama onu uçurumun kenarına itmeden önce ağzını çekti. Onun içinde hareket etmeyi bıraktı ve tamamen hareketsiz kaldı. Şimdi yüksek sesle inliyor, kalçalarını onun altında döndürüyordu.

İki eliyle dizlerini tuttu ve battaniyeye doğru iterek onu sabit tuttu. "Bana daha fazla kan vermek ister misin?"

Büyü ışığında dişleri onun üzerinde parlıyordu. Muhteşem olduklarını fark etti. Şu anda bile onu içine alan siki kadar büyüleyiciydiler.

Göğüslerinin nefes alış verişleriyle yükselip alçalmasını izledi. "Seni ısırmamı mı istiyorsun?"

"Evet." bir itiraf yükseldi. "Dişlerini tekrar içimde hissetmek istiyorum. Kanımın içine aktığını hissetmek istiyorum. Alcaeus-ben istiyorum-ben istiyorum-"

Başının aşağı inişini izledi, ona arzuladığı şeyi vereceğini biliyordu.

Boğazına vurdu. Acımadı. Dişleri bir kez bile yakmadı. Sadece zevki hissetti, derinlere iniyor, onu açıyordu.

"Evet. Alcaeus. Daha fazla. Lütfen-"

Başını kaldırdı ve kadının boğazının diğer tarafını deldi.

İkiz penetrasyonlar, vücudunu tek bir zevk dalgasına çarpan, boğazı ve kılıfı arasında akan ve akan ısı ile sular altında bıraktı. Dizlerini hâlâ aşağıda tutarak onu serbest bıraktı. Doruk noktası onu sarstı, başını geriye atarak açtı ve kalçalarını onun sikine doğru eğdi.

Orada yatarken, dişlerinin, sikinin ve güçlü ellerinin altında sıkışmışken bir dalga diğerine aktı. Kaçmak istemiyordu. Bu karanlığın içinde boğulmak istiyordu.

Şimdiye kadar bildiği her şeyden daha harikulade ve daha tanıdık geliyordu.

Adam onu yakınına topladığında vücudu bir başka doruk noktasıyla sarsılıyordu. Bacaklarını etrafına sardı. Bir kolunu göğüslerinin altından geçirdi. Diğerini de titreyen kalçalarının altına.

Onu tamamen tutarak, tekrar parçalara ayrıldı. Nefes kesici bir gle kızın içine girdi.

Ve tohumunun iine aktığını hissetti. Onun yeni bedenini anlamıyordu. Geleceğe dair kırılmış umutlarıyla ne yapacağını bilmiyordu. Ama bu aynı şeyi hissettiriyordu. Sıcaklık, yaşam, onunla hayati bir bağlantı.

Sonunda başını kaldırıp onun yüzüne baktı. Memnuniyetle kaplanmış kahverengi gözleri, bir kedinin gözleri gibi ışığı yansıtıyor ve altın rengine dönüştürüyordu. Azı dişleri gerilemiş, keskin uzunlukları bir an için de olsa ehlileşmişti.

"Sen benimsin," dedi. "Hak iddia etmek için seni Hespera'nın diyarına kadar takip etmem gerekse bile. Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

Yüzünü onun eline çevirdi, gözleri kapandı. "Bana güven, mavi kuş."

"Her zaman güvenebileceğim tek kişi sen oldun. O zaman, şimdi ve yarın, ne olursa olsun."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gizli Tanrıça

"ŞAFAK." ALCAEUS'UN DİLİ ağırlaştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum." Uyuşuklukla savaşıarak derin bir nefes aldı.

Tutkularının ağır kokuları odayı doldurdu. Maerea zevk çılgınlıkları gibi kokuyordu. Göğüslerinde hâlâ kan izleri vardı.

Bu odayı daha önce örtmüş olması iyi bir şeydi, ancak bu nedenle mahremiyete ihtiyaç duyacaklarını ummaya cesaret edememişti.

Toparlayabildiği kadar konsantrasyonla bir temizlik büyüsü denedi.

Bağırdı. "O da neydi öyle?"

Sırıttı. "Gıdıkladı mı?"

"Evet." Burnu kırıştı ve kıkırdadı.

Sırıttı genişledi. "Senin kıkırdadığını hiç duymamıştım."

"Görünüşe göre bana asla her türlü şeyi yaptırabiliyorsun." "O zaman senin üzerinde daha sık büyü kullanacağımdan emin olabilirsin."

Ona göz kırptı. "Bu büyü müydü?" "Bir temizlik büyüsü."

"Hesperinlerin bu kadar pratik bir şeye sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Eğer sihrin böyle hissettiriyorsa, alışmak o kadar da zor olmayacak." Ona baktı. "Ama yüzüne alışmak gerekecek."

Kaşlarını çattı. "Yüzümün nesi var?"

Tekrar kıkırdadı ve parmaklarıyla burnunun köprüsünü çizdi. "Burnun iyileşmiş, sanki hiç kırılmamış gibi. Ama hala Salicinian burnu."

"Oh. Sorun değil o zaman." Sarkık göz kapaklarını zorla açtı. "Her an Şafak Uykusu'na . Keşke seninle birlikte uyanık kalabilseydim ama gece çökene kadar uyanamayacağım."

Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Kulağa tehlikeli geliyor."

"Burada güvende olacaksın."

Mizah anlayışının tüm izleri kaybolmuştu. "Senin için tehlikeli demek istemişim."

"Sadece ben uyurken bir düşman karşıma çıkarsa."

Adamın vahşi saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. Onun şefkatini de kanı kadar tatmin edici buldu. "Sana göz kulak olacağım."

Bir iç geçirdi ve Maerea'nın kolları onu sararken uykuya daldı.

Alcaeus'tan **TEK BİR NEFES ÇIKTI**. Sonra sessizlik çöktü.

Maerea'yı içgüdüsel bir korku sardı. Nefes almıyordu. Zehir...?

Bir elini göğsüne götürdü. İşte orada. Kalp atışı. Güçlü ve sabit.

Rahatlama onu adama karşı gevşetmişti. Onu ele geçiren garip uykunun içinde huzurlu görünüyordu. Hesperinler uykularında nefes almazlar mıydı? Havaya ihtiyaçları yoktu, diye düşündü. Sadece kana.

Ona, uyurken yanında kalmasına izin verecek kadar güveniyordu. Bir kez daha kalbini ve hayatını onun ellerine teslim etti.

Şimdilik onu orada güvende tutacaktı.

Kısa bir süre sonra aşağıdan Iskhyra'nın sesi yükseldi. "Seninle biraz konuşabilir miyiz Maerea, eğer uygun bir zamansa?"

"Bir dakika." Maerea ayağa kalktı ve battaniyeleri Alcaeus'un etrafına sardı, sonra da kıyafetlerini aramaya koyuldu.

Botları hâlâ ayağındaydı. Pelerini Alcaeus'un ayaklarının dibinde bir havuzun içinde duruyordu.

Birkaç adım ötede, yerde elbisesini buldu.

Ateşten zehir sıçramaları sarı kadifenin şeklini bozdu. Karışım altın kuşağı çoktan yakmış ve parçalara ayırmıştı. Anthros'un ateşi ve güneş kılıcı gelinliğini mahvetmişti. Ellerinden kaydı.

Ferforje bir sandık bakışlarını çekti. Sandığı açmadan önce yakındaki bir lavaboda ellerini ovuşturdu. Garip ve harikulade giysiler Kumaş parmaklarının arasından kayıyordu. Bir kraliçenin giyebileceğini hayal ettiği şeyler. En kalın, en yumuşak yünden bir kaftan seçti. Lüks mavi giysi gümüş, siyah ve çivit mavisiyle işlenmişti ama aynı zamanda sıcak tutuyordu.

Maerea, Alcaeus'la birbirlerini iyice kullanmaktan titreyen bacaklarının üzerinde aşağı indi.

Iskhyra odanın ortasındaki alçak bir masaya oturdu. "Alcaeus nasıl?"

"Yaraları iyileşti. Şimdi uyuyor."

"Birlikte geçirdiğiniz zamanı böldüğüm için özür dilerim ama Ben önce ihtiyacın olan her şeye sahipsin." Hesperine masanın karşısındaki yastığı işaret etti.

Maerea oturdu. Bunun bir pazarlık masası olduğu hissine kapıldı. Hesperine'in gücünün gerçek boyutunu bilmiyordu. Güvenmesi gereken tek şey kendi zekâsı ve cesaretiydi. Peki ya ödül? Alcaeus'un geleceği -Ve kendisinin.

Iskhyra koyu kahverengi toz ve suyu filigranlı kalaylı bir kaba koydu, sonra da onu sıcaklık yayan kalaylı bir tabağın üzerine yerleştirdi. Bir gün önce olsa bu büyümlü alet Maerea'yı şaşırtabilirdi ama şimdi sadece Bu garip manzaranın bir başka özelliği gibi.

"Ne kadar zamandır Hesperine olduğunuzu sorabilir miyim?" "Sorabilirsin."

"Alcaeus'tan daha uzun."

"İkinizden daha yaşlı tüylerim var."

Maerea odanın içinde sıralanmış parşömen raflarına baktı. "Sen bir bilgin misin?"

"Evet." Iskhyra başka bir saksıyı su ve bir tür kuru bitki doldurdu, sonra onu da ısıtıcının üzerine koydu. Maerea'nın ona baktığını fark etti. "Bu iz yahnisi. Alcaeus aç kalmanı istemezdi. Bu jeomajik ısıtıcı yiyecek ve içeceklerinizi bütün gün sıcak tutacak."

"Oh."

Iskhyra'nın ağzının bir tarafı yukarı doğru eğildi. "Sanırım hepimiz bir gece için yeterince simya yaptık, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ben uyumadan önce çok az zamanımız olduğu için sorularınıza geçelim. Alcaeus'a kanınızı vermenin sonuçları konusunda sözüme inanmış görüldüğünüz için cevaplarımı faydalı bulacağınızı umuyorum."

Aslında Iskhyra'nın belirsiz uyarıları Maerea'yı sonuçlardan tamamen habersiz bırakmıştı. Ama Hesperine'le bu kadar mahrem bir şey konuşmak istemezdi ve şimdi de istemiyordu.

"Alcaeus'u döndürmenizin bir sebebi olmalı. Şartlarınızı açıklarsanız belki bir anlaşmaya varabiliriz."

"Ona Hespera'nın Hediyesi'ni verdim çünkü benden bunu istedi. Anthros'un Salonu'na gidip seni terk etmektense Hesperine olmayı tercih etti."

Maerea duygularını belli etmemeye çalıştı. "Karşılığında sana ne borçlu?"

"Hiçbir şey. Buna Hediye denmesinin bir sebebi var. Yine de kuşatmayı kırmanıza yardım etmek isterim."

Maerea öne doğru eğildi. "Bunu yapmamıza yardım edecek misin? Neden?"

Iskhyra'nın dişlerine baktı. "Bundan zevk alacağım. Ayrıca, halkınız güvende olana kadar ikinizin bir an bile huzur bulamayacağınızı biliyorum. Kahve ister misiniz?" Bir fincan uzattı.

Maerea'nın beklentileri ve onlarla birlikte pazarlık taktikleri de dağıldı. Bu bir pazarlık masası değildi.

"Bir Hesperine büyücüsünden beklediğin bu değil miydi?" Iskhyra kendine bir fincan kahve doldurdu.

"Doğruyu söyledin. O... benim kanımı içti ve..." Lanet olsun. Yüzü kızarıyordu. "...Hâlâ aklım başımda. Bu yüzden bu fincandaki herhangi bir şeyin beni büyüleyeceğinden şüpheliyim."

Hesperine'in tek yorumu şu oldu: "Aslında kahve daha uyanık hissetmenize yardımcı olacaktır. Buna ihtiyacınız olacak."

Maerea fincanı aldı ve ellerini ısıtmasına izin verdi.

"Size bir tavsiye," diye etti Iskhyra. "Burada kapana kısılmış değilsiniz ve istediğiniz gibi gelip gitmekte özgürsünüz. Ama dışarıdaki yol tehlikeli. Castra Lapidea'nın altındaki uçurumlar boyunca ilerliyor. Düşmek, kaybolmak ya da kardeşinizin göndermiş olabileceği arama ekipleriyle karşılaşmak istemezsiniz."

Maerea yutkundu. "Bu kadar yakın mıyız?"

"Bu Hesperine Mabedi nesiller boyunca atalarınızın burnunun dibinde saklı kaldı. Büyüsünün içinde kalırsanız, her şeyden güvende olursunuz."

"Efendi Eusebios bizi bulamaz, değil mi?"

"Kıçını yaksa bile kendi meşalesini bulamaz." Gözleri parladı. "Özür dilemek istiyorum. Bu gece Alcaeus'a hiçbir zarar gelmemeliydi, ben orada dururken değil. O üçüne denk olmaktan çok daha fazlasıyım. Kyrialı büyücü beni gafil avlayamamalıydı. Ama ben onun transversal karşısında yenildiğini düşündüm ve onu hafife aldım."

"Ben de öyle."

"Ama sanırım sizi bir daha hafife almayacaklar."

"Neydi o büyü? Ateşi söndüren ve Alcaeus'u büyücülerden koruyan o gölge?"

"O bir koruma büyüydü. Tapınak büyücülerinin yükselttiğini gördüğünüz parlak şeylere benzemiyor. Hesperin kan büyüğü gölge koğuşları yapar."

"Sen bir koruyucusun," diye fark etti Maerea.

"Bu benim çağrım. Yeminimi yerine getirip getirmediğime sadece Tanrıça karar verebilir."

Maerea o bakışı biliyordu. O mücadeleyi. Her gün uyanıp kalkmak ve yeterince şey yapıp yapmadığınızı merak etmek.

"Sanırım anlamaya başlıyorsun," dedi Iskhyra. Belki de anlıyordu.

Iskhyra masadan kalktı, daha önce olduğu gibi koordineli bir şekilde. Uykunun eşiğindeyse bile bunu belli etmiyordu. Kahvesini yanına alarak iki sütunun arasında dolaştı. Oradaki bir yatağa uzanmadan önce fincanın içindekileri mideye indirdi.

"Kahve Hesperinlerin uyanık hissetmesine yardımcı olur mu?"

"Keşke." Iskhyra yüzüstü yattı ve başını kollarına yasladı. "Alcaeus'tan önce uyanacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa o zaman bana haber ver."

Ve sonra Maerea'nın Sığınak'ta duyabildiği tek nefes sesi kendisinininkiydi. Iskhyra da ona güveniyordu. Belki de Iskhyra'ya güvenmesinin zamanı gelmişti.

Maerea uzun bir süre Alcaeus'un yanında yattı. Onun bedenini kendi bedeninde ve kalp atışlarını elinin altında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Onu kaybetmemişti.

Yorgunluğun onu ele geçirmesini bekliyordu ama kol ve bacaklarına enerji dolmuştu. Henüz kahveyi içmemişti. İçindeki bu güç bir şekilde Alcaeus'la birlikte yaptıklarından geliyordu.

Isırığı onu değiştirmişti. bağı derinleştirmişti, ama hiç hayal etmediği bir şekilde.

Bir elini bileğinin iç kısmında gezdirdi, derisi daha fazla hissediliyordu. eskisinden daha hassas. Sanki onun bir parçası damarlarında dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Yaptıkları şey garip ya da korkutucu gelmemişti. Yeni ve heyecan verici, evet. Ama doğal da.

Onunla yaptığı her şey her zaman doğru hissettirmişti.

Sonunda huzursuzluk onu ayağa kaldırdı. Elini odayı çepeçevre saran, sarmaşıklar, dikenler ve beş yapraklı çiçeklerle etrafını sarmış gibi görünen kabartmaların üzerinde gezdirdi. Aşağıya ve sütunlara oyulmuş gargoylların biçimlerini öğrendi.

Mabet'in dışında yaz güneşinin hüküm sürdüğünü biliyordu. Ama burada, Anthros'un bakışlarından gizlenmişken, onun savaş arabasını karşıdan karşıya sürdüğünü unutmak kolaydı.

Gökyüzü.

Parşömenlere dokunmadan baktı. Tanıdığı tek okur-yazar kadın, bir tapınak ya da mabedin sınırları içinde yaşayan büyücülerdi. Ama Iskhyra bunları okuyabiliyor ve hatta yazabiliyordu. Öğrenmesi zor muydu?

Bu parşömenler hangi sapkınlığı içeriyordu? İçlerindeki sırlar Maerea'nın tüm bunları anlamasına yardımcı olacak mıydı?

Adak heykelinin yanına geldiğinde durdu. Demek Hespera buydu. Maerea daha önce gece tanrıçasının bir tasvirini hiç görmemişti. Lurid masallar zihninde pençeleri olan ve dişlerinden kan damlayan vahşi saçlı bir kadın imgesi yaratmıştı.

Bu heykel çok güzeldi. Mabet, kayalıklar ve kaleyle aynı taştan yapılmıştı. Başından beri burada saklıydı, unutulmuştu.

Yüzü sanki ışığı yakalamak istercesine yukarı kalkmıştı. Saçları çıplak ayaklarına kadar dökülüyor, gizliyor, açığa çıkarıyordu. Vücudu şehvetli, bakışları zekice, dudakları neşeli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Kırmızı yapraklar ayaklarının dibine serpilmişti. Bunlar Hespera'yla özdeşleşen dikenli çiçeklerden, gelmiş olmalıydı. Tenebrae'de gül yetiştirmek o kadar yasaktı ki Maerea hiç gül görmemişti.

Gül yaprakları tıpkı festival kurdelesı parçaları gibi görünüyordu. Hespera'nın saçlarının uçları daha da kızıla . Kat kat kan lekeleri, yıllar, belki de yüzyıllar boyunca sunulmuştu.

Maerea elini tanrıçanın ayaklarının dibindeki kana dokundurdu. Sonra ellerini yapraklarla doldurdu ve yüzüne götürdü. Koku, şimdiye kadar kokladığı her şeyden daha tatlıydı.

Maerea üst kata, pelerininin yatağın ucunda durduğu yere geri döndü. Kıvrımlarını karıştırarak mavi kuş kutusunu buldu. Ağzına kadar Hespera'nın kutsal çiçekleriyle doldurdu ve festival kurdeleleri gül ve kan gibi kokmaya başladı.

Maerea, Iskhyra heykelin yanında ona katıldığında gecenin çöktüğünü fark etti. Hesperine parmağını bir dişine batırdı ve Tanrıça'nın ayaklarının dibine taze, parlak bir kan koydu.

"Uyudun mu?"

Maerea başını salladı. "gereken bir karar vardı."

"Aradığın cevapları buldun mu?"

Iskhyra'ya baktı. "Sahip olduğun gücü bana verebilir misin?" "Koruma mı?" Iskhyra sordu. "Ya da Hediye?"

"Bundan bıktım." Kelimeler, kesilmiş bir yaradan çıkan zehir gibi döküldü içinden. "İçimdeki son damlaya kadar veriyorum ama hiçbir şey fark etmiyor. Kimsenin beni tekrar savaştan uzaklaştırmasını istemiyorum. Beni tutacak kilitli kapılar istemiyorum. İnsanlar bana ihtiyaç duyduğunda, onları koruyacak gücü istiyorum. Ve eğer biri Alcaeus'u bir daha tehdit ederse, onlarla kılıçtan daha güçlü bir şeyle savaşmak istiyorum."

"Hespera size bu gücü ve daha fazlasını verebilir."

"Yaptığım herhangi bir şeyin önemli olması için neden tanrılara sırtımı dönmem gerekiyor?" "Tanrıların bizi neden geri çevirdiğini sor. Hespera bir zamanlar

Kardeşi Anthros'un panteonunda onurlu bir yeri vardı. Büyücüleri bizi sapkın ilan edip bize zulmetmeye başlayana kadar herkes ona Merhamet ve Sığınak tanrıçası olarak saygı duyuyordu."

"Neden?"

"Güç senin elinde olsaydı, sence kardeşin nasıl hissedirdi?" Maerea, Hespera'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Korkardı."

"Sen değerli bir Hesperine olurdun. Sana değer veririz. Halkımız arasında dişiler istediğimiz her şey olabilir. Savaşçı ya da bilgin, zanaatkâr ya da kraliçe. Hepsinden öte, bizim de kendimize göre büyümüz var. Yeteneklendirilmenle birlikte, her ne şekilde olursa olsun, eşsiz gücün ortaya çıkacaktır."

"Gücümün ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Öğrendiğiniz gibi, dönüşümü tersine çevirmenin bir yolu yok. Bu karar ebedidir. Emin olmanız sizin için çok önemli."

Bütün gece Hespera'nın ayaklarının dibinde uğraşıp durduğu şey bir inciye dönüştü. Zor kazanılmış ödülü. "Eminim. Bir Hesperine olmak istiyorum."

MAEREA'NIN DOKUNUŞU ONU DIŞARI ÇIKARDI. O hâlâ buradaydı.

Yarı uykulu bir halde, önemli soruyu bulup yüksek sesle söylemeyi başardı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Duymak istediğim tek şey bu Maerea. Geri kalan her şeye katlanabilirim."

Okşamaları onu uyandırdı ve uyuşukluğunu dağıttı. Birlikte uzun bir süre sessizlik içinde dinlendiler ve adam bunun tadını çıkardı.

Aurası kararlılıkla sert ve parlak bir parıltıya büründü.

Kaşları çatıldı. "Maerea?"

"Alcaeus, sana söylemem gereken bir şey var." Ciddi tonuna rağmen yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Doğrulup yüzünü içine aldı. Umuttan mı yoksa umutsuzluktan mı, bilmediği, dile getirmeye cesaret edemediği bir düşünce geldi. Ya... hamile olabilir miydi?

Derin bir nefes aldı. "Bir Hesperine olmak istiyorum."

Daracık yatağa geri oturdu, nutku tutulmuştu.

"Iskhyra bunu benim için yapacağını söyledi... ama onun yerine sen yapabiliymişsin. Senin olmanı istiyorum. Kuşatmayı kırdıktan sonra... yapmamız gereken her şeyi yaptıktan sonra... birlikte böyle bir geleceğimiz olabilir."

Onu kurtarmanın ve Salicina'yı korumanın ötesini düşünmemişti. Kendine izin vermemişti. "Hayatımın geri kalanını hâlâ seninle geçirebileceğim düşüncesi... Bu isteyebileceğimden çok daha fazlası. . Senin ödeyeceğin bedel için değil."

"Sen sormuyorsun."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Biliyorum.

Yapmak istiyorum."

Boğazındaki yumruyu yutarak elleriyle saçlarını karıştırdı. "Bunu benim için yapmamalısın."

Şaşkınlık içinde titreşti. "Mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Ben yapmam gerekeni yaptım ama senin de seçme şansın var. Hala bir insan hayatına sahip olabilirsiniz."

Başını iki yana salladı. "İnsanların dünyasında benim için ne var?"

"Ailemin anne tarafına gidebilirsiniz. Onlar yatırım yapmadılar kan davasında. Eminim benim hatıramda size kucak açacaklardır. Bir eviniz, bir aileniz, tüm geleneklerimiz olabilir..."

"Girmek için dilenmem gereken bir yerde benim için nasıl bir ev olabilir ki? Dul bir kadın olarak hangi aileye sahip olabilirim? Ya geleneklerimiz? Kardeşimin kalbini çeliğe çeviren, babanı ve kardeşini mezara gönderen geleneklerimiz? Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Tanrılara olan inancını koruyabilirsin. Anthros'un gözündeki yerini kaybetmedin. O seni hala Kyria Ana'nın hizmetçileri var."

Kadın inanmayan bir kahkaha attı. "Hesperinlerle yatmış ve bundan zevk almış kadınları hoş karşılayacağından şüpheliyim. Onun mülküne pişman olarak gitmeyeceğim.

Kalbim hâlâ bu dünyada seninle dolaşmak isterken olmaz."

"Hâlâ umut var. Maerea, bir gün anneni tekrar görebilirsin." Aniden gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Bu fedakârlığı yapmak zorunda değilsiniz," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Annem o yitip gitti. Lapidea onu yavaş yavaş yok etti. Benim de aynı kaderi paylaşmamı istemezdi. Benim için mutluluk isterdi."

"Söz verdiğim gibi mutluluğunuzu sağlayacağım."

"Onu senin yanından başka bir yerde bulabileceğimi nasıl düşünebilirsin?"

Mavi kuşunu tanıyordu. Yeminleri adına onu karanlığa takip etmeye çalışacaktı. Görevine sonuna kadar bağlıydı. Ama ona bundan daha fazlasını vaat etmişti. "Sonsuz gecede senin için ne mutluluk olabilir ki?"

"Birlikte bulduğumuz mutluluk. Bu devam ediyor." "Nasıl devam edebilir?"

Ondan uzaklaştı. "Duygularının değişmediğini sanıyordum. Hala..."

Beni sevdi. Söylenmemiş sözleri Birliğin içinde zonkluyordu. Onun bu sözlerle karşılık vermesini arzuluyordu, aurası özlemle doluydu, ancak adam hemen yanı başındaydı.

Ona sarılmak zorundaydı. Onu, onun için ifade ettiği anlamın tüm vahşiliğiyle öpmek zorundaydı. Onu hiç bırakmayacakmış gibi hissetmeliydi. Bırakması gerektiğini bilse bile.

"Seni seviyorum," diye yemin etti. "Sonsuzluğun her gecesinin her anında seni seveceğim."

"Ben de öyle. Sana hâlâ aşığım, Alcaeus."

Onun paha biçilmez hediyesi, iki kez verildi. Bu sefer, aralarında hiçbir sır olmadan.

Onu seviyordu. Olduğu gibi. Şimdi bile.

"Maerea. Bu dönüşüm bana her şeye mal oldu ama senin aşkına değil. Bu hayata katlanmak için ihtiyacım olan tek şey bu."

"Buna katlanmak zorunda değilsin. Benimle birlikte tadını çıkarabilirsin."

"Bu varoluşun tuhaflığının ve zamanın yükünün ruhunuzu söndürene kadar tatlı umutlarınızı yıpratmasına izin vermeyeceğim."

"Ben öyle hissetmiyorum."

"Şimdi değil. Ama bir gece yaparsın. Çok üzgünüm Maerea. Seni kurtaracak güç için Hespera ile bir pazarlık yaptım. Ama sana söz verdiğim geleceği vermek benim elimde değil. Birlikte yaşamamız ödediğim bedeldi."

"Elinde olsa her şeyin eski haline döneceğini mi söylüyorsun? Hâlâ insan hayatımızı, dönüştüğünüz şeye tercih edeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Sen yapmaz mıydın?"

Aurası daha da parladı. "Hayır."

Adam ona baktı. "Anlamıyorum."

Onun ellerini tuttu. "Hesperine olduğunu öğrendiğimde verdiğim tepkiden sonra bunun ne kadar ani görüldüğünü biliyorum. Ama artık nasıl hissettiğimi biliyorsun. Umarım bunu kanımla kanıtlamışımdır. Geçen gece ve gün beni değiştirdi.

her şeyi nasıl gördüğümü."

"Evliliğimiz bile *mi*? Mutlu olduğunu sanıyordum."

"Hayatımdaki tek mutluluk buydu. Ve buna hala sahip olabiliriz."

"Yaptığımız tüm planlar..." Çok kısa bir süre için kendilerini çok gerçek hissetmişlerdi.

Ellerini biraz daha yaklaştırdı, bakışları parlıyordu. "Yeni planlar yapabiliriz."

Karşısında yas tutan bir kadın görmedi. Kaybettikleri hayatı bir kenara atmayı kolaymış gibi gösteriyordu. Maerea, diğer tüm anıları saygıyla anan, kederiyle yaşayan bir kadındı. "Onu özlemeye başlayacaksın. Bu gece olmasa bile, yakında bir gece. Ve çok, çok geceler olacak - sonsuza kadar sürecek ve geri dönüşü olmayacak."

"Güçsüzlüğe geri dönmek istemem."

"Güç mü?" Bu sözcük ondan yabancı bir dil gibi geliyordu. "Yeteneği seçmemin nedeni bu değil. Asla bununla ilgili değildi."

"Biliyorum. Ama ben de yüzden istiyorum."

Ellerini yavaşça onunkilerden çekti. "Bunun senin için önemli olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bu çok mu garip? Artık erkeklerin merhametine kalmak istememem mi? Iskhyra gibi güçlü olmak isteyeceğimi mi?" "Sana ne söylüyordu?"

"Sadece ona sorduğum soruların cevapları. Bu benim kararım. Tüm tanrıçalar adına, kendime ait bir aklım var! Onunla eşleşecek kendi gücümü istiyorum. Gerrian'ın beni geri götürmesinin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun.

Castra Lapidea. Ben onun esiriyken bana yaptıkları. Buna bir daha asla katlanmayacağım."

Buna bir cevap bulamadı.

Ayağa kalktı, kendinden çok emindi, onu hiç görmediği kadar muhteşemdi. Hesperine parlayan mavi bir cübbe etrafında dönüyordu.

"Bunu senin için yapmıyorum, Alcaeus. Kendim için yapıyorum. Bana hediye verecek misin, vermeyecek misin?"

Bir Hesperine olan tatlı karısı mı? İnsanların dünyasında mutlu olma şansı olmayan mavi kuşu mu? "Bu düşünceye katlanamam."

Acı aurasını paramparça etmişti ama yüzünde ona sadece emin olduğunu gösteriyordu. "Anlıyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorsun. O zaman Iskhyra benim Değiştiren'im olacak."

"Maerea, sana yalvarıyorum.

Bekle-" "Hayatımı bekleyerek geçirdim."

Çaresizlik ve bastırılramayan susuzluk boğazını yaktı. Bu onun suçuydu.

Ama sadece onun hatası değildi. Asıl suç bir adamın ayaklarının altındaydı.

"Seninle paylaşmasam da insan hayatını sana geri vereceğim. Bunu düzelteceğim."

"Sen neden bahsediyorsun? Alcaeus-"

Sandığın kapağı Will'in önünde çarparak açıldı ve kadın yerinden sıçradı. Sandıktan zengin giysiler fırladı ve etrafa saçıldı. Hesperinler için uygun cüppeler. Onları bir kenara fırlattı ve yığındaki son savaş cübbesini giydi.

Kütüphaneye doğru adım attı. Maerea merdivenlerden indiğinde, postunu çoktan başının üzerine kaldırmıştı. Zırhı cübbenin üzerine yerleşti, kumaştan soğuktu. Güven verici ağırlığından hiçbir şey taşımıyordu. Ölümsüz bedeninde çok hafif duruyordu.

"Alcaeus, ne yapacaksın?"

Aile kılıcı eline uçtu. "Bu kan davasını sonsuza dek sona zamanı geldi."

Elini uzatıp adamın kollarına yapıştı ama onu tutamadı.

Tüm İradesini öfkesinin nesnesine odaklayarak adım attı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mabedin Sütunları

ISKHYRA'NIN ASLA YARDIMA İHTİYACI OLMADI. Her zaman kurtarmaya gelen o oldu.

Ancak hiç hata yapmadığına dair bir yanılsaması yoktu. Ve ne kadar güçlü olursa olsun, bu hatalar sadece tek bir ölçekte gerçekleşirdi: yıkıcı. Bu seferki, Hespera'nın onu kurtarmasından kısa bir süre sonra, yeni hediyesinin hayatına mal olabiliyordu.

Büyücülerle karşılaşmasının her anını hatırlamaya devam etti. Tanrıça adına, savaş büyücüleriyle düello etmiş ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamıştı. Bitkin bir şifacının telekinezi üflemesi onu asla geçmemeliydi.

Tüm gücünü kullanıyor , böyle .

Kuşatmayı kırabilirdi. Eğer kendini tutmayı bırakırsa. Ama bu çok fazla dikkat çekecekti. Söylentiler yayılacak ve sonunda Birinci Prens'in kulağına . Eğer Prens onu öğrenirse, başı belaya girerdi.

Şimdi bir seçimle karşı karşıyaydı. Büyüsünü sonuna kadar kullanabilir, sonra da parçaları toplayabilirdi. Ya da yardıma ihtiyacı olduğunu kabul edebilirdi.

Sığınağın verandasında duran Iskhyra, hayatının gelgitlerini iten ve çeken aylara baktı. Bu görevi üstlendiğinde, kendisinden başka kimsenin zarar görmeyeceğinden emin olmak için çaba sarf etmişti. Bu yüzden yalnız seyahat ediyordu.

Ama kütüphane arayışı onu Alcaeus'a götürmüştü. Onun çektiği acılar onu kütüphaneye götürmüştü. Bir şekilde o ve Maerea da Iskhyra'nın arayışı haline gelmişti.

Onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı. Tanrıça'nın Gözleri'nin önünde Hesperin selamıyla kalbinin üzerine bir yumruk koydu. Müttefik arama zamanıydı.

Selamlama mesafesinde başka Hesperines errant olup olmadığını öğrenecekti. Kayalıkların tepesine doğru havalandı. Burun açarak havayı kokladı.

"Kanayan dikenler," diye yemin etti.

Rüzgârdaki ayırt edici misk kokusunu yanlış anlamak mümkün değildi. Her Hesperine bu kokunun ne anlama geldiğini bilirdi: sizin için geliyorlardı.

Liegehounds.

Savaşan adamın Hesperinlere karşı tek ve etkili silahı. Gerrian Maerea'yı geri istedi.

Ona sahip olamazdı.

Büyüsünü yakınında tutan Iskhyra, canavarların rüzgârına karşı bir pozisyona geçti. Ateş okları gecenin içinden fırladı. Alevlerin parıltısında, yedi liegehound sıçradı. Bakıcıları arkalarında durmuş, bağırarak komutlar veriyor ve arbaletlerinden alevli oklar fırlatıyordu.

Savaşın merkezinde, bir gölge koğuşunun içinde iki güçlü aura parlıyordu. Dost Hesperinler. Tazılar etraflarında dönerek yaklaşıyorlardı.

Iskhyra etrafına bir büyü savurdu ve mücadelenin içine daldı. Diğer iki ölümsüzün arasına indiğinde büyüünden seken alevli bir ok .

"Hoş geldiniz!" Yanında bir erkek Hesperine yükseliyor, açık bir parşömen elinin önünde havalanıyordu.

"Mükemmel. Bir gardiyan daha." Gölge gardiyanı Iskhyra'nın diğer tarafındaki dışiden yayıldı.

Ölümsüzlerin ana dili olan İlahi Dil'i, Orthros'un dilini konuşan dostane sesler duymak neredeyse bir şoktu.

Tazıların hamle yapması için tam zamanında büyüünü gardiyan arkadaşınıninkiyle birleştirdi. Kendilerini hazırladılar. Köpeklerin dişleri büyülerini taradı.

Gardiyan yüzünü buruşturdu. "Buradan çıkmalıyız. Şimdi."

Parşömenden çıkan ışık, bilginin kapüşonlu yüzünü aydınlattı ve zengin siyah tenini büyümlü bir maviye bürüdü. Seyahat cübbesi sanki görünmez bir akıntının içindeymiş gibi etrafında savruluyordu. Arbalet oklarının yarısı söndü.

Bir kahkaha attı. "Buraya gelmek için dünyanın yarısını geçtim! Birkaç köpeğin beni kaçırmasına izin vermeyeceğim."

"İnatçı parşömen kurdu," diye mırıldandı savaş cübbesi giyen gardiyan. Kendisinin ve Iskhyra'nın büyüüne daha fazla güç kattı. Kalkanlarındaki yırtıklar küçüldü.

"Yedi liegehound hiçbir şeydir." Bilgin adamın sesi derin ve eğitimliydi. Bir Başkent Üniversitesi profesörünün kozmopolit İmparatorluk aksanıyla konuşuyordu. "Sana bir keresinde yedi düzine tazı yenmek zorunda kaldığımı söylemiş miydin?"

bir büyücünün yeraltı sarayından büyülü bir ayak parmağı yüzüğünü almak için mi?"

"Sadece yedi düzine kez. Ama büyücüleri yenmek senin uzmanlık alanın. Bu tazıların uzmanlık alanı ise Hesperinleri yenmek." Gardiyanın aksanı da tıpkı pürüzsüz kahverengi teni ve ipeksi siyah örgüsü gibi İmparatorluk aksanıydı.

Birçok Hesperin İmparatorluktaki ölümlü kökenlerden geliyordu, insan Ölümsüzlerin hoş karşılandığı topraklar buradan çok uzakta. İmparatorluk Orthros'un müttefikinden daha fazlasıydı. Orthros'un iki kalbinden biri idi, en büyük şairi böyle yazmıştı.

Iskhyra'nın içinde sıcak ve şiddetli bir şeyler yükseldi. Bu iki Hesperin ona o kadar çok şey hatırlatıyordu ki...

Duygularını büyüsüne kanalize etti ve koğuşa daha fazla güç kattı. Ama çok fazla güç değil.

Bilgin, parmaklarını yeniden ateşlemeye çalışan adamlara doğru salladı. Yangınlar orada burada söndürüldü. "Nerede benim terbiyem? Bu görgüsüzleri eğitme zevkini kiminle yaşıyoruz?"

Gardiyan ona bir bakış attı. "Prens'in Hücumu'nda karşılaşmış olauranızı hatırlardım."

Bu durum her geçen an daha da karmaşık bir hal alıyordu. Onlar Prens'in Hücumu'nun üyeleri idi, Birinci Prens'in komutası altındaki Hesperinlerin gücü. Iskhyra'nın ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken Hesperine'lerin ta kendisiydiler. "Hayır, ben bir Charger değilim."

"Bağımsız bir Hesperine serseri o zaman. Kolay bir yol değil." Gardiyan ona bir selam verdi. "Kale Efendisi Jaya, hizmetinizdeyim."

"Kale Efendisi Baruti." Bilgin, kuşağından bir parşömen daha çıkarırken başıyla selam verdi.

Kupa ve dikenler. Sadece Charger'lar değil. Kale Ustalarından ikisi, Birinci Prens'in sadece ona hesap veren emir subayları.

Iskhyra'nın liegehound'ları yenmelerine yardım etmesi, onlara iyi dileklerde bulunması ve yoluna devam etmesi için çok geç değildi.

Ama bu Alcaeus ve Maerea'yı nerede bırakacaktı?

"İtibarınız sizden önce geliyor, Kale Efendileri. Ama genelde Castra Justa'da nöbet tuttuğunuzu sanıyordum. Sizi Prens'in kalesinden bu kadar uzağa getiren nedir?"

Üstat Baruti'nin aurası coşkuyla parladı. "Genelde Charge'ın kütüphanecisi sıfatıyla Castra' kaldığım doğru. Kitabımızı korumak

büyülü metinlerin toplanması genellikle benim tüm dikkatimi gerektirir.

Ancak bu durumda, parşömenleri aramaya bizzat gelmem gerekti."

Jaya Usta koğuşı tazıların bulunduğu toprağa sürdü.

altını kazmaya çalışıyorlardı. "Saha görevlerinden ne kadar nefret ettiğini anlayabilirsiniz. Emin olmak için bunu okuma koltuğundan kaldırmak zor. Hesperine'lerimizin sahada rastladıkları parşömenler ve eserlerle ilgilenecek nitelikte başka kimsenin olmaması çok kötü."

Iskhyra gülümsemek için kendini zor tuttu. Baruti Usta'ya baktı. Kasları bilenmiş ve zarif bir duruşu vardı. Çıplak elleriyle bir köpeği ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyordu ama ellerini hat sanatına adamayı tercih ediyordu.

Koğuşun başka bir bölümünü gömdü. "Onun koruması olarak mı buradasınız, Jaya Usta?"

Kadın . "Şu anki işimiz bir gardiyan gerektiriyor."

"Sığınak'ı ortaya çıkarabilecek biri varsa o da Jaya'dır."

Parşömenleri arıyorlardı... ve ortaya çıkarmak için güçlü bir gardiyana ihtiyaç duyan bir Mabet.

Iskhyra'nın hayal ettiğinden daha da dikkatli olması gerekecekti.

Üstat Baruti'nin ikinci parşömeni, sanki mürekkep kâğıttan sıçramış gibi siyah dallar gönderdi. Gizemli metnindeki karanlık iplikler koğuşa sıçrayarak Iskhyra ve Jaya'nın büyüünü güçlendirdi.

İki Hesperin'den gelen büyü akışı Iskhyra'nın kalbinin çarpmasına ve damarlarının şarkı söylemesine neden oldu.

Üstat Baruti'nin aurası saygıyla sakinleşti. "On beş buçuk yüzyıl öncesine ait bir kütüphaneyi arıyoruz. Kayıtlar bu bölgede olduğunu gösteriyor ama kimse bulamadı. Hespera tapınması yasaklandığında, kütüphaneyle ilgilenen Sığınak büyücüleri, bilgilerimizi zulmedenlerden korumak için kendilerini ve parşömenlerini içeriye mühürlediler."

Kutsal metinlerimizin büyücülerin eline geçmesine izin vermektense hayatlarını feda ettiler," dedi Üstat Jaya.

"Artık onların davası bizim davamız. Belgeleri geri almalı ve Castra Justa'da güvence altına almalıyız, böylece bilgi hayatta kalacak ve halkımıza fayda sağlayacaktır."

"Koğuşları tespit etmeyi ve korumaları tehlikeye atmadan bize açmayı umuyorum."

"Evet, keşfimizin parşömenleri bozulma riskiyle karşı karşıya bırakmadığından emin olmalıyız."

Birinci Prens'in sırdaşları ve kütüphaneyi arıyorlardı.

Bilgi hayatta kalmıştı. Koğuşlar açılmıştı. Ve Iskhyra bulmuştu. şimdi hepsini Castra'ya götürmek istiyorlardı.

Halklarına fayda sağlayacağı yerlerde.

Tazıların bakıcıları eski tuhaf eğitim dillerinde daha fazla komut bağırdılar. Köpekler çenelerini atılar ve koğuşu tekrar taradılar. Iskhyra ve stat Jaya bariyerlerini dışarı doğru iterek tazıları geri püskürttüler. Baruti Usta'nın paşmeninden çıkan karanlık büyü kordonları tazıların çenelerine dolandı.

Iskhyra arayışına devam ettiğinde, kütüphane bir kez daha tarihe karışırsa kimsenin işine .

Tüm Hesperinlere aitti. Ve onun yanında Hesperinlerden iyi bir vekilharç olamazdı. Elbette İlk Prens, halklarının kayıp bilgelik hazinesini arayışını tamamlamaları için böyle değerli uzmanlar gönderecekti.

Tazılar sıçramak için meldiğinde, stat Jaya koğuşu başlarının üzerinde daha yükseğe kaldırdı. Iskhyra da onu takip ederek bariyeri yükseltmesine yardım etti.

Köpekler o meşhur sırayışlarından birini yaparak hamle yaptılar. Iskhyra onların havadaki Hesperine'i kapacak kadar yükseğe zıplamalarını izledi. Tkrklerinden bir damla alnına çarptı.

Gücünü koğuşa çarparak Jaya'nınkiyle çarpıştı. Bariyer, stat Baruti'nin emriyle karanlık canavarların pençelerinin etrafına dolanırken başlarının üzerinde bir kubbe şeklinde kapandı. Mürekkepli tuzaklar tazıları yere geri indirdi.

"Eğer kalmakta ısrar ediyorsan Baru, işleyicileri etkisiz hale getirmeliyiz. Böylece tazıları yenmek daha kolay olacaktır."

". Büyücü olmayan yedi kişi sizin için kolay olacak."

"Birkaç kafayı birbirine vurmak istemediğine emin misin?" "Siz savaşçılar bunun için varsınız."

Kale Efendileri güldü, Iskhyra da onlarla birlikte. Demek Castra Justa'da hayat böyle bir şeydi.

Mizahı, incelememeyi tercih ettiği hüzünlü ve acı verici bir şeye dönüştü. Bu tür duygular onun arayışı için tehlikeliydi.

"Peki ya sen?" stat Jaya sordu. "Savaşçı mı, bilgin mi?"

"Durum neyi gerektiriyorsa," diye teklif etti. "Ben Iskhyra'yım."

Üstat Baruti gülümsedi. "Sizinle böyle uygun bir yer ve zamanda karşılaşma neye borçluyuz?"

"Takviye kuvvet aramaya geldim. Yeni hediyelerim ve ben Dün gece bu tazıları gönderen lordun izniyle sorun yaşadık ve yardımınız için çok minnettar oluruz."

Auraları değişti, oluşturdıkları küçük çembere saygılı bir neşe hakim oldu. Iskhyra da gülümsemekten kendini alamadı. "Çoğu gece Merhamet. Ama Alcaeus Hediye'yi istedi. Şimdi karısı da ona katılmak istiyor." "Halkımız arasında hoş karşılanacak iki kişi," diye hayret etti Üstat Baruti.

"Buna ihtiyaçları var. İlk izlenimlerinin yurtdışında bir Hesperine olarak yaşamının zorlukları olduğu için üzgünüm."

"Şimdi neredeler?" Üstat Jaya tazıların mürekkep tuzaklarından kurtulmalarını izledi. "Bu canavarların onları bulmasına izin veremeyiz."

Iskhyra gücünü bir sonraki saldırı için hazırladı. "Alcaeus'u savaş alanından kurtardığımda, yaraları hayatına mal olmadan önce onu Hediye edecek güvenli bir yer bulamayacağımdan korktum. Ama Lapidean Kayalıkları'nın derinliklerinde daha önce hiç karşılaşmadığım bir Mabet bize açıldı. İçinde parşömenlerle dolu bir oda var."

Baruti Usta'dan inanılması güç bir kahkaha yükseldi.

"Koğuşlar onun ihtiyacı için mi açıldı?" Üstat Jaya'nın büyüü kabardı.

Üstat Baruti parşömenlerini açtı. "Sığınak büyüü doğası gereği fedakârlık gerektirir. Doğası gereği başkalarının ihtiyaçlarına cevap verir. Tehlikede olan bir kişiyle karşılaştığında, kütüphanedeki büyüler duruma ayak uydurur."

Iskhyra savaşçıdan bilgine baktı. "Benimle birlikte kuşatmayı yarmak, sonra da biraz okumak için yerleşmek ister misin?"

"Bir kuşatma mı var?" Jaya Usta'nın aurası parıldıyordu.

"Evet, Iskhyra, bir savaşçıyı ve bir bilgini bir çırpıda nasıl kazanacağını biliyorsun." Baruti Usta'nın cebinden tahta bir küre havalandı ve havada döndü.

Adamların dolu arbaletlerinden oklar boşaldı. Tazılar şaşkınlık içinde dağıldı. Terbiyecileri bağırıyor, yoldan çıkan hayvanlarını toplamak için farklı yönlere koşuyorlardı.

Iskhyra, Üstat Baruti'ye bir aşağı bir yukarı baktı. "Savaşta kullandığınız gibi objeleri hiç görmedim."

"Burada ve orada her türlü yararlı şeyi topluyorum." Memnun bir gülümsemeyle küreyi cebine koydu. "Bu aptalları sonuçsuz avlarıyla baş başa bırakalım."

Bize kütüphaneyi göster."

GERRIAN, Alcaeus'un külleri üzerinde kendine yeni bir hayat kurmaya çoktan başlamıştı. Piç kurusu, Salicina'nın okçularının ulaşamayacağı, ama kuşatmayı iyi görebilen bir komutanın köşküne yerleşmişti. Çadırın içinden ateş ışığı parlıyordu ve gece rüzgârı sancaklarını yükseğe kaldırıyordu.

Alcaeus bu gece Gerrian'a ne dikkat etmesi gerektiğini öğretecekti.

Zırhlı ve peçeli olarak kampa doğru yürüdü. Nöbet tutan askerler içki içiyor, şarkı söylüyor ve sanki aralarında ölüm kol gezmiyormuş gibi kokuşmuş av etleriyle karınlarını doyuruyorlardı. Diğerleri ise ölüm ve rüya tanrısının onları uyanmadan önce yakalamayacağına güvenerek horluyordu. Bu gece korkmaları gereken Hypnos değildi. Alcaeus Gerrian'ın köşküne doğru yürüdü ve parmağını bile kıpırdatmadan kapaktan içeri adım attı. Örtüsünü tüm çadırın etrafına sardı.

Gerrian karyolasındaki battaniyelerin üzerinde tamamen giyinik bir şekilde uyuyordu; bir eli kılıcına, diğer eli Anthros'un ateş ve güneş kılıcının tılsımına sarılıydı. Bu yüzden bu gece o kadar kolay dinlenemedi. Alcaeus burun deliklerini genişletti ve adamın korkusunun kokusunu içine çekti.

Gerrian'ın elindeki tılsımı havaya kaldırmayı denedi ama otlar sanki büyüüne düşmanmış gibi duyularını yaktı. Bunlara dikkat etmesi gerekecekti. Ama Gerrian'ın küçük koruyucu tılsımından daha kötü zehir ve ateşten kurtulmuştu.

Kılıcının ucunu Gerrian'ın solgun ve zayıf boğazının dibine dayadı. "İyi tanıştık, kayınbirader."

Gerrian sarsılarak uyandı. Hareket onu kılıcın ucuna doğru bastırdı ve acı içinde tısladı. Geri çekildi, gözleri büyüdü.

Alcaeus gülümseyerek Gerrian'ın tamamen açılmış dişlerini görmesine izin verdi.

Gerrian'ın korkusunun kokusu zenginleşti ve yoğunlaştı. Gözlerinin kenarları beyazdı.

Boğuk bir çığlık attı. "Muhafızlar! Bana doğru!"

Alcaeus güldü. "İstediğin kadar yüksek sesle çığlık at. Kimse seni duymayacak." "Kumandan! Hesperinler! Köpekleri salın!"

"Kimse seni kurtarmaya gelmiyor."

Alcaeus kılıcın ucunu boğazına biraz daha yaklaştıran kadar çığlık atmaya devam etti. Akan ilk kan damlasıyla Gerrian sessizliğe gömüldü. Damarlarındaki madde kötülük kokuyordu. Alcaeus'un midesi bulandı.

Bir zamanlar Maerea'ya sevgi göstermiş olan kardeş bu zavallının neresindeydi?

Onunla nasıl aynı kandan gelmişti?

"Evet, Gerrian, her şey tam olarak senin planına göre gidiyor.

İstediğin her şeyi elde ediyorsun. Yoksa öyle mi?"

Gerrian'ın dudağında ter parlıyordu.

Alcaeus daha da geniş gülümsedi. "Hesperinlerin ölümümü uzatmasını, sonra da cesedime saygısızlık etmesini mi bekliyordun? Bu senin için çok daha kolay ve tatmin edici olurdu. Ne yazık ki şimdi bir sorunun var. En büyük düşmanın ölümsüz ve senin için geldi."

Gerrian tılsımı kaldırdı ve dualar okumaya başladı. Tüm vücudu kaskatı kesildi, Alcaeus'un çeliğinin ısırmasına hazırlandı.

Alcaeus büyümlü sözleri dinledi ve havayı kokladı. Tılsımın kokusu burnunu yaktı ama başka hiçbir kötü etki hissetmedi. "Sen büyücü değilsin, değil mi? Belki pek dindar da değilsindir."

"Hayatım boyunca savaş tanrısına sadık kaldım! Anthros beni kayırıyor! Babana ve kardeşine karşı kazandığım zaferle beni kutsadığında bunu gösterdi.

-Ve sen."

Alcaeus kılıcını kaldırarak geri çekildi. "." Gerrian ona öylece baktı.

"Ayağa kalk. Babanın kılıcını kaldır da tanış. Yoksa şimdi savaşta benimle yüzleşemeyecek kadar korkak mısın?"

Gerrian'ın yüzü korkudan solgunlaştı ve öfkeden kıpkırmızı oldu. Ayağa fırladı ve kılıcını o meşhur hızı ve hassasiyetiyle havaya kaldırdı.

Alcaeus o çeliğin babasının ve kardeşinin hayatlarını kısa kesişini izlemişti. Zırhını delip geçtiğinde onun gücünü bizzat hissetmişti. Sanki Anthros'un kendisi Gerrian'ın vuruşuna tanrısal bir güç aşlamış, kılıcı bu beklenmedik başarıyı gerçekleştirmesi için doğru yere yönlendirmişti.

Ama şimdi Gerrian'ın hareketleri yavaş görünüyordu. Alcaeus çaba harcamadan savuşturdu.

Gerrian aceleci ve kibirli olabilirdi ama söz konusu kılıç ustalığı olduğunda aptal değildi. Karakteristik, yıkıcı saldırılarını başlatmak yerine numara yaptı. Alcaeus'un savunmasını test etmeye ve onu bir rakip olarak yeniden değerlendirmeye çalışıyordu.

Alcaeus düşmanın kılıcını savuşturdu, yüzüne bir gülümseme daha geldi. Gerrian'ın gergin nefes alış verişlerinin arasında birbirlerinin etrafında döndüler. Alcaeus'un adımları sessizdi, zırhından bir çınlama bile gelmiyordu.

"Kız kardeşim nerede?" Gerrian talep etti.

"Sen olmasaydın, evinde güvende olacaktı."

"Ona ne yaptın?"

Kendini çok isteyerek sunmuştu. Alcaeus bu ayartmaya asla boyun . Onu asla kendisiyle birlikte karanlığın derinliklerine çekmemeliydi. Onunla nasıl beslendiğine dair duyduğu utanç onu bocalattı.

Gerrian'ın kılıcı Alcaeus'un boynuna çok yaklaştı. Son anda savuşturdu. Bıçakları kabzalarında kilitlendi ve yüzleri Gerrian'ın nefesindeki öfke ve şarap kokusunu alabilecek kadar yakınlaştı. "Ben sadece onu güvende ve mutlu tutmaya çalıştım. Çünkü onu senden daha çok seviyorum."

" ne cüret!" Gerrian'ın tükürüğü Alcaeus'un kılıcının üzerine düştü. "Bir ölümlüken bile onu çaldın, ona tecavüz ettin, sahip olabileceği geleceği elinden aldın. Ve sonra onu geri aldığımda, onu benden tekrar aldın! Onun adını andığın için dilini kafandan kesmeliyim!"

"Onu gerçekten sevseydin, asla yas tutturmazdın. Onun hatırı için beni bağışlardın."

"Seni vurdum çünkü onu seviyorum. Onu senden kurtarmak için. Onu kendinden korumak zorundaydım."

"Sen tam bir aptalsın. Bunca yıldır seni koruyor. Senin bölgedeki herhangi birinin hâlâ hayatta olmasının tek sebebi o. Onu dinlemeliydin."

Alcaeus Gerrian'ı hafifçe itti. Adam sanki bir vurulmuş gibi sendeleyerek geri çekildi. Kendini toparladı ve vücudunun tüm gücünü Alcaeus'un tanıdığı açılış hamlesinin arkasına koyarak hücum etti. İlk hamle Ailesinin tüm erkeklerini dize getiren bir dizi grev.

Alcaeus kılıcına sımsıkı sarıldı.

Darbeler yağmur gibi . Kılıcı her birini engellemek ya da savuşturmak için sıçradı. Ailesini yok eden ölümcül dansa karşı koydu.

İş bittiğinde Gerrian göğsü kabarak geri çekildi. "Şimdi kendini pek muzaffer hissetmiyorsun, değil mi?" Alcaeus alay etti.

Tek bir hamleyle Gerrian'ın kılıcını elinden uçurdu. Alcaeus'un hayatını yok eden kılıç yere çarptı. Gerrian'ın elinde güçsüz otlardan başka bir şey yoktu, saçları terden başına yapışmıştı.

Alcaeus bir havalanma hareketiyle Gerrian'ı ayaklarının dibine düşürdü. Çizmesini Gerrian'ın kılıç kolunun bileğine geçirdi ve kendi kılıcının ucunu bir kez daha adamın boğazına bastırdı.

"Ne istiyorsun?" Gerrian homurdandı. "Eminim bir anlamaya varabiliriz."

"Güçlü savaşçı Anthros'un yolunu ne kadar çabuk terk ediyor ve Hypnos gibi kurnaz pazarlıklara boyun eğiyor. Ama tapınak hikayelerini hatırlıyorsun, değil mi? Hespera her zaman Hypnos'u alt eder, sonunda."

"İntikam senin ne işine yarayacak? Beni takip edemeyeceğin Anthros'un Salonu'ndaki ödülleri göndermek seni gerçekten tatmin edecek mi? Eminim istediğin daha fazla şey vardır."

Alcaeus dişlerini göstererek yaklaştı. "Babamın huzur içinde yaşlanmasını istedim. Kardeşimin yeğenimi büyütmesini istedim. Kız kardeşimin Günlerini sevdiği adamla geçirme yasası. Kendi adıma, tek istediğim Maerea'ydı. Sen zaten istediğim her şeyi aldın ve bu dünyada onu geri getirebilecek hiçbir güç yok."

Susuzluk içini kemirdi ve bir ürperti kapladı. Önemli değildi. Düşmanı yenilmişti.

"Onu yine senden kurtaracağım!" Gerrian söyleniyordu. "Adamlarım zaten ormanda, tazılarla onun izini sürüyorlar. Seni avlayacaklar ve ona yaptıkların için seni paramparça edecekler."

"Onu asla bulamayacaklar. O sizin ulaşamayacağınız bir yerde."

"Onun için sakladığınız kader ne olursa olsun onu terk etmeyeceğim!"

"Bunu görecektir kadar yaşamayacaksın. Sen ölünce, Lapidea onun olacak. Bölgeye layık olan kişi onu kendi hakkı olarak elinde tutacak. Onun geleceğini kanımla çoktan ödedim. Şimdi sıra sende. Biz onun mutluluğunun bedeliyiz. Öyle olsun."

"Unvan mı istiyor? İnançsız sürtük."

Alcaeus Gerrian'ın kaburgalarına tekme attı ve çatlamlarını dinledi.

"Diline dikkat et. Tek istediği senin zavallı postunu güvende tutmaktır."

Alcaeus, Maerea'nın sevdiklerinden geriye kalan tek kişi olan titreyen korkağa baktı. Gerrian'kırılğan kalbi sertçe çarpıyor, aurası panikle titriyordu.

Alcaeus'un postasının hasarlı halkalarına baktı. "Ne için bekliyorsun?"

Eğer onu gerçekten sevseydin... onun iyiliği için beni bağışlardın.

Alcaeus neden tereddüt etti?

Onu kendinden korumak zorundaydım.

Bu benim kararım. Her tanrıça adına, kendi aklım var!

"Beni Anthros'un Salonu'na gönderin!" Umutsuzluk Gerrian'ın kokusunu ve Kan Birliği'ni bozdu.

Bir başka ürperti Alcaeus'un kılıcının elinde titremesine neden oldu.

Onu dinlemeliydin.

Elektriksizliğe geri dönmek istemem.

Gerrian, "Anthros yaptıklarımın memnun," diye inledi.

İstediğim her şeyi zaten aldın ve bu dünyada onu geri getirebilecek hiçbir güç yok.

Birlikte bulduğumuz mutluluk. Bu devam ediyor.

Alcaeus bıçağını Gerrian'ın boğazına doğru savurdu. Keskin kesik şahdamarını işaretledi ama sağlam bıraktı. Bu iz bırakırdı. "Seni öldürmeyeceğim. Bu Maerea'ya olan aşkımin bir kanıtı olsun. Borçlu olduğun hayatı boşa harcama onu."

Ürkütücü bir uluma geceyi yırttı. Gerrian'ın gözlerinde kurnaz bir parıltı belirdi.

Alcaeus bu sesi biliyordu. Avının kokusunu alan bir tazının havlaması. Altı kişi daha koroya katıldı.

Liegehounds.

Heyecanlı havlamaları hızla yaklaştı. Adım atacak gücü kendinde bulamadan köpekler çadıra daldı.

MAEREA MABEDİN KAPISINI ZAPTETTİ ve Iskhyra'nın dönüşüne kadar geçen her çaresiz anı saydı.

Hesperine nihayet ortaya çıktığında Maerea ona doğru koştu ama tereddüt etti. Yalnız değillerdi.

Iskhyra'nın yanında iki Hesperin daha vardı. Korkunç hikâyelerde anlatılan ölümcül solgunluktaki yaratıklara hiç benzemiyorlardı. Kanlı Ay ince, kaslı dişinin üzerinde kızıl bir renkle parlarken, gece uzun boylu, güçlü erkeği çivit mavisini ve siyah renklere bürümüştü. Hesperinlerin dünyası Maerea'nın hayal ettiğinden çok daha karmaşıktı. Ona nazik, dişli gülümsemeler verdiler.

"Sorun nedir?" Iskhyra sordu.

"Alcaeus gitti. Ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama onu durdurmak."

Iskhyra İlahi dilinde lanet olması gereken bir şey söyledi. "Ne oldu? Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikir verdi mi?"

"Ona Hediye'yi istediğimi söylediğimde, beklediğim en son tepkiyi verdi. Bunu yapmamı istemiyor. Hâlâ bir insan hayatına sahip olmam gerektiğini düşünüyor. Kılıcını aldı ve uzaklaştı."

Iskhyra, "Güçlerimizi bölmeli ve bölgeyi aramalıyız," dedi.

Erkek Hesperine, "önce onu bulmalıyız," dedi. "Yeni bir hediye onlardan biriyle boy ölçüşemez," dedi dişi Hesperine, "hele bir tüm paket."

Maerea'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Liegehounds? Nerede?"

Iskhyra Maerea'nın omzunu kavradı. "Sanırım onları seni aramaları için kardeşin gönderdi."

"Hypnos al onu. Köpekleri müttefikinden almış olmalı." "Maerea, bunlar

Üstat Baruti ve Üstat Jaya. Onlar bizim insanlarımız ve birbirimize yardım edeceğiz."

Ustalar mı? Kulağa önemli ve güçlü geliyorlardı. Maerea yeni müttefiklerine nezaket gösterme dürtüsüne direndi. Bu doğru değildi. Bir an tereddüt ettikten sonra elini uzattı. Bir hanımefendinin nasıl davranması gerektiğine dair tüm bildikleri ona ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikir vermiyordu.

"Kale Efendileri," seslendi Iskhyra onlara, "Dönüşümünü bekleyen Yeni-Elti Maerea."

"Korkmayın." Baruti Usta kapüşonunu geri taktı. Aylar kel kafasında ve şefkatli, sakallı yüzünde . Kızın bileğini sıkmak yerine, elini nazıkçe iki elinin arasına aldı.

Üstat Jaya bir elini Maerea'nın diğer omzuna koydu. "Iskhyra'nın Alcaeus'u bulmasına yardım edeceğiz."

İnsanlar Hesperinler hakkında nasıl bu kadar Onlar bile Onu tanıyorlardı ama yine de ona koruma sağladılar. Dürüstlük. Saygı. "Çok teşekkür . Ne yapabilirim?"

Iskhyra onu bırakmadan önce omzunu sıktı. "Korkarım burada kal ve güvende ol. İsteyeceğimiz en son şey tazıların senin kokunu alması ve bakıcılarının seni tekrar kardeşine götürmesi. Mabedin sütunlarının ötesine adım atma."

"Bundan nefret ediyorum. Parmağımı bile kıpırdatamamaktan nefret ediyorum."

Baruti Usta, "Bu durum daha uzun süre devam etmeyecek," diyerek onu rahatlatı. "İyi bir Hesperine olacaksın," dedi Jaya Usta.

Bununla birlikte, üç ölümsüz farklı yönlere baktı ve gözden kayboldu.

ALCAEUS KÖPEKLERİN SICAK NEFESİNİ ENSESİNDE HİSSETTİ.

Bir adım attı ve sertçe yere düştü. Ayağa kalkarken susuzluktan başı döndü. Etrafına bakarak havayı kokladı.

Çadır çok az . Bu nasıl ? Sığınağı hedef almıştı.

Yedi devasa gölge kampın dışına doğru koşarak mesafeyi yiyordu.

Çavdar tarlasına doğru koşmaya başladı. İleride ağaçlar yaklaşıyordu. Sürünün çenesi şakladı. İnsan ayak sesleri de vardı, hayvanlara zar zor yetişiyorlardı. Meşalelerin çıtırtısı. Arkasında ulumalar yankılandı, yakında kanın tadına bakacak olan avcılarının sevinçli koyları.

Alcaeus iradesini Sığınak'a odakladı. Büyü, sığınak. Maerea. Tekrar adım attı.

Ve ormana indi. Tazılar hemen arkasındaki çalılıklara çarptı.

Onun nesi vardı?

Ağaçların arasında Hesperine hızıyla koşuyor, çalılıkların ve kütüklerin üzerinden havalanıyordu. Ulumalar arkasındaki havayı tekrar böldü. Daha da yaklaştı. Daha da yaklaştı.

Dili kurumuş, boğazı kısılmış, damarları kan ihtiyacıyla ağrıyordu. Orman sarmıştı. Tekrar adım atmayı deneyecek konsantrasyonu toplayamadı.

Koşmaya devam etmek zorundaydı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Daha İyi Bir Hesperine

EĞER Gerrian hâlâ nefes alırken burada ölürse, Alcaeus Maerea'da başarısız olacaktı.

Bu düşünceye sarıldı. Bu onu ne kadar süre ayakta tutmuştu? Saatler mi?

Köpekler gecenin içinde garip, işkence edici seslerdi. Hep arkasındaydılar. Onu ileriye doğru sürüklüyorlardı. Şekilsiz gölgeler geçiyordu. Ağaçlar. Dünya gürültülüydü, gece aydınlıktı, düşünceleri bulanık olsa da duyuları ona acı verecek kadar keskindi.

Ve her zaman, Susuzluk. Hayır. Açlık. Onu kıvrandırıyor, kol ve bacaklarındaki gücü çalıyor, bacaklarını sürüklüyordu.

Zırhı ona ağırlık yapıyordu. Yarı havaya kaldırarak, yarı onunla boğuşarak zırhından kurtulmaya çalıştı. Zırhı bir kenara fırlattı ve tazılar anında üzerine çullandı. Ama bu ona o anı kazandırdı. Parmakları kılıcının kabzasında uyuşurken koşmaya devam etti.

Maerea'nın kanını almak zorundaydı. Sadece bir kez daha. Ağzı sulandı ama dilini ıslatmaya yetmedi. Ondan sadece bir yudum... damarlarını dolduran parlak, canlı ruhu... onu karşılayan sıcak bedeni...

Av köpeklerinin kakofonisi artık daha yakındı.

Daha hızlı koşmaya çalıştı ve tökezledi. Diş etleri zonkluyordu. Yakınlarda bir geyiğin kokusunu aldı. Kan kokusu midesini ama kana ihtiyacı vardı. Keşke durup içecek zamanı olsaydı.

Tazılardan biri sıçradı ve bir kol boyu kadar yaklaştı. Onun ulaşamayacağı bir yere havalandı.

Bir taş gibi düşmeden önce yerden sadece bir adım yükselebildi. Bacakları altına . Bir şeyin çatırdadığını duydu. Ama kendini tekrar ayağa sürükledi ve koşmaya devam etti.

Her adımda bileğine acı saplanıyordu. Hiçbir şey susuzluğunun acısıyla kıyaslanamazdı. Kılıcı onun koltuk değneği oldu.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

Sağlam ayağı bir dala takıldı ve onu uçurdu. Kılıcı elinden fırladı. Çalılıklar arasında savruldu ve bir ağaca çarptı. Başı sert gövdeye çarptı, boynundan acı fışkırdı ve dişleri diline battı.

Sersemlemiş bir halde, sadece yaklaşan canavarları izleyebildi.

Zırh gibi kürk. Geniş, damlayan çeneler. Yüzü büyüklüğünde pençeler. Hava onların kokusuyla olgunlaşmıştı. Artık tek duyabildiği, yaklaştıkça soluk soluğa aldıkları nefesleriydi.

Onunla saldırı arasında bir gölge parlayarak canlandı. İlahi karanlık onun önünde duruyordu. Büyü Birlik'i dövüyordu. Güçlü büyüünün ortasında onu tanıdı. Iskhyra, onun Şekil Değiştiren'i. Onu daha önce hiç hissetmemişti.

Sonra tüm duyuları karardı.

"HYPNOS SENİ HEDEF TATBİKATI İÇİN KULLANMIŞ GİBİ GÖRÜNÜYORSUN." Alcaeus gözlerini zorla açtı.

Iskhyra kaşlarını çatarak ona baktı, bileği ağzının önündeydi. "İç, seni aptal."

Yönünü bulmak için etrafına bakmaya çalıştı. Acı onu ele geçirdi. Hâlâ o kahrolası ağaca yapışmış durumdaydı. "Çok mu geç oldu? Yeteneklendirilmeye başladı mı?"

"Hayır, taze kanını tazılardan kurtarmakla meşguldüm." "Tazılar-!"

"Onlarla ben ilgilendim."

Artık uluma yok. Düşman gerçekten de gitmişti. Ama Alcaeus hiç ceset kokusu almadı. "Nasıl?"

Iskhyra onun çenesini çekerek açtı ve bileğini dişlerinin üzerine sıkıştırdı. Sonra elini boğazına götürdü ve yutkunmasını sağlayacak bir şey yaptı.

Karnı şişti. Kadın bileğini çekti ve adamın midesini çalılıklara boşaltması için onu ters çevirdi.

"Kanayan dikenler," diye mırıldandı. "Tekrar dene. Yavaşça."

Iskhyra ile tartışmanın faydası olmadığını biliyordu. seferinde küçük bir yudum içti. Susuzluğu saf işkenceden sadece dehşete dönüştü. Düşünceleri, bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark etmesine yetecek kadar berraklaştı.

"Bana neler olduğunu bilmiyorum."

Becerikli ve dikkatli elleriyle onu muayene etti ve yaralarını tespit etti. "Dün gece Maerea'dan mı içtin?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Peki bu gece uyandığında?" "Hayır..."

Tartıştık."

"Sonra ne oldu?" Nefesini

içine çekti.

"Sana yardım etmek için

buradayım, Newgift." "Gerrian'ı

öldürmeye gittim."

"Öyle mi? Peki sen nasıl

yaptın?" "Yapamadım."

"Zor bir dövüş müydü?"

"Hayır. Çok kolay. Hızım, gücüm. Büyü."

"Yani ciddi bir enerji harcadınız." "O

zaman liegehounds..."

Öfke aurasını renklendirdi. "Neden Sığınak'a geri adım atmadın?"

"Denedim. Yapamadım."

Muayenesini durdurdu. "Yaraların iyileşmiyor. Kanım seni doğru düzgün beslemiyor. Gücün, hatta temel büyü bile

çekingen." Dudağını geriye çekip dişlerini , sonra gözlerine baktı. "Aşırı uzamış köpek dişleri, genişlemiş gözler, ateş ve titreme."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sen kutsanmış bir

akbabasın." "Uh?"

"Hmph. Bu Hesperine ifadesi pek iyi tercüme edilemiyor. Bence erkekler sana şanslı bir piç derdi."

Bir kahkaha attı ve hemen pişman oldu. "Hayatta olduğum için

şanslıyım." "Demek istediğim bu değil." Iskhyra topuklarının üzerinde

geriye doğru oturdu. Temizliği

Büyü onu orman zemininin yarısından, kanlı kusmuktan, köpek tükürüğünden ve Gerrian'ın korkusunun pis kokusundan kurtarmıştı.

"Hesperinleri hasta edebilecek tek şeyin olduğunu açıkladığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Zehir," diye tükürdü. "Nasıl hala vücudumda olabilir..." Maerea'nın tatlı ve saf kanı onu temizledikten sonra. Bu düşünce vücudunu bir kez daha titretti ve dişlerini acı verici bir şekilde diş etlerinden uzaklaştırdı.

"değil. Maerea'nın kanı büyücülerin saldırısından kaynaklanan tüm hasarı tamamen iyileştirdi."

Maerea'nın kanı... "Beni hazırlamadın. Hem de hiç."

Iskhyra sırttı. "Seni uyarmıştım."

"Tadının böyle olacağından değil... böyle hissedeceğinden..."

"Biz buna Şölen diyoruz. İçkiden farkı konusunda bir derse ihtiyacınız sanmıyorum."

koyamadığı duygular içinde kabardı. Maerea'yı arzuluyordu. Sadece susuzluk değil. Sadece şehvet değil. Eğer onu tekrar ve yakında tatmazsa, bu onu erkeklerin şimdiye kadar yapmaya çalıştığından daha acı bir şekilde yok edecekti.

"Bir Hesperine'i zehirden başka ne hasta edebilir?" Iskhyra sordu.

Alcaeus soluk soluğa kaldı. "Özlem."

Iskhyra saygılı bir sessizlikle konuştu. "Hespera'nın Gözleri aşkınıza sevinçle baksın." Boğazını temizledi. "Bu oldukça iyi tercüme edildi, sanırım, ama tebrikler demek istiyorum."

"Maerea benim Grace'im mi?"

Iskhyra bir parmağını dudaklarına götürdü. "Vefat edeniniz olarak ben sizin tek yakın akrabanız sayılırım. Ekselanslarını başka birine duyurmak yasal olarak

Bağlayıcı. Maerea'nın katılımı olmadan bağınızı resmen başlatmak istemezsiniz."

"Bu ."

"Özlem belirtilerini daha önce de gördüm. Hiç şüphe yok."

"Onun kanını sadece bir kez aldım."

"Aşkınız gerçekse, bir kere yeterlidir." "Ama o kadar uzun zaman olmadı."

"Yoksunluk belirtilerinin ortaya çıkmasının ne kadar süreceği Hesperine'in gücüne, yaşına ve öz kontrolüne bağlı değişir."

"Dayanıklılığım mükemmeldir!" diye itiraz etti.

"Bir aydan daha kısa bir süredir Hesperine'sin ve hâlâ disiplini öğreniyorsun. Yeni bir hediye'nin açlığı ve eğitimsiz gücün göz önüne alındığında, belirtileri fark etmen için bir gecenin geçmesi şaşırtıcı değil, özellikle de seni bu kadar yoran bir gecenin."

"Şimdiden onun kanına bağımlı olamam. Hayatım ona bağlı olamaz. Yapamam..." Onsuz ölmek mi?

Elbette yapardı. Başından beri onun için ölmeye hazır olduğunu biliyordu. Ve o olmadan, ne için yaşayacaktı ki? O ve Salicina güvende olduktan sonra, onuru dışında hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Elbette Maerea onun Grace'iydi. Onun için her zaman tek kadın olmuştu ve her zaman da öyle olacaktı. Bir erkek olarak, onun gücüne ve

onun sevgisine, keskin zekasına ve tutkulu bedenine. Bir Hesperine olarak bunların hepsine ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun kanı damarlarını dolduruyordu. Onun ruhu Birliklerini dolduruyordu.

"Ona söylememelisin," diye yalvardı.

"Ben öyle düşünmezdim. Bu haberi onunla paylaşmak sana düşer. Ama Alcaeus, bu harika bir haber. Ne kadar şanslı olduğunu düşün. Pek çok Hesperin lütuflarını bulmak için yüzyıllarca bekler. Siz ikiniz birbirinizin yanında ölümsüzlüğü kucaklayacaksınız. Hayatınızın her gecesi bereketi tadacaksınız."

Alcaeus gözlerini kırıştırarak Şekil Değiştiren'ine baktı ve görüşünü netleştirmeye çalıştı. "Özlem'in belirtilerini daha önce gördüğünü söylemiştin."

Başını salladı. "Benim sözüme ." "Ama sen onları hiç deneyimlemedin."

"Hayır," diye tarafsız bir şekilde cevap verdi.

"Ne zamandır bekliyorsun?"

"Böylesi daha iyi," diye cevap verdi. "Yapacak işlerim var ve Grace evde kalmam için başımın etini yerse bunu yapamam."

"Ya işinize yardım edecek bir Grace'iniz olsaydı?"

"Bence bu soruyu Maerea'ya sorsanız çok memnun olur."

"Yapamam. Eğer Özlemimi öğrenirse, beni kurtarmak için Hesperine olmak adına her şeyi yapar. Kararını yanlış anladım... ama yine de benim iyiliğim için Hesperine olmaması gerektiğine eminim."

Iskhyra onu yarı taşıyarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Gel. Seni Sığınak'a geri götüreceğim. Onun kanına ihtiyacın var, sonra da onunla konuşmalısın."

"Kanını tekrar almam için henüz hazır olduğundan emin değilim."

"Ondan içmelisin. Temiz bir kafaya ihtiyacın var. Bu, uzun hayatında yapacağın en önemli konuşmalardan biri olabilir."

Başını salladı, ancak bu başının çarpmasına neden oldu. "Majesteleriyle konuşmam gerekiyor."

MAEREA'NIN KANININ KOKUSU ona bir fırtına gibi çarptı. Hespera heykelinin önünde diz çöktüğü yerden ayağa fırladı. Yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu, onun yanına koştu.

Onun gözlerinin içine baktı. "Seni asla ağlatmayacağıma söz vermiştim."

"Hayır, beni sadece iyi sebepler için ağlatacağına söz vermiştin." Kadın Gözyaşlarının arasından güldü, rahatlaması büyü ışıklarından daha parlaktı ve

diğer kolunu onun omuzlarına doladı.

Birdenbire üst kattaki odaya çıktılar. Iskhyra ve Maerea onu yatağa yatırdılar.

"Ne oldu?" Maerea soruyordu.

"Benim için endişelenme, mavi kuş. Şimdi iyi olacağım."

"Tazılar onu neredeyse yere seriyordu," dedi Iskhyra, "ama onu zamanında buldum. Kanının onaramayacağı bir şey yok. Gidip Kale Efendilerini bulacağım ve onlara her şeyin yolunda olduğunu bildireceğim." Ayrıldı ve onları yalnız bıraktı.

Alcaeus zor bir nefes alarak karısına baktı. Majesteleri. "Söylenecek o kadar çok şey var ki..."

"Henüz değil." Maerea ağzını onunkine dayadı.

Kadın onu şefkatli çaresizlikle öptü ve adamın Arzusu kükredi. Onu dönüştüğü bu açlıktan uzaklaştırmak için omuzlarını kavradı. Ama kız öpücüğü derinleştirdi, adamın dilini yuttu, dişlerini yaladı. Adam inledi ve onu kendine doğru çekti.

Ağzını geri çekti ve bir sonraki bildiği şey, boğazının yumuşak etinin dişlerine baskı yaptığı oldu.

"Ziyafet," diye emretti.

Sadece itaat edebilirdi. Vahşi dişleri kadının boğazına yapıştı ve onun kutsal kanını tüketti.

Öfkesi ve sevgisi, beyanları ve söylenmemiş sözleri ağzını, damarlarını ve Birliği doldurdu. Kan ve ruh onun içine aktı. Nabızı canlandı ve kalp atışları hızlandı.

Onu yine kurtarmıştı. Başından beri onu kurtarıyordu.

Kadının güçlü, ince elleri dövüş cübbesini belinden yukarı itti. Cübbesinin yumuşak kumaşı, kumaşı aralarından çekip çıkarırken adamın tenini okşadı. Kalçalarının iç kısımları adamın dış kısımlarını okşadı. Yumuşak, sıcak kadife ten. Onu dizlerinin arasında kavradı ve altına hapsetti.

Sıcak ıslaklık sikinin üzerine indi ve boğazına doğru bir çılgılık attı. Kalçaları sarsıldı, vücudunun arzuladığı şeye ulaştı. Şehvet hiç bu kadar acı verici ve harikulade olmamıştı.

Sert, hızlı vuruşlarla vücuduna sahip oldu. Kalçalarının her yuvarlanışında ve kılıfının her sıkışmasında bir uyarılma ve tatmin ziyafeti.

Kanının ulaştığı her yere gücü geri döndü. Büyü kuru damarlarını doldurdu. Bildiği bir sonraki şey, yatağın bir kol boyu havalandıklarıydı. Maerea nefesini tuttu ve bacaklarını onun etrafına sardı.

Onları havada döndürdü ve onu duvara doğru itti. Kadın bir çığlık atarak adamın omuzlarına doğru eğildi. Adam onun kalçalarını kavradı. Elleri ve kanının her pompalanışında ağzına pompaladı. Kendini desteklerken ayaklarının taşa çarptığını duydu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve onu damarlarına doğru tutarak duvara yaslanıp ona sürtünmeye başladı.

Adam onu doyururken kadın iki kez orgazm oldu. Çıgıllıkları odanın duvarlarında yankılandı, bu da onun özlemini körükleyen başka bir tatmin oldu. Kadının doruğunun lezzeti onu her seferinde daha da uçurumun kenarına itti. Uçurumun kenarında ürperdi. Sonra onunla birlikte uçuyordu, büyük zevk patlamaları onu Birliklerine ve onun bedenine doğru uçuruyordu.

Sonunda yeniden düşünebiliyor, hareket edebiliyor, nefes alabiliyordu. , titreyen, soluk soluğa kalmış kurtarıcısını yakınına topladı. Sırt üstü dönerek onu vücuduna yasladı ve yatağa geri götürdü.

Dudakları ziyafetten şişmiş, gözleri kararlılıkla parlıyordu. Sevgisi aurasında zonkluyordu, Birliklerinin can damarı, şefkatli ve vahşi. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

"Özür dilerim." Alcaeus elini Maerea'nın saçlarında gezdirdi, onu olduğu kadar kendisini de rahatlatmak için. "Seni daha fazla korkutmak istememiştim."

"Nereye gittiniz? Tazılar seni nasıl buldu? "Gerrian'la yüzleştim."

Yüzünü dövüş cübbesinin ön tarafına, tam kalbinin üzerine bastırdı.

"Hespera'ya şükürler olsun ki güvendesin."

Gözlerini tavana dikti. "Ailemi yok ettikten sonra ona meydan okumadım. Savaşta onunla karşılaştığımda, onu yenemedim. Ve bu gece, onun sonunu getiremedim. Kılıçlarımız her karşılaştığında, o kazanıyor."

"Hayır, Alcaeus. O muzaffer değil." "Ben bir erkek olarak başarısızım."

"Eğer Gerrian insanın başarı tanımıysa, bu bir şey değil."

"Bu gece onun seviyesine yaklaştım. Ayrıldığımda her şey bana çok net görünüyordu. Eğer onu öldürürsem, Lapidea senin olacaktı."

"Oh, Alcaeus-"

"Evine, geleceğine, hakkın olan güce sahip olacaksın." "İstediğim bu değil. Belki de gitmeliyim. Ama asla geri dönmek istemiyorum.

Orada. Ve eğer yapsaydım, bu neyi başaracaktı? Halkımı nasıl besleyebilirim

Daha önce yaptığımdan daha iyi mi? Domitia intikamını almak için gelmeden önce ne kadar zamanım olurdu?"

"Tüm bunların farkına varmalıyım. Ama tek düşünebildiğim... işleri yoluna koymaya çalışmaktı."

Maerea başını kaldırdı ve gözünü kırpmadan ona baktı. "Yakında Gerrian'ın hayatı ile Aemilian'ınki arasında seçim yapmamız gereken bir gece gelebilir.

Bir adam ve bir çocuk arasında. Kardeşim ve barış arasında. Doğru seçimin ne olduğu açık. Ama ölmesi gerekiyorsa, bunun benim için olmasını istemiyorum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Anlıyorum."

"Görmüyor musun? İşte bu yüzden seni hep sevdim. Çünkü sen kılıcını çekmeyen birisin."

"Benden utanmıyorsun."

"Asla. Kendinden utanıyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Artık değilim. Bir erkek olduğumdan daha iyi bir Hesperine olduğumu fark ediyorum."

Aurasında umut çiçekleri açtı. "Pişman değilsin o zaman?"

"Hayır." Parmaklarını göğsünün üzerinde durdukları yerde onunkilere doladı. "Sen benden önce anladın. Senden af dilemeliyim."

"Söylediklerinizi düşünmek için saatlerim, korkunç saatlerim oldu. Bu seçim sana nasıl dayatıldı ve sen de yapman gerekeni yaptın. Elbette yaptığın fedakârlığı kabullenmeye devam edecektin. Elbette sizin için benden daha zordu. Haklısın. seçim."

"Ama senin seçimini asla sorgulamamalıyım."

kaçırdı. "Benden utandığını sanıyordum."

"Hayır, aşkım." Kızın yüzünü tekrar kendisine çevirdi ve yanaklarını okşadı. "Asla. Armağan'ı istediğin için senin hakkında kötü düşünmem. O kadar da ikiyüzlü değilim. Sadece benden, bizden alınan şeyden vazgeçme düşüncesine dayanamadım. Hâlâ ona sahip olabileceğine kendimi inandırdım."

"Hâlâ eski hayatlarımızın yasını tutuyordun."

"O kadar çok ki bana önerdiğin yenisini hayal bile edemiyorum." Kalbi göğsünde acı dolu bir gümbürtüyle çarptı. "Artık çok mu geç? Hâlâ bizim için bir Hesperine geleceği istiyor musun?"

"Tüm kalbimle. Ama bu gelecek farklı olacak. Sana sığınacak bir leydi olmayacağım. Savaşa tek başına giremezsin. Her konuda birbirimizin yanında durmalı ve her zorlukla birlikte yüzleşmeliyiz."

"Seni korumaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Biliyorum. Ama seni de aynı şiddetle koruyacağımı kabul etmelisin."

"Bunu nasıl inkâr edebilirim? Bu gece hayatımı kurtardın. Yine." İki elini de tuttu. "Seni her zaman dinleyeceğim ve kararlarına saygı duyacağım. Asla zalim olmayacağım ve buna koruma demeyeceğim. Ve seni asla hakkın olan güçten mahrum etmeyeceğim."

"Seni seviyorum."

Bir kez daha ona sevgisini sundu. Bu sefer, çok geç olmadığını biliyordu. Bu kez, onu insan dünyasına geri göndermek zorunda olmadığını biliyordu. Sanki büyü bir yasayı çağırıyormuş gibi, üçüncü beyanı zamanlar yaşadıkları kurallar. Onun aşkı zamandan daha güçlüydü ve dünyanın sınırlarına meydan okuyordu.

"Ben de seni seviyorum, mavi kuş." Kızın ağzını kendi ağzına çekti.

Bir söz kadar uzun bir öpücüğü paylaştılar. Onun dudaklarında geleceğin tadını alabildiğini düşündü.

O üç büyü sözçük, *seni seviyorum*, onları sonsuza dek birbirlerine bağlamıştı bile. Zarafet onun damarlarında yazılı olduğu gibiydi.

"Maerea, sana söylemem gereken bir şey var. Aşıkların Hesperin olarak sahip olabilecekleri bağ hakkında."

"Sormak istediğim bir şey var. Biz... artık koca olamayız, değil mi?"

"Hayır. Daha fazlası olabiliriz."

Güzel bir kızarıklık yanaklarını kararttı. "Bana ziyafet hissettiklerimiz gibi."

"Evet, ama bundan daha da fazlası. Hesperinlerin aşkları gerçek olduğunda bir şey. Grace olarak bilinen büyü ve fiziksel bir bağ."

"Hesperine büyü bizi daha da yakınlaştırabilir mi?"

"Çoktan oldu. Ya da en azından ben hissediyorum. Ama sen bir Hesperine sürece hissetmeyeceksin."

Adamın vücudunda daha yükseğe kayarak yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Bunu hissetmek istiyorum."

Ellerini Maerea'nın yanlarında gezdirdi. Onun güçlü, güzel Maerea'sı. Zaten çok fazla şeye katlanmıştı. Ona sadece zevk vermek ve her acıyı ondan esirgemek için her şeyi yapardı. Neden yapamıyordu, bu durumda bile? "Senden şunu istiyorum

size ne olacağını bilirsiniz, böylece emin olabilirsiniz. Majestelerinin kanını tattığında, artık onsuz yaşayamazsın. Birkaç gece bile yoksunluk acı verebilir. Buna Özlem denir. Panzehiri yoktur.

Grace'inizin kanı dışında ve eğer onsuz olursanız... ayrılırsanız ya da biriniz ölürse... diğeriniz hayatta kalamaz."

Arkasına yaslandı. "Bu gece sana olan buydu. Tazılar yüzünden değildi. Sen gitmeden önce sana kanımı vermediğim için oldu."

"Bunu hak ettim. Böyle kutsanmış bir vahiy için çok daha kötülerine katlanabilirdim. Sen benim , Maerea. Sana ettiğim yeminler bu hayatta bile geçerlidir. Ama sana olan bedelini anlamanı istiyorum. Lütuf her zaman karşılıklıdır. Eğer bir Hesperine olursan, senin hayatın da benim kanıma bağlı olacak."

Adamın elini kendine doğru çekerek göğüslerinin arasında tuttu. "Seninle tanıştığımda, yıllar sonra ilk kez yaşadığımı hissettim. Ben de nasıl hissettirdiğini biliyorum seni kaybetmek. Bu Zarafet bağı beni şaşırtmıyor ya da korkutmuyor. Ölümlüler dünyası aramızdaki bağı mahkûm etti ama Hespera bunu haklı çıkarıyor."

Umut göğsüne yerleşti, sonunda orada kaldı. "Benimle yaşa, Maerea. Barış adına ya da kan davalarına rağmen değil. Unvan ya da toprak için, aile ya da atalar için değil. Bizim için. Hayatımın geri kalanını seni mutlu etmeye adayacağıma söz veriyorum. Sonsuzluk sana her şeyi verecek kadar uzun olabilir.

mutluluğu hak

ediyorsun."

"Olacağım."

"Beni değiştirecin olarak kabul eder misin?"

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim." Adam ona sarıldı. Bu kez onu bırakmak zorunda olmadığını biliyordu.

Hiç.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Alkaios ve Nephalea

ŞARAP VE KAHVE KOKULARI Maerea'nın ölümlü koku alma duyusu için bile baş döndürücüydü. Büyü ışıkları hiç bu kadar neşeli görünmemişti. Alcaeus'un kollarında Iskhyra, Baru ve Jaya ile masanın etrafında otururken, sanki

bir festivaldeydi. Çok az ölümlünün görebildiği mistik ve gizli bir festival.

Iskhyra etrafına bakındı ve başını salladı. "Bu tam bir Hediye Gecesi kutlamasına benzemeye başladı."

Alcaeus Maerea'ya baktı, gözleri duygu doluydu. Bu duygular Kan Birliği'nde nasıl hissedilirdi? "Maerea'nın Hediyesini hak ettiği tantanayla kutlayabildiğimiz için mutluyum."

Onun kolunu okşadı. "Dönüşümünü kutlama fırsatını hiç bulamadın. Bu gecenin de senin için olmasını istiyorum."

"Öyle, mavi kuş."

"Baru," diye sordu Jaya, "bu şarabı nereden buldun?"

Maerea ve Alcaeus'a göz kırptı. "Bir büyücünün şarap mahzenine girip çıkmak, sular altında kalmış bir tapınaktan lanetli bir kodeksi kurtarmaktan çok daha kolaydır."

Güldüler ve kadehlerini bilgeye doğru kaldırdılar. O da eğildi.

Maerea üç yaşlı Hesperin'le sadece birkaç gece önce tanıştığına inanamıyordu. Kendisine ve Alcaeus'a Yetenek Verilmesi'ne hazırlanmasında yardım etmek için harcadıkları zamandan sonra hayat boyu akıl hocası ve arkadaş gibi hissetmişlerdi. "Hepiniz bizim için çok şey yaptınız. Minnettarlık bağımızı onurlandıracağıma söz veriyorum. güç var."

Jaya kadehini Maerea'nın kadehiyle tokuşturdu. "Bir gece sahada yanımızda olmanı dört gözle bekliyoruz. Ama sen zaten aramızdaki bağ onurlandırdın."

Baru, "Halkımıza bir armağan olduğunuzu asla unutmayın" dedi.

Jaya Alcaeus'un omzunu dürttü. "Peki, kendini hazır hissediyor musun delikanlı?" "Performans kaygısı yok mu?" Iskhyra sordu.

Baru bir parmağını kaldırdı. "Dayanıklılık çok önemlidir."

Maerea ona anlamlı bir gülümseme verdi. "Aşkımın kanıtlayacak hiçbir şeyi yok." Yaşlılar güldü ve Alcaeus Maerea'nın dudaklarına bir öpücük bıraktı.

Hesperinlerin bu tür gösterileri uygunsuz bulmadığını öğrenmişti. Yeni halkları arasında birlikte yaşayacakları hayat çok farklı olacaktı. Sanki göğsünden koca bir kalenin ağırlığı kalkmış gibi hissetti ve nefes alabildi.

Iskhyra şarabından bir yudum aldı. "Peki, bir Hesperine olarak yapmak istediğin ilk şey nedir?"

Hiçbiri kuşatmadan bahsetmedi. Hep birlikte yüzleştikleri karanlığın ortasında bu bir gecelik eğlencenin anlamı çok büyüktü. "Ne tür bir büyüye sahip olduğumu öğrenmek, sonra da okumayı öğrenmek istiyorum."

"Yardım edebilirim." Alcaeus, sanki onun seçimiyle ilgili fikrinin değiştiğini kanıtlamaya hevesliymiş gibi, şimdi önerdiği her şeyi destekleyen ilk kişi oldu. "Bana Vulgusça okuma ve yazma öğretildi. Hayatımız boyunca bu dili konuştuktan sonra, zor olmadığını göreceksiniz."

"Kaba dili okuyabilmek istiyorum ama..." Maerea etraflarındaki raflar dolusu belgeye kaşlarını çatarak baktı. "Hesperine parşömenlerinin çoğu İlahi Dil'de olacak, değil mi? Büyücü olmayan bizler bu dili konuşamıyoruz bile, oysa hayatımız boyunca tapınak ayinlerinde bu dili duyduk."

Baru kaşlarını çatı. "Bütün bir dili sır haline getirmek. Ne kadar aşağılık bir uygulama. Büyücüler Divine'ı kendilerine saklamaktan utandıkları kadar büyü biriktirmekten de utanmalılar."

"İlahi, Hesperinlerin ortak dilidir," dedi Iskhyra. "Büyücülerin cübbelerini buruşturmaları için tek yapmamız gereken konuşmak. Ağzımızı her açtığımızda sapkınlık yapmaya bayılıyoruz."

Baru sırtı. "Kısa sürede ustalaşacaksın Maerea. O zaman en yaygın konuşulan İmparatorluk dillerinden en az ikisine başlamalısın."

Iskhyra başını salladı. "Onları Orthros'ta Vulgus'tan daha sık duyacaksınız."

Raflardan birinden bir parşömen havalandırarak Baru'nun eline tutuşturuldu. "İşte dün gece rastladığım Divine hakkında bir başlangıç. İstedığınız zaman başlayabiliriz."

Maerea ellerini kadehinin etrafında kenetledi. "Bu oda yıllardır aradığınız kadim harikalarla dolu. İşinize biraz zaman ayırmanızın sakıncası olmadığına emin misiniz?"

Baru parşömeni uzattı. "Belli ki, dersimiz kütüphanenin asıl görevlilerini memnun edecekti. Yoksa neden yeni başlayanların okumasını kutsal kitapların arasında mı?"

"Siz daha önemli metinleri kataloglarken ben de kendi başıma ilk kitabı çalışabilirim."

"Hem araştırmamı yapıp hem de size bir şeyler öğretebilirim. Sana uzun yıllar boyunca bir akademisyen olarak keşfettiğim bir şeyi anlatacağım." Jaya'ya bir bakış attı ve sesini alçalttı. "Savaşçılara söyleme, yoksa duygusal olduğumu düşünürler. Bu dünyada yeni bir parşömenden daha heyecan verici tek bir şey var: yeni bir öğrenci."

Maerea gülerek öne doğru eğildi ve parşömeni kabul etti. "Bunu yaptığınız için çok teşekkür ."

Jaya boğazını temizledi. "Eğer öğretmenlik hevesinizin bir sır olarak kalmasını istiyorsanız, öğretmenliğe başladığınızda kendinize başka bir isim vermeliydiniz.

bir Hesperine oldu. Kendisi için seçtiği isim 'öğretmen olmak için doğmuş' anlamına geliyor."

Maerea daha dik oturdu. "Hesperine olduğunda ismini sen mi ?"

"Evet," diye yanıtladı Baru, "eğer yeni bir hayat için yeni bir isim istiyorsan. Ailem bana korkunç bir savaşçı lakabı taktı. Tekrar ediyorum. Sonunda, Yeteneklendirilmemle birlikte, hayattaki gerçek amacıma uygun bir isim alabildim."

"Peki ya sen, Jaya?" Alcaeus sordu.

"İnsan ismimi sakladım. İmparatorluk ordusunda subay olduğumda görev belgelerimde çok güzel görünüyordu. Onu bırakamayacak kadar çok seviyordum."

Baru başını salladı. "Zafer peşinde koşan savaşçı. Adının sonsuza dek yaşamasına karşı koyamazdın, değil mi?"

"Bu, askerlerimin toplanma çığlığı ve düşmanlarımla lanetiydi." Jaya dişlerini gösterdi. "Hâlâ da öyle."

Iskhyra yarı gülümsedi. İki meslektaşının şakalaşmasından hoşlanıyor gibi görünüyordu. Aslında bu arkadaşlıktan çok hoşlanıyor gibiydi.

Jaya kadehini tekrar kaldırdı. "Bir Hediye Gecesi geleneğinin zamanı geldi. Herkes neden Hesperine olduğunun hikâyesini anlatmalı. Önce en genç olan anlatacak."

"Büyükler son sözü söylemeden duramaz," diye mırıldandı

Iskhyra. Jaya kıs kıs güldü. "Sizinki zorba bir soy mu?"

"Hepsi öyle değil mi?"

"Bu gecenin kutlayıcısıyla başlayalım." Baru Maerea'ya gülümsedi.

"Hepiniz benim hikayemi biliyorsunuz. Gerçek aşkımın dişleri çıktı ve ben de onları istediğime karar verdim." Kirpiklerini Alcaeus'a doğru kırıştırdı.

Onu kendine çekti ve arkadaşlarının kahkahaları ve ıslıkları arasında tekrar öptü. "Tek sebebin ben değilim elbette."

"Şey, Tenebrae'de hiç kimsenin Tanrı'nın unuttuğu bir şey hakkında kadınları dinlemediği gerçeği var. Sanırım gece tanrıçasından kan büyüsü alırsam, insanlar konuştuğumda beni dinleyebilir."

"Eğer bu işe yaramazsa," diye ekledi Jaya, "her zaman kafalarını birbirine vurabilirsin." "Sıra sende." Maerea tekrar Alcaeus'a yaslandı.

Onu sıktı. "Ölümlü bir adamın iyi olduğu tek şey olan insanları kılıçla doğrama konusunda başarısız oldum. Bu yüzden daha iyi bir Hesperine olacağıma karar verdim."

Başını geriye doğru eğdi. "Seni kılıçtan daha çok seviyorum."

"Ben de öyle, buldum."

Iskhyra diğer büyüklerinin arasında dolaştı. ", itiraf edin. Daha yeşil olan acemi kim?"

Baru mütevazı bir gülümseme takındı.

Jaya içini çekti ve elini kaldırdı. "Dişleri benden birkaç ay önce çıkmış. Gururunun daha fazla şişmesine izin vermeyin."

"Bunun kırk altı yıl önce olduğuna inanmak zor, değil mi sevgili meslektaşım?"

"Hah. Şimdi ikimiz de ölümlü olduğumuzdan daha uzun süredir Hesperin'iz. Doksan yaşında biri için hiç de fena

görünmüyorsun." "Az önce gururum hakkında ne dedin?"

"Bu durumda sana bir kemik atacağım, yaşlı moruk. Seksen beş yaşında bir genç olarak, yaşlılarıma karşı cömert olmalıyım."

Maerea şaşırıktan kendini alamadı. Eski çağlardan kalma olabileceklerini biliyordu ama Hesperinler'in hepsi de ilk gençliklerini yaşayan yetişkinler gibi görünüyordu. "Bu yüzden mi İmparatorluk'tan ayrılmak istedin? Uzun ömür için mi? Ölümlü memleketiniz hakkında söylediklerinize bakılırsa, yaşamak için harika bir yer gibi görünüyor."

Jaya minderine geri yerleşti. "Tenebrae ve Cordium kıyaslandığında kasvetli küçük lağım çukurları. İmparatorluk'ta kadınlar büyük işler başarabilir. İmparatorluk tahtının sayısız nesiller boyunca kadın soyundan geçmesinin sonucu bu. Hiçbir yerden gelmedim ama İmparatoriçe'nin ordusu bana fırsatlar sundu. Büyücü-mühendis olmak için gardiyanlara ihtiyaçları vardı, bu yüzden eğitimimi ve İmparatorluğun dört bir yanına yaptığım seyahatleri karşıladılar. dünya."

"Meslektaşım fazla mütevazı," diye araya girdi Baru. "İmparatoriçe'nin hizmetindeki en saygın kuşatma savunucularından biri olmak için kendi liyakatiyle rütbesini yükseltti."

Jaya şarabını kadehinde döndürdü. "Bir kuşatma sırasında bir perde duvarını ayakta tutmak için koğuşlar kuruyordum. Düşman duvarı aştığında molozların altında kaldım. Kazandık ama kimsenin beni çıkarabilmesi için saatler geçmesi gerekti. Ordu, Hesperine şifacılarının benim için bir şey yapıp yapamayacağını görmek için beni Orthros'a gönderdi. Yine de hasarı tersine çevirmek için çok geçti. Ben de Hediye'yi seçtim."

"Çok üzgünüm, Jaya." Alcaeus başını salladı.

"Senin ve benim ortak bir noktamız var. Savaşta düştük."

"Sonsuzluğa giden o onurlu yola." Iskhyra kadeh kaldırdı.

Maerea burnunu sokmak istemedi ama şarap dilini çözdü. "Jaya... insan hayatını özleyiyor musun?"

Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Herhangi bir nedenle İmparatorluk vatandaşlığından vazgeçmek..."

"Büyük bir fedakârlık." Baru başını salladı.

"İşlerin farklı bir şekilde sonuçlanmasını ister miydin?" Alcaeus sordu.

"Bu tür acı çekmeyi filozoflara bırakacağım. Her şey olduğu gibi oldu."

"Minnettarlık her gece yaptığımız bir seçimdir," dedi

Baru. Jaya *filozof* ağzıyla onu işaret etti. "Senin sıran."

Bir sonraki şarap şişesini eline aldı ve mantar bir *patlamayla* şişenin içinden havalandı. "Yürümeyi öğrendikten kısa bir süre sonra kendime okumayı öğrettim. Tanrıça beni bir bilgin olarak yarattı. Yine de, sadece kendisinin anlayabileceği nedenlerden dolayı, beni savaşçı bir ailede dünyaya getirdi. Ailem kaderimi daha anne karnındayken belirlemiş. Çocuk odama mızraklardan oluşan bir duvar resmi yapmışlar. Fiziksel olarak özellikleri gelişti, bunu bir işaret olarak aldılar."

Iskhyra kadehini onun için uzattı. "Çocukluğunda Üstün Yetenekli olduğunu ve boyunun da oradan geldiğini sanıyordum. Bir insan olarak bu kadar uzun muydun?"

Dökmek için ona doğru eğildi. "Ne yazık ki, yerel okuldaki sandalyelere sığamadım. Ama daha önemlisi, oradaki tüm dersler kafamın içine sığıdı. Yerel öğretmenlerimizin bana öğretebileceği her şeyi öğrendim. Yaşıtlarımdan yıllar ilerideyim."

Iskhyra onun kel kafasına anlamlı bir bakış attı. Jaya sessiz kahkahalarla sarsıldı.

İç çekti. "Evet, ben uzun ve görkemli saçlara sahip olmayan birkaç Hesperin'den biriyim. Bir insan olarak keldim, bir Hesperin olarak kel kalacağım ve eğer Tanrıça ölümsüz hayatımın bir gece sona ermesini uygun görürse, onun ebedi Mabedine *gururla* kel olarak gideceğim."

"Hediye kim olduğunuzu değiştirmez..." Iskhyra dedi ki.

"...sizi en iyi dönüştürür." Jaya Baru'nun kolunu okşadı.

"Baru'nun en iyi halinin kel olduğu açık," dedi Maerea. "Yine de çok hoş bir sakalın var."

, yüzünü yakışıklı bir avantajla çerçeveleyen sakalının bakımlı çizgileri üzerinde gezdirdi. "Teşekkür ederim, Maerea. Seni burada gördüğüme sevindim.

bir erkeği kafasındaki saçlardan daha fazlası için takdir edebilen kadınlardır."

Alcaeus ona baktı. "Gözlerini senden alıkoymak için sakal mı bırakmalıyım, aşkım?"

Kadın ona vurdu. "Saçmalama. Ölümlü ya da ölümsüz, traşlı ya da sakallı, sana vurgunum."

"Sakal istiyorsan," dedi Baru, "şimdi başla. Çıkmaları *sonsuz* kadar sürer. Hesperine fizyolojisinin yavaş temposunun dezavantajları var."

Alcaeus sakallı çenesini ovuşturdu. "Yeteneklendirildiğimden beri neden traş olmadığımı merak ediyordum."

Jaya kahve cezvesini işaret etti. "İmparatorluk son çuvalı sabrı olmadığını söylüyor."

Iskhyra kıkırdadı. "Bu bahsi kabul ediyorum."

"Bana kahve çekirdeklerimi vermek için Castra'ya gelmelisin. Yemekhanede hep birlikte bir demliğin tadını çıkaracağız."

Iskhyra Baru'ya, "'a nasıl düştüğünü bize anlatacaktın," dedi.

"Ah. Ailemin rüyası gerçek oldu ve kral beni veliahtının kişisel koruyucusu olarak eğitilmek üzere seçti. Bana baktılar ve veliaht prens ile düşmanları arasına yerleştirebilecekleri bir beden gördüler." Baru burnunu çekti. "O gece üniversiteye gitmek için ayrıldım."

"Başkent Üniversitesi mi?" Iskhyra'nın yüzü gerçekten .

Başını ona doğru eğdi. "Neden, evet. Ailem eğitimimi desteklemeyi reddetti, bu yüzden İmparatoriçe'nin kendi kurumu olan İmparatorluk Üniversitesi'ne girmek için ne param ne de referansım vardı. Başkent Üniversitesi'ne gittim, her vatandaşa açık olan yüksek öğrenim cenneti. İmparatorluk."

"Gerçekten ileri düzeydeki tüm araştırmalar, risk almaktan korkmadıkları Capital'de gerçekleşiyor. Imperial eski yöntemlere çok bağlı görüş."

"Katıldınız mı?"

"Evet." Kendini kontrol ediyor gibiydi.

"Çalışma alanınız neydi?" Baru daha yakına eğildi. "Mezun olan arkadaşlarınız ya da akrabalarınız var mı? Belki onları tanıyorumdur."

"Arkadaşlarımın ve ailemin çoğu İmparatorluk'tan. En mutlu anılarımdan bazıları orada." Iskhyra soruya tam olarak cevap vermemişti, Maerea bunu fark etti.

Jaya inledi. "Onları şimdi durdurmazsak saatlerce böyle devam edecekler."

"Mezun olduğumuz okul konusuna geri döneceğiz," diye söz verdi Baru.

"Her halükarda, ben diplomalarımı aldım-"

"Birkaç tane," diye ekledi Jaya.

"-ve Üniversiteye bağlı bağımsız bir araştırmacı oldum, uzmanlık alanımda birine ihtiyaç duyulan her yere seyahat ettim."

"Şimdi kim mütevazı oluyor? Baru İmparatorluk'ta o kadar seçkin bir bilgindi ki benim gibi bir savaşçı bile onun adını duymuştu. O bir theramancer, İmparatorluk geleneğinde kötü büyüü defetmek için eğitilmiş bir zihin şifacısı. Onun

Öyle bir uzmanlık ki, Birinci Prens onu aradı ve Hücum'a katılması için kim bilir neler teklif etti."

"Kayıp bilgiyi aramak için yıllarca antik kalıntıları araştırdıktan sonra, ölümlü hayatımda maceraya doyduğuma karar verdim. Castra Justa kulağa hoş bir değişiklik gibi geliyor."

"Elbette." Jaya başını salladı. "Yasak bir kale, düşman topraklarda medeniyetin tek kalesi, tazıların, kalp avcılarının, Hediye Koleksiyoncular ve savaş büyücüleri dolaşıyor. Emekli olmak için ne güzel bir yer."

Iskhyra'nın yüzünü okumak yine zordu. "Birinci Prens'in daveti üzerine, sırf Hücum'a katılmak için mi Hesperin oldun?"

"Gerçek şu ki, okunacaklar listemdeki her şeyi bitirmek için sonsuzluğun geri kalanına sahip olmaya karşı koyamadım."

Baru ve Iskhyra bir kahkaha patlattı. Maerea'nın tanıdığı bir bakış attılar, sanki odada başka birinin olduğunu bir anlığına unutmuşsunuz gibi.

"Prensin Baru'ya hâlâ kaç iyilik borcu var?" Jaya kendine bir kadeh şarap daha doldurdu.

Baru bir el salladı. "İhtiyaç duyulduğunda birbirimize yardımcı olmaya özen gösteriyoruz. Ne de olsa Ioustin Capital Üniversitesi mezunu bir arkadaşımız."

Iskhyra bir an irkildi, eğlencesi azalıyordu. "'Ioustin,' ha? Hücum Komutanı Orthroslu Birinci Prens Ioustinianos'a böyle mi diyorsunuz?"

"Hırsızlar gibi kalın kafalılar," dedi Jaya. "Her zaman ezoterik zihin iyileştirme tartışmalarına giriyorlar."

Baru bir yudum şarabın tadını çıkardı. "Elbette terapiye olan ortak ilgimizi tartışmak için mükemmel bir ortak. Onu Kraliçe Soteira eğitti."

"et." Iskhyra kadehinin üzerinden ona gülümsedi. "Kraliçe Soteira ile çalışmak için Hesperine olmanın bir başka nedeni de bu."

"Onunla tek bir görüşme yapmayı umuyordum ama bu birçok görüşmenin oldu. O ve Kraliçe Alea beni bilim çevrelerine kabul etme nezaketini gösterdiler."

"Bu bizim Kraliçelerimiz," dedi Iskhyra. "Onlardan bir diken istersiniz ve size bir gül bahçesi verirler."

"Onlarla tanıştın mı?" Alcaeus sordu.

"Hepimiz Kraliçelerle tanışıyoruz." Ona ve Maerea'ya baktı. "Bir gece sen de tanışacaksın ve sana olan sevgilerini anlayacaksın."

"Kraliçeler neye benziyor?" Maerea merak etti.

Iskhyra'nın bakışları yukarıdaki kemerlere kaydı. "Kraliçe Alea da bu Sığınak gibi. Aslında o, Hespera'ya tapanların zulmünden kurtulan tek Mabet büyücüsüdür. Kraliçe Soteira en derin gecede kurtuluş gibidir. Ona büyük şifacı derler, çünkü her türlü yarayı onarabilir. beden ya da zihin. Orthros'u aşkları üzerine kurdular ve o zamandan beri birlikte yönettiler."

Maerea onlar hakkında duyduğu her korkunç yalanı unutmaya hazırdı ama özellikle bir masalda gerçeklik payı olabilirmiş gibi geliyordu. "Onlar..." Aşıklar muhtemelen onu yakalayamadı. "...Graced?"

"On beş yüzyılı aşkın bir . Onlar ilk Lütuflardı ve onların Birliği tüm Hesperinlerin taklit etmeye çalıştığı şeydir."

Jaya'nın dudağı kıvrıldı. "Bu çukurunda bu da yasak, değil mi? Düşünün, küçük büyücüler tarihin en destansı aşkını yasadışı ilan edebileceklerini düşünüyorlar."

Daha birkaç gün önce, iki kadın arasındaki böyle bir bağ Maerea'yı şok ederdi. Ama bu onun diğer hayatıydı. İyilik ve kötülüğün

yeniden hizalandı. ihanetlerini ve Hesperinlerin iyiliğini anlamadan önce.

Bu, Hespera'nın Maerea'nın iyi ve kötü arasındaki çizgide nerede durduğuna karar vereceği Hediye Gecesi'ydi. İnsan hayatının nefret dolu öğretilerinden hiçbirini sonsuzluğa yanında götürmeyecekti.

Doğrusu, Orthros'un krala ihtiyaç duymayan iki kadın tarafından yönetildiği düşüncesi... "Güzel. Çağlar boyu sürececek bir aşk."

Ama şimdiye kadar, bu yeni hayatın Alcaeus'un kolayca kabullenemediği pek çok yönü olmuştu. Onun gözlerinde kınama görecekti miydi?

Hayır, sadece sıcaklık ve kararlılık. "Bir buçuk bin yıllık aşk. Bu örnek alınacak bir şey."

Parmaklarını onunkilere doladı. "Bundan bir buçuk bin yıl sonra da seni sevmeye devam edeceğim."

Alnına bir öpücük kondurdu.

"Sabırlı ol, Yeni Hediyeler," diye alay etti Jaya. "Siz ayrılmadan önce, bir masal daha dinlemeliyiz. Pekala, pekala, Elder, son sözü sen söyle."

"Dikenler," diye mırıldandı Iskhyra. "Ben yosunlu bir kadim değilim,"

Baru ona baktı. "Sanırım yosun toplamak için fazla hareketlisiniz."

"Merak ediyorum Iskhyra," dedi Alcaeus. "İnsan hayatının nasıl olduğunu hiç söylemedin."

Omuz silkti. "Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum, ailem bana yetenek verdiğinde çok küçüktüm." Kaşlarını kaldırdı. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Kabul ediyorum, fark etmemiştim..."

"Biz Solace çocukları, Ekinoks Yemini uyarınca yetimleri kabul ederiz. Ben de bir yetimdim. Hesperine ailem beni kendi kanlarıyla büyüttü. Orthros'ta büyüdüm. Tipik bir hikâye."

Maerea, Alcaeus'un ona karşı gerildiğini hissetti. Şimdi alınganlık göstermezdi, değil mi?

Hayır, yüzünde saf bir merak vardı. "Yani Hesperinler çocuk doğuramamaları da ebeveyn olabilirler."

Maerea gülümsedi, o özel bakışı onunla paylaştı. Çocukları *olabilirdi*.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi Iskhyra. "İki kaplumbağa güvercin şarap ve yeterince etkilenmiş görünüyorlar. Sanırım biz yosunlu büyükler de onları bir an önce bırakmalıyız."

Kahkahalar ve konuşmalar kesildi ve üzerlerine bir sessizlik çöktü.

Zamanı gelmişti. Maerea tüm geçmişiyle yüzleşmek üzereydi. Tüm kederleriyle. Tüm seçimleriyle. Başkalarına yaptıkları ve yapamadıklarıyla.

Ama tarafını seçmişti. Hespera şimdi nerede durduğunu biliyor olmalıydı.

"Newgift Maerea," diye sordu Iskhyra, "kendi adın için yeni bir isim alacak mısın?"

yeni hayat? Şimdi seni sevenlerin önünde konuşulsun ki, seni aramızda tanıyalım."

"Yeni bir isim istiyorum," diye fark etti. "Artık Maerea'nın yasını tutmak istemiyorum."

"Seni hangi isimle seversem seveyim," dedi Alcaeus. "Bir ölümlü ya da Hesperine olarak, evlilik ya da yeminle, her zaman benim mavi kuşum olacaksın."

Gözyaşlarını geri kırıptı ve onun yüzünü okşadı. "Teşekkür ."

"Teşekkür ederim, aşkım."

Yaşlılara geri döndü. "Bir Hesperine ismi seçmeme yardım eder misiniz?"

"Divine'da bir şey olabilir mi?" Baru önerdi.

Iskhyra onu düşünerek başını salladı. "Sen her zorlukla uyanıklık ve berrak bir zihinle yüzleşen bir kadınsın. Her krizde sakinliğini korudun."

"Kendimi sakin hissetmedim."

"Hayır, ama sen öyle davrandın. Zekice kararlar vermenize yardımcı olan o içsel ılımlılık rezervini buldunuz. Belki de bir isim istersiniz bunu yakalar: 'Nephalea'."

"Nephalea." Bu güzel isim dilinden döküldü. Doğru hissettiriyordu. Olabileceği biri gibi. "Evet. Nephalea başkalarının sözünü dinleyeceği biri."

"Bu senin için yeterince iyi," dedi Alcaeus.

Ona tekrar gülümsedi. "Peki ya sen? Yeni hayatımızda sana yeni bir isimle hitap edeyim mi?"

Iskhyra ona cesaretlendirici bir bakış attı. "Bu kararı düşünmek için hiç fırsatın olmadı ama artık düşünebilirsin."

"Alcaeus'un Divine'da bir karşılığı var mı?" diye sordu Gifter'ına. "Alkaios," diye yanıtladı. "Anlamı aynı: güç."

Başını salladı. "Alkaios."

"Alkaios ve Nephalea," dedi Iskhyra, "Tanrıça'nın Gözleri tüm zamanlar boyunca yolunuzu aydınlatsın..."

Baru ve Jaya, "Ve onun karanlığı daima senin sığınağın olacak," diye yankılandılar.

Onların sözleri ve karşılamaları kadim uçurumu güçlü bir şeyle dolduruyor gibiydi. Bir daha asla yalnız kalmayacağını biliyordu. O vardı Sayamayacağı kadar çok aile, ona kan bağıyla bağlıydı ve sonsuza dek onların isimlerini ve hikâyelerini öğrenecekti.

Ve tüm bunları sevdiği kişi yanındayken yapacaktı.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hazır mısın, Nephalea?" Onun elini tuttu ve yanında durmak için ayağa kalktı. "Benim için hazırım Hediye, Alkaios."

Merdivenleri birlikte tırmandılar. Iskhyra, Baru ve Jaya onları bir tezahürat ve Hesperine alkışlarıyla uğurladılar.

Adamın kendisi için hazırladığı şeyi görünce durdu ve bir elini kalbine bastırdı. Çıplak odayı lüks bir yatak odasına dönüştürmüştü. Büyü ışıklarının samimi parıltısında, adamın zemini kat kat kilimlerle kapladığını görebiliyordu. Dar yatak gitmiş, yerine cömert bir battaniye yığını gelmişti. Bir tarafta, mavi kuş kutusu sanki kendi sunağının üzerindeymiş gibi küçük bir masanın üzerinde duruyordu.

"Bu ilahi bir şey," dedi.

"Sadece bir şey eksik." Onu odanın ortasına yakın bir durdurdu, sonra yan masaya gitti. Bir elini, ona her zaman dokunduğu gibi şefkatle kutunun üzerine koydu. "İzninle bunu açmak istiyorum mavi kuş."

"Artık içeriye her zaman bakabilirsiniz, Majesteleri."

Ah, bunu söylediğinde yüzünü aydınlatan gülümseme. Dikkatli parmaklarıyla, bir zamanlar onun için tamir ettiği kilidi açtı ve kutuyu açtı.

Bakışlarını onun üzerinde tuttu. Gül yaprakları ve festival kurdelesini parçaları hazine sandığından havalandı ve Hediye yatağının üzerine saçıldı. "Bu gece hayatının en mutlu gecelerinden ilki olacak. Bu benim sana sözüm, Nephalea."

Onun kollarına girdi. "Seni seviyorum, Alkaios."

"Ve seni seviyorum, mavi kuşum." Kızın yüzünü kendisine bakması için geriye yatırdı. "Bu gece her adımında yanında olacağım ve bunu senin için elimden geldiğince rahat bir hale getireceğim."

"Bana bunun senin için nasıl bir şey olduğunu anlattın..."

"Ama çok daha iyi koşullar altında, çok daha kolay bir şekilde Yeteneklendirileceksiniz."

"Keşke orada olsaydım." Bu, kalbine saplanmış ve asla yok edilemeyecek bir acıydı. "Senin yanında olmalıydım."

"Nasıl ki?" Adam kızın saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. "Beni o halde görmekten kurtulduğun için asla pişman olmayacağım."

"Her zaman sana sarılabilmeyi ve seni rahatlatabilmeyi dileyeceğim."

"Bana her kan verdiğinde öyle yapıyorsun. İnanılmaz bir şey. Seni... Seni benim bir parçam yapmak... Umarım benim sana ziyafet çektiğim kadar sen de bana ziyafet çekmekten keyif alırsın."

"Bu gece nihayet bir his olduğunu öğreneceğim. Eğer düşün gecemiz gibi bir şey olursa, bence çok iyi olacak, sence de öyle değil mi?"

"Çok, çok iyi."

Ağzı onunkine indi. Öpücüğü ağır, sıcak ve yavaştı. Eğer niyeti onu rahatlatmaksa, işe yaramıştı. Onu ne kadar çabuk İç çekişler ve ona karşı erimesini sağlamak. Dilinin her tüketen darbesiyle korkuları azaldı, ta ki aldıkları zevk ve yakınlıkları düşüncelerini geçirene kadar.

Serin hava ayak bileklerini okşadı. Adam onu soyuyordu. Cübbesini çıkarabilmesi için kollarını kaldırdı.

"Üşüyor musun?" Sıcak ellerini kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Kadın başını salladı.

"Güzel. Sığınak büyüğü burayı ölümlüler için bile rahat tutacaktır." Parmakları kızın tenini okşadı, narin dokunuşlar tüylerim diken diken oldu. "Yakında bir Hesperine olacaksın ve hiçbir şey sana soğuk gelmeyecek."

" "

Gülümsedi ve kollarını uzattı. Kendini ona sundu. Onun güçlü, nazik Grace'ine. ", dedi yüksek sesle, kelimenin tadına bakarak. Ellerini adamın vücudundan aşağı, kısa bornozunun eteklerine doğru gezdirdi.

"Bana koca dediğini duymak kadar hiçbir şeyin bana zevk veremeyeceğini düşünmüştüm. Şimdiye kadar."

"Majesteleri," dedi tekrar. Uzun boylu, zayıf ve kaslı vücudunu ortaya çıkarmak için cübbesini başından çekti. Hesperin bedenini ölümlü daha da yakından tanımaya başlamıştı. Adam ona çok tanıdık geliyordu ama bir o kadar da yeniydi.

Sırtını minderlerle kapladığı duvara dayayarak yataklarına oturdu. Ellerini ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Onun önünde diz çöktü.

Onu kendi etrafında döndürdü ve sırtını kendisine yasladı. "Rahatla."

Arkasına yaslandı, adamın göğsünün gücüyle desteklendi, kalçaları adamın sert uyluklarıyla çerçevesi.

Kızın başını omzuna yaslayarak boğazını ortaya çıkardı. "Önce senden içeceğim, böylece benden içtiğinde vücudun büyüüyü daha hızlı . Bu, büyüünün zor kısımlarının uzamasını önleyecektir. dönüşüm." Onun boğazını öptü.

Uzandı ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. O ve diğer Hesperinler ona Yetenek Verme'yi ayrıntılı olarak açıklamışlardı. Ama şimdi onun her adımı kendisine tekrarladığını duymak son derece güven vericiydi. Onun sesine, dokunuşuna ve olacaklar konusunda kendisine yol göstermesine odaklandı.

"Kanımdan ilk içişinden sonra imgelemler başlayacak. Sana ne kadar çok kan verirsem ve ne kadar hızlı verirsem, senin için o kadar kolay olacak. Gücüm seni bu deneme boyunca güçlendirecek. Hediye'nin hayatında açığa çıkaracağı şeylerden korkma mavi kuş. Sen onurunla yaşadın ve sadece sevdiklerini korumaya çalıştın."

"Benim de içimde öfke ve nefret vardı. içinde biraz çirkinlik vardır. Ama ben bununla da yüzleşeceğim. Bu benim çirkinliğim, benim sahip olmam ve ustalaşmam gereken."

"Bunun üstesinden geleceksiniz ve sonra zor kısmı bitecek. Ondan sonra -Bizim için saf zevk, majesteleri. Hediyeleşmenin her zaman erotik olmadığını biliyorsunuz.

-Benimki kesinlikle değildi ama aramızda kalacak. Yeni bir Hesperine olarak, kanıma olan susuzluğun güçlü olacak ve bedenime olan açlığın da öyle. Lütfun olarak bana olan özlemin aynı anda uyanacak ve bu daha da güçlü olacak. Ama sana istediğin her şeyi vereceğim.

İhtiyacın olan her şey."

"Hepsini istiyorum."

Bir elini kadının karnında gezdirerek onu kendine doğru bastırdı. Parmakları göbeğinin altında kışkırtıcı daireler çizirken boğazına öpücükler yağdırdı. Kızın beklentisi artmıştı. Daha fazlasını isteyerek ona süründü.

"Çok yavaş ilerleyeceğiz." Adamın kulağına mırıldanması kadının içini ürpertti.

"Her şeyi istiyorum."

Ona doğru sırtıttı. "Düğün gecemizde olduğundan çok daha isteklisin."

Yanaklarına, boynuna ve göğüslerine bir kızarıklık yayıldığını hissetti. "Seni ne kadar çok istediğimi gösterirsem beni uygunsuz bulacağından çok korktum. Birlikte geçireceğimiz ilk geceyi senin kınamanı kazanarak mahvetmek istemedim."

"Umarım sana tutkuna ne kadar değer verdiğimi gösterebilmişimdir."

"Oh, yaptın." Ağzının üzerindeki anısı ve vücudunun ona karşı hissi şimdi içini sıvı sıcaklığıyla doldurdu.

"Benden Hediye'yi istediğinde bunu açıkça belirtmediğim için özür dilerim." "Artık pişmanlık yok, Alkaïos. Bu geceden sonra olmaz."

"Bunu yapmadan önce beni affedip affetmeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Affediyorsun." Yutkundu. "Ben de seninkini hak ettiğimi bilmeliyim. Bana ilk döndüğünde seni reddettiğim için beni affedebilir misin? Hesperine olduğunu öğrendiğimde sana nasıl davrandığım en büyük pişmanlıklarımın biri. Sana nasıl hissettirmiş olmalıyım..."

"Burada kollarında uyandığım ve beni hâlâ istediğini fark ettiğim anda beni affettin. Sonra beni sonsuza dek istediğini söyledin.

O gece ya da o geceden beri hissettiğim tüm acıları yok ettin. dönüşüm." Tekrar tenini okşadı, sanki anlamaya çalıştığı büyük bir mucizeymiş gibi kalça kemiğinin çizgisini uyluğunun tepesine kadar takip etti. "Ölümlü hayatımın tüm kederini iyileştirdin."

"Sen de benim için aynısını yaptın. Seninle yas tutmayı bırakmayı öğrendim."

"Artık görev yok," diye hatırlattı ona gülümseyerek. "Çok tehlikeli bir hale geleceğim."

"Tehlikeli ve uygunsuz olmana bayılıyorum. Şimdi çok uygunsuz olalım."

Adamın parmakları kadının kalçasının iç kısmına kaydı ve kadın içgüdüsel olarak bacaklarını ayırdı. Bacakları adamın kalçalarının sert kucağına değdi.

Eli çok yavaşça kadının buklelerine doğru kaydı. Ama sonra parmakları daha ileri gitmedi, kalçasının üzerinde ileri geri sürüklendi.

Onun kendisine dokunmasını arzulayarak öleceğini düşündü.

Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Bu gece, neden sana dokunmamı istediğin yeri bana söylemiyorsun?"

Kalçalarını onun boyunca kaydırды ve yüzündeki gergin zevk açılarını izledi. "Pekâlâ, ama Hesperine sözcüklerini öğrenmelisin, çünkü sadece onları kullanacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Hesperinlerin böyle şeylere ne dediğini ne zaman öğrendiniz, benim utanmaz Majesteleri?"

"Iskhyra ve Jaya ile... dişi şeyler hakkında konuşuyordum," diye bilgi verdi. "Hesperinler bedenler hakkında çok farklı konuşurlar. Bunlar aslında öğrendiğim ilk İlahi kelimelerden bazıları."

"Vücudun ilahi olduğu için ne kadar da uygun."

Elini kılıfına doğru yönlendirdi. "Parmağını içimde hissetmek istiyorum *krana*."

Parmağı buklelerinin arasına girdi. Krana'sının ıslak kıvrımlarını keşfederek onun içinde parlak bir hazzın izini sürdürdü. "*Krananın* neresine dokunmamı istersin?"

Parmağını zevk aldığı noktaya götürdü. "Benim *kalux'um*."

Dokunuşu duyu yumrusunu daire içine aldı. Kadın nefesini içine çekti. Parmağıyla sinir tomurcuğunu oynatarak zevki keskinleştirdi. Dişleri onu delerken kaluksuyla alay etmeye devam etti.

Yeni ismi dudaklarından döküldü. "Alkaios-!"

Başını onun damarından kaldırdı. Kadının kanı adamın dudaklarını boyayıp çenesinden aşağı damlıyordu ve bu manzara onu büyülüyordu. "Seni duymak hoşuma gitti.

düğün gecemizdeki tutkunda. Değiştirmek istemedim. Bunu sonsuza dek tekrar tekrar duymak istiyorum."

"Alkaios..." Kalçaları onun dokunuşları altında titrerken, çenesini okşadı. Parmakları kıpkırmızı oldu. "Yatağımızda bana yeni adımı fısıldayacak mısın?"

"Zevkle söyleyeceğim ve her seferinde benimle bu hayatı seçtiğin için minnettar hissedeceğim."

Eğildi ve onun ağzını yakaladı. Kanı diline keskin bir şekilde bulaşmıştı. Ağzını bir kez daha boğazına götürmeden önce aç bir şekilde öptü.

"Nephalea," diye fısıldadı.

Dişleri derine battı. Ondan sert ve hızlı bir şekilde içti. Kendini onun ağzına akarken hissettikçe boynu ağrıyordu. Adamın maharetli eli vücudunun derinliklerinden hazzı çekerken, kadının kalbi arzuyla sızladı. Başı döndü ve nefes nefese kaldı.

Titredi ve adamın eline doğru kaydı, adamın titizliğinin tadını çıkardı.

onun mahrem kıvrımlarına vuruyordu. Olabilecek her küçük yeri buldu onu memnun etti ve hepsini acımasızca kullandı. Diğer eli göğsüne geldi ve onu kaldırarak nazikçe sıktı, başparmağı ise bacaklarının arasındaki okşamalarıyla eş zamanlı olarak göğüs ucuna bastırdı.

Krana'sının derinliklerine daldı. Parmağını kıvrarak onu içinden çıkardı ve onunla birlikte alçak bir çığlık attı. Topuklarını battaniyeye dayadı ve ayağa kalkıp ona doğru geri çekildi. Dişleriyle onu tuttu ve eliyle göğsüne destekledi. Parmağını içeri kaydırmaya, kancalamaya, çekmeye devam etti, sıcak ısıyı damarından çekip mükemmel bir şekilde uygularken meme ucuna baskı uyguluyor.

Bir zevk hezeyanı içinde, onun boğazını okşayan dişleri ve vücudunda ziyafet çeken elleri dışında her şeyi unutmuştu. Onun için, bu yeni, şehvetli Nefelya için kıvranıyordu ve etraflarında yankılanan boğuk, ritmik inlemelerini zar zor fark etti.

Arkasında uyarılmışlığının kalınlığını hissetti, tüm bunların kanıtı zevk hala gelecekti. Onun sert uzunluğuna karşı geri sallanırken, Divine'da onu adlandırdı. "*Rabdosunun* içime girdiğini hissetmek istiyorum."

"Yapacaksın," diye söz verdi, "yeni bedeninin içinde."

Zevk seli kabardı, doruğa ulaştı ve doruk noktası üzerine çöktü. Bedeni daha önce hiç olmadığı kadar özgürleşti. Adamın dizlerini kavradı, başını geriye attı ve içindeki harikulade dönüşümü . Elleri tapınmaya devam ederken bile çenesi ona daha sıkı kenetlendi ve çığlık atana kadar coşkusu artırdı.

Ona doğru yığıldı, nefes almak için çırpınıyordu, ter derisinden aşağı süzülüyordu. Adam dişlerini onun etinden çekti. Kadın zevkten gevşeyerek ona yaslandı ve adamın bileğini ağzına götürüşünü izledi. Dişleri parladı ve adamın kanı kadınıninkine karışarak aktı.

Pırıl pırıl parlayan kırmızı sunuyu dudaklarına . "Ben seninim."

Adamın bileğini iki elinin arasına aldı. Bu geri dönüşü olmayan hareketle sonsuza dek değişecekti.

Tadı nasıl olurdu?

Damarını dudaklarına götürdü ve ağzını açtı.

Sıcak iksir diline çarptı ve bir şok geçirdi. Güç ve nezaketin tadına baktı. Beyaz zambaklar ve canlı gün batımları. Tutku ve nezaket ve güç. Çok fazla güç.

Yutkundu. Sanki bedenleri birleşmiş gibi, ham zevk onun içinden geçti. Dişlerini adamın etine geçirerek, onun kucağında kavis çizdi.

"Evet," diye hırladı. "Tanrıça, evet."

Sesler, görüntüler düşüncelerinde parladı ve onu adamın tadından uzaklaştırdı. Ani bir öfke onu kamçılıyarak zevki bastırdı, korku bir bıçak gibi inerken ve keder ciğerlerindeki havayı yok ederken bile.

Kendi duyguları onu , amansız gelgitleriyle onu başka bir zamana ve yere taşıyordu.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İyi ya da Kötü İçin

Yirmi Dört Gece Önce

MAEREA penceresinden yolu . Gecenin karanlığında hiçbir şey göremiyordu.

Kendini ocak odasının kapısına attığı için vücudu acıyordu. Faydası yoktu. Komutan, kardeşinin onu "güvende" tutma emrine itaat edecekti.

Elleri soğuktan ağrıyordu. Ateşi harlamak için bakışlarını pencereden ayıramıyordu. Kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti. Kulede oturan kadın...

Savaş alanında neler olabileceğini düşünmek zihninin bulanmasına ve midesinin bulanmasına neden oldu.

Şurada. Meşaleler. Yoldaki figürler. Bir bölük asker. Bölüğün . Gerrian.

Rüzgâr onu üşütse de teninden ter boşandı.

Sonraki birkaç dakika bulanıktı. Sonra birden kapı açıldı. Gerrian oradaydı. Topallayarak içeri girdi ve ocağın yanında durdu, yüzü çamur ve kanla kaplanmıştı.

Ayağa fırladı. Kız ona doğru ilerlerken, adamın gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi.

"Kocam yaşıyor mu?"

"Babası ve kardeşi gibi benim elimde öldü."

Kendini ona fırlatmak istedi. Alcaeus'u öldüren o kılıcı alıp çılgınca savurmak istedi. Ama ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Arkasından el yordamıyla sandalyesini aradı ve içine gömüldü.

Kelimeler teker teker ağzından döküldü. "Ben bir dulum." "Artık güvendesin. Seni ondan kurtardım."

"Güvenli mi?" Kadın bağırmış olmalıydı, çünkü adam irkildi.
"Alcaeus'un yanında güvendeydim."

"*Bu asla !*" diye haykırdı ağabeyi. "Kendini asla onlardan birine kurban etmek zorunda kalmamalıydın! Bir Salicinli -ve *benim Kardeşim!* Bedelinin sen olacağını bilseydim onu buraya ayak basmadan öldürürdüm. Tek yapabildiğim bunu hemen yapmaktı."

Adam öfkeden kudururken o orada taş gibi hareketsiz oturuyordu.
Sonunda sesi tekrar çıktı, tanımadığı bir tıslama. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Komutan ve büyücü sizi zorlamadığına dair bana güvence verdi. Bunu bizi kurtarmayı düşündüğün için yapmışsın." Yüzü buruştu. "Bunu yapmak değildin, Merry."

Çocukken ona bu isimle seslenirdi. Yıllardır söylememiştii. Sesi boğazının düğümlenmesine ve gözlerinin yanmasına neden oluyordu.

Onun önünde diz çöktü ve elini tuttu. O anda, kendisini her zaman sevmiş olan ağabeyi gibi hissetti. Bu his onu hasta etti. O el Alcaeus'u öldürmüştü.

Sandalyesinin kollarına tutunarak geri çekildi.

Gerrian'ın gözlerinde acıya benzer bir şey titreşti. "Keşke bir gün daha bekleseydin... İhtiyacımız olan müttefikle dönüyordum. Lord Drusus babasının anlaşmalarını bizimkilerle birlikte onurlandıracak. Size kur yapmaya geldi."

"Ne? Benim için bir evliliğe aracılık mı ediyordun? Hiçbir şey söylemedin."

"Başarısız olursam seni umutlandırmak istemedim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Sandalyede geriye doğru yığıldı, başı dönüyordu.

"Çok geç değil," dedi Gerrian. "Hâlâ Lord Drusus'la evlenebilirsin ve istediğin her şeye sahipsin. Bana düşmanın sana dokunmadığını söyle. Onun evinde olman önemli değil. Gerçeğe inanacağım ve senin itibarını sorgulayan herkesi susturacağım."

"O benim kocamdı." *Öyleydi.* Bu kelime gözyaşlarının son denemesini kuruttu. Yas tutması bitmişti.

Kızgındı.

Gerrian'ın üzerinde ayağa kalktı. "Beni hiç dinlemiyorsun."

Adam orada diz çökmüş, sanki kafası karışmış gibi ona bakıyordu.

"Beni dinleyin! Düşman at sürme mesafesindeyken beni yalnız bıraktın. Her şeyi yapabiliirdi. Bizi kuşattı. Elimizde kalan azıcık şeyi de yakabilirdi. Ama buraya geldiğinde tek istediği can bedeliydi. Pazarlık yapmayı kabul ettik."

"Onun burada olduğunu bana söylemeliydin. Seni bir daha asla terk etmezdim. Bırakırdım-"

"Ne yapacağını biliyorum! Neden gitmenizi istediğimi sanıyorsunuz? Onunla düello yapardınız ve ikinizden biri ölürdü! Yaptığım her şeyi seninle savaşmasını engellemek için yaptım. Seni kaybedebileceğim düşüncesine dayanamadım."

Gerrian topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Beni korumak senin görevin değil Merry. Ben seni korurum."

"Ondan korunmaya ihtiyacımız yoktu. Yeniden zenginleşebilmemiz için size Batı Tarlası'nı verirdi. Zamanla ona borcunuzu ödemenize izin verirdi. Şiddete gerek kalmadan hepimize yeterdi."

Gerrian ayağa kalktı. Şimdi onun üzerinde yükseliyordu. "Orada her zaman şiddet olacak. Müttefiklere neden ihtiyacım olduğunu sanıyorsun? Her zaman onun soyunu sona erdirecektim. Onun alanı benim olduğunda, hiçbir şey istemeyeceğiz."

Ondan bir adım geri çekildi, dizleri sandalyeye doğru hızla yaklaşarak onu hapsetti.

Eli babamın kılıcının kabzasına dolandı. "Beni korumana gerek yoktu. O beni asla yenemezdi, tıpkı babası ve kardeşinin yenemediği gibi. Sahip olduğum tek şey kılıç ustalığım, ama ihtiyacım olan tek şey de bu."

Onun sesini tanıyamadı. Yüzündeki ifadeyi de. Onları ocak odasında hiç görmemişti. Babamla birlikte tatbikatlarda, onun askerlerin arasında olduğu saatlerde hep orada mıydılar?

"Babamın son arzusunu yerine getireceğimden şüphe mi ediyordun?" Gerrian sordu. "Ömür boyu süren davasını. Ben bunun için doğmuşum. Hayatımın her günü beni bunun için eğitti. Yoluma çıkan tek kişi Alcaeus iken, neden elimi çekeyim ki?"

Bir kez daha yalvardı, karşısındaki nefret dolu adamda kardeşinin bir anlık görüntüsünü aradı. "Benim için elini çekeceğini düşünmüştüm."

"Senin için her şeyi yaptım."

Başını iki yana salladı. Sonra uzandı ve avuçlarını adamın göğsüne dayadı. Adam sendeleyerek geri çekildi ve kadın tekrar hareket edebildi.

"Onu ben *seçtim*, Gerrian. Onu ben istedim. Çünkü o iyi bir adamdı. Evliliğimizi tamamladık ve Salicina ve Lapidea'daki herkes bunu biliyor. Lord Drusus'a söyle, kocamı göndermene yardım ettiği Hypnos'a gidebilir. Şimdi defol. *Çık dışarı!*"

KANAMA GECE BAŞLADI. Maerea sandalyesinden yatağa doğru giderken neredeyse bayılıyordu. İhtiyacı olan paçavraları almayı başardı, ancak bir adım daha cesaret edemedi, hatta kapısındaki muhafızlara bir şifacı göndermeleri için yalvarmaya bile cesaret edemedi.

Maerea kendi üzerine kıvrıldı ve karnının alt kısmındaki acı bıçağına karşı dişlerini sıktı. Korkusuyla baş başa kalmış, korkunç gerçeği zihninden atmaya çalışıyordu.

Mavi kuş kutusu elinde belirdiğinde saatin ne kadar geç olduğundan emin değildi. Ona baktı. Buraya nasıl gelmişti? Bakışlarını kaldırdığında Bria'nın yanındaki yatakta oturduğunu gördü.

"Ah, güvercinim." Gözyaşları sesinin titremesine neden oldu.

"Bria? Nasıl kaçtınız? Eğer Salicina'da biri sana zarar verdiyse-"

"Leydi Domitia taşıyabildiğim kadarıyla huzur içinde gitmeme izin verdi." "İyi olmana çok sevindim. Burada olmana çok sevindim."

"Buradayım, güvercin."

"Bir şifacıya ihtiyacım var. Lütfen. Kyria'nın büyücüsünü benim için olmasa bile Alcaeus'un iyiliği için gelmeye ikna edebilir misin?"

Maerea ilk kez Kyria'ya dua etmek için kelimeler buldu. *Ana Tanrıça, onun çocuğunu kaybetmeme izin verme. Lütfen, Tanrıça, lütfen.*

Bilincini kaybetmiş olmalıydı, çünkü büyücünün alnındaki serin avuç içi ve Bria'nın elindeki sıcak kavramayla uyandı. Tuhaf bir güç derisinin altından akan rahatlatıcı bir su gibi içinden geçiyor gibiydi. Büyü mü?

"Düşük yapmıyorsun." Kızı Pherakia'nın sesi gerçekçiydi ama kaba değildi. "Sadece derslerin. Her zaman bu kadar zor mu?"

"Hayır." Düşük yok. Ama çocuk yok.

Ölüm herkesi ele geçirmişti. Yaşam kendi bedeninde bile tutunamıyordu.

"Keder o zaman," dedi Kız Pherakia. "Böyle bir çile çok fazla ve çok hızlı kanamanıza neden olabilir. Büyüm her şeyi normale döndürdü."

Maerea titrek bir nefes aldı. "Hypnos'un büyücüsü henüz gelmedi mi?"

"Şimdi bunun için endişelenme çocuğum. Dinlenmeye çalış."

"Kocamın cenaze törenini kaçıraramam."

"Seni bu kaleden çıkarmanın bir yolu yok. Beni içeri sokmak yeterince zordu."

Maerea yutkundu. "Mezarına benim için bir zambak koyun."

MAEREA BAŞINI YASTIKTAN KALDIRDI. Ağırdu. Başı dönüyordu. "Bria, ne zamandır uyuyorum?"

Cenaze töreninde uyumuş olabilir.

"Şimdi ihtiyacın olan şey dinlenmek, güvercin." Bria sandalyesini yatağın çekmişti, yanında da değneği ve iğ vardı. Maerea delirmemek için meşgul olmaya çalışan bir kadının bakışlarını tanıyordu.

Maerea uzanıp arkadaşının elini tuttu. "Beni buraya sürüklediklerinde seni geride bırakmak zorunda kaldığım çok üzgünüm."

"Keşke aynı anda iki yerde birden olma gücüne sahip olsaydım. Burada bir an bile yalnız kaldığınız için üzgünüm."

"Senin için çok endişelendim. Ya Domitia öfkesini senden çıkarmış olsaydı? Seni de kaybedebilirdim."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, güvercin. Bir söz verdim ve tutacağım." "Sana karşı çok mu kötüydü?"

Bria iç çekti. "Zarar görmeden gitmeme izin verdi."

"Taşıyabileceğinden başka bir şeyin yoktu. Tüm yolu yürümeni mi bekliyordu?"

"Türbedeki eşek olmasaydı, dizlerim ve ben bu işi başarmak zorunda kalabilirdik."

"Büyücünün kalbinde biraz Kirya merhameti olduğunu görmeye başladım." "Onu sert dış görünüşüyle yargılamayın. O çok sertleşti... hayatın hayal kırıklıkları. Rakia iyi bir kadın... en iyilerden biri."

Maerea arkadaşına göz kırptı. Bria'nın büyücünün kısaltılmış adını kullanması, Maerea'nın ilk başta düşündüğü gibi bir saygısızlık gibi gelmemişti. "Sanki onu iyi tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Bir zamanlar çok yakındık." Bria'nın pratik sesinde nadir rastlanan bir hüznü vardı. " zamanlar ben de bu kadar sertleşmemiştim. O günlerde Kyria tapınağı gerçekten de kan davasının unutulabileceği tarafsız bir yerdi. Rakia ve ben o zamanların tadını çıkardık."

"Ne oldu?"

"Salicina Batı Sahası'nı aldı."

"Kan davası her şeyi mahvediyor." Maerea birden kendini halsiz hissetti, sanki bu ağır yatakta kuru, ağırlıksız bir şey olarak yitip gidecekti. "Yataktan kalkmama yardım et."

"Ayaklarını yerden kesip bir şeyler içmelisin." Bria onun eline bir bardak su tutuşturdu.

Maerea dirseğinin üzerine oturdu ve arkadaşını rahatlatmak için tatsız sıvıyı boşalttı. "Sandalyemde nöbet tutmak faydasız. Ama yatakta yatmaktan daha az yararsız hissettirecektir."

Bria başını salladı. "O ocak odasında. Onu görmek sanmıyorum."

Maerea tökezleyerek ayağa kalktı, kendini yatağın direğine tutturdu ve sonra ocak odasına çıkmayı .

İşte anneleri öldükten sonra her geceyi geçirdiği sandalyede oturuyordu. Öğleden sonrasının solgun ışığı dizlerindeki bıçağın üzerinde parlıyordu. Kendini ayakta tutmak için ellerini sandalyesinin arkalığına kapattı.

Yorgun gözlerini ona kaldırdı. "Maerea. Tanrılara şükürler olsun. Şifacı bana sorunun ne olduğunu söylemedi."

"Çık dışarı."

"Seninle konuşmam gerek."

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

Çenesi gerildi. "Lord Drusus, Lord Alcaeus'la olan patavatsızlığınızı görmezden gelmeye hazır. Seni dul bir kadın olarak kabul edecek."

"Yas tutuyorum."

"Her şey bu ittifaka bağlı. Buraya geldiğinde ona söz verdiğim gelini başka bir adamın aldığını gördüğünde duyduğu öfkeyi hayal edin. Onu yumuşattım. onunla her şey bitti. Seni kurtarmadaki rolünün seni haklı olarak onun yaptığını biliyor. olmadığın sürece sana sahip olacak. Öğrenir öğrenmez, uygun bir kocayla evlenmeni planlayabiliriz."

Kızı Pherakia ona söylememişti. Maerea ona teşekkür edebilmeyi diledi. Gerrian bilmediği sürece oyalanabilirdi.

"Büyücüye sorduğunu biliyorum, Maerea. olduğunu söyledi mi, söylemedi mi?"

"Bunu söylemek için çok erken olduğunu söyledi.

Keder beni hasta etti." "Gözyaşlarını boşa harcama."

"Çık dışarı."

Ayağa kalktı, kılıcı elindeydi. "Atalarımız bunun için öldü. Bunu sonuna kadar götüreceğim. Sizden de üzerinize düşeni yapmanızı bekliyorum."

Eli şimşek gibi hızlı bir şekilde dışarı fırladı. Parmakları alnını taradı ve saçları çekildi. Kadın onu durduramadan, adam evliliğini yırtmıştı.

kafa bandı.

Ona doğru hamle yaptı. Adam geri çekildi ve saç bandını avucunun içinde buruşturdu.

O yumruğu pençeleyip kaldırsa da asla açılmayacaktı.

"Bizim neslimiz de tıpkı öncekiler gibi," diye haykırdı. "Kanımız toprağa karıştı ve bunun karşılığında çorak tarlalardan başka bir şey yok. Hiçbir şey kazanmadınız, Gerrian."

"Henüz değil. Ama düşmanın bölgesi yakında benim olacak. Castra Salicina'yı çoktan kuşattık. Onları savunacak bir lord olmadığından, dul kadın ve veledinin hiç şansı yok."

"Aemilian'a ne yapacaksın?" Gerrian ondan uzaklaştı.

"Böyle mi sen?" seslendi arkasından. "Bir çocuk katili mi?"

Onu terk etti ve muhafızlar kapıyı kapatıp kilitlediler.

Hastalığının devam ettiğini anlamak kolaydı. Ruhu ölümcül derecede hastaydı ve eğer bir gün iyileşirse, olduğunu merak edecekti. Yazın gelişini engellemek için pencereleri kapalı tutuyordu. Anthros'un mevsimini hiç istemiyordu.

Birkaç gün sonra Gerrian sonunda Kyria'nın büyücüsünün tekrar gelmesine izin verdi. Ama ocak odasında nöbet tutmaya devam etti.

Bria kapıyı kapattı ve kızı Pherakia'nın yanında durdu. "Tekrar geldiğiniz için teşekkür."

"Şimdi eski kavgaların zamanı değil." Bir anlık tereddütten sonra büyücü elini Bria'nın koluna dokundurdu.

Bria irkilmiş bir ifadeyle kızı Pherakia'nın odadan geçişini izledi.

Maerea oturduğu yerden kalktı ve hastalıklı rolünü bıraktı. Sesini alçak tuttu. "Alcaeus'un çocuğunun annesi olmayacağıma göre, bana ne olacağını umursaman için yeterince nedenin olmadığını biliyorum. Tanrılar şahidim olsun ki, ona hâlâ sadık olduğumu söylemeye çalışabilirim."

Büyücü içini çekti ve yatağının kenarına oturdu. "Ona olanlar için seni suçlamak kolay olurdu. Keşke suçlayabilseydim. Ama seninle ne kadar mutlu olduğunu gördüm." Nefesi kesildi. "Son günlerini mutlu geçirmesini sağladığın için teşekkür ederim."

Alcaeus, gün batımında gülüyor. Kulağına fısıldarken sırtıyordu. Dans ederlerken ona sarıldı ve yüzündeki tüm endişeler kayboldu. "Benim sadakatim ona. Şimdi ve her zaman."

Bria'ya baktı. Arkadaşı başıyla onayladı.

Maerea büyücüye geri döndü. "Alcaeus'un ailesine bağlılığımı bildirmek istiyorum. Domitia'ya benim için aracılık eder misin? Ona Bria ve benim bize sığınma hakkı vermesi için yalvardığımızı söyle. Kendimi ona ve Aemilian'a adayacağım. kardeşimin tüm sırlarını ve stratejilerini anlatacağım, böylece o ve askerleri bu bilgileri kardeşime karşı kullanabilecekler. Ona mümkün olan her şekilde hizmet edeceğim, yeter ki beni kabul etsin."

"Ona mesajınızı iletacağım." Kızı Pherakia yine tereddüt etti. "Seni uyarmalıyım, cevabının umduğun gibi olacağından şüpheliyim."

"Lütfen. Denemeliyim."

"Evet. Onu etkilemek için elimden geleni yapacağım." "Nezakatiniz için Kyria

Ana'ya şükürler olsun."

"Kardeşine yarın seni kontrol etmek için geri dönmem gerektiğini söyleyeceğim ve sana cevabını o zaman vereceğim." Büyücü bir elini Maerea'ninkine dokundurdu. O serin güç hissi bir anlığına Maerea'nın içine aktı. Sonra Kız Pherakia onu bıraktı ve kapıya doğru gitti.

Bria'nın yanında durakladı. "Salicina'ya dönmek istiyorsun."

"Deniyorum."

"Ben de öyle."

"LADY DOMITIA'NIN CEVABI HAYIR."

Yatağının kenarına tüneyen Maerea, kızı Pherakia'ya baktı. Görünüşe göre hayal kırıklığı sona ermişti. Alcaeus gitmişti. Diğer her şey sonradan aklına geldi. "Denediğin için

teşekkürler." "Özür dilerim."

Büyücünün sempatisini kazanmıştı. Ama Domitia'ninkini değil.

Bria sandalyesinde öne doğru eğildi ve Maerea'nın elini tuttu. O ve kızı Pherakia birbirleri dışında her yere baktılar.

"Domitia'yı suçlayamam," dedi Maerea. "Gerrian'ın intikamından, ona verebileceğim bilgiye verdiği değerden daha fazla korktuğu kesin. O bir Şimdi tek başına, hayatlar onun ellerinde. Kararlarını buna göre vermek zorunda." Maerea bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama küçük Aemilian'ın görüntüsü hissizliğini delip geçti. Ayrıca onun kendisine Maerea Teyze demesinin nasıl bir şey olduğunu da biliyordu.

Annesinin korumasına sahip olduğu için şanslıydı. Ama Alcaeus olmadan ne yapardı? Domitia ya da Maerea onsuz ne yapardı?

"Maerea, Ona kayıpları için üzgün olduğumu ve ne olursa olsun kalbimin onunla ve oğluyla birlikte olduğunu söyle," dedi.

Büyücü için döndü. Maerea'nın son umudu da kayıp gitmek üzereydi. Hiçbir şeyi yoktu. Ne müttefiki, ne de gücü. Gerrian her şeyi yerle bir ederken, sessiz bir dul olarak penceresinin önünde işe yaramaz bir şekilde oturacaktı.

Hayır.

Hâlâ aklı vardı. Bu alanı başından beri ayakta tutan şey buydu. Gerrian'ın dikkatsizliğinin halkını aklıktan öldürmesini engelleyebildiyse, kılıcının başkalarına zarar vermesini de engelleyebilirdi.

İçinde bir şey kıpırdandı. Her zaman pusuda bekliyordu ve şimdi yükseldi, gerildi ve pençelerini çıkardı.

Ayağa kalktı. "Bekle."

Bria bakışlarında gururla ona baktı. Büyücü durdu, eli kapının mandalındaydı ve omzunun üzerinden baktı.

Maerea'nın içinde ne varsa bir şekilde ortaya çıkmalıydı. Tüm yeni otoritesini sesine yansıttı. "Yengemin benim yardımımı doğrudan kabul etmeyanlıyorum ama yine de buradan destek olmak niyetindeyim. Bulduğum pozisyonda başarabileceğim bazı şeyler var."

Büyücü düşünceli gözlerle tekrar ona döndü.

"Senden sadakat istemiyorum, Kızım Pherakia. Senden kendini böyle bir konuma yerleştirmeni istemeyeceğim. Ancak, Domitia'nın ailesine olan sevginizi biliyorum. Onların iyiliği için bir planıma yardım etmek ister misin? sake?"

"Dinliyorum."

Ne kadar kolay olduğu ortaya çıktı. Gücünüz varmış gibi konuşun ve birdenbire bir müttefikiniz oldu. Gücünü ilk olarak nerede kullanmalıydı? Etkisi en çok nerede etkili olacak, en çok zararı nerede verecekti? Gerrian'ın en zayıf noktası neydi?

"Kardeşimin pek çok zayıflığı var ve ben hepsini biliyorum."

Yıllar boyunca onun üzerine titremiş, eksiklerini tamamlamış, hatalarını . Onun gücünü elinden alırsa, o da düşerdi. Ama halkının da onunla birlikte düşmesine izin veremezdi. Onu silahsızlandırmalıydı, daha fazla yıkıma neden olmamalıydı.

"Kardeşimin ittifakı zayıf ve Lord Drusus'la bağlı. Ancak başka bir adamın çocuğunu taşımadığım sürece bana sahip olacak."

Büyücünün gözleri kısıldı. "Anlıyorum."

"Eğer yalan söyleyip hamile olduğumu söylersem, bu ittifakı zayıflatır. Lord Drusus Gerrian'ı terk ederse, Lapidea'nın kuvvetleri bir kez daha Domitia'nın."

Bria ayağa kalktı. "Bunu yapmak istediğinden çok emin olmalısın. Kardeşin düşmanının varisini taşıdığına inanırsa güvende olmazsın."

"İyi olacağım."

"Eğer seni lordumdan korumam gerekiyorsa, koruyacağım. Küçük bir çocuğun dehşet saçtığı, anneni perişan zamanları hatırlıyorum. O beni korkutmuyor."

"Hayır, Bria. Sen ona karşı benden daha savunmasısın. Sana bir şey olmasına izin veremem." Maerea kızı Pherakia'ya baktı. "Benim için her şey kötü giderse, Bria'nın gidebileceği güvenli bir yer olduğundan emin olmak istiyorum."

Bria, kızı Pherakia'ya ürkek bir bakış attı. "Beni Salicina'ya geri getirecek tek şeyin cenazeler olduğuna dair tek kelime etme."

"Hayır, Bria. Tapınağımda her zaman güvenli bir yerin

olacak." Bria ona döndü. "Bunu mu demek istiyorsun Rakia?"

"Kendini öldürtmene izin vermeyeceğim. Kendine efendin diyen o genç horoz buna değmez."

Bria gülümsedi ve her şeye rağmen bir kahkaha attı.

Kızı Pherakia Maerea'ya, "O haklı," dedi. "Bu çok güzel olacak Yanlış yönlendirmelerimize inandığı sürece ve eninde sonunda olması gerektiği gibi gerçek ortaya çıktığında sizin için tehlikeli olacaktır."

"Hamileliğin belli olması aylar sürer. Bu bize değerli zaman kazandıracaktır."

"Domitia'nın müttefiklerinin gelme vakti geldi," diye itiraf etti büyücü. "Alcaeus'un öngörüsü . Kardeşinle savaşta karşılaştığı gün onları çağırıyordu."

Maerea yutkundu. "Onun eylemleri hâlâ sevdiklerini koruyor." "Dul eşi de öyle. Aldığınız riski takdir ediyorum."

"Kardeşime ihanet etmek küçük bir şey değil. Ama o her şeye ihanet etti; onuruna, bu toprakların insanlarına karşı sorumluluklarına. Kocam öyle yapmadı ve ben de yeminimizi onurlandıracağım."

Büyücü başıyla onayladı. "Kardeşine hamile olduğunu söyleyeceğim."

Üç kadın birlikte ocak odasına çıkıp onunla yüzleştiler.
Bria, Maerea'yı sandalyesine oturtup üzerine titriyormuş gibi bir gösteri yaptı.

Kız Pherakia Gerrian'a karşı kollarını kavuşturdu. "Bir büyücü olarak görevime olan sadakatimden dolayı, kız kardeşinin sağlığının gerçek durumunu sana söylemek zorundayım. Büyülerim onun hamile olduğunu gösterdi."

Sessizdi, yüzü kızarmış, parmak eklemleri bembeyazdı. Huysuz, küçük bir korkağa benziyordu. Maerea ondan ya da öfkesinden korkmadığını fark etti.

"Erkek mi?" diye sordu.

"Bunu tanrılar bilebilir," diye yanıtladı kızı Pherakia. "Ancak merhum kocasının ailesine olan kişisel sadakatimden dolayı size şunu söylemeliyim. Eğer çocuğun erkek olduğu ortaya çıkarsa, o ve Leydi Maerea sizin çatınız altında kalmayacak."

"Hypnos gibi, yapmayacaklar."

"Ölüm Tanrısı'na yaptığın yakarışların beni korkutacağını sanma evlat. Tanrılarla her zaman sohbet ederim ve senin hakkında ne düşündüklerini bilmek istemezsin. Kız kardeşine ve bebeğine çok iyi tavsiye ederim. Eğer bunu yapmazsan, kılıçlardan daha fazlası için endişelenmen gerekecek."

Gerrian'ın ter boşandı ve tünığının yakasını çekti. Şifacı ona nasıl bir oyun oynuyordu? Neden olabilirdi

Vücuttaki rahatsızlıkları onarmanın yanı sıra?

Kızı Pherakia ona bir adım daha yaklaştı. "Anlıyor musun?"

"Gidebilirsiniz." Otoriter görünmeye çalıştıysa da başaramadı. Sesi gergin ve çaresizdi.

"Bana başka bir ihtiyacınız var mı Leydi Maerea?" diye sordu büyücü.

"Hayır, Kızım Pherakia. İlginiz için teşekkür ederim."

"Yakında tekrar geleceğim." Tereddüt etti, önce Maerea'ya, sonra daha uzun süre Bria'ya baktı. Ama hepsi Gerrian'la yüzleşmek için onlardan ayrılması gerektiğini biliyordu.

O gider gitmez sandalyesinden fırladı. Maerea'ya saldıracakmış gibi görünüyordu. Maerea orada kayıtsızca oturdu ve çenesini kaldırdı.

"Kız kardeşim," diye tükürdü, "o adamın fahişesi. Hiç gelmezdi." "Beni tebrik etmek yok mu?"

Kızın önünde bir ileri bir geri yürüdü. "Odalarınızdan çıkmayacaksınız. Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceksin. Lord Drusus'a bir ipucu veren ilk kişi dilini kaybedecek."

"Anlıyorum. Beni önce bir tutsağa, sonra da dilsizle dönüştüreceksin. Ne kardeşçe bir sevgi."

Adam olduğu durdu. "Seni seviyorum! Göreceksin. Yaptığım her şey senin iyiliğin için." Sakinlik yüzüne geri döndü. "Bekleyip göreceğiz. Belki de iyileşmesi mümkün olmayabilir ve o zaman her şey eskisi gibi olabilir." uzaklaştı. Kapıya gelince durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. "Tek kelime etme." Kapıyı arkasından çarptı.

Maerea . Ama refleks olarak elini karnına götürdü. Eğer hamile olsaydı... Gerrian az önce bebeğinin ölümünü dilemişti.

"Kim o?" diye merak etti. "O hiç düşündüğüm gibi bir adam oldu mu?"

"Tanrılar bizi sınadığında," diye yanıtladı Bria, "gücümüzü toplamalıyız iyi ya da kötü doğalarımızdan. Bakalım hangisini seçmiş."

"Umarım daha iyi olan doğam benim gücümdür."

"Öyle, güvercin. Her zaman öyleydi."

Maerea, Bria'nın kendisine olan inancına ne kadar değer verse de merak etmek zorundaydı. Bu soruya sadece kendisi cevap verebilirdi.

İçindeki bu pençeleri iyilik için mi yoksa kötülük için mi kullanacaktı?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Değerli Gölgeleler

Göz kapakları kalkıp adamın yüzünü görene kadar GÖZLERİNİN AÇIK OLDUĞUNU

O şimdi buradaydı. Her şey geçmişte kaldı.

"Alkaios." Adını söylemek onu zamana demirlemişti.

"Nephalea. Mavi kuşum. Her şey bitti. Her şey yolunda."

Sözleri etrafında yankılandı. Hava ciğerlerinde garip hissediyordu, kokularla doluydu. Kan. Gül. Taş. Yün. *Alkaios*. Hepsi erkekti, ilahi şeyler vaat eden şehvetli, çekici bir miskti.

Ona karşı o. Ten ve saç. Sert ve yumuşak. Her yerinde ve içindeydi. Onu damarlarında hissediyordu. Göğsünün içinde parlayan bir ışık, zihninde bir düşünce gibiydi.

Kan Birliği. Bunu yüksek sesle söylemek istedi ama kelimelerin düşüncelerini aştığından emin değildi.

Grace Union, diye cevap verdi.

Sesi zihnine samimi bir okşayış gibi dokundu. Sözlerini duymaktan fazlasını yapabiliyordu. içinde hissedebiliyordu. *Alkaios? Beni duyabiliyor musun?*

Sevinç onu içten dışa doğru ısıttı. Her yerinde onu hissedebiliyordu. Bu onun . *Nephalea... Bu şekilde konuşabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Büyünün bize verebileceği şeyin bu olduğunu hiç düşünmemiştim.*

Sana bu kadar yakın ihtiyacım var. Daha yakın.

Vücudu hafifledi, dili ağırlaştı. Vahşi bir ateş damarlarında dolanıyor, yoluna çıkan her şeyi yakıyor, ağzını kavuruyor, içini hüsrana dolu bir ihtiyaçla sıkıyordu.

Şimdi zevk, söz verdi.

Onu kucağında tutarak bileğini bir kez daha ağzına götürdü. Dudaklarını açtığında üzerindeki kuru kan çatladı. Zevkli bir şey hissetti dış etlerinde basınç ve gerilme.

Adam ona gülümsedi. Bu gülümsemenin onun etrafında parlayan bir ışıık gibi olduğunu hissetti. *Bu dışler şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.*

Vücudu ne yapacağını biliyordu. Dışlerini adamın bileğine geçirdi.

Adamın kanının tadı kadının inlemesine neden oldu. Çok güzeldi. Şimdiye kadar tattığı ya da hayal ettiğı her şeyden daha iyiydi. Açgözlölükle kendini onun bileğine adadı.

Dürtüyle kalçalarını döndürdü, her yutuşun hazzını yaşadı. Onun kanını yuttu, tıpkı ağzını, dokunuşlarını yuttuğı gibi. Keşke o da ona dokunabilseydi.

Ama yapmadı. Onu yakınında tuttu, elleri kıpırdamadan damarlarında dolaşmasına izin verdi.

Şimdi onun sesini kulaklarıyla duyuyordu, çakıllı bir fısıltı. "Majestelerinin kanı sana bunu yapıyor. Yalnızca benim kanım."

Kasları dalgalandı, ve serbest kaldı. Omurgası kıvrımlı bir kavisle büküldü. Zevk, sonsuza dek yanan binlerce iğne ucu kadar ışıktı.

Her tutuşunda ve bırakışında gücünü hissetti. Sınırsız.

Bir Hesperine olarak ilk doruk noktası hafiflese bile, vücudu bir sonrakine hazır bir şekilde çarpıyordu.

Ve henüz ona dokunmamıştı bile.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Adam anlamıştı. Adamın kolu kadının beline dolandı ve onu elleri ve dizleri üzerine doğru iterek ayağı kalktı. Onu kazdı

Parmaklarını battaniyenin içine soktu, ağzı hâlâ adamın bileğinden akan sıcak kana bağlıydı. Asla doyamayacaktı.

Adamın sert vücudu göğsünden sırtına, kalçasından kalçasına kadınınkini kavradı. Adamın güçlü eli, kadının ince elinin yanındaki battaniyeye yayılmıştı. Nefesi kulağında ılıktı, teninin üzerinde titriyordu. "Ağırdan alacağız."

Rabdosunun başı girişine zar zor dokundu. Tüm vücudu hislerle canlandı. Enfes. Dayanılmaz.

Biraz daha derine itti. Kadın bileğine doğru inledi ve damarını daha sert emdi.

"Nasıl bir his?" diye sordu.

Sırtını eğdi, kendini ona açtı, yalvardı.

Rabdos'u onun yeni bedenine girdi. Çok hassas, çok yavaş. İnanılmaz derecede kalın ve sert. Kranası çok dardı. Ama çok ıslaktı. Ölçüye göre ölçü, içine bastırdı ve onu gerdi.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. Onun altında titriyor, vücudunun ne kadar hassas olduğuna uyum sağlamaya çalışırken hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Onu vücudunun derinliklerine kadar doldurdu. İkisi de hareketsiz kaldı. Sadece kızın ağzı adamın bileğinde hareket etti. Kranası titriyordu. Tekrar doruğa ulaşacaktı. Zevk çok yoğun olacaktı. Dayanmaya çalıştı, nefes nefese kalmıştı.

Nephalea. Adam onun adını söylerken duyguları içinde zonkluyordu. *Dişlerin içimdeyken senin içinde olmak hayal ettiğimden bile daha güzel...*

Artık ona daha fazla zevk verebilecek güce sahipti. Dişlerini onun içinden kaydırды, sonra ziyafetine yeniden başlamak için tekrar ısırды.

Ona karşı ürperdi, raddosu daha derinlere nüfuz etti. Kadın paramparça oldu. Kranası adamın kalınlığını içinde sıkı. Sırtını adamın göğsüne yasladı, zevk dalgaları onu sararken adamın teni onunkine karşı sıcaktı.

Tanrıça. Nephalea. Vücudu gergindi ama yine de onu uçurumun kenarına kadar takip etmedi.

Doruk noktası onu tekrar açılığa sürükledi. Onu hareket etmeye zorladı. Nefes nefese kaldı, vücudunun altında sıkışıp kalan kadının yapabildiği küçük, sıkı hareketleri sabit tuttu. Onu daha sert ısırды.

Hareket etmem için hazır mısın? diye

yalvardı. Kadın çılgınca başını salladı.

Birlikte ziyafet çekmeye hazır mısınız?

Adamın dişleri kızın içinde. Kızınki de onun içinde. Vücutları birleşti. Kırılacaktı. Her şeye ihtiyacı vardı.

Bir eliyle uzandı ve parmaklarını adamın saçlarına dolayarak ağzını kendisine yaklaştırdı.

Raddosunu yarıya kadar kadının dışına kaydırды, geri çekilirken kranası onu kavradı. Sonra dişlerini kadının boğazına gömerek derinlere daldı.

Bu her şeydi. Vücutları birbirine pompalanıyordu. Kadının kanı adamın içine pompalanıyordu. Adamın kanı ona. Sonsuz bir döngü onları daha yakın, daha derin, artık iki değil, bir olana kadar döndürüyordu.

Bileğini ahlaksızca emdi ve onun altında kıpırdandı. Dört ayak üzerinde durdu, bacaklarını daha geniş açtı ve kalçalarını kaldırarak kendini onun itişlerine bıraktı. Adam onu tekrar tekrar, uzun, sert ve derin bir şekilde içine aldı.

Vücutlarının birleştiği o yer, tüm hazzın kaynağı gibiydi. Onların sonsuz ritminde kendini kaybetti, vücudunun nerede bitip onunkinin nerede başladığından emin değildi.

Onun aşkını teninin altında tattı ve dilinde hissetti. Vücudunun her hareketiyle ve kalbinin her atışıyla bunu tekrar tekrar dile getirdi.

Yeni bir tat kanını zenginleştirdi. O kadar yoğundu ki, kranası sıkıştı ve bir nem dalgasıyla kayganlaştı. Oh Tanrıça. Neydi bu?

Onun doruk noktası.

Rabdos'u ona çarptı. Adam kadının iç duvarlarına çarptı. Tohumu onun içinde kabardı ve doruk noktası kanında kabardı, ziyafet çekti.

Meme uçlarına ve ayaklarının altına kadar hissetti. Oda dönmeye başladı. Dirseklerinin üzerinde öne doğru düştü, kendi doruklarından biri daha onu parçaladı. Parmakları kalçasına saplandı ve keskin kulakları etlerinin birbirine çarpma sesi.

Adam üzerine yığıldı. Ağırılığı iyi hissettiriyordu. Bir daha asla kıpırdamamak üzere onun altında öylece yattı.

Hatırladığı son şey saçlarını okşadığı ve yeni adını söylediğiydi. Sonra bildiğı en derin uyku onu kucağına aldı.

SOLUNUMU KESİLDİ VE ALKAİOS, Majestelerinin ilk uykusuna daldığını anladı.

Uzun bir süre hareket etmedi. Onun küçük, güçlü formunu bedeninin altında korudu, rabdos'u hâlâ onun artık yumuşak ve uysal olan kranasının içindeydi.

Sonunda kızın içinden çıktı ve ikisini de yan yatırarak kızın kendisine yaslanmasını sağladı.

Yapmışlardı. O bir Hesperine'di.

Kollarında onunla uykuya dalacak ve onun açlığıyla uyanacaktı. Bu gece ve sonraki her gece.

Son uyanık anlarını onları buraya getiren Tanrıça'ya dua geçirdi. Ve Nephalea'nın bir sonraki ziyafetini hayal ederek.

GECE YARISI GEÇMİŞTİ VE Iskhyra'nın üst kattan hissettiğı tek şey, yeni hediyelerinin odasının üzerindeki ağır perdelerdi.

"Kırmamız gereken kuşatmaya bir göz atmamın tam zamanı."

Jaya'nın bu sözleri üzerine Baru parşömenlerinden başını kaldırdı. "Günaha bu kadar uzun süre direnmene şaşırdım."

Yukarı doğru bir bakış attı. "Her gece bir Hediye sırasında hazır bulunmamız . Ama eğer bir şeyler ters gitmiş olsaydı

şimdiye kadar bize haber vermeliydi."

Iskhyra, "Sanırım her şey yolunda," dedi.

Jaya kahve fincanını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Siz ikinize parşömenlerinizle iyi eğlenceler."

Bir adım uzaklaştı. Kütüphanenin üzerine rahat bir sessizlik çöktü. Iskhyra minderlere yaslandı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. "Artık rahat bir nefes alabilirsiniz," dedi Baru. "Yeni hediyeleriniz Yollarına devam ediyorlar."

"Tanrıça'ya şükürler olsun." Ne kadar zamandır olduğunu hatırlayamadığı kadar rahatlamıştı. Yeni hediyelerinin ikisi de güvendeydi. Ve itiraf etmeliydi ki Baru'nun varlığı... hoştu.

"Üzerimde büyü falan , değil mi?" diye sordu hafifçe. "Sinirli birini rahatlatmak için büyümü ilk kez kullanmıyorum. Gifter bu önemli gecede. Ama hayır, insanlar üzerinde böyle bir etkim var." Güldü. "Ve çok da mütevazıyım."

"Gerçek olduğu zaman, övünmek olmaz."

"Gerçek. Charge'ın neden yapamadığını anlıyorum."

"Gördüğün bu mu?"

Elindeki fincandan başını kaldırdığında adamın parşömenine değil, kendisine baktığını gördü. Bakışları onu ısıttı. Bu kadar üşüdüğünü fark etmemişti. "Hayır. Gördüğüm tek bu değil Baru."

Parşömeni dikkatlice kapattıktan sonra ona katıldı ve güçlü bedenini zarif bir şekilde yanındaki minderlere indirdi.

Ona baktığında ne gördüğünü sormayı tercih etmezdi. Zihin şifacılarının çok fazla şey görme eğilimleri vardı. Peçelerinin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Kahve fincanını yeniden doldurdu. "En son ne zaman geceyi iyi bir arkadaşla geçirdin?"

"Sana en son ne zaman böyle bir kütüphanede gecelediğini sorardım ama cevabının asla olmadığını biliyorum." Elini parşömen raflarına doğru salladı. "Bana eşlik etmene gerek yok. Git keyfine bak, bilgin dostum."

"Eğleniyorum." Uzandı ve bir dirseğine yaslanarak onun yanına uzandı. Kokusunun zengin, erkeksi katmanları onu sardı. İmparatorluk sabunu. Sakal yağı. Tütsü.

Başka bir zamanda ve yerde olsaydı, çok eğleniyor olurdu. Konuşma becerileri paslanmamış, keder ve avarelik gibi kokmuyor olurdu.

Baru kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini kısa süreliğine kapattı.
"Mm." Fincanı ona uzattı.

Ağzının fincana değdiği yerin tadına bakarak içti. "İtiraf ediyorum...
Son birkaç geceyi bir yıldır görmediğim kadar çok insanla geçirdim. Korkarım
uzun zamandır tek sohbet partnerim Tanrıça oldu."

İç çekti. "Parşömenleriniz şu anda benden çok daha iyi arkadaşlık ediyor."

"Neden buna benim karar vermeme izin vermiyorsunuz? Sadece başka
konulara odaklanmış çok iyi bir arkadaş olduğunuz izlenimini edindim.
Şimdi."

"Çok cömertsiniz. En azından sana iyi bir arkadaş olmaya çalışmazsam
ihmkâr davranmış olurum." Tanrıça, ne yapıyordu? konuşmak çok kolaydı.
Tüm zihin şifacıları öyleydi ama tek neden bu değildi. Konuşmayı farklı bir
yöne çekmek için ağzını açtı.

Önce o konuştu. "Yeni hediyeleri Tenebran sefaletinden kurtarmakla
meşgul olmadan önce en sevdiğin eğlenceler nelerdi?" Dolgun dudaklarında
belli belirsiz bir gülümseme vardı. Keyif *alıyordu*. Tanrıça nedenini
biliyordu.

Okuyorum. Bu güvenli bir konuydu. "Evdeki kütüphanemde kıskanılacak
bir şiir koleksiyonum var."

Hayır, hiç de güvenli bir konu değildi. *Ev* en az güvenli kelimeydi ve
kitaplarının tozlandığı düşüncesi bile eski acıları uyandırmayı bekleyen
tuzaklarla doluydu.

"Hmm," dedi. "Masaya 'geçmiş' kelimesini de yanımda getirdim. Çoğu
zaman istenmeyen bir misafir olabiliyor. Beni affedin."

"Özür dilemeyin. Geçmiş çoğu insan için hoştur. Anlaşamadığımız gerçeği
beni festivallerde en istenmeyen kişi yapıyor."

O da buna güldü. "Her zaman böyle olmayacak, Iskhyra. Geleceğin onur
konuğu olduğu pek çok festival olacak."

Geleceğin onun için kabul edilebilir tek bir versiyonu vardı
-Arayışının başarısı. Bu garanti olmaktan çok uzaktı. Ama alternatifini
hayal etmeye dayanamıyordu.

O anda, Baru'ya geleceğin var olduğunu ve içinde iyi bir şeyler
barındırabileceğini hatırlattığı için çok minnettar hissetti. "Teşekkür
ederim."

"Geçmiş davet etmedik ve gelecek henüz gelmedi. Küçük toplantımızda
sadece sen, ben ve şimdiki zaman varız."

"Uzun zamandır kayıp olan kütüphaneleri yeniden keşfetmediğiniz zamanlarda ne yaparsınız?"

"İyi bir Prens ve Diplomat oyununu severim."

"Tahtamızın olmaması çok yazık."

"Oynuyor musun?"

Sırıttı. "Tahtanın başına oturduğumda asla oynamam."

Bakışları kızın dişlerinde takılı kaldı. "Tahtamız yokken böyle bir meydan okumada bulunmanız ne kadar da adaletsiz."

Tekrar güldü ve onun bakışlarından kaçmak için biraz kahve içti. Thorns, son birkaç dakika içinde uzun zamandır hiç gülmediği kadar gülmüştü.

Ona kahveyi uzattı. "Yani, okumak ve strateji oyunları. İlginizi çeken herhangi bir fiziksel uğraş mı, bilgin?"

Oh, Tanrıça. Pashadan da öteydi. Ne kadar açık ki?

Baru sadece gülümsedi ve fincanını tekrar paylaştı. "Emin olmak için. Sadece savaş sanatları değil."

Kahveyi ona geri uzatırken parmakları birbirine değdi. Adamın pürüzsüz teninin verdiği his, kadının içinde parlak şoklar yarattı.

En son ne zaman birine dokunmuştu? Savaş alanında ölmek üzere olan bir adamı sürüklemek ya da düşman bir büyücüyü etkisiz hale getirmek için değil.

Başka bir zamanda ve başka bir yerde olsa, kendini asla inkâr etmezdi. Temperance onun güçlü yanlarından biri değildi.

Peki neden şimdi kendini inkar ediyordu? Eğer istediği buysa, neden onu reddetmeliydi?

Bir an için birinin ilgisinden hoşlanmanın ve ona karşılık vermenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Biriyle yakınlığında nasıl hissettiğini hatırladı. Birisi karmaşık risk katmanları taşımıyordu ve karşılıklı zevk saf, karmaşık olmayan hediye idi.

"Aşk sanatı mı?" diye sordu ona.

"Sadece iki şey gerçekten önemlidir. Sevgi ve bilgelik."

"Ve siz bilgelğin peşinde tarladayken, Castra Justa'da sevginizi taşıyan biri var mı?"

"Ben kalpsiz bir maceraperestim. Senin gibi mi?" "Benim gibi."

Başparmağı bileğinin iç kısmını buldu ve nabzını okşadı. "En son ne zaman hayvanlardan daha fazlası seni ayakta tuttu?"

Mizahsız bir kahkaha attı.

Boğazından sempatik bir mırıltı çıkardı.

"Her yetenek kullanılmadıkça körelmez," dedi, "benim konuşma yeteneğimin aksine"

"Castra Justa'dan ayrılmadan önce Hücüm'un insan hizmetkârlarından yararlandım. Yakın zamanda içtiğim ölümlü kanının faydalarından yararlanabilirsiniz."

"Baru. Tek içeceğin bir yudum keçi olsaydı keyif alırdım."

Kahkahası göğsünü titretti ve Birliği aydınlattı.

Minderlerin üzerine uzandı, yüzü ona dönüktü. "Sen de benden keyif alacaksın. İyi bir arkadaş olacağıma söz verdim."

"Oh, senden zevk alacağım." Çenesinin çizgisini takip etti. Sonra boğazını. Parmaklarının damarındaki o tüy gibi dokunuş, çok uzun zamandır başına gelen her şeyden daha samimi hissettirdi. "Gizemden her zaman hoşlanmışımdır."

Bir gizem olarak kalmalı. O bir Charger'dı. Prensın kişisel arkadaşıydı. Castra Justa'ya döndüğünde çok fazla ayrıntıdan bahsederse, prens nerede olduğunu öğrenir ve peşine düşerdi.

Bu çok kötü bir fikirdi. Ama o gerçekten hiç ılımlı olmamıştı.

Daha yakına eğildi. Tanrıça, adam harika kokuyordu. Bu kanlı acılar ortasında, birdenbire bu nazik, kültürlü, güçlü Hesperine.

Gücü karşı konulmazdı. Yüzleri birbirine yaklaştıkça ve nefesleri birbirine karışıkça, gizli büyüğü Birlik'e aktı ve onun üzerinde yıkandı.

Nefesini içine çekti. "Auranda bir şeyler var Iskhyra. Nasıl da parlıyorsun."

"O zaman dokunuşumu tamamen kaybetmedim." "Bana dokunursanız, sizi temin ederim."

NEPHALEA BİR ÇIĞLIKLA UYANDI.

"Sus, aşkım. Senin için buradayım."

Ateşin kaynağını bulmak için boğazını ve bileklerini tırmaladı.

Ellerini tuttu. "Özlem'den korkma. İhtiyacın olan şey bende var." Özlem.

Açlık. Açlıktan ölüyordu. Bu açlık onu öldürüyordu.

Buraya gelmek için uzun ve zorlu bir mücadele vermişti. Çok şey atlattı. Ölmeyi reddetti.

Sözsüz bir meydan okuma çıığı attı ve onunla birlikte içinden başka bir şey yükseldi. Bunu başından beri hissetmişti. Her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde, derinlere uzandı

içine. Sahip olduğu her şeyi verdiğini düşündüğünde, bu onu ayakta tuttu. İçindeki o vahşi, isimsiz şey kan dökülmesini durdurmaya çalışmıştı ve hâlâ barış için savaşıyordu.

Gerçektir. Parmaklarının ucunda karıncalanarak şekil aldı. Sonra damarlarında kabardı ve göğsünden fışkırdı. Başını arkaya attı, ellerini açtı ve onu karşıladı.

Karanlık çöktü. Gecenin kendisi teninin üzerinde dans ediyor ve Alkaios'u kucaklayarak onu sevilen bir gölgeye dönüştürüyor gibiydi. Dışarı ve dışarı yayıldı, bir

Onlar ve dünya arasındaki karanlık kale.

Açlık onun gücü karşısında sendeleyerek geri çekildi. Arzu onu hâlâ kasıp kavuruyor olsa da, güvende olduğundan emindi.

"Nephalea, büyün ortaya çıktı." "Benim sihrim. Bu benim sihrim."

"Bu senin koğuşun."

"Ben gardiyan mıyım? Ben bir gardiyanım." Kollarını kendine doladı ve parmaklarını tenindeki elle tutulur karanlığın üzerinde gezdirdi.

"Senin o güzel gücünü besleyelim." Elleri kızın buz gibi teninde sıcacıktı. Yüzünü çerçeveledi ve boynuna yaklaştırdı. Çenesine masaj yaparak açtı.

Evet. Onun kanı. Arzuladığı şey buydu.

Dişleri kınından çıktı. Ona tutunma hevesiyle dudağını kesti. Adamın eti ona direndi ama basınç diş etlerine iyi geldi. Sonra dişlerinin uçları adamın derisini yardı. Dişleri etin altına doğru kayd.

Damarları ona doğru aktı. Etraflarındaki karanlık derinleşti. Kadının büyü adamın nabızıyla aynı anda atıyordu.

Ölmeyeceğini hissedene kadar adamın boğazıyla beslendi. Başını kaldırdı, gözlerini kırıştırarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı.

Orada, sevgili yüzü önündeydi. Duvara yaslanmış oturuyordu. Kadın kucağında, bacaklarını açmıştı. Uyandığında neye ihtiyacı olacağını biliyordu.

"Eninde sonunda kafan ," dedi sabırla. "Daha fazla kana ihtiyacın var."

Adam haklıydı. Boynunun diğer tarafına doğru gitti. Adam onun altında sarsıldı. Kalbinin göğüslerine çarptığını hissetti. Onun da buna ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika içinde acısı şehvete dönüştü. Dizlerinin arasında adamın kalçalarını sıktı, ellerini adamın omuzlarında, saçlarında gezdirdi.

Kendini çok güçlü ve erkek gibi hissediyordu. O onundu ve ona istediği kadar sahip olabilirdi.

Adamın uyarılması buklelerine karşı çoktan sertleşmişti. Aralarına uzandı ve elleriyle onu buldu. Dokunmak için ipek, altında çelik. Hâlâ boynunu okşuyor, hassas parmak uçlarının verdiği hissin tadını çıkararak zorlayıcı, meraklı dokunuşlarla rbdosunu keşfediyordu. Büyüsünün karanlık dalları ellerini takip ederek onun etrafını sardı.

"Nephalea, bana işkence ediyorsun."

Ağzını adamın boynundan kaldırdı ve dudaklarını yaladı. Gözlerini kırıştırdı, göz kapakları ağırlaşmıştı. "Nasıl daha iyi yapabilirim?"

Adam onun dudaklarını yakaladı ve dilini ağzına soktu. Kadın miyavladı ve onun istilalarından büyülenmiş bir halde dudaklarını daha da araladı. Ayak parmakları kıvrıldı ve elleri onun şaftının etrafında sıkılaştı.

Adam onun bileklerini tutup ellerini bedeninden uzaklaştırdığında, büyüğü ondan geri çekildi. Kadın boğazından bir protesto sesi çıkardı. Ama sonra adamın elleri kadının kalçalarına dolandı.

Onu kaldırdı ve rbdosunun üzerine koydu, içine doğru iterken onu aşağı çekti. "Sür beni."

Oh, evet. Kadın adamın omuzlarını kavradı, kaldıraç gücü elde etmek için rbdosunun üzerinde kaydı. Adam dişlerini gıcırdattı. Dizlerini altına aldı ve adamın elleri onu sallanma hareketine yönlendirdi. Oh, evet. *Evet, evet.*

Onun lezzetli kokusu için nefes nefese kaldı. İçinde zevk birikti ve daha hızlı hareket etti. Büyüsü yükseldi, bellerinin etrafında büküldü ve vücutlarını birbirine daha sıkı sardı.

Ellerini saçlarına gömdü ve onu boğazına doğru sürükledi. Damarını ısırmanın çok iyi hissettirdiği yeri arayarak dudaklarını ısırıldı.

Onu buldu, mükemmel uyumu. Dişlerini tekrar adama geçirdiğinde, adam da kilitlendi. Doruk noktası hızlı ve sert bir şekilde geldi. Onun sert, inatçı uzunluğuna dayandı.

Zihni temizlenmiyordu. Düşünemiyordu, sadece hissediyor ve yutuyordu.

Hızlı adımlarla kadının içine girdi. Uyarı vermeden, onun içinde serbest kaldı. O tat. Zevki dökülüyordu. Biliyordu. Onu tekrar uçurumun kenarına itebilmek için bırakmayı beklemişti. İkinci doruk noktası onu sarstı, vücutları birlikte zonkluyordu.

Ağzını onun damarından sadece "Tekrar" diye haykıracak kadar uzun süre ayırdı. Isırık. Slake. Birleş. İt. Onu yuttu ve onun da kendisini tüketmesine izin verdi.

Karanlık onları daha derine çekti. Onun büyüğü onların sığınağıydı.

Paylaştıkları gizli coşkuyu örten gölge, dönüştükleri şeyi koruyan kale.
Onu bir daha asla kaybetmeyecekti.

ALKAIOS o odada kaç geceyi yalnız geçirdiklerinin izini kaybetti. . Uyandı, onu izledi, onun ve açlığının uyanacağı anı bekledi. Sonra gözleri açıldı, dişleri kınından çıktı ve yeniden başladılar.

Nephalea bir ölümlüyen tutkuluydu. Bir Hesperine olarak ise doyumsuzdu. Onu tatmin etme yeteneğinden zevk alıyordu. Ölümsüz gücü, onun iştahı için yeterli bir eştı.

Dış dünya onlar için neredeyse hiç var olmamıştı. Birbirlerinin kanlarının ve bedenlerinin rüyasında yaşıyorlardı. Birbirlerini yeniden öğrendiler, memnun edebilecekleri ve memnun edilebilecekleri tüm harika yeni yolları birlikte keşfettiler.

Açlığını bastırdıkça konuşmaya başladılar. Gülmeye. Plan yapmaya. "Sana önemli bir sorum var mavi kuş."

"Ne, aşkım?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Kanımın tadı domuz pirzolası kadar güzel mi?"

Bir kahkaha attı ve onu öptü. "Daha iyi. İnsanoğlunun bildiği en iyi domuz pirzolasından çok daha iyi."

Ona ukala bir gülümseme verdi.

"Domuz pirzolasını kaçırmayacağım." Onun şahdamarını yaladı.

Ona gerçekten sormak istediği şeye daha fazla karşı koyamadı. Belki de çok erkendi. Ama Iskhyra onlara Solace'tan bahsettiğinde yüzündeki ifadeyi görmüştü. "Nephalea..."

"Evet, ?" Başını elinin üzerine koydu ve diğer elini adamın göğüs kollarının üzerinde gezdirdi.

Kızın bacağının kendi bacağına dolandığı kalçasını okşadı. "Yapabiliriz çocuk sahibi olmak."

Gözleri parladı ve aurasına bir gülümseme yayıldı. "Sana hâlâ istediğimiz her şeye sahip olabileceğimizi söylemişim."

"Haklıydın. Yani hala istediğin bu mu?" "İstiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "O olasılık hissi, yapabileceğimizi bilmek..." "Bir ailen olsun."

"Orthros ve çocuklarımızın nasıl yetiştirileceği hakkında hâlâ öğrenmediğimiz çok şey var. Ancak onlara insan olarak verebileceğimizden daha huzurlu bir hayat olacağından eminim."

"Bunu ben de istiyorum. Büyümü kullanmayı, okumayı ve savaşmayı öğrendikten sonra."

Gücü, büyü ışığının altında gölge havuzlarında bekliyordu. Vahşi sarı saçlarının çerçevelediği güzel yüzüne . Adamın kanından bir parça hâlâ kızın ağzının kenarında duruyordu.

Ama bakışları net, aurası berraktı. Onun parlak mavi kuşu. Uçmaya hazırdı. "Bu odada seninle sonsuza kadar kalabilirim. Birlikte geçirdiğimiz bu zaman için açgözlüyüm. Bitmesini istemiyorum."

"Olmayacak. Hediye tamamlanmış olabilir ama ziyafetimiz daha yeni başladı."

Yüzünü onun göğsüne bastırdı ve kolunu ona doladı. Adam da onu sardı. Uzun bir süre birbirlerine sarılmış halde yattılar, birbirlerine sıkıca sarıldılar, o kutsal alanı biraz daha paylaştılar.

"Sanırım zamanı geldi," dedi sonunda. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet. Yol arkadaşlarımızı Hesperine arkadaşları olarak selamlamalı ve gücümü kullanmayı öğrenmeye başlamalıyım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Anthros'un Elini Tutmak İçin

"TEKRAR DENE," DEDI ISKHYRA.

Nephalea dişlerini sıktı ve İradesini bir kez daha büyüüne odakladı. Gölgeler ayaklarının etrafından yükselerek dönüp dans ediyordu. Puslu karanlığın içinden hâlâ vadiyi görebiliyordu ama en azından koğuşunda hiç delik yoktu. Onu tuttu, kalbi çabayla çarpıyordu.

Iskhyra'nın işaretiyle Alkaaios, Nephalea'ya doğru bir mendil daha havaya kaldırdı. Mendil onun koğuşuna ulaştığında, kumaş büyüüne karşı düzleşti ve içinden geçemedi.

"Güzel." Iskhyra tekrar Alkaaios'u işaret etti.

Şimdi küçük bir taşı havaya kaldırdı. Nephalea'ya doğru yelken açtı. Kalbi daha sert çarpıyordu. Önündeki puslu koğuş nabız gibi atıyordu.

Bariyerine yaklaşan kaya yavaşladı. Ama sonra lanetli şey kendini bariyerin içine gömdü ve ilerlemeye devam etti. Savunmasını aşmadan önce kayanın etrafında daha fazla gölge toplamaya çalıştı.

Koğuşundan ve yere düşüp ayak parmağına çarpmadan önce göğsüne çarptı.

Alkaaios onun yanına giderek göğüs kemiğini ovuşturdu. "Çok özür dilerim. Sana vurmak istememiştim."

"Zar zor hissettim. Acı veren benim başarısızlığım."

"Hiçbir şeyde başarısız olmadın," dedi Iskhyra. "Gücünde ustalaşmak zaman alır."

"Uyanık olduğun her anı bana bir şeyler öğreterek geçiriyorsun. Neden bir çakıl taşını püskürtecek kadar güçlü bir koruma bile oluşturamıyorum?"

"Bu bir çakıl taşı değil. Yumruğum büyüklüğünde." Alkaaios ayak parmağını incelemek için diz çöktü.

"Ben artık bir Hesperine'im, aşkım. Ayak parmağımı kırmak için bundan daha fazlası gerekir." "Umurumda değil. Eğer parmağını kırarsam kendimi asla affetmem."

"Çürük değilim. Öfkeliyim."

Iskhyra bir sütuna yaslandı. "İnsan yaşamından kalma büyük bir öfkeyi hâlâ içinde barındırıyorsun."

Nephalea kaşlarını çattı. "Yeteneklendirildiğim sırada bunu kabul ettiğimi sanıyordum."

"Yetiştirme yalnızca sonsuzluğa taşımamız için uygun olmayan şeyleri bizden temizler."

"Öfkemi saklamam gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Öfke her zaman yanlış değildir. Hatta çoğu zaman doğru ve gereklidir. Ama onu kullanmayı öğrenmelisiniz, tıpkı sihir gibi."

Nephalea'nın kederinin üstesinden gelmesi hayatının büyük bir kısmını almıştı. Öfkesine hakim olması daha ne kadar sürecekti? "Bunun için vaktimiz yok.

Salicina yakında hasada başlamalı ve kuşatma onları hâlâ surların içine hapsedmiş durumda."

Alkaios ayağa kalktı. "Salicina'nın her gün katlanmak zorunda olduğu şeylerden nefret ediyorum ama şu anda Domitia ve Aemilian için yapabileceğin en önemli şey büyüü öğrenmeye odaklanmak."

"Eğer ekinleri getirmeye başlayamazlarsa çok geç olacak. Gerrian kaleye o kadar odaklanmış ki, senin ve benim halkım açlıktan ölürken Salicina'nın hasadının tarlalarda çürümesine izin verecek."

Alkaios onun ellerini tuttu. "Domitia'nın müttefikleri hâlâ yoldalar. Onlar Hasat zamanında kuşatmayı kaldırmak için her an gelebilirler. Ve ustalaştığınız her büyü, onlara yardıma gittiğimizde bir başka savunma hattıdır."

Onun ellerini sıktı. "Haklısın."

"Cesur ol mavi kuş. Doğuştan gelen yeteneklerinle zaten çok iyisin. Hesperine yetenekleri. Rekor sürede havaya yükselme konusunda ustalaştın." Onu yakaladı ve uçuşundan aşağı fırlattı.

Şaşkınlıkla çılgılık attı. Sonra güldü ve havalanarak kendini yakaladı. Vadinin üzerinde süzülerek aşağıya baktı. Aşağıda bir sürü ısırgan otu vardı. Artık onlardan korkmasına gerek yoktu. Aslında bu uzun düşüş oldukça heyecan vericiydi.

Ona hiçbir uyarıda bulunmadan, Alkaios'u bir yükselme dalgasıyla havaya kaldırdı. Adam kızgın bir sesle ona doğru uçuştu ama aurası kahkahalarla doluydu. Kadın onu kollarının arasına aldı.

"Havaya yükselme konusunda iyice ustalaşmışsın." Onu bir çemberin içinde döndürdü. Elini tutarak ondan uzaklaştı, sonra geri döndü.

O daha ne olduğunu anlamadan dans ediyorlardı. Sihir ve havadan başka bir şey olmadan dönüyor ve sıçıyorlardı.

Öfkesi hakkında bildiği bir şey vardı. Terazinin diğer tarafındaki ağırlık mutluluktan ve Alkaios her zaman ne kadarını uygulayacağını bilirdi.

Dansları onları döne döne götürüyordu. Vadinin diğer tarafına tırmanan küçük keçi gördü. Sonra Sığınak'ın sütunları arasında duran Iskhyra'yı. Karşı kayalıkların üzerinde batan ayları. Baru, Iskhyra'nın arkasında, kulağına üstü kapalı sözler söylüyordu. Onu kaldırdı yüzünü ona döndü.

Dans Nephalea'nın sırtını tekrar onlara çevirdi. *Ona öpücük mü veriyor?*

Biz yeni hediyelerin önünde olmaz.

Neden kurnaz olmak zorunda hissettiklerini

anlamıyorum. Iskhyra çok özeldir.

Doğru. Ve Baru çok ağırbaşlı.

Alkaios onu döndürdü ve göğsüne doğru çekti. *Burada olmasına sevindim.*

Ben de öyle. Çok memnunum. Sığınak'ı tekrar gören Nephalea havada durdu.

Jaya kuşatmayla ilgili son incelemesinden dönmüştü ve aurası kötü haberlere ediyordu.

ALKAIOS SALICINA'NIN TÜMÜNÜN KAĞIT ÜZERİNDE ORTAYA ÇIKIŞINI İZLEDİ, MANTIKLI BİR ŞEKİLDE ÇİZDİ

Jaya'nın elindeki çizgiler. Kuşatmayla ilgili çizdiği şemayı incelemek için hepsi masanın etrafına toplandı.

Kaleden biraz uzakta, bölgenin sınırlarının hemen içinde bir nehri işaret etti. "İki farklı sancak altındaki savaşçılar bu yönden erzaklarla yaklaşıyor - silahlar, erzak, ilaç."

"Salicina'nın müttefikleri," dedi Alkaios. "Tam zamanında. Sana ne demiştim mavi kuş?"

Jaya başını salladı. "Kaleye ulaşamazlar. Gerrian ve Drusus'un kuvvetleri Salicina Barajı'nı yok etti ve nehri sular altında bıraktı."

"Kupa ve dikenler," diye yemin etti Alkaios. "Başka bir güvenli geçit daha var ama o da bir sonraki bölgede. Bu büyüklükte bir orduyu nehirde yukarı, karşıya ve Castra Salicina'ya geri götürmek iki haftadan uzun sürer."

Alkaios onun elini tuttu. "O zamana kadar hasada başlamak için çok geç olacak."

"Ve Salicina'nın erzağı tükenecek," dedi Jaya. "Ama başka bir sorun daha var."

Iskhyra kaşlarını çattı. "Madenciler duvarların altından tünel açmış olamazlar. Her gece ilerleyişlerini çökerttiğinizde olmaz."

"Hayır," diye yanıtladı Jaya. "Kuşatma motorları."

"Bunu zaten denediler." Baru gülümsedi. "Ta ki koçbaşları gizemli bir şekilde, senin korumalarınla güçlendirmiş olabileceğin ya da olamayacağın, garip derecede sağlam bir kapıya çarpıp parçalanana kadar."

Iskhyra çizime dokundu. "Tüm mühimmatlarını tuvaletlere attığınız için balistalar da pek işlerine yaramıyor."

Jaya diyagramının üzerine eğilmiş, çizim yapıyordu. "Lord Drusus'un mancınıkları ve trebüleri daha büyük bir zorluk teşkil ediyor."

Alkaios küçük karelerin şekillenmesini ve kaleyi çevrelemesini izledi. "Tanrıça. Duvarlarımız bu saldırı altında uzun süre dayanamaz."

Nephalea masaya bir yumruk indirdi. "Lord Drusus neden bu işe bu kadar çok yatırım yaptı? Gerrian'la olan ittifakı bir evlilik olmadan çökmüş olmalıydı."

Jaya kollarını kavuşturarak doğruldu. "Az önce Gerrian'ın kampında duyduklarıma göre, Kız Pherakia'nın tapınak yeminlerine ihanet ettiği ve kan davasına müdahale ettiği hikayesini yaymış. Lapidea'yı zayıflatmak için seni kaçırmak için büyüsünü kullandığını iddia ediyor. Lord Drusus senin Castra Salicina'da tutsak olduğuna ve başarılı bir kuşatma için onun ödülü olacağına inanıyor."

Nephalea'nın gözlerinde tehlikeli bir ışık parlıyordu. "Daha fazla bekleyemeyiz. Duruşumuzu gösterme zamanı geldi."

Alkaios onun koluna girdi. "Hazır değilsin. Sen-"

Bir elini onun ağzına götürdü. "Burada kalmayacağım. hazır olmadığını biliyorum ama gerekli sihrimi kullanacağım."

Tekrar itiraz etmeye başladı.

"Güç bende, Alkaios."

Karısının savaş alanında kendisine eşlik etmesine izin verme düşüncesi tüm sinirlerini . Bunu en son yaptığında hayatlarının en kötü gününü yaşamışlardı.

Ama artık onun karısı değildi. Onun Grace'iydi.

Dişleri büyü ışıklarında parlıyordu. Birlikteliklerinde onunkiyle sarmaş dolaş olan aurası güçle titreşiyordu. Bir ölümlü olarak sahip olduğu tüm güç şimdi Hediye tarafından somut hale getirilmişti.

"Haklısın." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni geride tutmayacağım. Senin yanında duracağım."

"Ve ben de seninkinde."

Birleştirdikleri ellerini masanın üzerine koydular.

". " Jaya kendini toparladı. "Herkesin planımızdaki rolünü bilmesini ve buna bağlı kalmasını istiyorum."

Nephalea dişlerini göstererek gülümsedi. "İttifakı bozabilirim. Gerrian'ın yalanlarını ortaya çıkaracağım ve Lord Drusus'a tam olarak nerede ve ne olduğumu açıklayacağım."

Alkaios kale ile Salicina'nın müttefiklerinin mahsur kaldığı işaret arasındaki mesafeyi takip etti. "Domitia'nın o malzemelere ihtiyacı var. Şimdi. Onları nehrin karşısına ve surların arkasına geçirmek fazla zaman almayacaktır. Bunu ben yapmalıyım, çünkü içeriye nasıl gireceğimi biliyorum."

"Güzel," diye onayladı Jaya, sonra Iskhyra'ya döndü. "Benimle birlikte kaleyi mancınıklara ve trebuche'lere karşı korumanı istiyorum."

"Hizmetinizdeyim, Kale Efendisi."

Jaya gülümsedi. "Duvarlara ne fırlatırlarsa , ikimizin uyguladığı korumayı geçemezler. Sana gelince, kaydırma kurdu..."

Baru elini göğsüne götürdü. "Yeteneklerimi saldırganların kalın kafataslarını birbirine vurmaktan daha iyi kullanacağınız kesin. Bunu bana yapma sevgili meslektaşım."

"Kuşatma motorlarını devre dışı bırakıyorsun. *Ben* sadece mühendisleri indirirdim ama..."

"Mancınıklar ve trebüjler çok kaba mekanizmalar. Yapılarında bütünlüklerini tehlikeye atacak birkaç değişiklik yapmak benim için kolay olmalı."

Iskhyra ona sırtıttı. "Bunu izlemekten keyif alacağım."

Karşılığında ona sıcak bir gülümseme verdi. "Salicina'nın düşmanlarına İmparatorluk teramancılarının bir kuşatmayla nasıl başa çıktıklarını göstereceğim."

Jaya her birine tek tek baktı. "Kimse savaşa susamış olarak gitmiyor, değil mi?"

"Hayır." Baru, Iskhyra ile bir bakış alışverişinde bulundu.

Tüm yaşlıların bakışları Alkaios ve Nephalea'ya döndü.

Nephalea büyük bir ciddiyetle, "Alkaios benim Vezirim ve Grace'im olarak sorumluluklarını çok ciddiye alıyor," dedi.

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti.

Jaya başını salladı. "Keşiften dönerken hayvanlardan su içtim. Hepimiz savaşacak durumdayız."

Baru, "Kuşatma motoru sökme durumu," dedi.

Onun itirazını görmezden geldi. "Beş Hesperin bu görev için yeterli olacaktır. Newgifts, sana güvenim tam. Ancak başınız derde girerse, bir büyüğün ulaşabileceği güvenli bir yere gidin."

Alkaios Nephalea'nın çenesini kaldırdı. "Bana söz ver."

"Bunu canlı atlatacağım, söz veriyorum. Bana söz veriyor musun?" "Şerefim üzerine."

Iskhyra her ikisinin de omuzlarına birer el koydu. "Bu gece ikiniz de kendinizi öldürtmeyin. Anladınız mı?"

"Evet, Gifter," diye yanıtladı Alkaios.

Nephalea gülümsedi. "yaşayacak çok şeyimiz var."

Iskhyra bir an için omuzlarını kavradı, sonra bıraktı.

Jaya kapıya doğru yöneldi. "Hazırlıklarınızı yapın. Birkaç dakika içinde ayrılıyoruz.
dakika." İki sevgiliyi yalnız bırakarak Sığınak'tan dışarı çıktı.

"Hemen aşağıya geliyoruz." Alkaios Nephalea'nın elini tuttu ve Nephalea da sessiz bir anlaşmayla onu takip ederek masadan uzaklaştı.

Üst kattaki odalarına çıktılar. Adam kızın yüzünü ellerinin arasına aldı, sevgili yüz hatlarını inceledi, kalbi o kadar doluydu ki kelimeler kifayetsiz kaldı.

Onun kollarını okşadı. "Bu, Batı Sahası'nda Gerrian'la karşılaştığımız gece değil."

"Öyle hissettiriyor."

"Biliyorum. Ama buna bir daha asla katlanmayacağız. Artık kimsenin beni senden almaya gücü yetmez."

"O gün seninle son bir kez sevişemedim bile. Keşke şimdi yapabilseydim."

"Son seferinde değildi." Onun ağzını kendi ağzına çekti. *Bu gecedan sonra, geleceğimiz gerçekten başlayacak.*

Bizi ikinci kez kandırmasına izin vermeyeceğim. Onu kendine çekti ve öpücüğüyle ziyafet çekti.

Geleceğimize inan aşkım. Gücümüze. Sonsuzluğumuza. Sana inanıyorum, mavi kuş.

Geri çekildi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunu duyduğuma sevindim."

Adam ona baktı. "Şüphen mi vardı?"

Yaşadığı hayal kırıklığı Birlik'te acı bir tat bıraktı. "Bu geceki savaşta koğuşlarımın hiçbir değeri yok. Kendimi ve seni koruyacak kadar güçlü olduğuma seni ikna edememekten korktum. Artık birbirimizi koruyabileceğimize."

"Seni zarardan koruma ihtiyacım gücünü sorguladığım anlamına gelmiyor. Sen her zaman güçlüydün. Ancak katlandığın onca zorluktan sonra, işleri senin için kolaylaştırmayı istemekten kendimi alamıyorum."

"Sen . Bana hediye sen verdin."

Uzun bir süre daha birbirlerine sarıldılar.

"Duvarların dışında güvende ol," dedi. "Beni bırakma."

"Kalenin içinde güvende ol. Bana geri dön."

El ele, Hesperinli arkadaşlarına katılmak üzere dışarı çıktılar.

BARU'NUN SON, cömert öpücüğünün sıcaklığı Iskhyra'nın ağzında kaldı. Kısa bir süre önce terk ettikleri dünyadan bir lüks. Şimdi yine Tenebrae'deydi.

Jaya beşini yakındaki bir tepeden kuşatmayı gören stratejik bir konuma yönlendirmişti. Iskhyra onun arkasında, Baru'nun yanında durdu ve ayaklarını destekledi.

İnsanların bağırışları. Kuşatma motorlarının *gıcırtısı*, iniltisi ve gümbürtüsü. Havada savrulan füzenin sesi. Sonra mide bulandırıcı çarpışma. Çığlıklar.

Arkasında yeni hediyeleri, Hespera'nın yeni dövülmüş yıldızları parlıyordu. Gökyüzünden ne kadar kolay düşürülebilirlerdi. Kalkanının arkasından çıkmalarına izin vermesi gereken gece çok erken gelmişti.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi Jaya hepsine. "Bilgelik ile savaşın ve Merhamet ile saldırın."

Iskhyra Baru'ya baktı. "Tanrıça'nın Gözleri yolları aydınlatsın..."

Ritüel yanıtını verirken onun bakışlarını tuttu. "...ve onun karanlığı bizi Sığınak'ta tutuyor."

Alkaios ilerleyerek Baru'nun yanında durdu. "Hepinize minnettarız."

Nephalea Jaya'nın yanındaki yerini aldı. "Bu gece, Hespera Anthros'un elini ."

Sonra savaştan önceki o son an geldi, sessiz ve çok uzun, titreyerek ve çok kısa. Ve hepsi adım attı.

Iskhyra Jaya'nın aurasını takip etti. Salicina'nın kalesinin çatısına indiler. Iskhyra içerideki kararlı kadınların ve korkmuş çocukların auralarını hissedebiliyordu. O ve Jaya orada çömelmişlerdi, dişleri ve gecenin örtülü yaratıkları, bir araya toplanmış ölümlü aileler için beklenmedik bir son savunma hattı aşağıda. Hespera'nın kutsal gargoylları bu gece Salicina Tapınağı'nı koruyacaktı.

Jaya Iskhyra'ya yan gözle baktı. "Bunun ilk kuşatman olmadığını söyleyebilirim."

"Kesinlikle hayır." Iskhyra, diğer arkadaşlarının da aynı fikirde olduğundan emin olmak için peçesini sıkılaştırdı.

Hesperine onun geçmiş deneyimleri hakkında hiçbir şeyden şüphelenmedi. "Ama bu sizin uzmanlık alanınız, Kale Efendisi. Bu gece emirlerinize uyacağım."

"İlk koğuş. Duvarlar bir darbe daha almadan önce. Hızlı ama eksiksiz."

Auraları büyüyle kabardı ve birbirine karıştı. Iskhyra gücünü Jaya'nın kudretli, jilet gibi keskin İradesine ödünç verdi.

Alevli mermilerden oluşan bir yaylın ateşi kaleye doğru yükseldi. Surlardaki adamlar kendilerini hazırladılar.

Iskhyra ve Jaya'nın koğuşu askerlerin önünde toplandı, derinleşen gecenin girdabında dönüp genişledi. Iskhyra, büyülerinin birbirlerini mükemmel bir güç seviyesine yükselttiğini ve artık iki savaşçı değil, birlikte güçlenen tek bir güç olduklarını hissetti. Sessiz bir patlamayla koğuş dışarı doğru patladı ve kale ile düşman arasında bir karanlık perdesi oluştu.

Ateşli füzeler çarptı. Iskhyra, mermiler koğuşun üzerinde parçalara ayrılırken tatmin edici bir çıtırtı hissetti. Gülümsedi ve Jaya hınzırca bir kahkaha .

Askerler bağırdı, auraları duvarları korku dolu bir dehşetle aydınlattı. Ama ne acı dolu çığlıklar ne de duvarların durumu karşısında umutsuzluğa kapılan lanetler duyuldu. Gölge koğuşlarından istedikleri kadar korkabilirlerdi. Iskhyra onların ölümlü boyunlarını kurtardığı için özür dilemeyecekti.

"Bu sihir de ne?" "Bu bir mucize!"

"Tanrılar dualarımızı kabul etti!"

"Şey," diye Iskhyra. "Genelde böyle bir tepki almayız." Jaya bir kahkaha attı. "Acaba düşman ne diyor?"

Iskhyra kulağını kalenin ötesindeki savaş alanına çevirdi.

"Kutsal olmayan büyücülük!"

"Kara büyü! Sapkınlık!"

"Ruhlarına lanet olsun!"

Iskhyra ve Jaya birbirlerine sırtttılar.

İlk kuşatma motoru bir giriş ve halat yığını halinde çöktü. Baru'nun zekice kahkahası gecenin içinde yankılandı. Sonra aniden Iskhyra'nın yanında belirdi. Zarif bir selamla ona mancınıklardan birinin çarklarından bir mandal hediye etti. "İnanıyorum ki bunu çok daha fazla takdir edeceksin. çiçekler."

Iskhyra ondan aldı ve burnuna götürdü. "Ah, yıkımın tatlı kokusu."

"Takviye kuvvetlerimin dikkatini dağıtmayı bırakın," diye emretti Jaya, aurası keyif doluydu.

Baru bir selam daha vererek tekrar savaşın içine girdi ve ortalığı kasıp kavurmaya devam etti.

"Aşırı eğitilmiş kışını Castra'dan daha sık çıkarmalı," dedi Jaya şefkatle.

"Küçük bir maceradan yararlanan tek kişinin o olduğunu sanmıyorum."

"Suçluyum. Sıradaki yaylım ateşi. Bir katman daha atalım."

Sessizliğe gömüldüler ve tüm konsantrasyonlarını büyülerinin bir sonraki verdiler. Büyü. Yaylım ateşi. Atış. Bir ritim buldular, iki müttefik aynı hızda yürüyordu.

"Bağımsız bir Hesperine errantı için," diye yorumladı Jaya, "emirlere uymakta şaşırtıcı derecede rahatsın."

"Hayatlar söz konusu olduğunda, bağımsızlık bencilce olabilir ve işbirliği felaketi önleyebilir."

"İyi dedin."

Her saldırı arasında, erimiş karanlıktan başka bir koruyucu tabakanın üzerine katlandılar. Koğuşları saf, çelik gibi bir geceye dönüştü.

Ama düşman kuşatma motorlarını her ateşlediğinde bir yenisini daha kaybediyorlardı.

Bir trebuket geriye doğru yuvarlanmaya başladı ve askerler onun yıkıcı yolundan kaçmaya başladı. Derin bir çamur yatağına batana kadar ilerlemeye devam etti. Adamlar etrafına üşüşmüş, işe yaramaz bir şekilde debeleniyorlardı. Yardım için getirdikleri katırlar topuklarını tekmeleyip dans ederek tarlalara doğru uzaklaştı.

Bir füze havada durdu, geri döndü, sonra onu ateşleyen mancınığa çarparak onu parçalara ayırdı. Bir başka mancınık yerinde dönerek doğrudan komutanların bulunduğu yöne nişan aldı.

"Ateşi kesin!" diye bağırdı bir adam. "Hypnos'un tırnakları, *ateşi kesin!*"

"Baru da şiddetten hoşlanmadığını söylüyor," dedi Jaya.

Baru'nun her zaferinde Iskhyra'nın eli mandalın etrafını biraz daha sıkı sarıyordu.

Ölümlülerin şaşkın çığlıkları ve yoldaşlarıyla kahkahaları arasında, hâlâ tehdit eden ölüm kokusu ve gölge koğuşunun tatlı nabzı arasında, gerçek ona usulca fısıldadı.

Bunu özlemişti. O kadar şiddetle ağlayabilirdi ki.

Ama şimdi duygusallık için zaman yoktu. Hele bir de Nephalea savaş alanının ortasında. Iskhyra'nın elleri yeni hediyesinin etrafına bir koruma yerleştirme isteğiyle yumruk oldu.

"Yapamayız," diye uyardı Jaya. "Tüm gücümüzü kaleyi korumak için harcamalıyız. Nephalea'ya güvenin. O henüz bildiğinden çok daha güçlü."

Iskhyra dişlerini sıkıp kendini kaleye odaklarken, korumaya yemin ettiği yeni Hesperine düşmanla tek başına yüzleşti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Işığın Duası

MALZEMELERİ TESLİM EDİN. GÖRÜLMEYİN. Alkaios'un bu geceki görevi basitti.

Bunun ailesinin evine son ayak basışı olacağını bilmek dışında.

Peçelerinin altında, Salicina'nın müttefiklerinin kampına girdi.

Düşmanın dikkatini çekmemek için ateşlerini söndürerek nehrin kıyısında toplandılar. Çamurlu arkalarında bıraktıkları derin izler, adamlarını, arabalarını ve hayvanlarını olabildiğince uzağa götürmek için uzun ve yavaş bir gün geçirdiklerini gösteriyordu. Yeterince uzağa değil.

Şifalı otların aromaları, kurutulmuş etin tuzlu ve olgun kokusu ve silahların metalik kokusu onu erzak vagonlarına çekti. Domitia'nın Salicina'yı kurtarmak için ihtiyaç duyduğu her şey buradaydı.

Bu, ailesiyle konuşmak için son şansıydı.

Yapmamalı. Yapmamalı. Onu halde görmek Domitia'nın acısını artırmaktan başka bir işe yaramazdı. Sevdiği kadının onu kabul etmesi bir mucizeydi. Yengesi asla Nephalea'nınki gibi bir fikir değişikliğine gitmezdi.

Aemilian ile herhangi bir temas söz konusu değildi.

Alkaios ölümlü hayatının sona erdiği gün onlarla vedalaşmıştı.

Kendini bununla uzlaştırmalı.

Üzerinde çalışmak için sonsuzluğa sahip olması iyi bir şeydi.

Elini ilk vagonun arkasındaki branda kaplı bohçanın üzerine koyarak içindeki malzemelerin kokusuna ve ağırlığına karşı duyularını açtı. Bunların teslim edileceği en iyi yeri, düzgün bir şekilde dağıtıldığını görecekt en iyi kişiyi biliyordu.

Salicina'ya odaklandı. Uzun bir günün ardından kaleye doğru at sürerken sancakları gördüğünde göğsünde hissettiği o duygu. İçeri girdiğinde duvarların sığınağı. Köylülerin sıcak selamları. Sonra güzel kokulu, büyüleyici çiçekler ve çocukken tapınağın etrafındaki bahçede hissettiği o merak duygusu.

Çekim bu kadar güçlüyken adım atmak için çok az irade gerekiyordu. Tam olarak Kız Pherakia'nın bahçesine vardı, çuvalları ve sandıkları değerli bitkilerin arasındaki yürüme yollarına koymaya dikkat etti.

İyi misiniz? Majesteleri, sadece bir düşünce uzakta.

Malzemeleri teslim ediyorum. Keşke diğer her şey bu kadar kolay olsaydı. Biliyorum.

Biliyorsun, Grace.

Ordunun kampındaki tüm malzemelerin tapınağın bahçesine taşınması beş sefer ve sadece birkaç dakika sürdü. Tek bir asker bile kıpırdamadı. Ne bir kök ne de bir yaprak eğildi.

O daha dikkatini çekemeden, büyücünün kendisi tapınağın arka kapısından dışarı fırladı. İçeriden yaralıların iniltileri geliyordu.

Alkaios, Daughter Pherakia'nın kollarını boyayan kanın kokusunu alabiliyordu.

Şifalı otların bulunduğu bir yatağa doğru ilerlerken birden durdu. Nefes aldı, gözlerini kırıştırdı ve sonra bir dua mırıldandı. En yakındaki malzeme yığınının doğru koşarak muşambaları geriye attı.

Bu mucizeyi kendine nasıl açıklayacaktı? Alkaios emin değildi. Ama bunu onun yaptığını asla düşünmezdi. Düşünür müydü?

Kolları şişeler ve bir sürü ilaçla dolu olarak tapınağa doğru geri döndü. Kendisine eğitim yaralarını nasıl saracağını öğreten kadının, onu öldürmeye çalışan kadının, bir zamanlar halkı olan insanların hayatlarını kurtarmaya gidişini izledi.

İradesi onu olduğu yere çivilemiş olsa da, gecenin kazıkları onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Rüzgârla birlikte bereketli tarlaların zengin kokuları, ter ve ateşin pis kokusu geliyordu. Tatlı zambakları ve ekşimiş yaraları kokladı. Birlik'te ölenlerin acıları yankılanırken, büyücünün rahatlaması duyularını harekete geçirdi. Kalenin içinde, ona en yakın olan tüm kalpler ağır bir korku bulutunun altında yatıyordu.

Bir korku, bir nabız, kalbinin her daha yüksek sesle ve daha çok sevildi. Aemilian.

Çok korkuyordu. Ama etrafı onu korumaya ve ona hizmet etmeye yemin etmiş kişilerle çevriliydi. Bir çocuğun isteyebileceği en sadık anneyle kutsanmıştı. Alkaios, kendi kendine verdiği güvencelere inandığı geceye kadar yeğenin iyi olacağını söylemeye devam etmek zorunda kaldı.

Ama bu gece hâlâ yeğenin ona ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Hâlâ çocuğu koruyabilecek ve rahatlatabilecek biri gibi hissediyordu.

Alkaios kaleye doğru döndü. Sonuçlarıyla birlikte Hypnos'a. Sadece Aemilian'ın iyi olduğundan emin olacaktı. Son bir kez.

Peçelerini güçlendirerek çocuğun aurasına odaklandı ve onun yanına gitti.

Kalenin en içteki küçük odası fırtınanın gözüydü.

Domitia, kucığında oğluyla merkezde oturuyor, bir kulağını göğsüne bastırıp diğerini eliyle kapatıyordu. Haberciler, askerler ve ev sakinleri içeri girip çıkarken Domitia net ve güçlü sesiyle emirler yağdırıyordu.

", korkarım çeyrek tayınla idare etmek zorundayız, eğer siz-"

"Yapmalıyız. Bunun yapıldığını görmeliyiz."

"Sadece yaralıların acılarını tedavi edecek ya da oklarımıza zehir katacak kadar bitkimiz var."

Bir an bile tereddüt etmedi. "Adamlarımı rahatlatın. Oklarınızı ateşe verin."

"Katranımız bitti leydim."

"O zaman onları vurmayın. Adamlarımız doğru nişan alacaklardır."

Domitia gözyaşlarını kuruladı. O ve Nephalea Hesperin olurken, baldızı da bir dönüşüm geçirmişti. Gücünü kendi başına bulmuştu.

Taleplerde bir durgunluk oldu ve Domitia'nın hizmetçisi, kendisi ve Aemilian için ayrılmış erzakları almak üzere yola çıktı. Sessizlik çöktü. Orada olduğunu bilmemelerine rağmen, Alkaios ailesiyle geçirdiği huzurlu anın tadını .

"Üşüyor musun?" Domitia bir battaniyeyi Aemilian'ın etrafına daha sıkı sardı.

Annesine daha da sokuldu. "Hayır, anne. Ama burası çok karanlık."

"Üzgünüm tatlım. Ateşi daha fazla harlayamayız. Çok fazla odun ."

"Anlıyorum." Gözyaşlarına boğulmuş yüzünü onun göğsüne sakladı ve kendini o kadar hareketsiz tuttu ki hıçkırıkları göğsünü zorlukla salladı.

Alkaios'un göğsü titredi. Bir ölümlü olarak, çocuğun gözyaşlarını görmek onu zaman üzmüştü. Kan Birliği bunu dayanılmaz hale getirmişti.

"Sadece bir mum daha alabilir miyiz?" Aemilian sonunda sordu.

"Mumlarımız bitti, sevgilim. Ama sana mum şarkısını söyleyeceğim ve sanki çok mumumuz varmış gibi olacak."

"Evet, anne."

Aurası kararlılığın kalesi olan Domitia, Aemilian'ın saçlarını okşadı ve onu sallayarak en sevdiği eski ninnilerden birini söyledi. Alkaios, aynı şarkıyı onunla uyum içinde küçük oğullarına söyleyen kardeşinin sesinin anısını duyabiliyordu. Aemilian'ın burnunu çekmesi mısraları noktalıyordu.

Işık o kadar yavaşça odanın içine süzülüyordu ki, Alkaios ilk başta fark etmedi.

Ama çok geçmeden parıltı, aylardan gelen bir lütuf gibi Aemilian'ın saçlarına dokundu.

Alkaios ışığın kaynağını bulmak için her yere baktı. Kendisini gördüğünde gözlerini dikti.

Işık en çok kendi teninde parlıyordu. Ondan geliyordu.

Alkaios, Nephalea dedi ki, sanki ayın doğuşu Birliğimizde iki kez gerçekleşmiş gibi hissediyorum.

Bu senin sihrin mi?

Öyle. Ben bir büyücüyüm. Ben bir ışık büyücüsüyüm.

Bu sizi şaşırttı mı, Majesteleri? Siz her zaman bizim ışığımız oldunuz.

Aylar onun damarlarından çıkıp ıslıl ıslıl parlıyor gibiydi.

penceresiz oda. Bu gücü sadece birkaç kalp atışından beri tanıyordu ama o kadar tanıdık geliyordu ki. Sanki başından beri oradaymış ve kucaklanmayı bekliyormuş gibi.

İradesini gönderdiği yere aktı. Odanın köşelerindeki gölgeleri kovalayan bir parıltıyla başladı. Sonra onu daha da yakınlaştırdı. Daha parlak.

Aemilian başını kaldırdı, hıçkırıkları durakladı.

Şarkısı sessizliğe gömülürken bile Domitia'nın gözleri büyüdü.

"Anne? Ben hiç mum görmüyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadı.

Alkaios ailesini büyüleriyle sardı. Aemilian sadece bir çocuğun sahip olabileceği bir hayranlıkla odanın etrafına baktı ve kurtuluşunun kaynağını aradı.

Korkusu azalsa da annesininki arttı. "Korkma."

Alkaios örtüsünü hafifçe kaldırdı.

Domitia sandalyesinde geriye doğru büzüldü ve Aemilian'a daha sıkı sarıldı.

"Alcaeus Amca." Çocuk ona baktı, duygudan nefesi kesilmişti. Alkaios boğazındaki yumrunun etrafında yutkundü. "Ben buradayım." Aemilian annesinin kucağından sıçradı ve ona doğru koştu. "Aemilian, yapma-!"

Annesinin yalvarışı onu olduğu durdurdu. Annesi bir an sonra ona yetişti. Onu da yanına çekerek odanın diğer ucuna gitti.

Alkaios ellerini kaldırdı. "Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok Domitia.

Asla."

Bakışları onun üzerinde gezinerek ağzına sabitlendi. Ama o dişlerini gizledi. Aemilian'a bir an daha korku yaşatmayacaktı.

"Alcaeus Amca, bana senin -düşmanın- olduğunu söylediler."

"Artık her şey yolunda."

Aemilian ellerini önünde kavuşturdu. "Büyükbabam ve babam seni bize bir mesajla mı gönderdi?"

Alkaios Domitia'nın bakışlarıyla karşılaştı. Onun doğasını Aemilian'a açıklayacak mıydı?

Alkaios gerçeği söylemek istedi. Ama bu bencillik olurdu ve sadece ona teselli verirdi. Aemilian amcasına gerçekte ne olduğunu bilmekle teselli bulamayacaktı. En azından ne düşündüğüne kendisi karar verecek yaşa gelene kadar.

Alkaios'un yeğenine bu anı iyi bir şekilde hatırlatma şansı vardı. Sadece bunun bir gün Aemilian'ın kendisi hakkındaki yargısını etkilemesi için dua edebilirdi.

Domitia çocuğun varsayımına karşı çıkmayınca Alkaios bir adım daha yaklaştı. Bir adım daha. Yavaşça aralarındaki mesafeyi kapattı.

Aemilian'ın önünde diz çöktü. "Büyükbaban ve baban seninle çok ama çok gurur duyuyorlar. Ben de öyle."

Aemilian daha dik durdu.

Alkaios kılıç kemerini çözdü. Atalarının kılıcını uzun bir süre ellerinin arasında tuttu ve ölümlü mirasına sessiz bir veda etti.

Sonra kılıcı, hâlâ insanların dünyasında yaşamak zorunda olan sevgili oğlu Aemilian'a uzattı. "Bu kılıç artık senin hakkın. Yanınızda olması tıpkı büyükbabanızın, babanızın ve benim yanınızda olmam gibi. Biz her zaman elinize rehberlik eder. Sana öğrettiğimiz gibi yap ve kılıcını onurla kullan." Anthros'un bilgeliğinin nesillerine Hespera'nın rehberliğini ekledi. "Ama önce sorunları savaşmadan çözmeye çalış. Kılıcınızı çekmediğiniz zaman en güçlüsünüzdür."

Aemilian büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Sana söz veriyorum, Alcaeus Amca."

Alkaios kılıcı uzattı. Çocuğun küçük elleri kılıcın etrafına dolandı. Annesi kabzayı kavradı, kılıcın ağırlığını aldı ve Alkaios onu serbest bıraktı.

Aemilian'ın gözleri titreyen yaşlarla doldu. "Anthros'un Salonu'ndan gelen elçilere dokunmama izin var mı?"

Alkaaios yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi. "Sadece annenin izniyle."
Aurası sessiz bir savaştaydı. Alkaaios'un gözlerindeki aşkı görebiliyor muydu? Yoksa ona baktığında gördüğü tek şey büyücülerin yalanları mıydı?
"Domitia... Benim de sana bir mesajım var. Hepimiz sana hayranlık duyuyoruz.
bir kadın haline geldin. Bu görevi fazlasıyla hak ediyorsun. Pişmanlık duyma."
"Pişmanlıklarınız var mı?" diye sordu.
"Sadece iki tane. Şimdi bana onay taşıması daha hafif olacak."
İstirabı Birlik'i yırttı. "Çok üzgünüm. Bunun başına gelmesine izin vermemeliydik."
"Domitia, hayır. Bu senin hatan değildi. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ben bir seçim yaptım. Sevdiğim insanlara yardım etmek için bir şans daha istedim. Bu gece, buna sahibim."
"Bu mi?"
"Evet."
Bir hıçkırık sözlerini bastırdı. "Bunu bizim için yaptın."
"Her zaman."
"Peki bu geceden sonra?"
"Şunu bilmenizi isterim ki onurum hala benim rehberim ve her zaman da öyle olacak.
Bu gece yaptıklarım, eskiden nasıl bir adam olduğumun ve her zaman nasıl biri olacağımın kanıtı olsun."
"Teşekkür ederim, Alcaeus," dedi. "Her şey için."
Elini, bu sözleri sonsuza kadar tutacağı kalbinin üzerine koydu. "Artık korkma."
Aemilian'ı serbest bıraktı. Çocuk kendini Alkaaios'un kollarına attı. Alkaaios ona sıkıca sarıldı, kollarındaki tatlı çocuğun hissinin tadını çıkarabildiği çıkardı.

DUMAN NEPHLEANIN ETRAFINI SARMIŞ, hassas burnuna batıyordu, bu yüzden nefes almayı bıraktı. Çamur sıçramalarının üzerinde havalandı. Mancınıkların gürültüsü ve adamların bağırışları etrafındaki tek bir gürültüye dönüştü.

"Savaş alanında bir kadın mı?"

"Anthros adına ne?"

"Biri onu buradan çıkarsın!"

"Bu Leydi Maerea!" "Leydi
Maerea özgür!"

Çizmeler ona doğru sıçrayıp çarpıyordu ve komutan oradaydı. "Leydim!
Nasıl kaçtınız? Sizi güvenli bir yere götüreyim."

"Beni bir daha asla hiçbir yere götürmeyeceksin." Ona dişlerini göstererek
gülümsedi.

Geriye doğru sendeledi.

Adam ona bakmak zorunda kalana kadar daha yükseğe çıktı. "Şimdi beni
esir tutmayı dene."

Yüzünü buruşturdu. "Bu nasıl oldu?"

"Gerrian sana yalan söyledi. Sen kapımda nöbet tutarken ve beni serbest
bırakma ricalarımı reddederken, benim için gelen ve beni alıp götüren büyücü
değil, Hesperine'imdi."

"Ben... Ben... görevimi yapmak zorundaydım."

"Bana karşı olan görevini seçmeliydin. Seni ve diğer herkesi her zaman
kardeşimin tacizlerinden korudum. Neden onun tarafını tuttun?"

"O benim
lordum." "Ben
sizin
leydinizdim."

Alnını sildi, omuzları kamburlaştı, aurası etrafındaki savaşın bir yankısı
gibiydi. "Ben ne yaptım?"

Vicdanının kuşatmasına karşı onurunun duvarlarını savunması için onu terk
etti.

*Güvende misin? Alkaios'un sesi gürültüyü bastırdı. Güldü. Benden çok
korkuyorlar.*

*Seni yanlış davranmaya teşvik edersem tehlikeli olabileceği konusunda
beni uyarmıştın.*

Çok tehlikeli.

Artık kendisine ait olmayan o ismi tekrar tekrar duydu. Ölümlü hayatı
boyunca tanıdığı adamlar ona yardım etmek için ileri atıldılar, ancak onun ne
olduğunu gördüklerinde korkudan sinmek zorunda kaldılar.

Onu tanımadılar mı? Başından beri o kişiydi. Görmediler, dinlemediler.
Hediye'nin onu onlara ve kendisine göstermesi gerekmişti.

Yolundan çekildiler ve ona hücumu yöneten adamlara doğru açık bir yol
verdiler. Gerrian ve Lord Drusus dizginleri öyle hızlı çektiler ki atları şaha
kalktı.

ve çamurda kaydı. Kirin ulaşamayacağı bir yere doğru havalandı, tertemiz mavi
cübbesi hareketle birlikte dalgalandı.

"Abla?"

Ağzından çıkan ilk kelime. Hakaret değildi. Aralarındaki bağı bir çağrısı.

"Sana döndüm kardeşim. İstedğin bu değil miydi? Beni gelini olarak almak isteyen müttefikine takdim etmeyecek misin?" Havada mükemmel bir nezaket gösterisi yaptı ve Lord Drusus'a uzun köpek dişlerini göstererek son derece hanımefendi bir gülümseme verdi.

Havadaki her tanrı gibi görünen şeyin glifini çizdi. "Cadı!" "Sarayınıza gelen leydiyi bu şekilde karşılayamazsınız lordum."

Atını daha da çekti. "Burada neler oluyor?" Gerrian ağzı açık kaldı.

Nephalea onun yerine cevap verirken bakışlarını ondan ayırmadı.

"Kardeşim kocamı Hesperinler için terk etti."

Kızarmış yüzü her an biraz daha külleniyordu.

"Aşk Gerrian'dan birlikteliğimi kabul etmesini istediğinde, Gerrian'ı ölümcül bir şekilde yaraladı.

Evlendiğim adam. Onur, Alcaeus'a ölümünde saygınlık vermesini gerektirdiğinde, bir Hesperine'in ona ulaşmasını sağladı. Merhamet, kederimde beni teselli etmesini gerektirdiğinde, beni sizinle evlenmeye zorlamak için kendi evimde rehin tuttu Lord Drusus. Ama Alcaeus sevgisini, onurunu ya da merhametini kaybetmedi. Özgürlük için yalvarışımı dinledi."

"İşte bu yüzden tazılarına ihtiyacın vardı!" Lord Drusus elleriyle şiddetli hareketler yaptı, atı geriye doğru sıçradı. "Kuşatma sırasında başıboş dolaşan Hesperinleri ölümlerimizden uzak tutmak için değil. Çünkü Lord Alcaeus'un çoktan bir Hesperin olduğunu biliyordun! Çünkü kız kardeşin için gelmişti ve sen de senin için geleceğini biliyordun."

Nephalea gülümsedi ve ittifaklarının gözlerinin önünde dağılmasını izledi.

Gerrian dizginlerini çekerek ondan uzaklaştı. "Öldüğünü sanmıştım! Ona bir ibret olsun diye düşünmüştüm. Hesperinlerin onun cesedini parçalamasına izin vermek tüm düşmanlarıma bir uyarı olacaktı. Hiç beklemiyordum Büyücü kadın onu zar zor hayatta buldu ve ondan hoşlandı."

"Başından beri biliyordun."

"Biz müttefikiz. Arkanı kollamak için üzerime düşeni yapıyordum. Gerçeği gizli tutmak, adamlar arasında paniği önlemek için."

Gözünün ucunda beliren kırmızı-altın rengi bir titreşim onu uyaran tek şeydi.

Sonra sırtındaki sıcaklık ona neredeyse çok geç olduğunu söyledi. Hediye'nin keskinleştirdiği zihni her şeyi bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kavradı. Lord Drusus'un el işaretleri, tanımadığı bir savaşçı kodu. Bir savaşçı kodu.

Katran kokusu, alevlerin tıslaması, kuşatmanın gürültüsü altında kaybolan yay kırışlarının gıcırtısı. Uçan okların fısıltısı.

Havada dönerek Lord Drusus'un okçularının yaklaşan saldırısıyla yüzleşti. Uzun yaylarından fırlayan oklar savaş alanını boydan boya geçerek ona doğru yöneldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

Gölge'nin Hükümdarlığı

ADIM ATMASI GEREKIYORDU. ŞİMDİ.

Hayır. Artık teslim olmuyordu. Erkeklerin onu kelimelerle ya da silahlarla susturmasına izin vermekten bıkmıştı. Ve Gerrian'la işi bitmemişti.

Kesinliği bir İrade eylemine dönüştü. Karanlık kanında yükseldi ve gökyüzünü kapatarak havayı kapladı. Gece savaş alanının üzerine çökmüş gibiydi.

Bunun verdiği neşe ve güçle gözleri yaşardı. Onun büyü. Onun *Sihir*. Onun.

Bir daha asla güçsüz olmayacaktı.

Oklar onun korumasıyla çarpıştı. Gölge alevlerini söndürdü ve kırık gövdeleri yere saçıldı.

Kan Birliği'nden bir zafer çılgılığı geldi ve savaşın Hesperin arkadaşlarının duyabiliyordu. Baru ve Jaya, değerli müttefikleri. Iskhyra, Gifter'inin Gifter'i.

Ve Grace'in sevgili sesi. *Gece iki kez çöktü. Mucizevi.*

Bu sensin, Nephalea.

Benim.

Gerrian ve Lord Drusus'la bir kez daha yüzleşti. Kımıldamadan oturuyorlardı. Kuşatma donmuş, onun güç gösterisi karşısında şok geçirerek hareketsiz kalmıştı.

Gölgenin hepsinin üzerinde hüküm sürmesine izin verdi ve orada daha ne olduğunu görmek için damarlarına ulaştı. Büyünün daha büyük derinlikleri iradesine geldi. Gölgeleleri topladı, korumalarını güçlendirdi, onları kuşandı.

"Kan davası sona ermeli." Bildirisi savaş alanında cınladı. "Son adam silahını bırakana kadar koğuşlarım Lapidea ve Salicina arasında duracak. Barış yapın, yoksa Hespera bunu sizin için yapar."

Lord Drusus bir dizi iğrenç küfür savurdu. "Bana bir savaş alanı göster Gerrian, ben de kanıtlamak için bağırsaklar arasında yürüyeyim. Ama Hesperine büyücülüğü? Bunu asla kabul etmedim."

Gerrian, "Büyücülerini çağıracağız," diye homurdandı.

"Bana şimdiden bir geline, tazılarıma ve çok fazla adama mal oldun. Burada işim bitti."

Lord Drusus adamlarına bağırarak emirler verdi ve Gerrian'ın itirazlarını bastırdı. Askerler harekete geçti ve geri çekilme başladı. Yeşiller içindeki ordu, uçuşlarını yavaşlatabilecek her şeyi arkalarında bırakarak Lord Drusus'u alandan çıkarken takip etti. Komutan, Gerrian'a dönüp bakmadan gri giysili piyadeleri Lapidea'ya doğru yönlendirdi.

Gerrian topuklarını atına geçirdi. Bineği sıçrayarak uzaklaştı. "Nereye kaçarsan kaç," diye seslendi Nephalea, "seni bulabilirim. Hayır. Ne kadar hızlı gidersen git, ben daha hızlıyım. Daha işimiz bitmedi."

Çamurlu yüzlü ve kanlı zırhlı adamlar Nephalea'nın altından kaçıştılar, onun karanlığı onları tekrar ışığa doğru itti. Gölgelemin arasından sadece basit bir cübbe giymiş, yüzü temiz, açık kahverengi saçları ve beyaz dişleri onu ikinci bir deri gibi saran ışıktaki parıldayan bir savaşçı çıktı.

Hangisinin önce ulaştığından emin değildi ama birbirlerinin kollarındaydılar. Kaos altlarından çekildi.

Onu kendine çekti, kolları sert ve çaresizdi. "Ateş oklarını gördüğümde-Tanrıça. Nephalea, ben-"

"Ben . Sen de ." Onun saçlarını, , sırtını okşayarak tek parça olduğunu kendine kanıtladı.

"Büyünü tam zamanında yaptın. Çok güçlüsün mavi kuş ve bunun için yaşadığım sürece her gece Hespera'ya teşekkür edeceğim."

"Benim için tezahürat yaptığını duydum. O anda yanımda olduğun için çok mutluyum. Ya sen, aşkım? Büyücü olmak nasıl bir duygu?" Elini onun kolunda gezdirdi ve büyüünün parmaklarının arasında oynadığını hissetti.

"gibi yanlışı hissettirmiyor. Mantıklı geliyor. Sanırım Hespera'nın bana bu yakınlığı neden verdiğini anlıyorum. Ve onu uyandırmak için neden bu anı seçtiğini."

"Kalede ne oldu?"

"Domitia ve Aemilian'la konuştum."

"Oh, Alkaios." Umutla bekledi.

Aurası hâlâ etrafında dolaşan ışıkla doldu. "Bunu yaptığıma memnunum."

"Söylemen gereken her şeyi söyledin mi?"

"Evet. Evet, yaptım." Yüzünü onun omzuna yasladı. "Ve şimdi sen varsın."
"Bana her zaman sahip olacaksın."
Sonunda başını kaldırdı. "Ama Aemilian ve Domitia hâlâ güvende değil."
"Hayır. Gerrian nefes aldığı sürece kan davası da devam edecek. Ona izin veremeyiz.
kaç."
Alkaios onun elini tuttu. "Bu sefer farklı olacak." "Bu sefer onu yeneceğiz."

Savaş alanının harabelerinde, gökyüzünü kapatan gölge koğuşlarının altında, Gerrian atının üzerinde oturuyordu. Tek başınaydı. Alkaios'un en büyük düşmanı her zaman bu kadar küçük müydü?

"Lord Drusus!" Gerrian atını . "Kumandan!" Kimse ona cevap vermedi.

," dedi Nephalea. "Bir toplantı, sadece . Bu sefer askerler yok. Tam da her zaman istediğim gibi."

Bir anlığına ona ve Alkaios'a baktı, gözlerinin etrafı bembeyazdı. Sonra atını döndürdü ve tekrar kaçtı.

"Korkak," dedi Nephalea.

Onun peşinden havalandılar. Sanki Hespera'nın kendisi peşindeymiş gibi atını sertçe itti. Çünkü öyleydi.

"Bunu nerede bitirmek istediğimi biliyorum," dedi

Alkaios. "Emin misin aşkım?"

"Evet. Orada olmalı."

Onun elini sıktı. "Bunun fikrini değiştirmeyeceğini biliyorum ama onunla konuşmam gerekiyor."

"Biliyorsun."

söze dökülmeyen bir anlayış vardı. Sonuç ne olursa olsun, bu gece aynı zamanda ailesiyle konuşmak için son şansıydı.

Onu kaleden uzağa ve tarlalara doğru kovaladılar. Lapidea sınırına doğru hızla at sürdü. Sonunda, tek kaışı Salicina Batı Sahası'ndaydı.

Alkaios'un kulakları uğuldadı. Havada biraz alçaldı. İlerlemek yorucu bir irade eylemine dönüştü.

Sen iyi misin?

Birliğin, onun için cesur bir yüz takınmasına engel olmamasını diledi.
Ölümsüzlüğün beni bağışık kılacağını sanmıştım.

En kötü anılarımıza değil.

Tarlaya girdiler.

Daha küçük görünüyordu. Ay, hayatta kalan altın tahılların üzerinde parlıyordu. Gecenin gölgeleri çıplak toprak parçalarını yumuşatıyordu. Neredeyse burada hiç çatışma yaşanmadığını hayal edebiliyordu.

"Zaten hayatta kaldığımız her şeyi düşün." Nephalea'nın gecedeki sesi, Birlik'teki gücü. Ebedi. "Her şey yoluna girecek."

Işık büyüğü ellerinde toplandı. "Evet. Bunu da atlatacağız."

Hazır

mısın?

Evet.

Kayboldu, sonra Gerrian'ın yolunda yeniden ortaya çıktı. Kişisel hayaletinden -kız kardeşinden- kaçmak için neredeyse atını deviriyordu.

Ama döndüğünde Alkaios oradaydı.

Kasvetli bir dansa dönüştü. Gerrian atını döndürerek kaçmaya çalışıyordu. Ve her seferinde, Nephalea ya da Alkaios bir adım atıp yolunu kesiyordu. Onu daha da yaklaştırdılar.

Oraya. Alkaios'un düştüğü yer orasıydı.

Atın alnına dokundu. Tek gereken buydu. Gerrian'ın destiyeri onu çamura fırlattı ve eve doğru koştu.

Gerrian, Alkaios'un ölümlü hayatının sona erdiği yere sırt üstü düştü. Alkaios onun üzerinde durdu.

Adam ayağa yuvarlandı ve ölümcül kılıcını kınından çıkardı. Korkunç bir kararlılık aurasının üzerine çökmüş, paniğini bastırıyordu. Kılıcını sabit elleriyle tuttu. Nasıl öleceğini seçmişti, tıpkı yaşadığı gibi, kılıçla, sonuna kadar savaşıyor.

Alkaios, "Kılıçlarımıza sarılmanın hiçbir şerefi yok," dedi.

"Belki Hespera'nın için değil. Ama Anthros'un Kılıcı adına, ona uysalca eğmeyeceğim."

Alkaios ellerini kaldırdı, beyaz ışık avuç içlerinde parlıyor ve parmaklarının arasında şerit oluşturuyordu. "Onun dikenleri adına, seninle sadece bana verdiği güçle savaşıcağım."

Serin, tatlı karanlık samimi bir kucaklaşma gibi etrafını sardı. Saf Nephalea her gölgede titreyordu. Onun himayesi onu kapladı, herhangi bir çelikten daha güçlü, geçici bir zırh giysisi.

Gerrian savurdu. Alkaios kolunu kaldırdı ve korumasının bıçağı durdurmasına izin verdi.

Hediye ile güçlendirilmiş bedeni darbenin gücünü emdi.

Alkaios'un içine sakinlik yerleşti. Adam ona saldırdıkça, büyüsünün ışıyla savuşturdu, engelledi ve kaçtı. Hiçbir öfke onu karşı saldırıya itmedi. Dudaklarından acı alaylar dökülmedi.

Gerrian'ın öfkesiyle savaşmasına izin verdi. Nefretini. Tüm bunlar aurasında püskürdü ve kötü kılıç ustalığında şekil aldı.

Alkaios, Lapidean ve Salicinian nesillerinin tüm acısını ve zehrini kesip atmasına izin verdi.

NEPHALEA ilk düellolarına dair hayallerinin gerçekte olanlardan daha nazik mi yoksa daha korkunç mu olduğunu BİLMİYORDU. O güne dair en kötü hayalleri ateş büyüsü gibi yükseliyor ve bu geceki savaşı yutuyordu.

Alkaios o kadar hızlı hareket ediyordu ki Gerrian'ın ölümlü gözleri için bir bulanıklık olmalıydı. Ama Nephalea, Grace'inin her hareketini gördü. Dövüş gerçek olamayacak kadar temiz ve güzeldi.

Ama korkunç derecede gerçektir. Bıçağın ıslığı kulaklarında korkunç bir gök gürültüsü gibi çınılıyordu.

Tüm ıstırabını büyüsüne aktardı ve koğuşlarının tatlı müziği daha da güçlenerek Grace'i korudu.

Gerrian'ın kılıcı Alkaios'un etini hedef alıp onun koğuşuna her vuruşunda bunu hissetti. Bu acı parıltıları hiçbir şeydi. Büyüsünün başarısız olmayacağı bilgisi, hayali umutsuzluğunu geri püskürttü.

SAVAŞ UZADI AMA ALKAIOS'UN VÜCUDU Hiç YORULMADI.

İlk düellolarında Gerrian'ın yeteneklerinin Alkaios'un hayatta kalma motivasyonunu aşındırması zaman almıştı. Bu gece, Alkaios'un sabrının Gerrian'ın şiddetini aşması daha fazla zaman aldı.

Sonunda Gerrian'ın gücü azaldı. Beceriksizliği vuruşlarını tüketti. Yorgunluk vuruşlarını köreltti. Sonunda, kendi savaşıma, savaşıma ve savaşıma ihtiyacı son gücünü de tüketti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kendini kılıcının üzerinde buldu. Kılıç yere battı. Kabzaya yapışmış, nefes almak için çırpınıyordu. "Sadece

tek bir isteğim var. Senin elinle öleyim, şeytani bir büyüyle değil."

Alkaios ellerini indirdi. "Hesperinler zalimce ya da gereksiz yere öldürmezler.

Kız kardeşinle son sözlerini söyle."

Bu, kalbinde, yakında öleceği daha fazla dehşet uyandırıyor gibiydi.

GERRIAN YIKILDIĞINDA NEPHALEA, Alkaios'tan elini çekmesini istemesine gerek olmadığını biliyordu. Majesteleri kenara çekilerek kardeşine yaklaşmasına izin verdi.

Onun dışında her yere baktı. "Gerrian."

Bakışları ona değince yutkundu ve kaçırıldı. "Merry. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Bu kelimeler. Hiç de beklediği gibi değildi. "Evet. Evet, yaptın."

Elleriyle yüzünü kapatmak için kılıcı bıraktı. "Sen bir Hesperine ve ben suçluyum."

Yağmaya başlayan yağmura göz kırptı. Havayı temizleyen, kan dökmenin çirkinliğini gizleyen tatlı bir koku.

Gerrian başını öne eğdi. "Sana daha iyi bakmış olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı. Seni korumak için bu kadar çabalarken nasıl başarısız olabilirdim? Çok uğraştım Merry. Babamın bana öğrettiği her şeyi yaptım. İşler nasıl bu noktaya geldi?"

"Babam yanılıyordu."

Sonunda ona baktı, gözleri donuk ve kaybolmuştu.

"Atalarımız hatalıydı," dedi. "Kan davası yanlış. Yapılacak tek doğru şey barışmaktır. Eğer barış yapmış olsaydınız, beni kaybetmezsiniz."

"Haklıydın," diye fısıldadı.

Ayaklarının altındaki zemin tamamen hareketsiz olmasına rağmen dünya sarsıldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Bu alanda bir damla daha kan dökmememiz için bize sebep ver."

Kılıcına sanki onun çapasıymış gibi baktı ama yine de garip, yabancı bir şeydi. "Nasıl?"

"Senden hayal edebileceğin en zor işi yapmanı isteyeceğim. Beni dinleyecek misin?"

Ona baktı. Gerçekten baktı. Ve kaçırmadı. "Bu bana affını kazandıracak mı?"

Yeteneği öfkelerini yok etmemişti. Bu konuda ustalaşmak ona kalmıştı.
"Evet."

" zaman yapacağım. Sana söz veriyorum."

Hesperinler hakkında neye inanırsa inansın, onun ne isteyeceğini bilmeden onun için her şeyi yapmaya söz vermişti.

O anda, kazandıklarını biliyordu.

Kan davasından daha fazlasını. Merry ve Gerrian'ı hâlâ birbirine bağlayan bir ipliği kazanmıştı. Ölümlü hayatlarında hiç paylaşmadıkları bir bağ.

Elini adamın nemli başına koydu. "Salicina'lı Domitia'ya bağlılık yemini et."

Tüm vücudu irkildi.

"Kendini leydinin efendisi olarak ona teslim et. Kılıcını oğlunu korumaya ada ve onun erkekliğe erişip atalarımızın ve kendi topraklarının efendisi olmasını sağla."

"Onu dul bıraktığım için beni idam ettirecek."

"Hayır," dedi Alkaios. "Halkı için en iyi olanı yapacaktır. Senin kılıç ustalığının ölümünden daha faydalı olduğunu anlayacaktır. Ve Lapidea'nın halkı kendi halkı olduğunda, ailenizin yaptıklarını onlara karşı kullanmadan onların ihtiyaçlarını karşılayacaktır."

Gerrian'ın eli kılıcının etrafına dolandı, parmakları kılıcı pençe gibi kavradı. "Kardeşim, soyumuzdan sadece sen beni yargılamak için bu dünyada kaldın. Yapmamı istediğin şey gerçekten bu mu?"

"Öyle."

Yağmur başının üzerinden geçti. "O zaman yapılacak."

Kendini ayağa sürükledi. Birbirlerine baktılar, adam yorgunluktan kamburlaşmış, kadın ıslak zeminin üzerinde süzölüyordu, göz göze geldiler.

Bir elini onun yanağına dokundurdu. "İyi yolculuklar kardeşim." Kılıcı bıraktı ve elini onunkinin üzerine koydu.

Yedi Gece Sonra

Bria'nın varlığına odaklanmak zor olmalıydı ama değildi. Peçeli ve korumalı Nephalea bilinmeyene doğru adım attı.

Hoş oda onu bir an için şaşırttı. Sağlam ahşap bir masa, geniş bir taş ocak ve tavandan sarkan aromatik bitkilerin bulunduğu geniş bir oda.

Nephalea burayı tanımıyordu ve Lapidea'nın her köşesini biliyordu. Ama Bria ateşin yanında, tuzlu sebze yahnisi kokan bir tencereyi karıştırıyordu.

Zambakların kokusu gece havasında süzülüyordu. Kızı Pherakia kapı aralığında belirdi. Peçe takmıyordu, çelik grisi saçları görünüyordu. Etkileyici bir ağzı olan zarif bir yüzü çerçeveleyen bukleler. "Sana söyledim, benim için yemek yapmana gerek yok."

Bria kaşığını tencerenin kenarına vurdu. "Senin için yapmaktan zevk alıyorum."

Büyücü ateşin başında Bria'ya katıldı. "Ömrünü başkalarını bekleyerek geçirdin. Bunu bir kenara bırak."

"Bu tamamen farklı." Bria dönüp kızı Pherakia'ya baktı. "Neden seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun?"

"Her zaman kendi başımın çaresine baktım."

"Biliyorum. Çok uzun yıllar boyunca. Bu benim hatamdı. İzin ver düzeltiyim." Kızı Pherakia, Bria'nın bir kaşık yahniyi dudaklarına götürmesine izin verdi. "Mm.

Mmm. Bu yemek pişirmek değil, bu... simya. Bunu benim için yaparsan sonsuza kadar Emir'e söylemem."

Bria güldü, aynı anda hem utangaç hem de özgürdü. Aurası parlak kıvılcımlardan oluşan bir yağmur gibiydi. Lapidea'da geçirdiği uzun yıllar boyunca kendini saklamış mıydı?

Bu ona neye mal oldu?

"Sonsuza dek." Bria bu kelimeyi bir söz verir gibi söyledi.

"Benim sihrimle, bizim gibi iki yaşlı kadın için bile sonsuza dek sürebilir." Kendinden emin büyücünün aurasında kırılmanlık seğiriyordu. "Benimle o kadar uzun süre yaşayabileceğinden emin misin?"

Bria ona bir öpücükle karşılık verdi, yumuşak bir dudak buluşması kısa sürede tutkulu bir kucaklaşmaya dönüştü.

Nephalea böylesine özel bir anı için utanarak gözlerini kaçırdı.

Tanrıça. Kendisine en yakın kişi hakkında o kadar bilgisizdi ki. Bunu Bria'ya nasıl yapabildi?

"Bu birkaç dakika içinde hazır olacak," diye mırıldandı Bria. "Bahçede yiyelim mi?"

"Masayı hazırlayacağım," diye yanıtladı Pherakia. "Sonra da bu gece mutfakta daha fazla vakit geçirmeyeceğine söz vermelisin. Senin için daha iyi planlarım var."

"Söz veriyorum." Bria'nın sesi genç ve nefessiz kalmış bir kıza benziyordu.

Nephalea, Pherakia'nın odadan çıkmasını bekledi. Şimdi onun için bir fırsattı. Her şeye rağmen buraya ne için geldiyse onu mu yapmalıydı? Yoksa sadece sıvışıp

Bria'yı bu şaşırtıcı yeni hayata bırakacak mısın?

Herkes bir seçeneği hak ediyordu.

Ve bu onların barış yapmak için son fırsattı.

Nephalea aurasını gizli tuttu, böylece büyücü

Hesperine'in varlığı. Ama Bria'nın onu görebilmesi ve duyabilmesi için perdelerini değiştirdi.

Bir adım öne çıktı. Bria elinde sese doğru döndü.

Çorbadan bir damla bile dökmedi. Bria, her zamanki gibi sabitti. Bria, Nephalea'nın hayal bile edemeyeceği bir acıyı içinde barındırıyordu.

"Eğer Rakia'ya zarar vermek için buradaysanız, vücudumdaki son nefesi sizi durdurmak için harcayacağım. Bir Hesperine'e karşı duracak gücüm olmayabilir ama bu sefer savaşmadan onu ele vermeyeceğim."

"Buraya intikam için gelmedim."

"Söylediklerim şimdi size bir şey ifade ediyor mu bilmiyorum ama biz ikinizi de korumaya çalışıyorduk. Rakia Alcaeus'u oğlu gibi severdi ve onun bu lanet altında yaşamasına dayanamazdı. Ve eğer onu durdurmaya başaramazsak lanetini senin üzerine getireceğini biliyordum."

"Senin ve Pherakia'nın benden korkmanıza gerek yok."

Bria bir adım geri çekildi. "Seni tekrar görmekten korkuyordum. Yine de Gerrian'ı sana veda edebildiği için kıskandım."

"Sana veda etmeden gitmezdim."

"Sen... gidiyor musun?" Bu iki kelime Bria'nın cevaplanmamış sorularının aralarında asılı kaldı.

"Lapidea ve Salicina sonunda güvende. Alcaeus ve ben yapmak için yola çıktığımız şeyi yaptık."

"Huzur." Bria'nın aurası tutulmuş bir nefes gibiydi, bir iç çekişe dönüşmeyi bekliyordu. "Kardeşin geldiğinde Rakia ve ben oradaydık. Leydi Domitia, zarar vermeye çalışabileceğini düşünerek ilk başta onun girişini reddetti. Kamp kurdu

günlerce kapının önünde bekledi. Adamın durumu o kadar kötüleşti ki, kadın onun gerçekten kendisine yalvarmak için geldiğini anladı. Kadının yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz.

Büyük salonuna girip ona ve Lord Aemilian'a sadakat yemini için önünde diz çöktüğünde yüzü."

"Yaptık. Kimse bizi görmedi ama Alcaeus ve ben Gerrian'ın sözünü tuttuğundan emin olmak için oradaydık. Domitia sözünü büyük bir asaletle kabul etti. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu ancak tahmin edebilirim."

"Kadının ona verdiği görevler onu Lapidea ve Salicina'dan çok uzaklara götürecektir. Onu gözlerden uzakta kullanmayı planlıyor."

"Bence en iyisi bu. Onun varlığına katlanmak zorunda kalmamalı. Ama umarım kardeşimin düşüşü onu daha iyi bir adam yapar ve kendini yeniden toparlar."

Bria başını salladı ve elini ağzına götürdü. "Bu şekilde konuştuğumuza inanamıyorum. Sanki..."

"Sanki ben bir Hesperine değilmişim gibi mi? Sanki hala hepimizin kaderinden sorumlu Lapidea Leydisi'ymişim gibi mi?"

Bria başını salladı.

"Kardeşime, halkımıza ve sana ne olacağını her zaman önemseyeceğim."

"Anlamıyorum. Yaptıklarımız için bizi neden affediyorsun?"

Dayanılmaz derecede keskin olan utanç, Nephalea'nın kalbine battı, onu her zaman endişelendirecek bir diken kıymığı. "Kan davamız mutluluğunu mahvederken kaç yılını aileme adadın? Sevdiğin kadının hasretini çekerken benimle kaç gün geçirdin?"

Bria keskin bir nefes aldı. Nephalea onun her gömdüğünü hissedebiliyordu. Bria, sanki onu küçültebilirmiş ve kimse görmezmiş gibi, kendi içinde onu sertçe bastırdı. Sanki kendini küçültebilirmiş ve acısı bir şekilde taşınması daha kolay olur.

Nephalea gözyaşlarına boğuldu. "Bana hiçbir cevap ya da açıklama borçlu değilsin. Ama eğer aşktan söz etmek istiyorsan, seni yargılayacak son kişi benim. Bana değer verdiğin yılları onurlandırmamın bir yolu varsa, bunu yapacağım. Benim kutsamama ya da onayıma ihtiyacın yok, ama desteğimin senin için bir değeri varsa, o da senindir. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Anlamak için çok gençtin," dedi Bria sert bir sesle. "O zaman çok uygun..."

"Çok cahilim. Kendi dertlerime çok fazla gömülmüştüm. Bencillik ettim. İçimdeki her damlayı başkalarına verdiğimi sanıyordum ama aptalca bir şekilde kardeşime çok fazla verdim ve sana yeterince ayırmadım. Çok özür dilerim."

Tam o sırada Pherakia'nın sesi bahçeden içeri süzüldü, sözleri çift anlamlı bir ipucu taşıyordu. "Neredeyse hazır mısın?"

"geliyorum," diye seslendi Bria, sesi hayranlık uyandıracak kadar normaldi. "Orada bekle ve her şeyi sana getirmeme izin ver."

"İtiraz ederdim ama ısrar edeceğini biliyorum."

Bria hafifçe, "Israr ediyorum," dedi.

"Onun hakkında konuşmak ister misin?" Nephalea sordu.

Bria bir sandalyeye çöktü. "Annen de hiç şüphelenmedi. Kabul ediyorum, artık benim sırrım olmaması bir şeyleri hafifletiyor."

"Onunla ilk nasıl tanıştınız?"

Bria'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ailenin düğününde. Annen istenmeyen bir evlilikten kaçmama yardım etmek için beni Lapidea'ya getirdiğinde, sevebileceğim bir kadın bulmayı hiç beklemiyordum."

"Kan davası annemin buraya gelişlerini durdurduğunda, kimse bunun size neye mal olduğunu anlamadı."

"Rakia onunla kalmamı istedi."

"Oh, Tanrıça. Bu mutluluğu yıllar önce de yaşayabilirdin. Neden ?"

"Sadakat ve aşk arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Yanlış seçim yaptığımı söyleyebilirim... ama hayatımın büyük bir kısmından pişmanlık duymayı reddediyorum. Rakia'nın da benim de önemli sorumluluklarımız vardı. En azından bu sefer doğru seçimi yaptım."

"Lapidea'dan kaçmana o mu yardım etti?"

"Alcaeus ile gittiğin gece. Birbirimizde teselli bulduk."

Rakia bana ikinci bir şans verdi. Herkes seni kaybettikten sonra Lapidea'da kalmaya dayanamadığımı ve Kyria'nın yerel büyücüsünün bana sığınma teklif ettiğini düşünüyor."

"Tapınaktan senin için hiçbir sonuç çıkmayacak mı?"

Bria'nın gözleri parladı. "Rakia'nın bekârlık yemininin tam ifadesi erkekler şöyle erkekler böyle. Kimse iki yaşlı kadının birlikte yaşamasında skandal yaratacak bir şey düşünmüyor."

"Sana ve Pherakia'ya zaman ayırabilirim, Bria. Dünyadaki tüm zamanı. Sana kaybettiğin yılları telafi edebilirim." Nephalea Hediye'nin damarlarında aktığı bileğini uzattı.

Bria önce yavaşça uzandı. Ama elini Nephalea'nın bileğine koyduğunda, dokunuşu ona güç ve rahatlık sunduğu onca yıllar aynısı hissi verdi. "Her zaman istediğim şeye sahibim, tam burada, şu anda."

"Hesperinler arasında, birliğinizi saklamak zorunda kalmazsınız."

Bria'nın aurasında, Nephalea'nın tam olarak anlayamayacağı kadar karmaşık, bir ömür boyu süren bir düşünce akıp gitti.

"Biz baştan Kyria'yız. Ve küçük evimizde daha mutluyuz."

Hesperinlerin ev dediği her yerde olacağımızdan daha fazla tapınak bahçesi. Ölümlülüğün güzellikleri yok değil. Yaşlanmak- iyi-" Güldü. "-Sevdiğin kişiyle yaşlanmak bir lütuftur."

"Kabul edeceğinizi düşünmemiştim ama... Teklif etmek zorundaydım. İkinize de gizliden gizliye skandallarla dolu mutlu yıllar diliyorum."

Gülümsediler.

Nephalea'nın rengi soldu. "Beni yetiştirmek zamanınızın çoğunu çaldığı için özür dilerim. Pişmanlıklarından biri olmak istemiyorum. Beni düşündüğünde, duyduğun korkunç hikayeleri . Alcaeus ve benim herkesi korumak için yaptıklarımızı düşün. Umarım bu size daha iyi bir doğayı seçtiğimi kanıtlar."

"Bunu görmeye başlıyorum."

Nephalea onun elini sıkıca tuttu. "Teşekkür . Bu sözleri her zaman hatırlayacağım."

"Gidiyorsun," dedi.

"Dünya çok büyük ve ben artık duvarların içinde yaşayıp her şeye dışarıdan bakmayacağım."

"Nereye gideceksin? Ne yapacaksın?"

"Bir süre Tenebrae'de kalacağız. Belki bir gün Orthros'a gideriz ama şimdilik... Bence Lapidea ve Salicina gibi yardımımıza ihtiyaç duyabilecek daha pek çok yer var. Hesperinlerin yaptığı budur, Bria. Nereye gidersek gidelim, kimin ihtiyacı varsa ona Merhamet ve Teselli veririz."

"Seni bir daha görebilecek miyim?"

"Geri gelip seni kontrol edeceğim," diye söz verdi Nephalea. "Eğer teklifimle ilgili fikrini değiştirirsen, sorman yeterli."

"Rakia'nın seni burada bulmasına izin verme. Senin ve Alcaeus'un iyiliğine inanmak istiyor ve ben de ona bu konuda yardımcı olacağım. Ama o hala bir büyücü. Onun da tapınağına karşı sorumlulukları."

"Emirlerle onu bu duruma sokmayacağız. Sadece... her yıl bahçesinden bir zambak kaybolduğunda şüphelenmesini engelleyeceğiz. Dördümüzün de mutlu bir aşk yaşadığımızı hatırlatmak için onu aldığımı bileceksin."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Taş Duvar Yok

ISKHYRA BARU'NUN SON PARŞÖMENİ KOYMASINI İZLEDİ. "Katalogunuz tamamlandı."

Başını salladı. "Artık Sığınak'taki her parşömenin kaydını tuttuğuma göre, transfer sırasında hiçbir şeyin kaybolmayacağından emin olabilirim. Tüm belgeleri Castra Justa'ya geri götürdükten sonra, elime ulaşan her şeyi katalogla karşılaştıracam."

"Parşömenler en iyi ellerde."

"Onları bu kutsal yerden çıkarmak zorunda olmamız çok yazık. Keşke burayı kütüphane olarak tutabilseydik. Ama bu parşömenleri düşman topraklarında bırakamayız."

"Hesperinlerin onlara erişebileceği ve üzerinde çalışabileceği Castra'da çok daha faydalı olacaklar."

Baru homurdandı. "Orthros'taki akademik çevreler bu keşfi duyduklarında, aylarca sessiz kütüphanemde ziyaretçi akademisyenlerle dolup taşacağım."

Iskhyra güldü. "Senin için ne korkunç bir dikkat dağıtıcı."

"Zorba büyükler," diye mırıldandı.

"Biliyor musun, parşömenler kütüphanende güvende olduktan sonra, onları araştırmacıların üzerinde tartışması için bırakabilirsin. Başka bir macera için tekrar gizlice kaçabilirsin."

Ona doğru ilerledi. "Bu bir davet mi, benim kalpsiz maceraperestim?"

Adam ona , ellerini göğsünde gezdirdi. "Olmasını ister miydin?"

Ellerini onunkilerin üzerine koydu, avuç içlerini göğsüne bastırarak onları etle etle mühürledi. Ama onun tereddütlerini anlamak için zihin şifacısı olmaya gerek yoktu.

İçindeki bir parça onun cevabının ne biliyordu. Ona asla böyle tehlikeli bir soru sormazdı.

ona güvenli bir cevap vereceğinden emindi.

Güvenlik nasıl bu kadar acı verebilir?

Eğildi, aurası pişmanlıkla doluydu. "Oldukça şaşırtıcı bir keşifte bulundum, bilgin dostum. Kabul ediyorum, bunu beklemiyordum ama kanıtlar yalan söylemiyor."

"Usta Kütüphaneci, bu yolculukta edindiğiniz deneyimler size daha önce bir parşömenin derinliklerinde keşfetmediğiniz ne öğretti?"

İç çekti. "Aslında Castra'ya döndüğüm için mutluyum."

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Sonunda macera dolu bir hayattan bıktın mı?"

"Sahadaki bir sonraki gezintim için hala sabırsızlanıyorum ama... geri dönmek için kütüphaneme sahip olduğum için mutluyum. Bunca yıldan ve gördüğüm onca yerden sonra, en zor bulunan yeri keşfettim. Hissettiren yer ev gibi."

"Castra Justa... olağanüstü bir yer."

"Daha önce hiçbir yerde böyle hissetmemiştim. Charge beni kendi daha çok ailem gibi hissettiriyor. Capital Üniversitesi'nden mezun olan arkadaşlarımdan bile daha fazla."

"İşte *bu* büyük bir övgü."

"Belki de bunun prensin kendisinin de mezun olmasıyla bir ilgisi vardır."

"Eminim öyledir."

Kadının ellerini boynuna doğru çekerek vücutlarını birbirine yaklaştırdı. "Bir mezun olarak tam sana göre, biliyorsun."

"Oh, bilmiyorum. Herkes beni iyi bir arkadaş olarak görmüyor."

"Iskhyra." Adını söyleme şekli, gür, gırtlaktan gelen bir mırıltı, sanki başka birine aitmiş gibi geliyordu... olmak istediği birine.

O kişi olma lüksüne sahip değildi.

Yine de aurası onu derin ve niyet dolu bir şekilde içine çekti. "Benimle Castra Justa'ya geri gel."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. Neden öyle olmadığını asla düşünemezdi.

Asla Birinci Prens'in arkadaşının sevgilisi olarak kalamazdı. Castra Justa'ya asla adım atamazdı. İstekleri için arayışını asla riske atamazdı... ihtiyaçları için.

"Ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

Aurası kendini beğenmiş bir eğlenceyle ısınıyor, teni kızın teninde kavruluyordu. "Dün gece beni ne kadar çok istediğine ikna ettin."

Kadın boğazından küçük bir inilti çıkardı. Adam bu haykırışı öpücükle uzaklaştırdı ve kadın da buna izin verdi. Onun baş döndürücü lezzetinden uzun anlar çaldı, tatlı arkadaşlığı, tuzlu tutkuyu ve zengin cesareti tattı. Bu tatlar onun damarlarında daha da güçlü ve karşı konulmaz bir şekilde akıyordu.

Sadece birkaç dakikalığına, her şeyi bir kenara bıraktı. Geçmişinin. Arayışını. Neden yapmaması gerektiğine dair nedenler. Aralarındaki bu saf şeyi, bu paylaşılan ve utanmaz arzuyu, bu eşit vermeyi ve almayı içmesine izin verdi.

birbirlerine hem saygı duyuyor hem de yağmalıyorlardı.

Onu geri çektiren şey adamın ne kadar iyi olduğuydu.

"Baru." Adını bir kez daha dilinin üzerinde yuvarladı. "Yapamam."

"Eğer bu sonucu kabul etmemi bekliyorsan, çok ikna edici bir argümanı."

"Bir yemin ettim. Görevime söz verdiğim sürece kimseye söz ."

"Senden söz vermeni istemiyorum. Sadece kütüphanemden geçmenizi istiyorum. Güzel bir koltuğum var. Büyük bir sandalye."

"Hiç istemeyeceğim bir sandalyeye benziyor." "Bu da iyi olurdu."

Onunla hüzünlü bir gülümseme paylaştı.

"Yolunuz benim kütüphanemden geçmiyor, mi?"

Başını iki yana salladı. "Benim bir amacım var. Bunu gerçekleştirmeliyim."

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Sana bunun ne olduğunu sormak isterdim, ağırlığının bir kısmını benim üzerime kaydırabilirsin. Ama sanırım bunu kimseyle paylaşmayacak kadar inatçı ya da belki de çok onurlusunuz."

"İtiraf etmek istemediğim her şeyi düşünüyorsun, zihin iyileştirici."

"Her ne olursa , kendinizi davanıza adadığınızı düşünüyorum. Başkalarına veremedikleriniz, o tapınakta yaptığınız pek çok fedakârlıktan yalnızca biri. Peki ya kendinize veremedikleriniz?"

"Her şeyim vardı. Ama sonunda hiçbirinin önemi kalmadı."

"Ve arayışının sonunda ne kazanacaksın? Sana ne kalacak, senden geriye ne kalacak?"

"Benden geriye bir şey kalmadıysa, bu fedakarlığa değmiş olacak." "Sakın buna cüret etme." Bu ses tonu her düşmana onun gücünden korkmayı öğretirdi.

"Bana ölüme gitmeyeceğine yemin et, yoksa seni Castra'ya götürürüm. Sadece kendim. Ben bir zihin şifacısıyım, Iskhyra. Birisi kendine zarar vermeyi düşündüğünde müdahale etmek benim kutsal görevimdir."

Onu izledi, büyüü etrafında ve içinde uğulduyordu. Onun algısından kaçış yoktu.

"Mesele o değil, Baru. Ben kendim için bir tehlike değilim. Ölmeyi göze alamam. O zaman görevimi kim bitirecek?"

"Duymayı umduğum şey bu değildi."

"Başarılı olduğumda... eğer... beni nelerin beklediğini hayal etmeye gücüm yetmez."

Onu tekrar kendine çekti ve güçlü kollarıyla sardı. Derin bir nefes aldı, kendini onun kokusuyla ve hayal edebileceği şeyin vaadiyle doldurdu.

"Seni Castra'ya götürmeliyim," diye gürledi, "ve ufukta ayın doğuşunu görene kadar zihnini iyileştirmek için seni orada tutmalıyım."

"Ama?"

"Ama içindeki ihtiyacı hissediyorum. Bu kendine has bir özlem ama aşk kadar tatlı bir şeye değil. Bir yanlış düzeltmeye çalışıyorsun. İhtiyacın olan şey arayışını tamamlamak ve başka bir şeyin içinde işleri yoluna koyabileceğinden şüpheliyim."

"Anlıyorsun." Sesi boğuk çıkmıştı. "Bazı fedakârlıklar asla olmamalıydı. Diğerleri gerekli ve doğrudur. Hatta kutsaldır."

Geri çekildi ve parlak kahverengi gözleriyle bir kez daha onun gözlerinin içine baktı. "Bir Hesperine ile Tanrıça'nın arasına girmeye inanmıyorum. arıyorum."

Bunu bile anlamıştı. Neden, nasıl gitmesine izin veriyordu? "Sen Gerçekten kalpsiz bir maceraperesti hak ediyorsun, Baru. Her zaman evine, kütüphanene gelecek ve o sandalyede seninle uzun saatler geçirecek birini. Sana benden daha fazlasını verebilecek senin kadar cömert birini."

"Ne istediğime ve neyi hak ettiğime ben karar vereceğim. Ama senden tek bir söz isteyeceğim."

"Eğer verebilirsem, veririm."

"Çok fazla gelirse yardım isteyeceğine dair bana söz ver. Sen Bizi nerede bulacağınızı bilin ve biz her zaman yanınızda olacağız." Eliyle onun yanağını kavradı. "Görevini tamamlayabilmen için kalbinin de hayatta kalması gerekiyor."

"Teşekkür ," diye fısıldadı. "Sana bu sözü kendininkilerden biri için vereceğim."

"Benden ne istiyorsun?"

"Evde sizi o koltukta bekleyen biri olmadığı sürece... Saha çalışması yapmak için kütüphanenizden ayrıldığınızda

benimle birlikte. Bunun tadını kadar çıkaracağız."

Yüzüne yavaş, muhteşem bir gülümseme yayıldı. "Söz veriyorum."

Baru'yla özel olarak vedalaştıktan sonra Jaya ve yeni hediyelerle birlikte Mabet'in önüne geldiler. Jaya ve Nephalea son bir koruma büyüğü dersine dalmışlardı. Alkaios, eğitim alıştırmaları için kayalar fırlatmak ve aşık bir genç kan gibi Grace'e çiçekli övgüler sunmak arasında gidip geliyordu.

Jaya konuşmadan önce Iskhyra ve Baru bir süre acılı, arkadaşça bir sessizlik içinde durdular.

", Newgift Nephalea. Korkarım tüm vaktimiz bu ."

Nephalea saran koruyucuları kaldırdı. "Daha yeni başladığımızı hissediyorum."

"Castra'da açık bir davetin olduğunu biliyorsun. İstedğin zaman benimle birlikte ders almak için stajyerlerime katılabilirsin."

"Çok teşekkür ederim, Üstat Jaya." Nephalea'nın aurası, geleceğine dair beklentisiyle dolup .

Alkaios bu parlak ışığın bir aynasıydı. Birliği dolduruyor, menzil içindeki her kalbi yakalıyor ve onları . Ağır yaşlı kalpleri bile.

Thorns, gençliğin bulaşıcı olduğunu kim bilebilirdi?

Alkaios bir kolunu Nephalea'nın omzuna doladı. "Hücum'un usta ışık büyücüleriyle tanışmayı ve bana neler öğretebileceklerini keşfetmeyi dört gözle bekliyorum."

Baru Alkaios'un yanına giderek ona bir parşömen uzattı. "Bu arada, buna ihtiyacın olacak. Kan büyücüleri tarafından uygulanan ışık büyüğü üzerine eşsiz bir metin. Seni temel büyülerden güçlü, gelişmiş büyüğe götürecek ve bu arada sana uzun zamandır kayıp olan pek çok sırrı öğretecek."

Alkaios parşömeni iki eliyle tuttu. "Üstat Baru, bunu Castra Justa'da güvende tutmanız gerekmez mi?"

"Charge'ın kütüphanecisi olarak, uzun süreli bir ödünç vermeye izin veriyorum. İstedğiniz kadar uzatabilirsiniz. Nephalea ile birlikte Castra'yı ziyaret ettiğinizde kitabı geri getirebilirsiniz, biz de kahve içerken kitabı tartışmaktan keyif alırız."

"Size minnettarım Baru Usta." Bir bilek tokası değiştirdiler.

Sonra Jaya onun bileğini sıktı. "Sen gerçekten de bir Hesperine savaşçısı olmak için yaratılmışsın."

"Bunu sizden duymak büyük övgü, Kale Ustası. Teşekkür ederim."

"Ve bana daha önce sorduğunuz bir soruya cevap vermek gerekirse... hayır, ben her şey daha farklı olabilirdi." Gülümsedi.

"Sevgili meslektaşım," dedi Baru, "Castra'daki acemi erleri forma sokmanın sizin için gerçekten eğlenceli olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Başka türlü yapmazdım, seni aşırı büyümüş okul çocuğu. Sevdiğim işi yapıyorum, ama daha da fazla sihirle. Düşmanlarım benden her zamankinden daha çok korkuyor. Ve Hücum, İmparatorluk ordusundan çok daha az düzenli." Alkaios ve Nephalea'ya göz kırptı.

Baru kaşlarını kaldırdı. "Birden fazla madalyası olan bir subayı tatmin etmek için tek bir unvan gerçekten yeterli mi? Hiçbir Kale 'ndan sonra çalışmanız için promosyonlar." "Biliyorum.

En iyi olmak güzel, değil mi?"

Iskhyra bu değiş tokuşu izledi, kızıyla erkek arasında bir ileri bir geri baktı. yeni hediyeler ve Kale Efendileri. Şimdi Nephalea Jaya'yı kucaklıyor ve vedalaşıyordu.

Neden vedalaşıyorlardı?

"Diken arayan yeni hediyeler." Ellerini havaya kaldırdı. "Siz ikiniz gerçekten yalnız seyahat etmeyi düşünüyor olamazsınız. Evet, üç büyüğün yardımıyla kuşatmayı yarmak sizin yaşınızda gurur duyulacak bir başarı. Ama bu size herhangi bir fikir vermemeli. Daha fazla eğitim almadan ve arkanızı kollayacak biri olmadan geniş dünyaya hazır değilsiniz. Castra'ya git. Jaya, Baru ve diğer büyücülerin sana öğretebileceği her şeyi öğren. O zaman sahaya çıkmaya hazır olacaksın."

Yeni hediyeleri onun yanında durmak için geldi.

"Yalnız seyahat etmeyi planlamıyoruz," dedi Nephalea. "Biz de sizinle geliyoruz."

"Eğer bizi kabul edersen, Gifter."

Bunca yıldan sonra Iskhyra kendisini şaşırtacak pek bir şey bulamayacak kadar dünya yorgunu olduğunu düşünüyordu. Ama bu ikisi şaşırtmıştı. Pek çok kez.

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Söz konusu bile olamaz." "Neden?" Nephalea sordu.

Gençlerin en sevdiği soru. *Nedenini* merak ederek kendilerini delirtmekten daha iyi bildikleri yaşa henüz ulaşmamış olanların. "Yapacak işlerim var."

"Yardım edeceğiz," diye teklif etti Alkaios.

"Tehlikeli bir iş. Yeni yetmelere göre bir görev değil."

Nephalea çenesini kaldırdı. "İnsanların merhametine kırılgan bir ölümlü olmak kadar tehlikeli mi?"

Alkaios savaş cübbesini işaret etti. "Kılıçla yaşamak kadar tehlikeli mi?"

"Biz tehlikeye alıştık," dedi Nephalea, "ve hayatta kalmayı başardık."

"Büyük ölçüde senin sayende." Alkaios ilkbahar karı kadar dürüst bakışlarını ona yöneltti. "Sana yardım etmemize izin ver, Iskhyra."

"Sana söyledim, Şifacı olarak bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hesperinler borçlanmazlar." Alkaios'un yanıtı, eğer bu kadar samimi olmasaydı, küstahça olurdu. "Aramızdaki bağı onurlandıralım. minnettarlık."

Nephalea gülümsedi. "Ya da en azından sana eşlik edebilirim."

Iskhyra'nın bakışları Baru ve Jaya'nın durduğu yere kaydı. Uzakta değillerdi ama aralarındaki mesafe şimdiden uçsuz bucaksız görünüyordu. Baru ona bilmiş, cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Sonra iki genç Hesperin'e baktı. Onun onayını almak için sabırsızlanıyorlardı. Onun kabulünü. Yeni ama insan olmaya dayanmanın zaferini şimdiden ilan edebilecek kadar güçlülerdi.

Alkaios elini uzattı, avuç içlerinde ve parmak uçlarında ışık parlıyordu. "Dolaştığımız her yerde bizi gizlemek için ışık büyümü kullanabilirim ya da Düşmanlarımızı yanlış yönlendirmek için illüzyonlar yaratabilirim. Ayrıca, nasıl savaşılabileceğini biliyorum."

"Ve koğuşlarım artık hazır. Seninle çalıştıkça daha da güçlenecekler ve daha iyi olacaklar." Nephalea'nın arkasında bir gölge yükseldi, taze, kara büyüden güzel bir kalkan, enerji yıldızlarıyla şaklıyordu. Iskhyra uzun zamandır ilk kez, koğuşlarının bir zamanlar böyle hissettiğini hatırladı.

Şimdi gargoylelerin yürümekten korktuğu bir yoldaydı. Alkaios ve Nephalea'yı kendisiyle birlikte oraya nasıl sürükleyebilirdi? Çok acı çekerek yaşamışlardı. Sadece şimdi parlamaya başlamışlardı.

Onunkinden daha mutlu bir yolu hak ediyorlardı. "Castra Justa'da seni çok daha iyi bir gelecek bekliyor. Alkaios, seni ışık büyüsü konusunda eğitemem. Nephalea, Jaya'nın akıl hocan olması hayatının fırsatı."

Alkaios parşömenini kaldırdı. "Bana Divine okumayı öğretebilirsin." "Ve sen de bana gardiyanlığı öğretebilirsin," dedi Nephalea.

Iskhyra başını salladı. "Siz ikinizin başkaları için fedakârlık yapmayı bırakıp yeni hayatlarınızın sunduğu her şeyin tadını çıkarma zamanı geldi."

Nephalea başını salladı. "Evet, öyle."

Bu cevap Iskhyra'yı rahatlatmalıydı. Yine de kendini dikenli bir yatağın üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordu.

Nephalea yüzünü gece gökyüzüne doğru eğdi. "Sonunda özgürüz. İstedığımız geleceği seçebiliriz, öyle değil mi?"

"Özgür İrade Hespera'nın en kutsal ilkelerinden biridir," diye yanıtladı Iskhyra. "Yani onunla yolculuğumuzda atacağımız ilk adımlara biz karar vereceğiz." "Ve biz bu yolu sizinle paylaşmayı seçiyoruz," dedi Alkaios, "eğer isterseniz

bizi seçin."

İki acemi asker onu hiç bu kadar etkili bir şekilde köşeye sıkıştırmamıştı.

"Çok ikna edici bir argüman." Baru kaşlarını kaldırarak Iskhyra'ya baktı.

Onun kararını bekleyen Nephalea, koğuşlarını indirdi ve gölgeler bir kez daha etrafını sardı. Karanlık durulduğunda, arkasındaki gökyüzü ortaya çıktı. Kristal berraklığındaki ufuk soğuk, parlak, yol gösterici yıldızlarla dolup taşıyordu. Aylar yükseliyordu.

Iskhyra pek çok şeydi ve artık olmadığı pek çok şey vardı. Ama başkalarına ve kendisine karşı her zaman dürüst olmuştu. Öyleydi de.

Alkaios ve Nephalea dürüstlüklerinin karşılığını almayı hak ediyorlardı.

"Arkadaşlığınıza alıştım. Daha iyi bir müttefik isteyemezdim ve size öğretecek çok şeyim var. Benimle seyahat etmenizden büyük keyif alırım." Nephalea'nın gülümsemeleri son zamanlarda çok daha sıkı ve şimdi Iskhyra bir gülümsemeye neden olabileceğini keşfetti. Alkaios'un aurası o sessiz, içten gülümsemeyle parlıyordu.

Bir şeyden son derece memnun olduğu zamanki gibi.

Iskhyra ellerini arkasına koydu. "Serseri çemberime hoş geldiniz.

Tanrıça'nın Gözleri'nin altındaki eylemlerimiz onu gururlandırır."

Sekiz Gece Sonra

ALKAIOS dalgaların kumların üzerinden süzülüşünü izledi. Okyanus kalçalarını okşadı, sonra geri çekildi, sonra tekrar ona doğru uzandı. Su, sanki Hespera derinliklerden ona bakıyormuş gibi hilal şeklindeki ayları yansıtıyordu.

Nephalea denizden çıktı, sudan başka hiçbir şey onu giydirmiyordu, ay ışığının binlerce küçük damlası ondan parıldıyordu. Sıgılıkta ona katıldı, kolunu beline doladı. Birlikte okyanusa baktılar, birbirlerine ve o muazzam, harikulade akışa bağlandılar.

"Bu geceden önce hiç deniz gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, hiç görmedim."

"Ben de bir zamanlar yaşadığımız o küçük dünyada kapana kısılmış tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

"Ailemin endişelerinin ötesinde bir şeyi nadiren düşünürdüm. Daha fazlasını isteyebileceğimi hiç fark etmedim. Daha fazlasına ihtiyacım olabileceğini."

"Daha fazlasını istediğinizi ve buna sahip olamayacağınızı bilmek korkunç bir şey bu."

Elini kızın ıslak saçlarına doladı, başını geriye yatırdı ve ağzını kendi ağzına hapsetti. Öpücüğün tadı tuz ve vahşi okyanus, kucak açan derinlikler ve uçsuz bucaksız yeni şeylerdi. Grace'in tadı her gece farklıydı ama yine de

Her zaman onun için. *Artık her şeye sahip olabiliriz.*

Yüzünü tamamen ona dönerek sıcak, kaygan vücudunu onunkine yapıştırdı. Göğüslerinin davetkâr kabarıklığı onun göğsüne baskı yapıyordu. Kalçalarını ellerinin arasına aldı ve oradaki yeni yumuşaklığın tadını çıkardı. Kız hâlâ onun ince, hafif mavi kuşuydu ama yeni yaşamları onun boşluklarını dolduruyordu. Her seferinde gece, onun yıllarca süren yoksunluğunu kanıyla giderdi.

Onunla sarmaş dolaş, tekrar denizin ötesine, okyanus ve gökyüzünün bir olduğu ufka baktı. "İşte böyle yer Akanthia, Tenebrae ve Cordium'u, Orthros ve İmparatorluğu ve adını bile duymadığımız toprakları barındıran tüm dünya. Düşündüm ki bir kez hayal ettiğimden daha küçük gelebilirdi. Ama . Akanthia daha büyük hissettiriyor."

"Öyle." Tenebrae arkalarında olduğu halde durdular. Alkaios batıya, denize doğru işaret etti. "Bir düşünün. Eğer o okyanusu geçerse, İmparatorluğa ulaşırız."

"Iskhyra öyle diyor." Nephalea başıyla kıyıdan kuzeye doğru işaret etti. "Ve eğer bu denizde kuzeye doğru gidersek Orthros kıyılarına ulaşırız."

"Bir düşünceyle oraya gidebiliriz."

"Ya da tüm yolu yorulmadan yüzmek."

"Ya da uç, mavi kuş." yakaladı ve kıyı boyunca döndürerek etrafında döndürdü.

Su sıçrarken güldü. "Bir Hesperine olarak bile beni nefessiz bırakabiliyorsun!"

"Orthros'a gitmek ister misin, aşkım?" "Oh, evet."

Onu tekrar ayağa kaldırdı. "Ama bu gece değil."

Başını salladı, saçları adamın tenine damlacıklar halinde dökülüyordu. "Bir gece Orthros'un evim gibi olacağına eminim. Ama şu anda taştan duvarlar istemiyorum. Sadece açık yol ve her gece bir öncekinden farklı olsun. Sen de bunu mu istiyorsun?"

"Hayatımda ilk kez öyle. Kendimiz için kurduğumuz bu güzel yuvayı seviyorum. Sen ve benden oluşuyor."

"Bir ev yapmak için ihtiyacımız olan tek şey bu."

Ağzını onunkine yaklaştırmak için havalandı, ayak parmakları arkasındaki sörfte sürükleniyordu. Onun tutkulu mavi kuşu, şimdi arzularına çok güveniyordu. Onu kendisinin, geniş dünyanın ve özgürlüklerinin tadıyla sarhoş etti.

Kadın daha da yükselerek bacaklarını adamın beline doladı. Adam onun kalçalarını kavrayarak onu rabdosuna doğru itti. Kadın yüzünü geri çekip adamın gözlerinin içine baktı. Dişleri inmişti, ay gibi solgun ve diken gibi keskindi. Mavi gözleri gökyüzündeki tüm ışıkları yansıtıyor, büyü ve arzuyla parlıyordu.

Topuklarını adamın sırtının küçük kısmına geçirdi ve onu içine aldı. Adam onun içine daldığında, keskin bir inilti çıkardı ve her şeyi istedi. Sahip olabileceklerini biliyordu.

Orada, denizin uzak kıyısında, peçe büyülerinin ve açık gökyüzünün altında, doymak bilmez bir açlıkla seviştiler. Gelgit yükseldi, onları yuttu. Islak bedenleri kayıyor ve birbirlerine çarpıyordu, her gelgit ve akıntı birlikteliklerine çarpıyordu.

Işık sudan onlara göz kırptı ve gölgeler denizin yüzeyinde dans etti. Işık ve karanlık üzerlerinde dalgalanıyordu. Büyüsünün parıltısı onun şiş dudaklarını öptü, boğazı boyunca parladı, yuvarlanan kalçalarında ışıldadı. Büyüsü omuzlarında ve sırtında geziniyor, teninin üzerinde titreşiyordu.

Kadının avucunun içine aldı ve boynuna dolayarak birbirine doladı. Kız onun boynuna sokuldu, bir anda üzerine eğildi.

Bu aç, onu zevkten dört köşe etmek için kusursuzca yapılmış bir büyü gibiydi. Başının geriye düşmesine izin verdi.

Çıplak boğazını ısırdı. Dört mükemmel zevk-acı noktası her damarına bir yıldız çağlayanı gönderdi.

Gökyüzüne doğru bir inilti bıraktı. "Majesteleri."

Başını onun boynuna indirdi. Sert bir öpücük, sonra bir tane daha ve damarını tutarak ona Şölen'de eşlik etti.

Yanak yanağa, birbirlerini tüketip beslediler, vücutları kan ve denizin gelgitinde sallanıyordu. Kadının uzuvları adamın etrafında dolanıyor, saçları ve

Onu bağlayan sihir, zarif kıvranırlar ve kaygan Şehvet. Akıntı onu tekrar tekrar ona taşıyor, birleŐmelerinin ritmine güç katıyordu.

Aniden ısırığı serbest kaldı ve başını geriye atmak için adamın dişlerinden kurtuldu. Adamın vücudunun üzerinde yükseldi, denizden yükseldi, boynundan aşağıya, göğüslerinin üzerinden dört perde halinde kan akıyordu. Yüzü gökyüzüne dönüktü, görkemli bir çığlık attı ve onu da yanında taşıyarak uçtu. Doruk noktası, deniz gibi amansız, sonsuza dek vaat eden gelgitlerle taşı. Kendi zafer çığlığını .

Daha sonra dalgaların arasında durdular, birbirlerini okşadılar ve yaladılar, birbirlerine dört gözle bekledikleri her Şey hakkında mırıldandılar.

"Sığınak'a geri dönelim mi?" diye sordu sonunda. "Evet, Iskhyra'yı kontrol etmeliyiz."

Nephalea sudan çıktı ve arkadan muhteşem bir manzara sundu. Adam da onu kıyıya kadar takip ederek Nephalea'nın parlayan kıvrımlarını avuçladı. Gülüşerek ve alay ederek birbirlerini temizleme büyüleriyle kuruladılar. Elbiselerini bulmak sahilde bir aşağı bir yukarı kovalamaca oyununa dönüştü.

El ele, sahilin kıvrımından geri dönerek kayalıkların arasında yer alan Sığınak'a doğru yürüdüler. Yıkık sütunlar kumdan yükseliyor, rüzgâr, sörf ve zaman tarafından pürüzsüz hale getiriliyordu. Gravür kalıntıları unutulmuş bir güzelliği ima ediyordu. Sütunlardan birinde, taştan yarı yarıya hayat bulmuş bir sirenin kaba ve Şehvetli Şeklini yansıtan sade bir oyma vardı.

Iskhyra sırtını devrilmiş bir sütuna dayamıştı. Kucağındaki parşömeni küçük bir siper koruyordu.

Alkaios onun yanına oturdu ve omzunun üzerinden baktı. "Baru'nun sana kütüphaneden bir Şey verdiğini bilmiyordum."

Nephalea yakınlarda durmuş, parŐömene bakıyordu. "Korunma hakkında mı?"

Iskhyra başını kaldırdı. O anda Alkaios onun bakışlarında tenini ürperten bir Şey gördü. Gözleri üstlerindeki gece göğünün ışıklarını değil, ıssız, aysız bir yeri yansıtıyor gibiydi.

Sonra ona ve Nephalea'ya odaklandı ve adam hayaletli bakışı hayal edip etmediğini merak etti. "Siz ikiniz erken döndünüz. Size eğlenmenizi söylemiştim."

Nephalea, "Çok eğlendik," dedi.

"Bolca." Alkaios sırtıttı ve azgın bir yeni yetme gibi görünüp görünmediğini umursamadı.

Iskhyra parşömeni yuvarlayarak başka bir koğuşa sardı. Alkaios hiçbir şey anlayamadı.

Nephalea bir kaşını kaldırdı. "Belki de kütüphaneden bir tomar değil, kütüphaneciden gelen bir aşk mektubudur. Eğer özel bir şeyse Iskhyra, burnumuzu ."

Alkaios Iskhyra'nın yüzünü inceledi. "Büyümüş gözler yok... aşırı uzamış dişler yok..."

"Iskhyra, eğer semptomların olsaydı, onları *bizden* saklamazdın, değil mi?"

"Aşerdiğim için seni neredeyse hasta ettikten sonra değil mi?"

Yaşlı adamın homurtusu tehlikeli bir şekilde kahkahaya yakındı. "İlginiz için teşekkür ederim, ikinize de."

"Eee?" Alkaios sordu.

"Yeni Kutsanmışlarla seyahat etmemem gerektiğini bilmeliydim. Aşk hastasısınız ve hastalığı etrafınızdaki herkese yaymaya kararlısınız."

Nephalea ellerini kavuşturdu. "Henüz yakalayamadın mı?"

Iskhyra bir el salladı ve parşömeni çantasına yerleştirdi. "Korunma dersleri zamanı."

"Iskhyra," dedi Alkaios. "İyi misin?"

Kıpırdamadan durdu, eli artık saklı olan parşömenin üzerindeydi. "Sen ve senin dürüstlüğün, Alkaios. Bunu kendi dürüstlüğümden başka bir şeyle asla karşılayamam."

"Bize güvenebilirsin, Gifter."

"Biliyorum." İç çekti ve arkasına yaslandı. "Birkaç gece oldu ve hiçbir Özlem belirtisi göstermiyorum."

Nephalea'nın yüzü düştü. "Oh."

"Özür dilerim, Iskhyra." Alkaios omzunu onunkine dokundurdu. "Uzun zamandır aradığını biliyorum."

", kaplumbağa güvercinler. Özlem duyun ya da duymayın, Baru ve ben birbirimizi daha sık göreceğiz."

"O zaman bu gece seni bu kadar suratsız yapan ne?" Nephalea sordu.

"Bu parşömen. Sanırım bilmen gereken birkaç şey var. Benimle seyahat etme konusundaki düşüncelerini değiştirirse anlarım."

Nephalea ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. *Gerçekten bizi bu kadar kolay korkutabileceğini mi sanıyor?*

İtiraz edersek yine peçelerinin arkasına çekilmesinden korkuyorum.

Sırlarını sadece bir uyarı olarak açıklamak tam ona göre.

Bakalım kendini korumacı hissederken kaç tanesini açığa çıkaracak.

"Siz ikiniz eninde sonunda Castra Justa'yı ziyaret edeceksiniz," diye söze başladı Iskhyra. "benden mümkün olduğunca az bahsetmeniz en iyisi olacaktır."

O ve Nephalea bakiştılar ve Iskhyra'nın devam etmesini beklediler. O konuşmayınca, Alkaios konuştu. "Nedenini sorabilir miyiz?"

"Eğer Birinci Prens görevimi öğrenirse, beni durdurmaya çalışacaktır. Böyle bir şey olamaz."

Nephalea'nın ellerinin etrafında bir koğuş kıpırdandı. "Sana karşı neyi var?"

Iskhyra durakladı, açıkça sözlerini . "Seni istemiyorum Onu benim ilişkilerime göre yargılayın. Onunla tanıştığınızda, tüm Hesperinlere yaptığı gibi size de kucak açacaktır. Eğer bir ihtiyaç olursa, sizin için hayatını feda etmekten çekinmeyecektir. O bizim adalet şampiyonumuzdur."

Alkaios kaşlarını çattı. "Bu kadar iyi biri nasıl olur da sana karşı çıkar?"

"Iskhyra, senin karakterini biliyoruz. Bize gerçeği söyleyebilirsin ve biz de seni yargılamayacağım. Kaçak mısın?"

"Şöyle söyleyeyim. Ücret Yasası'ndan önceki zamanları hatırlayacak kadar yaşıyım. Prens bunu bir asırdan daha kısa bir süre önce kurdu. Mürekkebi bile kurumadı. Eğer yolumu değiştireceğimi ve bebekleri güvende tutmak için bulduğu tüm yeni kurallara uyacağımı düşünüyorsa, Şafak Uykusunu Cordium'da geçirebilir."

Alkaios gülmek için zorlukla yutkundu.

Nephalea kollarını kavuşturdu. "Kuralları çiğnemeye bayılırım." "Hayır," dedi Iskhyra kararlılıkla.

"Bizler güvende tutulması gereken bebekler değiliz," diye hatırlattı Alkaios ona. "Ama davranışlarımdan ikinizin sahip olabileceği şeyleri tehlikeye atmasını istemiyorum."

Halkımızın arasında. Benim Castra'dan uzak durmam gerekiyor ama senin buna ihtiyacın yok. Ritüel ayrılığınızı orada geçirmelisiniz, burada düşman topraklarında değil."

Alkaios ürperdi. "Ritüel ayrılığı için bir süre daha hazır olamayacağız."

Nephalea başını sallıyordu. "Birbirimizin kanı olmadan sekiz gece geçirmek istemiyoruz, bu Hesperin dostlarımıza Özlemimizi göstermek ve Kutsanmış olduğumuzu kanıtlamak için olsa bile. Yaşlanana ve yeni gelenlerin kana susamışlığı yatışana kadar olmaz."

Iskhyra, "Yeminini Hücüm'la birlikte kutlamak isteyeceksin," diye ısrar etti.

Nephalea Alkaios'a gülümsedi. "Açıklamak için beklemeye karar verdik. Bir zamanlar Alkaios'a söylediğin gibi, aşkımızın yeni halkımız tarafından tanınması için kimsenin onayına ihtiyacımız yok."

O da ona gülümsedi. "Ve doğru zaman geldiğinde o gece çok daha tatlı olacak. Nerede kutlarsak kutlayalım senin de orada olmanı istiyoruz, Iskhyra. Düşün günümüzden çok daha mutlu bir olay olacak."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Iskhyra. "Gerçek şu ki, bir gece Castra'ya gideceksiniz ve ben bunun tadını çıkarmanızı istiyorum."

Nephalea Iskhyra'sının diğer tarafına oturdu. "Yapacağız ve tedbirli olacağız."

Iskhyra kollarını dizlerine dayadı. "Sana soru sorduklarında, cevapları bilmiyor olsaydın senin için daha kolay olurdu. Sırlarımı saklamak istediğine emin misin?"

"Hayatlarımızı ellerinde tutuyordun," dedi Alkaios. "Sırlar nasıl bir yükür?"

Iskhyra bir an için yüzünü tekrar göğe kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. Sonra görünüşe göre bir karara vararak parşömeni tekrar çantasından çıkardı. "Bu sırlar bir ölüm kalım meselesi. Kütüphaneyi aramamın sebebi bu parşömen. Baru'nun kataloğunda yok. Bir gece, maceram sona erdiğinde, ondan özür dileyeceğim. Ama o zaman gelene kadar, bilgi Castra'nın güvenliği içinde bile çok tehlikeli ve benim davam için çok gerekli."

"Parşömende ne yazıyor?" Alkaios sordu.

Nephalea daha yakına eğildi. "Peki senin amacın ne?"

"Ve bana Hesperine dövüş formlarını öğretecek misin?"

Iskhyra gözlerini ona dikti. "Ne?"

"Üstat Eusebios beni yakmaya çalıştığında onu etkisiz hale getirdiğini gördüm. Bu okuyarak öğrendiğin bir şey değildi."

Ona bıkkın ve sevecen bir bakış attı ama aurası daha derin ve daha güçlü bir şeyle parlıyordu.

Onlarla gurur duyuyordu.

"Bildiğim her şeyi sana öğreteceğim," diye söz verdi.

"Görevinizde size yardımcı olacağız," diye söz verdi Nephalea.

"Ve yol boyunca," dedi Alkaios, "umarım savaş alanında bir Hesperine ile karşılaşması gereken diğer birçok ölümlüye yardım ederiz."

OceanofPDF.com

EPİLOG

Çimenlikte Bir Ok

Yirmi Yıl Sonra

ALKAİOS kalenin duvarlarına baktı. Farklı bir geceydi, farklı bir ordu yakındaki ormanda kuşatmaya hazırlanıyordu. Salicina'dan farklı bir kale. Ama aynı ölümcül durum.

"Bu tanıdık geliyor, değil mi?" Nephalea ona yakın durdu. Bir elini onun sırtına koydu. "Çok tanıdık."

"Kim bunlar?" diye merak etti.

"Fark etmez," dedi Iskhyra Alkaios'un omzunda. "Merhametimizi hak ediyorlar."

Nephalea'nın bakışları kalenin iki büklüm yatan hareketsiz figürlere kaydı. "Onlar için çok geç kaldık."

Alkaios başını eğdi, gözleri kayarak kapandı ve tüm gücüyle dinlemeye başladı. "Hayır. Tek bir kalp atışı var."

O adım attı, Grace de onu takip etti, Gifter onları gölgeliyordu. Nefesi hâlâ göğsünde tıkırdayan tek adamın etrafını sardılar. Alkaios bir kar parçasının üzerine dizlerinin üzerine çöktü.

Adam geniş ve yavaş gözlerle ona baktı.

Alkaios kırık hayatı kucağına aldı. "Korkma."

Havada Nephalea'nın gözyaşlarının kokusunu aldı. Elini omzunda hissetti, yumuşak ve güçlü, her zaman destekçisiydi.

Adamın dudakları kıpırdadı, sesi o kadar kısıktı ki Alkaios'un Hesperin kulakları bile kelimeleri ayırt edemedi. ve kulağını adamın ağzına dayadı.

"Hesperine. Çabuk ol."

"Bu senin seçimin olmak zorunda değil," dedi Alkaios. "Hayatını kurtarabilirim."

"Hayatımı verdim. Onun için. Ben hazırım."

Alkaios, Birlik'i doyuran acıyı yuttu. "Emin misiniz?"

"Tabii. Gururlu. Çabuk ol."

Alkaios kendi kendine nefes aldı. Adamın kokusunu sonsuza dek hatırlayacaktı; ölümün pis kokusunun üzerinde yükselen bir huzur.

"Bunu yapabilirim, Alkaios," dedi Iskhyra.

"Hayır. O benden istedi. Onun isteği kutsaldır. Bunu yapacağım."

Alkaios Nephalea'ya doğru eğildi. Kaleye dönüp bakamazdı, henüz değil. Savaş alanının ötesindeki orman, bakışlarına hoş bir kaçış imkânı veriyordu.

Onu kollarıyla, varlığıyla ve birliktelikleriyle sardı. "Sen doğru olanı yaptın."

Gifter başını salladı. "İyi iş çıkardın."

"Tanrıça. Neden kurtarabileceğimiz bir kişi bulamıyoruz? Sadece bir kişi. Tek istediğim bu."

Nephalea onun yüzünü okşadı. "Herkes senin gibi olamaz."

Tam o sırada ağaçların arasında bir hareketlilik gördü. "Tanrıça-bir *çocuk*." Duvarlardan gelen mide bulandırıcı bir fısıltı. Uçan bir okun sesi.

Alkaios ilerlemeye başladı. Nephalea yanında parıldayan bir hareketti.

Ama Iskhyra çoktan oradaydı. Çocuğu kollarının arasına aldı. Ok, bir kalp atışı önce iki küçük ayağın durduğu çimenlere sertçe saplandı.

"Kanayan dikenler," diye yemin etti Alkaios. "Bir çocuğa ateş ettiler!"

Kış gecesinde üzerinde uyku tulumundan başka bir şey olmayan ufak tefek bir kızdı. Iskhyra'nın tutuşuna karşı koyarken çıplak ayaklarıyla tekmeler savuruyordu.

Üçü de ağaçların altında, kıymetli, hırçın etrafında toplandı. Nephalea ve Iskhyra hepsini bir koğuş gibi çevreledi.

Karanlıktan korkan başka bir çocuğu hatırlayan Alkaios, hafif bir parıltı yarattı. Kız, Aemilian'ın o gece olduğundan sadece birkaç yaş daha büyük görünüyordu.

Sonunda küçük kız dövüşmeyi bıraktı. Iskhyra diz çöktü ve onu ayağa kaldırarak sabit tuttu. Nephalea pelerinini çıkardı ve çocuğun titreyen bedenine sarmak için hareket etti. O ve Iskhyra mırıldandılar güvence verdi ve çocuğa nazik sorular sordu.

Kız geniş ela gözleriyle üçüne baktı, çilli yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

Ufak tefek, kurnaz büyücü Alkaios'un üzerinde ani ve güçlü bir büyü yaptı. Az önce Alkaios'un kalbinde açılmış olan yarayı iyileştirdi.

iyi bir adamın hayatına merhametle son verdi. O an temiz bir yara izine dönüştü.

Bu gece, bu küçük kızı kurtarmışlardı. Parmaklarının arasından kayıp giden pek çok hayat arasından bu tek hayatı. Bir tanesi muazzam bir sayıydı. Bu küçük güç tomurcuğu neye dönüşebilir? Bu küçük savaşçı nasıl etrafındaki dünyayı değiştirebilir mi?

"Bana adını söyleyecek misin...?" Iskhyra kıza sordu.

"Cassia."

OceanofPDF.com

SÖZLÜK

Yurtdışı: Hesperinlerin dolaştığı Orthros dışındaki topraklar için kullanılan Hesperin terimi, Tenebrae ve Cordium anlamına gelir

Aemilian: Alcaeus'un beş yaşındaki yeğeni, babası ve büyükbabası olan Genç ve Yaşlı Lord Aemiliusun zamansız ölümleri nedeniyle Salicina'ya miras kalan kişi

Yaşlı Aemilius: Alcaeus'un rahmetli babası, Aemilianın büyükbabası; Gerrian ile yaptığı düelloda ölünceye kadar Salicina Lordu. Maerea'nın hayat boyu rakibi ve Gerrian'ın babası; Batı Sahasını Lapidea'dan aldı

Genç Aemilius: Alcaeus'un ağabeyi, Aemilianus'un babası; babasıyla aynı gün ölmeseydi Salicina'yı miras alacaktı, Yaşlı Aemilius

yakınlık: bir kişinin şifa, koruma veya ateş büyüsü gibi bir büyü türüne olması

Akanthia: diğer toprakların yanı sıra Tenebrae, Cordium, Orthros ve İmparatorluğu içeren dünya

Alcaeus: Salicina'nın, babası ve ağabeyi Lord Aemilius'un ölümünden sonra beklenmedik bir şekilde yönetimi devralmak zorunda kalan ikinci oğlu. Genç; yeğeni Aemilian için mülkü yönetiyor. Lapidea ile olan kan davasını bitirmeyi umuyor.

Alea: Majesteleri Kraliçe Soteira ile birlikte bin beş yüz yılı aşkın bir süredir Hesperinleri yöneten Orthros'un iki Kraliçesinden biri

Anthros: Savaş, düzen ve ateş tanrısı; Tenebran ve Cordian panteonunun en yüce tanrısı; yazın hükümdarı. Güneşin gökyüzünde arabasını süren Anthros olduğu söylenir. Efsaneye göre Kyria'nın kocası ve Hypnos ile Hespera'nın kardeşidir.

Anthros'un ateşi: Tenebrae'de yaygın olarak yetişen ve insanlar tarafından Hesperinlerden korunmak için güneş kılıcı bitkisiyle birlikte kullanılan bir çiçek.

Büyücüler tarafından uygun şekilde hazırlandığında Hesperinler için zehirlidir

Anthros'un **Salonu:** Tanrı Anthros'un ölümlü dünyanın ötesindeki büyük salonu.

Tenebralılar ve Cordialılar, Anthros'u hayattayken memnun , onun Salonunda ebedi savaşçılarla birlikte öbür dünyada ödüllendirildiğine inanırlar.

Avowal: Graces'in diğer Hesperinler önünde bağlılıklarını itiraf ettikleri tören; yasal olarak bağlayıcı ve büyük bir kutlama vesilesi

Baruti veya Baru: Hesperine bilgini ve Prens'in Hücümünde Kale Ustası; bir terapist ve Castra Justa'nın kütüphanecisi, Hücümcuların sahada keşfettiği tehlikeli büyülü kitaplardan ve eserlerden sorumlu.

Ölümlü hayatına İmparatorluk'ta başladı ve Birinci Prens'in isteği üzerine Hesperine olmayı seçti; Capital Üniversitesi mezunu

Kan Birliği: Hesperinlerin kanı olan herhangi bir canlının duygularını hissetmesini sağlayan büyülü bir empatik bağlantı

Bria: Maerea'nın en eski arkadaşı, rahmetli annesinin hizmetçisiydi ve annesi öldüğünde Maerea'ya bakacağına söz verdi

Başkent Üniversitesi: İmparatorluğun başkentinde bulunan, her sosyal sınıftan tüm İmparatorluk vatandaşlarına açık üniversite; eşitlikçiliği ve en ileri araştırmalarıyla tanınır

Castra Justa: Birinci Prens'in kalesi ve Prens'in Hücümü için operasyon üssü

Ücret Yasası: İlk Prens tarafından oluşturulan ve tüm Hesperinlerin uyması gereken, düşman insan topraklarında seyahat ederken onları güvende tutmak için tasarlanmış yasalar

Charger: Prens'in Hücümü'nün üyesi olan bir Hesperine errantı

Chera: Tenebran ve Kordi panteonunda yağmur ve iplik tanrıçası, Yas Tanrıçası ve Dul olarak bilinir. Efsaneye göre, Anthros tanrı-kocasısı Demergos'u itaatsizlikten dolayı yok etmeden önce Baharın Geliniydi.

Komutan: Maerea'nın ailesine uzun yıllar hizmet etmiş olan Lapidea'daki muhafızların komutanı

Cordium: Tenebrae'nin güneyinde, Büyücü Tarikatları tarafından yönetilen topraklar. Savaş büyücüleri eğitim için oraya gönderilir.

Özgür Lordlar Konseyi: Tenebrae'deki en güçlü lordlardan oluşan ve kral üzerinde etkisi olan bir grup

Özlem: Bir Hesperine'in Grace'lerinin kanına olan bağımlılığı. Birbirlerinden mahrum bırakıldıklarında, Graces acı verici yoksunluk semptomları ve ölümcül hastalıklara maruz kalır.

Şafak Uykusu: Hesperinlerin güneş doğduğunda daldıkları derin bir uyku. Güneş ışığı onlara zarar vermese de, gece olana kadar uyanamazlar ve bu da onları gündüz saatlerinde savunmasız bırakır.

Demergos: Eskiden tarım tanrısıydı, şimdi Tenebran ve Cordian panteonundan çıkarıldı. Eski zamanlarda Anthros büyücüleri gücü ele geçirdiğinde ona tapanlar dağılmıştır. Efsaneye göre, o

Chera'nın kocası, ancak Anthros'a itaatsizlik ederek kendi ölümüne ve onun kederine neden oldu.

İlahi Dil: Hesperinler ve büyücüler tarafından konuşulan, büyüler, ritüeller ve büyülü metinler için kullanılan dil. Orthros'un ortak dili, tüm Hesperinler tarafından serbestçe konuşulur. Tenebrae ve Cordium'da büyücüler bunu bir sır olarak saklar ve büyücü olmayanların öğrenmesine izin vermez.

Domitia: Alcaeus'un baldızı ve Salicina Leydisi; Aemilian'ın annesi ve Genç Aemilius'un dul eşi

İçki: Bir Hesperin'in bir insan veya hayvandan kan içmesi; cinsel olmayan, kutsal kabul edilen ve bağışçıya saygı gösterilerek gerçekleştirilmesi gereken bir eylemdir. İsteksiz bir kişiden İçki almak yasaktır.

Drusus: Salicina'ya karşı kan davasında Lapidea'ya yardım eden Tenebran lordu ve Gerrian'ın müttefiki

İmparatorluk: Batıda yer alan geniş ve müreffeh insan toprakları, Tenebrae'den bir okyanusun ötesinde. İmparatoriçe altında birleşmiş birçok farklı dil ve kültürden oluşur. Orthros ile müttefiktir ve birçoğu ölümlü hayatlarına İmparatorluk vatandaşı olarak başlayan Hesperinlere kucak açar.

İmparatoriçe: İmparatorluğun hükümdarı, vatandaşları tarafından takdir edilen kişi. İmparatorluk tahtı birçok nesil boyunca kadın soyundan geçmiştir.

Ekinoks Yemini: Orthros ve Tenebra arasındaki eski antlaşma.

Hesperines errant'ın davranışlarını düzenler ve onlara insanlardan koruma sağlar

Serseri **Çemberi:** Yurtdışında birlikte serserilik bir grup Hesperin

temel büyü: Kan Birliği, kendi kendini iyileştirme, peçe büyüler, adım atma ve havaya yükselme gibi Hesperinlerin doğuştan gelen yetenekleri. Çok güçlüdür, ancak çok az çaba gerektirir ve uzmanlar dışında kimsenin tespit etmesi imkansızdır.

Eusebios: Lapidea'daki Anthros tapınağından sorumlu usta büyücü.

Maerea'nın ailesinin eski bir dostu ve ruhani danışmanı.

Şölen: Sevişirken kan içmek için kullanılan Hesperin terimi

İlk Prens: bkz. Ioustinianos

Kale Ustaları: Prens'in en yüksek rütbeli subaylar, Castra Justa'nın savunmasından sorumlu yardımcı komutanları

jeomajik **ısıtıcı:** jeolojik güçlere yakınlığı olan bir büyücü olan jeomagus tarafından yaratılan büyülü bir cihaz; ısı yayar ve yemek pişirmek veya kahve demlemek için kullanılabilir

Gerrian: Maerea'nın küçük kardeşi; babalarının son ölümünden beri Lapidea Lordu. Salicina ile olan kan davasını kazanmaya kararlı usta bir kılıç ustası; düellolarda Yaşlı ve Genç Lord Aemilius'u öldürdü

Hediye: Hespera'nın Hediyesi'ne bakınız

Hediye Koleksiyoncuları: Hypnos'a adanmış profesyonel büyücüler Hesperines'in suikastçıları. Ölümsüzlerin ölüm tanrısına olan borçlarını tahsil etme davaları için gayret gösterenler. Hesperinleri yok ederek kazançlı ödüller kazanırlar.

Hediye Gecesi: Bir kişinin Hesperine'e dönüştüğü **Hediye Günü**. Geleneksel olarak aile ve arkadaşlar arasında bir kutlama yapılır ve yeni hediye yeni bir isim seçebilir.

Gifter: Bir başkasını dönüştüren, Hespera'nın Hediyesini yeni ölümsüze aktaran ve bundan sonra ömür boyu akıl hocası olan Hesperine

Hediye: insandan Hesperine'e dönüşüm

Tanrıçanın Gözleri: Akanthia'nın iki ayı, kırmızı Kanlı Ay ve beyaz Aydınlık Ay; Hespera ile ilişkilendirilir ve onun bakışı olarak kabul edilir. Hesperines

Grace: İki Hesperine aşığı arasında, onları insan kanına ihtiyaç duymaktan kurtaran ve birbirlerini sürdürmelerini sağlayan, ancak bunun bedeli Özlem olan büyü bir bağ. Aşkları gerçek olduğunda gerçekleşen kadersel bir bağ. Her Hesperine'de bulunmayı bekleyen bir Lütuf olduğuna inanılır.

Lütuf Birliği: Lütuflandırılmış iki Hesperin arasındaki özellikle güçlü ve samimi Kan Birliği; telepatik olarak iletişim kurmalarını sağlar

Kalp avcıları: Vatandaşları tarafından insanlığın koruyucuları olarak görülen Hesperinleri avlayan ve dışlayan Tenebralı savaş grupları. Orthros'u terk eden Hesperinlere saldırmak için bekleyen tazi sürüleriyle Tenebrae'nin kuzey sınırlarında devriye gezerler.

Hespera: Tenebran ve Cordian panteonundan gece tanrıçası.

Büyücü Tarikatları ona tapmanın ölümle cezalandırılacak bir sapkınlık olduğunu ilan etti. Hesperinler onun kültürünü canlı tutmaya devam ediyor. Güller, dikenler, aylar, yıldızlar ve dişli yaratıklarla ilişkilendirilir. Efsaneye göre Anthros ve Hypnos'un kız kardeşidir.

Hespera'nın Hediyesi: Hesperinlerin ölümsüzlüğü ve büyü yetenekleri, tanrıça Hespera'nın bir lütfu olarak kabul edilir

Hesperine: Kan içerek beslenen, dişleri olan, geceleri yaşayan ölümsüz bir varlık. Tenebralılar ve Cordialılar onların insanlığı yok etmeye kararlı canavarlar. Gerçekte, tanrıçaları Hespera adına katı bir ahlak kuralını takip ederler ve yalnızca insanlığın acılarını hafifletmek isterler.

Hesperine errant: Orthros'u terk edip Tenebrae boyunca seyahat ederek ölümlüler için iyi işler yapan bir Hesperine

Açlık: Hesperinlerin sevgilileriyle yaşadıkları cinsel arzu ve kan ihtiyacının bir kombinasyonu

Hypnos: Tenebran ve Cordian panteonunda ölüm ve rüya tanrısı.

Kış onun mevsimi olarak kabul edilir. Anthros'un Salonu'na gitmeye layık olmayan insanların öbür dünyayı Hypnos'un ölümler diyarında geçirdiklerine inanılır.

Efsaneye göre Anthros ve Hespera'nın kardeşidir.

İmparatorluk ordusu: İmparatorluğun, toplumun her kesiminden vatandaşlara fırsatlar sunan ve liyakati ödüllendiren yüksek vasıflı ve organize ordusu

İmparatorluk Üniversitesi: İmparatorluktaki ünlü üniversite. Sadece varlıklı ve en iyi referanslara sahip öğrenciler, genellikle de asil veya kraliyet soyundan gelenler girebilir. Gelenekçilik ve muhafazakâr araştırma yaklaşımlarıyla tanınır.

İoustinianos ya da İoustin: Hesperinlerin Birinci Prensi ve Kraliyet Komutanı. Orthros Kraliçelerinin en büyük oğlu.

Yurtdışındaki tüm Hesperinleri yönetir. Bir theramancer ve Capital Üniversitesi mezunu.

İskhyra: Alcaeus'un Gifter'i. Güçlü koruma büyüsüne sahip, alim olarak bilinen ancak savaşta yetenekli, onurlu ancak gizli Hesperine errantı. Yaşı bilinmiyor ama Kale Efendileri tarafından yaşlı kabul ediliyor. Kendini sadece kendisinin bildiği bir göreve adanmış. Başkent Üniversitesi mezunu.

Jaya: Hesperine savaşçısı ve Prens'in 'nda Kale Ustası. Castra Justa'nın büyülü savunmasından sorumlu muhafız ve kuşatma uzmanı.

Ölümlü hayatına İmparatorluk ordusunda büyücü-mühendis olarak görev yaptığı İmparatorluk'ta başladı. Savaşta düştü ve Yeteneği seçti.

kalux: İlahi Dilde klitoris için kullanılan Hesperin terimi

Krana: İlahi Dilde vajina için kullanılan Hesperin terimi

Kyria: Tenebran ve Cordian panteonunda dokuma ve hasat tanrıçası, Ana Tanrıça veya Eş olarak bilinir. Mevsimi sonbahardır. Efsaneye göre Anthros ile evlidir.

Lapidea: Maerea'nın ailesinin bölgesi. Arazinin çoğu uçurumlardan oluşuyor. iyi savunma sağlar ama toprağı fakirdir. Ekilebilir arazi eksikliği nedeniyle Lapidea zor günler geçirmekte ve yoksunluk çekmektedir.

liegehounds: Tenebralılar tarafından Hesperine av köpeğı olarak yetiştirilen ve eğitilen savaş köpekleri. Peçe büyülerini onların izini kaybettirmez ve havalanan bir Hesperine'i havadan çekebilecek kadar yükseğı sıçrayabilirler. Hesperinlere güvenmeyen tek hayvanlardır.

Maerea: Zor durumdaki halkıyla ilgilenmeye ve kardeğı Gerrian'ı yumuşatmaya çalışan Lapidea Leydisi

Büyücü Tarikatları: Cordium'daki büyüsel ve dini otoritelerdir ve Tenebrae'ye kutsal yasaları da dikte ederler. Büyücüleri eğitmek, yönetmek ve sapkınları cezalandırmaktan sorumludurlar.

Merhamet: Ölmekte olan ölümlülerle ilgilenen kutsal Hesperin uygulaması; acılarını hafifletmek, onlara Armağan'ı sunmak ve reddederlerse ölümden onlara saygınlık kazandırmak

newgift: yeni doğmuş bir Hesperine veya dönüşmeye karar vermiş ve Hediyesini bekleyen bir kiğı

Yemin: bkz **Ekinoks Yemini**

Orthros: Kraliçeler tarafından yönetilen Hesperinlerin anavatanı. Büyücü Emirnameler burayı hiçbir insanın hayatta kalamayacağı korkunç bir yer olarak tanımlar, ancak gerçekte ölümlü topraklardan daha güvenli ve huzurludur. Tenebrae'nin kuzeyinde yer alır.

Pherakia ya da Rakia: Salicina'daki Kyria tapınağından sorumlu Kız büyüğü. Alcaeus ve ailesine karşı büyük bir sevgi besler.

Prens ve Diplomat: bir masa oyunu ve sevilen Hesperine eğlencesi; ustalaşmak için strateji ve pratik gerektirir

Prens'in : Castra Justa'da üslenen Birinci Prens'in komutası altındaki Hesperines errant kuvveti

Kraliçeler: Orthros'un Hesperin hükümdarları; bkz. **Alea** ve **Soteira rabsdos:** İlahi Dilde penis anlamına gelen Hesperin terimi

Ritüel ayrılık: Hesperine Graces'in Özlem belirtilerini göstermek ve halklarına bağlılıklarını kanıtlamak için ayrı geçirmeleri gereken sekiz gece; yemin etmeden önce gereklidir

Salicina: Alcaeus'un ailesinin bölgesi. Bu bereketli topraklar, kan davalarının Tenebrae'nin çoğunu harap ettiğı bir dönemde alışılmadık bir berekete olmuştur.

Sığınak: Düşman topraklarında, Sığınak büyüğü ile insanlardan gizlenen ve korunan bir Hesperine sığınağı

Sığınak büyüğü: Gölge koğuşları ve ışık büyüğünün bir karışımı, aynı zamanda gizleyen güçlü korumalar yaratmak için kullanılır. Orthros Kraliçesi Alea, büyücülerin Hespera'ya tapanlara uyguladığı zulümden sağ kurtulan bu yakınlığa sahip tek kişidir.

Teselli: Terk edilmiş çocukları evlat edinmeye yönelik kutsal Hesperine uygulaması

Soteira: Orthros'un iki kraliçesinden biri olup bin beş yüz yılı aşkın bir süredir Hesperinleri Majesteleri Alea ile birlikte yönetmektedir

adım atma: Hesperin'in doğuştan , çok az sihirsel çabayla bir yerden başka bir yere anında ışınlanma yeteneği; bir tür temel sihir

Güneş kılıcı: Tenebrae'de yaygın yetişen ve insanlar tarafından Hesperinlerden korunmak için Anthros'un ateşi çiçeğiyle birlikte kullanılan bir bitki. Büyücüler tarafından uygun şekilde hazırlandığında Hesperinler için zehirlidir.

Tenebrae: Maerea ve Alcaeus'un geldiği, Lapidea ve Salicina'nın bulunduğu krallık. Zayıf bir kralın altında, savaşan lordların kan davaları nedeniyle istikrarsızlık yaşayan parçalanmış alanlardan oluşur. Orthros'un güneyinde ve Cordium'un kuzeyinde yer alır.

theramancer: theramancy ya da zihin iyileştirmeye yatkınlığı olan kişi. imparatorluk geleneğinde kötü büyüğü defetme eğitimi almıştır; büyücülerle mücadelede uzmandır

Susuzluk: Bir Hesperine'in kan içme ihtiyacı, insanın su içme veya yemek yeme ihtiyacı gibi cinsel olmayan bir dürtü

traversal: insan ışınlanma yeteneği; büyük bir büyü harcaması gerektirir ve genellikle ölümlü büyücüyü ciddi şekilde hasta bırakır

peçe büyüğü: varlıklarını ve faaliyetlerini insanlardan veya diğer ölümsüzlerden gizlemelerini sağlayan büyüğü Hesperine gizleme; bir tür temel büyü

Vulgus ya kaba dil: Tenebrae ve Cordium'da büyücü olmayan herkesin ortak dili

İrade: özgür irade veya irade gücü, güçlerini bir kişinin seçim özgürlüğünü ihlal etmek için kullanmaları yasak olan Hesperinler tarafından kutsal tutulur

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okuyucu,

Blood Price'ı okuduğunuz ve Blood Grace serisini denediğiniz için teşekkür ederim. Umarım bu karakterlerden ve onların dünyasından keyif alıyorsunuzdur. Cassia'nın büyüyünce kim olduğunu ve her şeyi nasıl değiştirdiğini öğrenmeye hazır mısınız? insanlar ve Hesperinler? *Kanlı Merhamet* (Kanlı Zarafet Kitap I) şimdi satışta!

[Sonraki Kitabı Oku
vrl.red/pqm](http://vrl.red/pqm)

Ayrıca Diplomatic Dispatches adlı haber bültenime kaydolduğunuzda ücretsiz bir Hesperine romanına sahip olabilirsiniz. *Blood Ruse: Bir Blood Errant Macerası*, tartışmalı Birinci Prens ve yoldaşlarının yer aldığı, başka hiçbir yerde bulamayacağınız, abonelere özel bir kitap.

[Ücretsiz Alın vrl.red/pqd](http://vrl.red/pqd)

Kan Bedeli hakkında ne düşünüyorsunuz? Olumlu ya da eleştirel düşüncelerinizi [e-kitap mağazanızda](http://e-kitap-magazanızda), Goodreadste ya da Bookbub'da bir yorum olarak duymayı çok isterim. Okuyucuların ve yazarların sizin yorumlarınıza gerçekten ihtiyacı var. Dürüst görüşlerinizi paylaşarak kitapseverlerin değerli kitaplarını nasıl harcayacaklarına karar vermelerine yardımcı oluyorsunuz. zaman ve para harcarsınız ve yazarların doğru okuyucular tarafından keşfedilmesine yardımcı olursunuz.

Blood Grace hakkında daha fazla bilgi edinmek için fivethorns.com adresindeki web sitemi ziyaret edeceğinizi ve benimle e-posta veya sosyal medya aracılığıyla iletişime geçeceğinizi umuyorum. Okuyucuları tanımayı seviyorum!

Kanlı Merhamet'in önizlemesi için okumaya

devam edin... Tanrıça'nın Gözleri yolunuzu

aydınlatsın,

Vela

OceanofPDF.com

KAN MERHAMETİ

Blood Grace Kitap I

Kararlı bir insan. Bir onurlu ölümsüz. Gizli ittifakları dünyalarını kurtarabilecek mi, yoksa yasak aşkları bir ölüm cezası mı olacak?

Cassia'nın geçmişiyle ilgili gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardır ve bunu ona söyleyebilecek tek kişi bir Hesperine'dir; gecenin ölümsüz yaratığı. Onun büyüğü Cassia'nın ölümlü hayatını bir anda sona erdirebilir. Ama ondan korkmuyor. O

gerçek canavarın insan kral, yani babası olduğunu biliyor. Eğer onun düşmanla işbirliği yaptığını öğrenirse, onu cellada gönderecektir.

Lio bir Hesperine elçisi olarak imkânsız başarmak zorundadır: kendisinden nefret eden ölümlülerle pazarlık yapmak. Cassia farklı. O, insanların kendi halkını avlamasını engellemek için bir umut. Ama Cassia'nın amacı politika değil.

onu büyüler. Kadının kanının cazibesi diplomasisini zora sokar. nihai test. Kralın kızının tadına bile bakarsa, önlemeye çalıştığı savaşı kışkırtacaktır.

Cassia, Lio'nun güvenini kazanacağını ve arzularını uyandıracığını hiç beklemiyordu. Aralarındaki ateşkes öyle güçlü bir bağa dönüşür ki, görev hayatlarına isyan etmelerine ve Hesperine ile insanların demir kurallarını yıkmalarına neden olabilir.

dünyalar. Kadının stratejileri ve adamın büyücülüğüyle geçmişi yenip huzurlu bir gelecek kazanabilecekler mi? En büyük riski almaya cesaret ederlerse - aşk- kralın en ölümcül komplosundan sağ çıkabilecekler mi?

Blood Mercy, Blood Grace serisinin büyüleyici ilk romanı. Destansı bir fantezi dünyasında geçen bu ateşli vampir romantizminde tutku romantizm hayranları ve fantezi okuyucularını tatmin edecek dünya inşası. Ateşli paranormal kahramanları, güçlü kadın kahramanları ve gerçek hissi veren büyülü diyarları seviyorsanız, Vela Roth'un vampir ilmini ve kaderli eşleri yeniden yorumlamasına bayılacaksınız.

Blood Mercy'yi bugün okuyun ve bir sonraki fantastik romantizm bağımlılığınızı keşfedin!

Lio ve kadın, köpeğin tüyleri üzerinden birbirlerine baktılar.

Rüzgâr yanından esip geçti ve kadının kokusu onu yeniden etkiledi. Burun deliklerini genişletme ve ondan derin bir nefes daha alma dürtüsüne direndi. Elinde hiçbir şey yoktu.

Canavarına benzeme arzusu.

Elini tazının çenesinin altına, dişlerinin hemen altına götürdü ve kırmızı tüylerini kaşıdı. Bakışlarını hayvana doğru indirdi. Lio'ya ondan korkmadığını göstermek için gözlerini kaçırmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Onda en ufak bir korku kokusu almamıştı. Damarlarındaki kanı canlandıran şey ormanda yaptığı yürüyüştü. Kalbi gecenin içinde hızlı, dalgalı bir ritimle atıyordu ve adam kendini dikkatle onu dinlerken yakaladı.

Daha önce hiç böyle bir müzik duymamıştı. Orthros'ta bile.

Kan Birliği'ne ve bu Yeteneğin sağladığı tüm güce sahipti. Onunsa Hesperine yiyen bir köpeği vardı. Belki de tamamen eşit şartlarda değillerdi.

"Knight'tan korkmana gerek yok," diye bilgilendirdi onu. "O sadece canavarların peşinden gider."

Sözleri Lio'yu daha fazla şaşırtamazdı.

Mükemmel İlahi Dilde *Aşk Üzerine Söylemler*. Lio ona gecikmiş bir selam verdi, içten saygısını ifade etmek için derin bir selam. İhtiyatlı davranmak en iyisiydi.

onun rütbesinden emindi. Sıradan görünümüne rağmen, eğer birisi ona bir köpek bağlamak için çaba ve masraf göstermişse, bu hanımefendi kesinlikle önemliydi.

Bu karşılaşma diplomatik bir felakete dönüşmeyi bekliyordu.

Hespera ona yardım etmeli, işleri berbat etmemeliydi. Hanımefendinin az önce verdiği güvenceye kulak verilecek olursa, durumu kurtarmak için çok geç değildi: Lio'yu bir canavar olarak görmüyordu.

"Böylesine tehlikeli bir koruyucunuz olması iyi bir şey, Leydi." Lio onu sınamak için kibar bir şaka tonunu benimsedi. "Korkarım bu gece gerçekten de kötücül canavarlar etrafta kol geziyor ve güzel gençleri yutmak istiyorlar. bakireler."

Kadın yemi yuttu ve adam onun kahkahasını ilk kez duydu. Bu havai ses doğal değildi, üzerinde çalışılmış ve bir savunma olarak kullanılmıştı. Av köpeğinden başını kaldırdı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Eğer böyle yaratıklarla karşılaşsam, neye benzedikleri konusunda seni uyaracağım."

Lio tekrar eğildi. "Çok teşekkürler. Akşam havası alan hanımları rahatsız etmemeleri için Knight ve benden onları uzaklaştırmamız ."

"Kahramanca teklifinizi takdir ediyorum. Ancak canavarlarla çıkma konusunda oldukça becerikliyim."

"Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Onlarla sık sık uğraşmak zorunda kalıyor musunuz?" Başını öne eğdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Bana olan güveninizi zedelemek pahasına, canavar öldürme konusunda çok fazla deneyimim olduğunu söyleyemem."

"Uzun süredir Tenebra'da değilsin."

Lio bir sonraki sözlerini düşündü. Kimsenin hükmetmediğı şakalaşmanın güvenli sularından gittikçe uzaklaşıyorlardı. "Burada kaldığımız süre boyunca canavar öldürmeye gerek kalmayacağını umuyorum."

"Elbette. Siz ve bölüğünüz bu evin savaşçılarından farklı bir sancak altında at sürüyorsunuz. Anlaşmazlıkları kılıçla çözmektense sözle çözmeyi tercih eden türden birisiniz, değil mi?"

"Umarım öyledir."

"O zaman benim için yapabileceğın bir iyilik var. Canavar öldürmeye gerek yok."

Ellerini arkasında kavuşturdu. Ondan ne isteyebilirdi ki? Onun için güvenli ne yapabilirdi? "Dediğiniz gibi, farklı bir sancak altında at sürüyorum. Ama belki hâlâ size hizmet edebilirim leydim. Benden ne istiyorsunuz?"

"Bana bir soru cevapla, başka bir şey değil." Yüz ifadesi değişmemesine rağmen kalp atışları göğsünde yeniden hızlandı. Yumuşak bir şekilde devam etti ama sesindeki şakacılık gitmişti. "Aranızda ölmekte olanlara merhamet eden var mı?"

Şaşkınlığının her zerresinin yüzüne yansıdığından emindi. Hemen cevap vermedi, şimdi tazıyı ilk gördüğünde olduğundan daha tetikteydi. "Sizin ve benim halkımın Hesperine ayını için aynı ismi kullandığını bilmiyordum."

"Biz . Sizininki tercih ederim."

"O halde türünüz arasında oldukça sıra dışısınız."

"Gerçekten de. Halkınızın ölenleri onurlandırmak için kullandığı yöntemin etleriyle ziyafet çekmek ya da kanlarını içmek olmadığını bile biliyorum."

Lio onun hakkındaki varsayımlarını o anda bir kenara bıraktı. "O halde size cevap vermekte tereddüt ettiğimi bilmelisiniz, yoksa yoldaşımdan herhangi birini halkınızın çoğunun anlaması zor olan uygulamalara ."

"Elbette. İsim vermesek daha iyi olur. Sadece evet ya da hayır istiyorum. Bana bu kadarını vermen için seni ikna edebilir miyim? Bir centilmenlik gösterisi olarak?"

Lio cevapları Kan Birliği'nde aradı. Onu derisinin altındaki damarlar olan kızıl ışık dallarının içine izin verdi. Nefes nefese kalmamayı zar zor başardı.

Birdenbire, sonunda, bu anın içindeydi. Yeşil alanda çaresiz bir adamla birlikte ölmüyordu. Onun kanının canlı akıntısındaydı.

İşte sahip olduğu en büyük güzellik buydu: Lio'nun daha önce hiç hissetmediği bir hayatta kalma arzusu. O kadar güçlü bir irade ki, ancak sürekli tehdit altında büyüyebilirdi.

İşte halkının, onun türü adına kendi kanlarını dökmesinin nedeni buydu. Elçilik neden gönüllü olarak bu yırtıcı hayvanların inine girmiş ve Kraliçeler de buna izin vermişti.

Tanrıça'nın hayat verdiği bu kadın, kalbinin her atışı için savaşmak zorundaydı.

Lio, kadının teninin altındaki müziğe karşı koymaya çalışarak kendini kurtardı. "Şövalye şampiyonunuz olmamı istiyorsanız, Leydi, bana en azından küçük bir hediyenizi sunmaya tenezzül etmelisiniz."

Gülümsemesi gözlerine ya da kanına ulaşmadı. "Elbette. Göğsünüzü süsleyecek bir çiçek istersiniz. Sahada taşıyacağın bir ödöl."

"Hayır, senden sahip olma gücümün ötesinde bir hazine rica ediyorum. Paylaşmak ya da alıkoymak sizin elinizde. Ama bana izin verirseniz, söz veriyorum onu onurla taşıyacağım... ve yakınımnda tutacağım." Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Adınız, Leydi."

Kanı daha hızlı aktı. Tereddüt etti. "Dudaklarımızdan hiçbir ismin geçmemesi konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"İsimleri bilinirse tehlikeye girebilecek kişileri korumak için."

"Bunun sadece kendi halkınızı kapsadığını mı hayal ettiniz?"

Başını öne eğdi. Tazı olsun ya da olmasın, o hâlâ Tenebra'da bir kadındı. Ve hâlâ kralına itaatsizlik ediyordu. "Bağışlayın beni. Bir şövalye leydisine zarar vermek istemez."

"Sadece bir şövalyeye güvenilebilir," dedi ona. Tazı ona baktı, ayağa kalkacakmış gibi gerildi. "Het, aşkım," diye yatıştırdı ve canavar sakinleşti.

Lio köpeğin bakışlarıyla karşılaştı. "Leydimin cömertliğine saygısızlık etmek istemem ama kimin sorduğunu bilmeden böyle bir soruya cevap verirsem kendime onurlu diyebilir miyim?"

"Adil," diye onayladı. "Yine de sadece evet ya da hayır karşılığında bir isim soruyorsunuz."

"Hiç de değil. Çünkü sana kendi adımları da vereceğim."

"Yoldaşlarınızı tehlikeye atmak istemiyorsunuz ama kendinizi kurban sunağına koymaya hazır mısınız?"

Kadının metaforunun kendisini endişelendirmesine izin vermemeye çalıştı. "Bir güvene karşılık bir güven. Ve eğer bu seni bu kadar endişelendiriyorsa, sana şunu sormama izin ver: Sana kime ihanet edebilirim? Sırlarınızı ifşa etmek için ne gibi bir sebebim var?"

Kadın uzun bir süre sessiz kaldı ve adam kumarı , kadının dönüp gideceğini düşünmeye başladı. Ama sonunda başını salladı. ". Bu gece kim kendini benim şampiyonum olarak sunuyor?"

"Deukalion Komnenos. Ama leydim bana arkadaşlarım gibi Lio demeli."

"Sizinle tanışmak bir zevk... Lio. Ben Cassia."

"Cassia." Dudaklarını kapalı tutmak için tam zamanında hatırlayarak ona gülümsedi. Onun adı Cassia'ydı: Hesperinler arasında kokusu ve lezzetiyle sevilen bir baharat. Tatlandırılmadığı sürece acıdır.

"Sorumun cevabını alabilir miyim, Lio?"

"Cevabım hayır. Hiçbirimiz Merhamet'i yerine getirmiyoruz. Tenebra'ya başka görevleri yerine getirmek için giriyoruz."

Kan Birliği ona rahatladığını mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını söylemeden bir iç çekti. Ve buna hayret etti. Onda gördüğü her şey için, orada fark edemediği çok şey vardı.

Başını eğerek derin bir selam verdi. "Teşekkür ederim."

Ona daha fazla soru sormak yerine tekrar eğildi. Başka cevaplar da . Elbette ona söyleyebileceği daha çok şey vardı ama anlaşmaları sadece evet ya da hayır içindi. İnsan ilk sırasında tüm pazarlık gücünü ortaya koymazdı. Kadının da bunu kendisi kadar iyi bildiğinden şüpheleniyordu. Onun bu gece açıklayacağı her şey için pazarlık etmişti.

Daha fazlası için pazarlık yapma fırsatı olacak mıydı?

Eli köpeğin kafasında hafifçe kıpırdadı ve köpek ayağa kalktı. Hâlâ Lio'yu izliyordu ama artık dişlerinden eser yoktu.

"Size iyi akşamlar dilerim." döndü. "Ve iyi yemekler."

Eğer daha önce şüphelenmemişse bile, bu son söz onu ikna etmişti. Onun hakkında onu şaşırtacak daha pek çok şey vardı.

[Continue Reading Kanlı Merhamet](http://vrl.red/pqm)
vrl.red/pqm

OceanofPDF.com

ÜCRETSİZ KİTAP

KAN DAVASI

Bir Blood Errant Macerası

İnsan kadınları haydutlardan kurtarmak, bu dört şövalye ruhlu ölümsüz için bir gecelik iştir. Cesur genç kızların düşman olduklarına inanmaları çok kötü.

Blood Errant ünlü kahramanlardır. Ya da kime sorduğunuza bağlı olarak rezil kafirler. Kazığa bağlanıp yakılma tehdidi onları ölümlüler için iyi işler yapmaktan alıkoymuyor.

Haydutların Bonata'nın Hanını tehdit ettiğini öğrendiklerinde, bağımsız kadınlar için bir sığınak olan işletmesini kurtarmaya yemin ederler. Ancak dışlerini büyüleyici yerlilere gösteremezler. Cesur bir numarayla, insan misafir kılığına girerler. Haydutları beklerken, ölümlülerin şüphelerini savuşturmaları ve kanlarını içmenin cazibesine direnmeleri gerekecektir.

Blood Errant çok geçmeden haydutların kendi kadim güçlerine bile meydan okuyabilecek bir büyüye sahip olduklarını fark eder. Ancak handaki kadınlar kılık değiştirdiklerini anlarsa, müttefikleri düşmanlarından daha tehlikeli olacaktır.

Blood Ruse, aksiyon, büyü ve ters köşelerle dolu, sayfaları çevirmenizi sağlayacak romantik bir macera fantezisi. Blood Grace serisinin hayranıysanız, en sevdiğiniz Hesperine yan karakterleriyle ilgili bu yan ürüne bayılacaksınız. Apollon, Nike, Ioustin ve Methu'nun savaş maceralarına ve yanlış aşk maceralarına katılarak yolculuk edin.

Şimdi kaydolun ve efsanevi Blood Errant ile bir maceranın tadını çıkarın!

[Ücretsiz Alın vrl.red/pqd](http://vrl.red/pqd)

OceanofPDF.com

VELA ROTH'UN DİĞER KİTAPLARI

Kan Bedeli: Bir Blood Grace

Prequel'Blood i (Blood Grace Kitap I)

Mercy Solace (Blood Grace Kitap II)

Blood Sanctuary (BloodGrace Kitap III)

Blood Ruse: Bir Blood Errant Macerası

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür etmem gereken ilk kişi bir numaralı destekçim olan babam. Çardaktaki kahve molaları ve her zamanki film geceleri için teşekkür ederim. Hikâyelerimi dinlediğiniz ve bana kendi hikâyelerinizi anlatarak bilgeliğinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Birlikte kilit altında olmayı tercih edeceğim kimse yok ve bu işte birlikte olduğumuz için çok mutluyum. Seni seviyorum.

Orthros Elçilerime de yürekten teşekkür ediyorum. Öncelikle beta okuyucularım Nadine ve Nancy'ye, bu kitap hakkında çok kapsamlı ve anlayışlı geri bildirimler sağladılar. Sizler gerçekten süper kahramanlarsınız. Sizin için minnettarım

Yapıcı eleştiriler, nazik destek ve sadece kitaplar, sıcak hava dalgaları, bahçeler ve çay hakkında sohbet etmek. Elçilerim Tanya, Robin, Doreen ve Kristen'a, zamanınız ve enerjinizle yaptığınız onca şeyin arasında, saçma sapan uzunluktaki kitaplarımı okumaya gönüllü olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Gelecek projelerimde beta ve ARC okuyucuları olarak hepinizle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum!

Okuyucularıma teşekkür etmeye nasıl başlayabilirim ki? Blood Grace Kitap IV'ün ne zaman çıkacağını sormak için bana e-posta gönderdiğin için teşekkür ederim Caroline. Sen bana hayran mektubu gönderen ilk kişinin ve bunu asla unutmayacağım. Çok özel bir teşekkür de Blood Grace okuyucusu olarak başlayan ve

mektup arkadaşı oldum. Bu seriye olan sevginiz ve bağlılığınız alçakgönüllü ve ilham verici ve benimle e-posta göndermeye zaman ayırdığınız için her zaman minnettar olacağım. Her satışın, KU sayfasının okunmasının, incelemenin, e-postanın, Twitter takibinin veya StoryOrigin tıklamasının arkasındaki insanlar için çok minnettarım. Sevgili okur, sen çok akıllı, ilginç ve harika bir insansın ve istediğin kitapları yazmaya çalışmak dünyadaki en iyi iş.

StoryOrigin'deki tüm yazar arkadaşlarıma ve meslektaşlarıma, vay canına, ne harika bir topluluk. Grup tanıtımları, bülten takasları ve birbirimizi geliştirme fırsatları için teşekkür ederim. Kim, yazı kitapların yaratıcılığın neşeli bir kaynağı. Nazik sözleriniz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Tanıştığımız için çok mutluyum. Bu kitabı yazarken çok kültürlü bülten tanıtımına katılmayı kabul eden tüm yazarlara, siz bir ilham kaynağısınız ve sizden öğrenmeye devam edebildiğim için minnettarım.

Son olarak, gerçekten zor bir dönemde yanımda olan annemin yazar arkadaşlarına. Jannine ve Tabitha, sizler zor zamanlarda yanımda olan gerçek dostlarsınız. Yazma ve yaşam konusundaki sevginiz, anlayışınız ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitalarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

